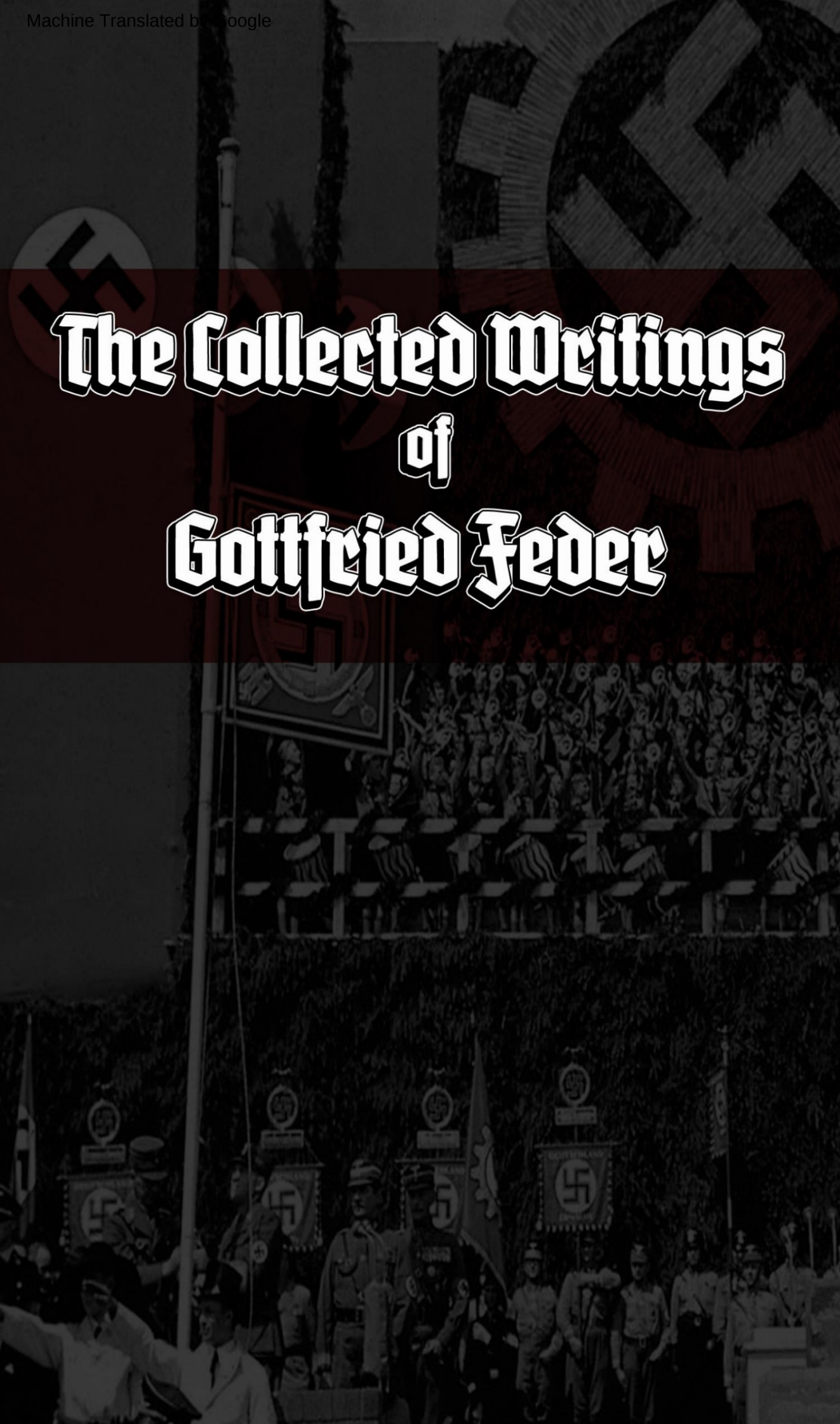

The Collected Writings of Gottfried Feder

Збор твораў

Готфрыд Федэр

Апубл кавана ў Кал -югу, 130 г. па х джры

SUDETENLAND

VERLAG

Змест

Праграма НСДАП яе агульныя канцэпцы 5

Уступ прадмова 6

1. Аф цыйны ман фест парты аб паз цы НСДАП адносна сельскагаспадарчага насельн цтва сельскай гаспадарк 13

Пал тыка НСДАП адносна ўласнасц на зямлю 17

2. 25 пунктаў..... 21

3. Асноўныя дэ 25

4. Падрабязнае ап санне патрабаванняў да праграмы..... 32

5. Чаго мы не жадаем..... 52

6. Заключэнне..... 53

Ман фест аб зн шчэнн рабства працэнтаў 55

Рэал зацыя абгрунтаванне 57

Пераўтварэнне ваенных абл гацый у банкаўск крэдыт 75

Спецыяльныя каментары да патрабавання закона ў ман фесце 76

Пярэчанн х абвяржэнне 79

Далейшая праграма 89

Нямецкая дзяржава на нацыянал-сацыял стычным падмурку 56

Уступ прадмова 92

1. Асновы..... 97

2. Праграма 116

3. Дзяржаўная структура нацыянал-сацыял стычнай дзяржавы 122

Готфрыд Федэр

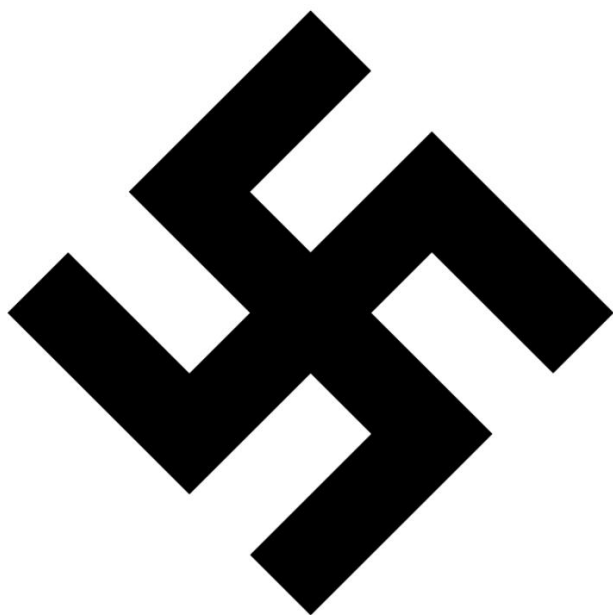
Готфрыд Федэр, (27 студзеня 1883, Вюрцбург, Германія — 24 верасня 1941, Мурнау), быў нямецкім палітычным дзеячам, вядучым эканамічным тэарэтыкам. пачатковага этапу нямецкага нацыянал-сацыялізму.

Федэр, інжынер-будаўнік, атрымаў вядомасць у 1919 годзе дзякуючы сваёй кнізе «Маніфест за разбурэнне...» «Панаванне інтарэсаў», а яго прамова перад сустрэчай Нямецкай рабочай партыі ў Мюнхене ў верасні таго ж года адразу ж натхніла Адольфа Гітлера на... Уваходжанне ў палітыку. Сацыялістычныя антыкапіталістычныя дэ Федэра пасля знайшлі сваё адлюстраванне ў 25-пунктнай праграме Гітлера для Нацыянал-сацыялістычнай нямецкай рабочай партыі (НСДАП) у сакавіку 1920 года, а таксама ў кнізе самога Федэра «Нямецкая дзяржава на нацыянал-сацыялістычным падмурку», якую Гітлер лічыў «катэхізісам [нацыянал-сацыялістычнага] руху». Паміж 1924 і 1936 гадамі Федэр засядаў у нямецкім Рэйхстагу займаў пасаду старшыні эканамічнага савета НСДАП (1931), дзяржаўнага сакратара нямецкага Міністэрства эканомікі (1933) дзяржаўнага камісара па жыллёвым будаўніцтве (1934). Аднак з агульным прыстасаваннем нацысцкай палітыкі да сучаснай эканамічнай сістэмы роля Федэра ў партыйных справах рэзка зменшылася, да 1936 года ён быў практычна

Праграма Нацыянальнага

Сацыял-стычная нямецкая рабочая

партыя-яе агульныя канцэпцы

Г старычны аповед пра ўздам НСДАП з б яграф чным аглядам кар'еры Адольфа Г тлера

Адольф Г тлер нарадз ўся 20 красав ка 1889 года ў Браўнаў-на-Іне, вёсцы старажытнай Імперы . Баварыя.

Яго бацька быў с ратой у беднай селян не даслужыўся да мытн ка. Яго мац паходз ла з нямецкай сялянскай сям' . Кал яму было 13 гадоў, ён страц ў бацьку, а праз чатыры гады — мац . Адольф Г тлер пасля заканчэння Нацыянальнай школы тады вучыўся ў рэальным вучыл шчы ў Л нцы на Дуна . Бацька хацеў, каб ён стаў чыноўн кам, але яго ўласным жаданнем было стаць мастаком. Смерць мац прымус ла яго неадкладна зарабляць на жыццё самастойна.

У 17 гадоў Г тлер адправ ўся ў Вену, дзе хацеў стаць арх тэктарам. Ён зарабляў на жыццё ўласным с лам , спачатку працуючы разнорабочым у будаўн ка, змешваючы раствор, а потым чарцёжн кам у арх тэктара. У 18 гадоў ён ужо ц кав ўся пал тыкай; ён стаў антымаркс стам, але пакуль не прымаў к руючай рол . З ранняга юнацтва Г тлер быў запальчывым нацыянал стам спадзяваўся спалучыць сацыяльны вопыт свайго працоўнага перыяду са сва м нацыянал стычным перакананням . Некальк гадоў ён жыў у Вене ў крайняй галечы.

У 1912 годзе ён эм граваў у Мюнхен, дзе вучыўся. Ён н кол не ведаў юнацк х радасцей, але з таго дня, як пак нуў дом з 50 кронам ў к шэн , праца пазбаўленн стал яго доляй. У лютым 1914 года яму ўдалося вызвал цца ад абавязку служыць у аўстрыйскай арм . Праз шэсць месяцаў пачалася вайна. Ён адразу ж добраахвотна пайшоў служыць у нямецкую арм ю , звярнуўшыся непасрэдна да караля Бавары Людв га, атрымаў дазвол уступ ць у баварск полк добраахвотн кам на вайну. 10 кастрычн ка 1914 года новы полк рушыў у бой.

2 снежня 1914 года 25-гадовы добраахвотн к быў узнагароджаны Жалезным крыжам 2-га ордэна. Клас.

У знак прызнання яго адваг ў атацы на «Баварыю» ў нных баях каля В тшэтэ яму было загадана заняць службу дыспетчарам, што патрабавала асабл вай мужнасц надзейнасц , бо данясенн часта даводз лася перадаваць па адкрытай мясцовасц пад моцным агнём. Гэта хутка зраб ла яго мя вядомым ва ўс м палку за межам вузкага кола яго таварышаў.

7 кастрычн ка 1916 года ён быў паранены асколкам снарада. У сакав ку 1917 года вярнуўся ў свой полк. Ён атрымаў некальк нных узнагарод, у тым л ку Дыплом палка за асабл вую адвагу ў баях пад Фантэнам , нарэшце, Жалезны крыж І ступен .

14 кастрычн ка 1918 года ён мног я яго таварышы па палку был цяжка паранены прытам, як брытанцы тады ўпершыню ўжыл , часова аслеп. Пакуль ён знаходз ўся ў шп тал , пачалася рэвалюцыя.

Пасля гэтага Г тлер вырашыў стаць пал тыкам. У 1919 годзе ён далучыўся да невял кай парты , якая складалася з 6 чалавек, заснаваў Нацыянал-сацыял стычную нямецкую рабочую партыю. Ён распрацаваў праграму новага руху вызначыў яго характар мэты.

Ядро: Сем чалавек

У верасн 1919 года Адольф Г тлер выступ ў са сваёй першай прамовай перад сямю мужчынам ; затым ён звярнуўся да аўдыторы з 11, 25 47 чалавек; у снежн — да 111; у студзен 1920 года — да 270, а неўзабаве пасля гэтага — да 400. 14 л стапада 1920 года ён выступ ў на масавым м тынгу 1700 чалавек. Цяпер ён арган заваў прапаганду маладой парты , якая пасля года працы нал чвала 64 членаў. Праз год — 1920 — яна ўжо дасягнула 3000. Прапагандысцкая дзейнасць Г тлера ў Мюнхене была такой, што ён нарэшце выступаў на масавых м тынгах тры разы на тыдзень, а па панядзелках праводз ў курс навучання. Ён атакаваў перш за ўсё неразумнасць Версальскага дагавора адмаўляў сцвярджэнн маркс стаў, Цэнтрысцкай парты г.д. аб магчымасц выканання гэтага дагавора. Ён ган ў лозунг гэтых партый — «Здайце зброю, астатн я таксама раззброяцца». Ён казаў, выходзячы з таго, што пасля таго, як мы здамо зброю, астатн я будуць працягваць узбройвацца — кал не сва м ўласным грашыма, то м льёнам , выц снутым з цалкам раззброенай нямецкай нацы . Выступаючы супраць прапаганды СДПГ цэнтра, як я выступал за падп санне дамовы, ён прадказваў акупацыю Рура, што б мы н падп свал .

1921 год.

Гэты год адзначыўся стварэннем першых мясцовых груп у Розенхайме Ландсхуце. Г тлер арган заваў першую групу мужчын для абароны парты пачаў барацьбу супраць сепаратысцкага руху ў Бавары . Наш л дар таксама выступ ў перад м тынгам, на як м прысутн чала больш за 5000 чалавек, у цырку ў Мюнхене.

На сва х сустрэчах ён заяўляў, што выкананне дамовы не дапаможа, як сцвярджал СДПГ, цэнтр народная партыя, пабудаваць дабрабыт Герман ўм ры спако , але што вын кам гэтай неразумнай пал тык непазбежна стане нфляцыя ў вял к х маштабах, якая прывядзе да вел зарнай шкоды нямецкай прамысловасц . Сцвярджэнне Г тлера аб тым, што чорна-чырвоны ўрад плануе дэнацыянал заваць Дзяржаўныя чыгунк , было абвешчана «адкрытай хлуснёй». Спроба паўстання ўнутры парты была адх лена. Г тлер распрацаваў новую Статут парты , якая дала яму дыктатарск я паўнамоцтвы.

Сацыял-дэмакратыя, якая не магла больш гнараваць мя Г тлера, цяпер спрабавала пазбав цца ад свайго жука метадам тэрарызму. На сустрэчах адбывал ся крывавыя сутычк , у як х жалезныя нервы нашага правадыра брал верх. Падчас х была сфарм равана непераможная целахоўн к, якая з таго часу атрымала назву «штурмабтэйлунг».

1922 год.

Пакуль працягвалася заваяванне Мюнхена, рух пачаў распаўсюджвацца па астатняй частцы Бавары . Г тлер адх л ўсе прапановы аб далучэнн да ншых партый шляхам кампрам су. Ён паступова зн шчыў усе падобныя «нацыянал стычныя» партыйныя фарм раванн зраб ў нацыянал-сацыял стычны рух вярхоўным над м .

У кастрычн ку 1922 года Г тлер на чале 800 чалавек рушыў у Кобург ўпершыню за 24 гадз ны цалкам разграм ў чырвоны тэрор у гэтым горадзе.

Адольф Г тлер тады публ чна заяв ў, што мы мкл ва рухаемся ў бок нфляцы , якую ён прадбачыў у вын ку пал тык чорна-чырвонай каал цы . Ён стаў

вядомы як самы небяспечны найбольш ненавясны вораг сцэмы. Сацыял-дэмакратыя Цэнтрэсцкая партыя перастал абараняцца аргументам прыняў палтыку паклёпу.

1923 год.

У студзені 1923 года адбылася першая вялікая партыйная канферэнцыя, на якой былі асвечаны першыя сцяг партыі. Штурмабтэйлунг быў афіцыйна зарэгістраваны.

Партыйная прапаганда была старанна вывучана ўдасканалена, а таксама былі ўстаноўлены зацверджаны пастаянныя прынцыпы арганізацыі. Вакол Гітлера сабралася вялікая колькасць прыхільнікаў, большасць з якіх сёння з'яўляюцца яго вернымі партнёрамі ў барацьбе. Тым часам напады на яго працягваліся з усё большай рашучасцю; ён упершыню апынуўся ў турме па абвешчанні ў зрыве сустрэч сваіх працаўнікаў; яго пастаянна штрафавалі. Тым не менш, ён не нахвляўся не пераставаў змагацца з сцэмай.

Летам 1923 года Адольф Гітлер пачаў здушваць чырвоны тэрор у большасці гарадоў Баварыі: Ратысбоне, Хофе, Байройце, Нюрнбергу, Фюрце, Інгальштаце, Вюрцбургу, Швайнфурце, — часта коштам кровапраліцця ў вулічных баях, у якіх ён разграміў сацыял-дэмакратычныя камуністычныя тэтарыстычныя банды.

Яго барацьба супраць некампетэнтнага ўрада Рэйха суправаджалася горкімі абвешчаннямі. Ён прадказваў няўдачу слабога супраць у ўрада ў справе Рура пастаянна нападаў на дурную палтыку паразумення з Францыяй палтык выканання дамоўленасцей. Ён не колі не забываўся падкрэсліць неабходнасць паразумення з Англіяй Італіяй.

У лістападзе 1923 года Адольф Гітлер зрабіў спробу зрынуць сцэму. Паўстанне правалілася, Гітлера арыштавалі.

1924 год.

Вялікі суд адбыўся ў Мюнхене ў сакавіку 1924 года. Нягледзячы на тое, што наш лёс быў прызнаны ў наватым па фактах, ён дасягнуў пераканаўчага маральнага апраўдання. Абарона Гітлера настолькі паўплывала на суд, а яго ўсведамленне адзінай выключнай адказнасці было настолькі пераканаўчым, што прамова адваката, які абвешчваў яго, ператварылася ў выдатнае сведчанне яго сумленных намераў. Аднак суддзя асудзіў яго на пэўны тэрмін зняволення.

Нацыянал-сацыялістычная партыя пацярпела ад страты свайго лідара. Яе працаўнік быў перакананы, што рух скончыўся, адважыўся падпісаць сумнавядомы пакт Даўэса, тым самым свядома запусціўшы сцэму рабавання Германіі, якая дасягнула кульмінацыі ў плане Янга. Як трыумф для сацыял-дэмакратаў цэнтра! Мэта занявольвання Германіі, вядомая, была дасягнута!

Дарэмна Гітлер спрабаваў праз сваіх паплечнікаў, якія мелі свабоду, змагацца з Пактам Даўэса. Дарэмна ён прымушаў хіпэлічна заявіць, што запэўнены Цэнтрэсцкай партыяй, СДПГ Народнай партыяй аб тым, што замежныя пазыкі ў рамках Плана павялічаць дабрабыт краіны, што беспрацоўе спыніцца, што заробная плата будзе павышана, падаткі зніжаны, што сельская гаспадарка будзе выратавана, былі проста падманам нацыі. Дарэмна ён прымушаў паказаць, што Пакт Даўэса непазбежна прывядзе да павелічэння беднасці, бо працэнты па пазыках паралізуць прамысловасць, у той час як сам пазык служыць толькі мэце выканання фінансавых абавязацельстваў па Плану; банкруцтва беспрацоўе павялічацца, заробная плата...

ўпадзе, цэны падатк яшчэ больш вырастуць, а фермеры сутыкнуцца з поўным разбурэннем будучь вымушаныя расстацца з ус м, што мел .

20 снежня Г тлер пак нуў крэпасць.

1925 год.

27 лютага 1925 года Адольф Г тлер закл каў да адраджэння парты . Ён выступ ў са сваёй першай прамовай пасля зняволення перад аўдыторыяй у 4000 чалавек.

Нацыянал-сацыял стычны рух быў разгромлены пасля падзей 9 л стапада , ўся яго маёмасць грошы был канф скаваныя; так што Адольф Г тлер, не маючы н чога ў руках, пачаў аднаўляць партыю з яе падмуркаў. Берл нск я газеты «Форвартс» «Герман я» высмейвал яго намаганн здзекавал ся з «дурня, якога зняволенне зраб ла вар'ятам».

Тым не менш, аднаўленне парты пад к раўн цтвам Г тлера праходз ла з вял кай хуткасцю. Старыя л дэры зноў аддана сабрал ся вакол яго. Г тлер стымуляваў партыйную прэсу да новай актыўнасц .

Да снежня 1925 года партыя нал чвала 27 000 членаў. Цэнтр сацыяльныя Дэмакраты ў трывозе пастанав л , што л дар не пав нен выступаць публ чна на працягу двух гадоў.

1926 год.

У чэрвен гэтага года адбылася першая пасля зняволення Г тлера канферэнцыя парты .

Буржуазны свет усё яшчэ быў перакананы, што пал тыка выканання выратуе Герман ю, а пакт Даўэса адродз ць прамысловасць. Маркс сты был перакананыя ў непах снасц свайго панавання.

Прэз дэнт фон Г ндэнбург аддзял ўся ад сва х прых лын каў рушыў разам з цэнтрам СДПГ. Партыя працягвала барацьбу; да канца года яна нал чвала 49 000 членаў.

1927 год.

Загад, як забараняў Г тлеру выступаць публ чна, быў адменены, бо яго выкананне аказалася немагчымым. Ён выступ ў на шматл к х масавых м тынгах. З кожным месяцам партыя ўсё больш кансал давалася.

Падзе падзей усё больш пераканаўча даказвал , што Г тлер меў рацыю. Пакт Даўэса быў выкрыты, яго наступствы был жахл вым . Сацыял-дэмакраты Цэнтрысцкая партыя спрабавал выратаваць тое, што можна было выратаваць, з дапамогай хлусн злоўжыванняў.

У жн ўн Г тлер скл каў партыйную канферэнцыю ў Нюрнбергу, якая аказалася вельм паспяховай. Да канца года партыя нал чвала 72 000 членаў.

1928 год.

Адольф Г тлер павёў сваю партыю ў узмоцненым наступе на снуючую с стэму. Нацыянал-сацыял зм цяпер стаў няўмольным ворагам разбуральн каў Герман як знутры, так звонку. Г тлер нак раваў сваю атаку асабл ва супраць бессэнсоўнага спусташэння фермераў сярэдняга класа. Ён прадказаў катастрофу, якая абрынецца на ўнутраныя рынк . На сотнях сустрэч ён зноў зноў заяўляў, што пал тыка выканання — гэта вар'яцтва, што яе

наступствы азначал б смерць разбурэнне нямецкай прамысловасці. Сацыял-дэмакраты цэнтр высмейвал здзекавал ся, спрабуючы адпомсціць. Іх хлусня абразы был нараваны асабліва на Гітлера.

Да канца года колькасць членаў партыі налічвала 108 000 чалавек, а таксама 12 чалавек. сядзеў у Рэйхстагу.

1929 год.

Адольф Гітлер з нястомнай энергіяй працягваў барацьбу з сунучай сцэмай. Партыйны друкар быў удасканалены, штурмабтайлунг павялічыўся, фарміраванні ўмацаваны, а прапаганда ўзмацнялася. Дактрыны нацыяналізацыі змучылі пачалі глыбока пранікаць у нацыянальную свядомасць.

4 жніўня ў Нюрнбергу адбылася другая партыйная канферэнцыя грандыёзнага маштабу. Гітлер з усёй большай энергіяй атакаваў чорна-чырваную сцэму выступаў без суперніка як наймагутнейшы лідар супраць усяго, што разумелася пад «дэмакратыяй». Усе спробы выгнаць яго з крэсла партыйнага лідара былі разгромлены.

Да канца года колькасць членаў партыі налічвала 178 000 чалавек.

1930 год.

Барацьба супраць плана Янга была ў самым разгары. Гітлер энергічна абараняў яго, сцвярджаючы, што дзякуючы яму Германія будзе выратавана, нямецкая прамысловасць адродзіцца, беспрацоўе будзе спынена, фермеры зноў змогуць дыхаць, можна будзе палегчыць падаткі.

Адольф Гітлер апісваў такія погляды як нерэальныя, фатальныя; ён прадказваў адваротнае. Яго партыя працягвала асветнічаць нацыю сярод жорсткіх баёў. Працэс пераходу адказнасці патокам хлусні.

Выбары ў Рэйхстаг адбыліся 14 верасня, 1930. Партыя набрала 6,5 галасоў. Мільён галасоў, было абрана 107 членаў. Яго ўнутраная арганізацыя была мацнейшай, чым калі-небудзь. Некалькі нязначных спроб паўстання, падбукторваных звонку, былі неадкладна задушаны Гітлерам, а тыя, хто не падпарадкоўваўся безумоўна, былі выгнаныя.

Цэнтрэцкая партыя, якая цяпер аддалася ў рукі СДПГ, добра гэта цярпела, пачала настрайваць царкву супраць Гітлера. Баскупы святары, якія належалі да Цэнтрэцкай партыі, пачалі фанатычную атаку на нацыяналізацыю, стычны рух, адлучалі яго прыхільнікаў ад царквы нават адмаўлялі м у хрысціянскім пахаванні. Гітлер непаўнапраўна прытрымліваўся свайго пераканання, што цэнтр азначае пагэбельства для Германіі, працягваў барацьбу з ім з яшчэ большай рашучасцю, чым раней. Ён рашуча адхіляў любыя спробы вымусіць яго змяніць свае погляды.

Да канца года колькасць членаў партыі налічвала 389 000 чалавек.

1931 год.

Барацьба супраць плана Янга працягвалася. Наступствы, прадбачаныя Гітлерам, сталі рэальнасцю.

Урад пачаў к раваць з дапамогай надзвычайных мер, разл чваючы так м чынам выратаваць прамысловасць. Затым рушыў ўслед вострыя спрэчк , у як х Адольф Г тлер зноў звярнуў увагу на фатальныя наступствы такой пал тык . Праз некальк месяцаў — нават некальк тыдняў — ён меў рацыю.

Тым часам пачал выходз ць шматл к я нацыянал-сацыял стычныя газеты, а цэнтральнае выдавецтва парты паступова ператварылася ў вел зарны б знес. Арган зацыя стала вельм эфектыўнай, а штурмабтайлунг з цягам часу дасягнуў высокай стады разв цця.

Нашы прац ўн к патанаюць у хлусн дазваляюць размяшчаць заказы на тавары ў Францы .

Да канца 1931 года колькасць членаў Г тлераўскай парты дасягнула 806 000 чалавек, праз месяц — 862 000, а праз месяц — 920 000. У дзень выбараў на выбарчых участках прысутн чала каля м льёна членаў незл чоныя м льёны прых лын каў.

Чалавек, як кал сыц быў бедным рабочым, а пазней салдатам на фронце, так м чынам, усяго за трынаццаць гадоў стварыў найвял кшую пал тычную арган зацыю, якую кал -небудзь бачыла Герман я. Адз ным сродкам , як я могуць выкарыстаць яго прац ўн к супраць гэтага чалавека, з'яўляюцца хлусня паклёп. І ён заўсёды перамагаў да гэтага часу, нягледзячы на ўсю хлусню, на гэты раз ён ледзь не быў абраны прэз дэнтам Рэйха.

Ц дасягнуў хто-небудзь за ўсю г сторуію Герман падобнага за дванаццаць гадоў, сутыкнуўшыся з супрац ўленнем парты , буйных ф нансаў, кап талу, прэсы, грамадскай думк , бюракраты , хлусн , тэрарызму пераследу?

Гэта не было дз ця, якое знаходз лася пад апекай; з самых ранн х гадоў ён быў чалавекам на самым высок м узроўн сэнсе слова, абап раючыся выключна на свае ўласныя с лы.

Прадмова

У 1926 годзе ў Веймары Савет парты вырашыў апублікаваць серыю брашур, у якіх у сляі форме разглядаліся фундаментальныя пытанні, што закранаюць усе аспекты палітычнага жыцця ў Германіі. Нашай мэтай было ёсць прадставіць паслядоўную поўную карціну стаўлення нацыяналістаў да розных задач нашага грамадскага жыцця таго, як ён спадзяецца выправіць яго памылкі і недахопы.

Таму наша задача — вычарпальна вывучыць яго цяперашні стан, потым навукова даследаваць, адкуль ён узнік, і, нарэшце, з творчым натхненнем адказаць на лёсавызначальнае пытанне: што ж тады? Высокая мэта гэтых брашур — паказаць новыя метады жыцця дзяржавы, фінансаў і эканомікі; усталяваць «бронзавы камень» падчас хаосу, сфармаваць запас ясных ведаў шляхам уважлівага вывучэння, каб з усяго гэтага магла ўзнікнуць адзіная палітычная воля.

На вялікай сустрэчы 31 жніўня 1927 года Адольф Гітлер рашуча заявіў: «Пытанні праграмы не закранаюць Адміністрацыю і страцілі раду; праграма фінансаваная, я не дапусчу зменаў у прынцыпах руху, выкладзеных у яго праграме». З гэтым рашучым выказаннем нашага фюрэра я цалкам далучаюся, бо няма нічога больш небяспечнага для жыцця ўдарнай сілы такога руху, як наш, чым тое, каб з цягам часу яго фінансаваная праграма падвяргалася негатыўнай крытыцы.

Ніхто, хто ледзяць, што не можа прайсці з намі ўвесь шлях у габрэйскім пытанні, у нашай барацьбе супраць буйных фінансаў, пакта Даўэса і палітыкі збяднення, або ў любых іншых пытаннях, якія змяшчаюцца ў нашай Праграме, або схільны праявіць свабоду нямецкай нацыі праз Лігу Нацый, Лакарнскі пакт, шляхам кампрамісу баялі васц, не павянен звяртацца да нас; яго месца — па-за НСДАП. Мы катэгарычна адкідаем «вышэйшыя прыватныя веды», якія такія, як ён, так гатовыя выказаць у сваіх прамовах журналісцкіх выказваннях.

Чалавек, які ўкоранены згодны з нашымі прынцыпамі, можа мець сумневы наконт некалькіх дробязяў, бо мы не можам чакаць, што калі-небудзь дасягнем абсалютнай згоды па ўсіх пытаннях, асабліва ў аграрным палітычным руху.

Аднак нашая справа, калі палітычны вораг ператвараецца нейкі пункт у фарш, выкарыстоўваючы агульныя скажэнні, якія зусім не адпавядаюць сутнасці, як гэта сапраўды здаралася. У такім выпадку неабходны афіцыйны каментар.

Мы адмаўляемся змяняць нашу Праграму з меркаванняў мэтазгоднасці, якія гэта робяць нашыя Бакі, каб яна адпавядала так званым змененым умовам. Мы маем намер прыстасаваць умовы да нашай Праграмы, авалодаўшы імі.

Адольф Гітлер даручыў мне выдаць гэтую серыю брашур, якія... сфармуляваць афіцыйную літаратуру партыі.

Я далучыў афіцыйны маніфест партыі ад 6 сакавіка 1930 года, а таксама мой адказ на дзесяць пытанняў, зададзеных нам «Deutsche Tageszeitung», вядучым органам Рэйхсландбунда. Гэтая газета прыняла мае адказы.

Гэта найлепшы і найбольш эфектыўны спосаб пазбавіцца ад усёй хлусні пра наш негатыўнае стаўленне да валодання атрымання ў спадчыну зямельнай уласнасці ў Германіі.

1. Аф цыйны ман фест парты аб паз цы НСДАП адносна сельскагаспадарчага насельн цтва сельскай гаспадарк

Мюнхен, 6 сакавіка 1930 г.

1. Значэнне земляробчага класа сельскай гаспадарк для Герман

Нямецкая нацыя атрымлівае значную частку сваіх прадуктаў харчавання за кошт імпарту замежных прадуктаў харчавання. Да сусветнай вайны нам удавалася аплачваць гэты імпорт за кошт нашага прамысловага экспарту, нашага гандлю нашых дэпазітаў капіталу за мяжой. Вынік вайны паклаў канец гэтай магчымасці.

Сёння мы аплачваем імпортныя прадукты харчавання ў асноўным за кошт замежных пазык, якія ўсё глыбей і глыбей зацягваюць нямецкую нацыю ў даўг перад міжнародным фінансам, якія даюць ім крэдыты. Калі ўсё будзе працягвацца так, як ёсць, нямецкі народ будзе ўсё больш і больш збяднець.

Адзіная магчымасць вырвацца з гэтага рабства заключаецца ў здольнасць Герман вырабляць неабходныя прадукты харчавання ў сябе дома. Таму павелічэнне вытворчасці ў нямецкай сельскай гаспадарцы з'яўляецца пытаннем жыцця і смерці для нямецкай нацыі.

Больш за тое, для нашай прамысловасці неабходна эканамічна моцнае высокапрадуктыўнае насельніцтва краіны, якое ў будучыню будзе мець усё больш і больш магчымасцей для пошуку новых працоўных месцаў на ўнутраным рынку.

Мы таксама лачым насельніцтва вёскі і носьбітам спадчыны здароўя, крыніцай маладосці нацыі асновай яе ўзброенай сілы.

Падтрыманне эфектыўнага сельскагаспадарчага класа, колькасць якога павялічваецца па меры росту насельніцтва, з'яўляецца важным пунктам платформы нацыяналістаў, таму што наш рух клапаціцца пра дабрабыт усіх нашых людзей у будучых пакаленнях.

2. Занядбанне сучаснай дзяржавай сельскагаспадарчага класа сельскай гаспадарк

Сельскагаспадарчая вытворчасць, якую можна павялічыць, стрымліваецца, бо ўзрастаючая запазычанасць фермераў перашкоджае ім купляць неабходныя для вырошчвання рэчы, а той факт, што сельская гаспадарка не акупляецца, пазбаўляе іх стымулу павялічваць вытворчасць.

Прычыны таго, чаму сельская гаспадарка не дае дастатковай аддачы за працу, варта шукаць у наступных:

- у снуючай фінансальнай палітыцы, якая ўскладае празмерны цяжар на сельскую гаспадарку. Гэта звязана з меркаваннямі партыі, а таксама з тым, што габрэйскі сусветны грашовы рынак, які рэальна кантралюе парламенцкую дэмакратыю ў Германіі, жадае знішчыць нямецкую сельскую гаспадарку, бо гэта аддасць нямецкую нацыю, асабліва працоўны клас, на яго ласку;

- у канкурэнцы замежных сельскагаспадарчых вытворцаў, як я працуюць у больш спрыяльных умовах як х не стрымлівае палтыка абароны нямецкай сельскай гаспадарк;
- у экстравагантных прыбытках, атрыманых буйным аптовым пасярэднікам, як я ўцскал сябе паміж вытворцамі спажывцом.
- пры рэпрэсійных стаўках фермер павінен плаціць за электраэнергію штучныя ўгнаенні, каб прадапрыемствам, як мккуюць у асноўным габрэ.

Высокая падаткі не могуць быць пакрытыя за кошт нязмай аддачы ад працы на зямлі. Фермер вымушаны залазіць у даўгі плаціць лхварскія працэнты за пазык. Ён усё глыбей глыбей апускаецца пад гэту тыранію ўрэшце рэшт губляе ўсё, што мае, на карысць яўрэйскаму лхвару. Нямецкі клас фермераў экспрапрыяваны.

3. У Рэйху, як мы спадзяемся яго бачыць, будучы паважацца правы зямлі, ў Германіі будзе праводзіцца сельскагаспадарчая палітыка.

Няма ніякай надзеі на якое-небудзь радыкальнае паляпшэнне ўмоў беднасці сельскага насельніцтва або на адраджэнне сельскай гаспадаркі, пакуль нямецкі ўрад фактычна кантралюецца міжнародным грашовым магнатам, як мдапамагае парламенцка-дэмакратычная сцэма кравання; бо гэтыя жаданні знішчыць моц Германіі, якая грунтуецца на зямлі.

У новай зусмненшай нямецкай дзяржаве, да якой мы мкнемся, фермеры сельскай гаспадаркі атрымаюць належную увагу з-за таго, што яны з'яўляюцца галоўнай апорай сапраўды нацыянальнай нямецкай дзяржавы.

З гэтага вынікаюць наступныя патрабаванні:

- Зямля Германіі, здабытая абароненая нямецкай нацыяй, павінна служыць нямецкай нацыі як дом сродак даснавання. Тыя, хто займае гэтую зямлю, павінны крараваць ёю ў гэтым сэнсе.
- Толькі прадстаўнікі нямецкай нацыі могуць валодаць зямлёй.
- Зямля, законна набытая млічыцца спадчынай маёмасцю. Аднак права валодання маёмасцю звязана з абавязкам выкарыстоўваць яе ў нацыянальных інтарэсах.
Для кантролю за выкананнем гэтага абавязку прызначаюцца спецыяльныя суды; яны павінны складацца з прадстаўнікоў усіх аддзелаў класа землеўладальнікаў аднаго прадстаўніка штата.
- Нямецкая зямля не можа стаць аб'ектам фінансавых спекуляцый, а таксама не можа прыносіць свайму ўладальніку непрацоўны прыбытак. Яе можа набыць толькі той, хто гатовы сам яе апрацоўваць. Такім чынам, дзяржава мае права пераважнай куплі пры кожным продажы зямлі.
Забараняецца закладваць зямлю прыватным крэдыторам. Неабходныя пазыкі для апрацоўкі зямлі на льготных умовах будучы прадстаўляюцца фермерам альбо асацыяцыям, прызнаным дзяржавай, альбо самой дзяржавай.
- За карыстанне зямлёй дзяржаве будучы выплачвацца зборы ў залежнасці ад памеру якасці маёмасці.
Гэты падатак на зямлю дазволіць пазбегнуць далейшага падаткаабкладання зямельнай уласнасці.
- Немагчыма ўсталяваць жорсткіх правалаў адносна аб'ёмаў вырошчвання. З пункту гледжання нашай дэмаграфічнай палітыкі нам патрэбна вялікая колькасць малых сярэдніх прадпрыемстваў.

фермы. Аднак буйнамаштабная сельская гаспадарка адыгрывае вельм важную ролю, кал яна падтрымлівае здаровыя адносіны з дробнымі прадпрыемствамі, яна апраўданая.

7. Для прадукцённага падзелу маёмасці спатрэбіцца закон аб спадчыне назапашванні запазычанасці паміж.
8. Дзяржава мае права прысвойваць зямлю з выплатамі адпаведнай кампенсцыі:

- а. калі не належаць члену нацыі;
- б. калі — рашэннем зямельных судов — будзе прызнана, што яго ўладальнік, па няправільным сельскай гаспадарка не дзейнічае ў нацыянальных інтарэсах;
- с) з гэтай засялення на ёй незалежных фермераў, калі ўладальнік сам яго не апрацоўвае;
- г. калі гэта патрабуецца для асаблівых дзяржаўных мэтай у нацыянальных інтарэсах (напрыклад, сувязь, нацыянальная абарона). Зямля, набытая незаконна (згодна з нямецкім заканадаўствам), можа быць канфіскавана без кампенсцыі.

Абавязкам дзяржавы з'яўляецца каланізацыя зямель, якія сталі даступнымі, па схеме, заснаванай на высокіх меркаваннях палітыкі ў галіне насельніцтва. Зямля павінна быць выдзелена пасяленцам у якасці спадчынай уласнасці на ўмовах, якія дазваляюць матрымліваць сродкі дажывання. Пасяленцы павінны адбараць шляхам праверкі грамадзянскай прафесійнай прыдатнасці. Асабліва прыхільнасць павінна аддавацца сынам фермераў, якія не маюць права на спадчыну.

Каланізацыя ўсходніх рубяжоў мае надзвычай важнае значэнне. У гэтым выпадку простага стварэння ферм будзе недастаткова, а трэба будзе стварыць гандлёвыя гарады ў сувязі з новай галінай прамысловасці. Гэта адзіны спосаб стварыць магчымасць для таго, каб дробныя фермы сталі прыбыткавай справай.

Абавязкам знешняй палітыкі Германіі будзе забеспячэнне вялікага прастору для харчавання засялення расце насельніцтва Германіі.

4. Неабходна падняць эканамічную адукацыйную ступень сельскагаспадарчага класа

1. Існуючую галечку насельніцтва зямлі неабходна неадкладна палегчыць шляхам падатковых льгот і новых надзвычайных мер. Далейшае нарастанне запазычанасці неабходна спыніць, знізіўшы працэнтную стаўку па пазыках да ўзроўню даваеннага перыяду шляхам заканадаўчага зніжэння шляхам неадкладных мер супраць вымагальнасці.
2. Дзяржаўная палітыка павінна гарантаваць акупнасць сельскай гаспадаркі. Нямецкую сельскую гаспадарку трэба абараняць тарыфамі, дзяржаўным рэгуляваннем мпарту і стэмай нацыянальнай падрыхтоўкі кадраў.

Устанаўленне цэн на сельскагаспадарчую прадукцыю павінна быць вызвалена ад рынкавых спекуляцый, а таксама павінна быць пакладзены канец эксплуатацыі сельскагаспадарчых інтарэсаў буйным пасярэднікам, перадачу бязнесу якіх сельскагаспадарчым асацыяцыям павінна заахвочваць дзяржава.

Задача таксама прафесійных арганізацый заключаецца ў скарачэнні эксплуатацыйных выдаткаў фермераў павелічэнні вытворчасці. (Забеспячэнне інвентаром, гноем, насеннем, развядзеннем

запасы на спрыяльных умовах, паляпшэнні, барацьба з шкоднамі, бясплатныя кансультацыі, хімічныя даследаванні г.д.) Дзяржава павінна аказваць арганізацыйную дапамогу ў выкананні гэтых задач. У прыватнасці, дзяржава павінна настойваць на значным зніжэнні кошту штучных угнаенняў, электраэнергіі для фермераў.

3. Арганізацыі павінны таксама замацаваць клас сельскагаспадарчых рабочых як членаў сельскагаспадарчай супольнасці шляхам заключэння справядлівых у сацыяльным сэнсе кантрактаў. Кантроль арбтраж у гэтых пытаннях будзе функцыяй дзяржавы. Добрым рабочым неабходна даць магчымасць падняцца да статусу ўладальнікаў ферм. Як толькі палепшыцца агульная сітуацыя ў сельскай гаспадарцы, столькі неабходнае паляпшэнне ўмоў жыцця заробатнай платы сельскагаспадарчых рабочых адбудзецца, як толькі палепшыцца агульная сітуацыя ў сельскай гаспадарцы. Калі гэтыя ўмовы палепшацца, больш не будзе неабходнасці наймаць замежную працоўную сілу на зямлі, гэты звычай у будучыні будзе забаронены.

4. Нацыянальная важнасць сельскагаспадарчага класа патрабуе, каб дзяржава садзейнічала тэхнічнай адукацыі ў сельскай гаспадарцы (інстытуты для непаўналетніх, сярэднія сельскагаспадарчыя школы з вельмі спрыяльнымі ўмовамі для моладзі з талентамі, але без сродкаў).

5. Прафесійныя арганізацыі не могуць аказаць усю неабходную дапамогу сельскагаспадарчаму класу; гэта можа зрабіць толькі палітычны рух НСДАП за свабоду Германіі.

Насельніцтва вёск беднае, таму што ўся нямецкая нацыя бедная. Памылкова меркаваць, што адзін клас рабочых можа пазбегнуць долі ўсёй нямецкай супольнасці, злачынства — сеяць зайздросць паміж гарадскім і вясковым жыхарамі, якія звязаны разам у добрым цэлым і дрэнным плане.

Эканамічная дапамога пры цяперашняй палітычнай сістэме не можа прывесць да пастаяннага паляпшэння, бо палітычнае рабства ляжыць у аснове беднасці нашага народа, толькі палітычныя метады могуць лавіць і даваць гэта.

Старыя палітычныя партыі, якія былі ёсць адказнымі за нацыянальнае рабства, не могуць быць лавіць дарам на шляху да свабоды.

У нашай будучай дзяржаве прафесійныя арганізацыі чакваюць важныя эканамічныя задачы; нават цяпер яны могуць зрабіць значную падрыхтоўчую працу ў гэтым катэгорыі; але для палітычнай барацьбы за вызваленне, якая павінна закласці падмурак новага эканамічнага ладу, яны не падыходзяць; бо гэтая барацьба павінна весціся з пункту гледжання не адной прафесіі, а з пункту гледжання ўсёй нацыі.

Рух, які правядзе палітычную барацьбу за вызваленне да канца гэта НСДАП

(подпіс) Адольф Гітлер

Пал тыка НСДАП адносна ўласнасц на зямельную маёмасць

Адказ Готфрыда Федэра

У газеце «Deutsche Tageszeitung» (№ 47) ад 25 студзеня 1930 года быў апублікаваны шэраг пытанняў, зададзеных нам к раўнцтвам Брандэнбургскага ландбунда. Іх галоўнай мэтай было вызначэнне стаўлення НСДАП да прыватнай уласнасці на зямлю, спадчыны, атрымання крэдытаў, тарыфаў, рэгулявання цэн, размеркавання прыбытку, а таксама да пытанняў агульнага сацыяльна-палітычнага выбарча-тактычнага нтарэсу.

Я.

Каб развеяць трывогу з нагоды любой пазнейшай адвольнай інтэрпрэтацыі пункта 17 Праграмы партыі, першае пытанне было сфармулявана наступным чынам: «Ці гатовая НСДАП даць гарантыі, што яна не будзе супрацьстаяць...» уласнасці на зямлю».

Адказ: Нацыянал-сацыялізм прызнае прыватную ўласнасць як прынцып размяшчае яе пад дзяржаўнай аховай.

Яна будзе мкнуща падтрымліваць здаровую камбінцыю ўсёх прадпрыемстваў, малых буйных, у эканамічным жыцці краіны.

Дух усёй Праграмы выразна даказвае, што нацыянал-сацыялізм, будучы перакананым паслядоўным працэўнікам марксізму, цалкам адкадае яго разбуральную цэнтральную дактрыну ўсеагульнай канфліскацыі і чыцця пастаянны сельскагаспадарчы клас найлепшым найбольш надзейным падмуркам для нацыянальнай дзяржавы.

Але, будучы таксама рашучым працэўнікам буйных капіталаў, мэтай як хэўляеца мабільнага зацыя для сябе ўсё сельскагаспадарчых каштоўнасцей выгнанне фермераў з дапамогай падаткаў працэнтаў па пазыках, нацыянал-сацыялізм патрабуе дзяржаўнай абароны фермераў ад агрэсіі з боку нтарэсаў буйнога бэнэсу.

Нам патрэбны моцны, здаровы клас фермераў, свабодны ад рабства працэнтаў тыранам падаткаў.

II.

Другое пытанне было адрасавана мне асабліва, як прызначанаму Гётлерам «канчатковы арбітэра па ўсёх пытаннях, якія тычацца Праграмы».

Якое стаўленне нацыянал-сацыялізму да атрымання маёмасці ў спадчыну абавязкова па спадчыне?

Адказ: Паколькі гэта аснова нацыянальнай дэмакратыі, бесперапыннасць уласнасці, г.зн. атрымання ў спадчыну зямлі, якую продкі чалавека аднавілі і апрацоўвалі, з'яўляецца натуральным вынікам. Таму нацыянал-сацыялізм прызнае прынцып спадчыннасці, які прынцып уласнасці на зямлю.

Кал маёмасць пераходзіць да далёка сваякоў, нацыянал-сацыялістычная дзяржава спажывае спецыяльны падатак, але ў выпадку больш блізкага сваяцтва ён будзе ацэньвацца па стаўцы, якая дзейнічае на дадзены момант.

III.

Гэтае пытанне было зададзена з-за трывогі — цалкам беспадстаўнай — адносна магчымага наступства забароны пазык ад прыватных капіталістаў для бяспекі зямлі.

Адказ: Дзяржава, якая жадае вызваліць сельскагаспадарчую ўласнасць ад даўгоў, выратаваць фермераў з кепскай прафесійных фінансавых стаў — столькіх фермераў ужо было выгнана з сваіх дамоў габрэямі, — дзяржава, якая жадае разбурыць грашовую манополію капіталізму і кватэраваць рабства працэнтаў, наўрад ці будзе ўтрымліваць неабходныя крэдыты спажывання рабаўніцкай працэнты; наадварот, нацыянал-сацыялізм мае намер максімальна падтрымліваць сельскую гаспадарку.

IV.

«Знашчэнне рабства працэнтаў». Скасаванне непрацоўных даходаў. «Што такое стаўленне Нацыянал-сацыялістычнай партыі да капіталу, эканомленага цэнтрымагнэтам у спадчыну?

Адказ: Ці мае сэнс як «небудзь фермер «незароблены прыбытак» з патрабаванняў па працэнтах, ці можа як «небудзь землеўладальнік жыць на грошы, эканомленыя ад арэнднай платы?

Гэта азначае, што сярод некаторых землеўладальнікаў, у якіх яшчэ засталася крыху капіталу, снуе трывога, альбо ж наўмыснае непаразуменне цэнтралізаванне гэтага найважнейшага патрабавання нацыянал-сацыялістычнай праграмы.

Заўвага: Мы маем на ўвазе лідаральна «знашчэнне пята працэнтаў». Нехто не назаве невялікія сумы працэнтаў ад зберажэнняў, патэк цэнтралізаванай пазык пята працэнтаў. Пад гэтым мы маем на ўвазе сінтуацыю, калі наўмысная нфляцыя пазбавіла нас усіх зберажэнняў, фермер вымушаны плаціць працэнты па новых патэках кароткатэрміновых крэдытах па стаўках, якія яго разараюць.

Тыя, хто выступае за захаванне цяперашняй сістэмы капіталізму, выступаюць супраць сапраўдных інтарэсаў фермераў, выступаюць за тое, каб дазволіць банкам іх агентам абмежаваць сельскую гаспадарку. Астатнім я адсылаю чытачоў да маіх брашур пад назвай «Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage» «Das Programm der NSDAP» (Нямецкая дзяржава на падмурку нацыянал-сацыялістычнага ладу праграма NSDAP).

V.

Наша палітыка ў дачыненні да падаткаабкладання выразна паслядоўна абвешчае: вызваліць спажываца ад цяжар усюсоных падаткаў, а вытворца — ад падаткаў, якія абмяжоўваюць яго бізнес.

Ці мае намер партыя адмяніць імпарцыйны пошліны?

Адказ: Ландбунд павінен ведаць, што нацыянал-сацыялісты ў Рэйхстагу прагаласавалі выключна за ахоўныя пошліны на сельскагаспадарчую прадукцыю ў адпаведнасць з яго прынцыпам — абарона працы нацыі ў горадзе вёсцы.

VI.

Пытанне аб размеркаванні прыбытку. Тут немагчыма разгледзець гэтую шырокую складаную тэму. У сваім штотыднёвым часопісе «Die Flamme» я падрабязна апісаў нашу пазіцыю ў шэрагу артыкулаў.

Артыкул у «Deutsche Tageszeitung» уводзіць у зман, бо вырывае з кантэксту цытаваныя сказы. Я асабіста лачу, што размеркаванне прыбытку ў агульным сэнсе капіталістычнай марксісцкай школы дзейна не з'яўляецца правільным рашэннем. Па гэтым пытанні наша Праграма спасылалася на рабочых на фабрыках, няма сэнсу спрабаваць высветліць гэтае пытанне ў брашуры, прысвечанай сельскай гаспадарцы.

VII.

Пашырэнне выплат па страхаванні па старасці.

«Як прапануецца збавіць сродкі на гэтую мэту?»

Адказ: Зараз прадугледжана страхаванне па старасці, але ў многіх выпадках яно недастатковае для чысціцы збыднёнасцю. Пасля таго, як падатковы цяжар будзе зняты, тыя, хто зараз беспрацоўны, але здольны працаваць, вернуцца ў эканамічную сферу, будзе дастаткова сродкаў для забеспячэння значных выплат па старасці тым, хто раней працаваў.

VII, IX, X.

Гэта проста пытанні, якія тычацца партыйнай тактыкі, а не якіх-небудзь прынцыпаў.

Знаходзячыся ў апазіцыі супраць кааліцыі, якая прынесла няшчасце Германіі, мы, натуральна, час ад часу вымушаны галасаваць за камуністаў (хаця ад нас аддзяляе цэлы свет), як гэта робяць Нямецкія нацыянальныя партыі Хрысціянскіх нацыянальных фермерскіх рухаў. Мы нікому не дазваляем дыктаваць нам, адкуль мы бяром свае прыхільнасці, але мы звяртаемся да ўсёх — рабочых, буржуа-фермераў, — у каго добрае нямецкае сэрца, хто з'яўляецца людзямі добрай волі, жадае пакласці канец парламенцкаму дрэнным уладам, якім вайна палітыцы выканання (мірных дагавораў). Мы не лічым, што «сацыяльная камунікацыя» з нашымі партыямі з'яўляецца належным метадам вызвалення нямецкай нацыі ад марксізму парламентарызму, — бо гэта вядзе да палітычнага гандлю. Нешто, акрамя дыктатарскіх дзеянняў, рашучага выкарыстання ўлады, не можа выцягнуць Германію з бруду.

Нацыя хоча не прыгожых слоў, а рашучасць; не гандлю, а грунтоўнай працы для нашай беднай, прыгнечанай нацыі.

Поўнае зразумелае выкладанне вышэйзгаданага дадзена ў № 19 зборніка нацыянальна-сацыяльнаму — «Unser täglich Brot: Асноўныя пытанні нямецкай сельскай гаспадаркі» Германа Шнайдэра з Экерсдорфа, акруга Намслаў, прысвечанага ўсёй палітыцы нацыянальна-сацыяльнаму ўдзяленню да сельскай гаспадаркі. У мяшчэнага добра прадуманыя прапановы па аднаўленні церпячага сельскагаспадарчага класа Германіі.

У нумары 16, напісаным доктарам Бухнерам, змяшчаецца выдатнае эсэ пра сэнс дух нашай эканамічнай палітыкі.

У артыкуле № 12 палкоўнік Гіерла апісвае наша палітыка нацыянальнай абароны.

На заканчэнне мы зробім некалькі заўваг па некаторых пытаннях, якія нашы палітычныя ворагі злосна няпраўдзліва скажваюць у надзею нанесці нам шкоду.

Наша стаўленне да пастаяннага чыноўніка, безумоўна, годнае. Мы не былі б такім шчырым прыхільнікам вялікага караля Прусыі, калі б былі супраць гэтага класа. Чым была армія за мяжой, тым для дзяржавы ўнутры краіны з'яўляецца чысты, непадкупны чыноўнік. Гонар абавязак павінны зноў стаць неад'емным якасцям нашых чыноўнікаў. Тыя чыноўнікі, якія знаходзяцца пад заклікам чырвоных чорных, знаходзяцца ў будучай дзяржаве; такія партыйныя махляры не маюць патрэбы ў гонары абавязку.

Маўленне пра тое, што нацыянал-сацыял істы супраць чыноўн каў маюць намер зн з ць м заробк л кв даваць пенс , мае характар пал тычнай хлусн , якую распаўсюджвае прэса нашых апанентаў. Наадварот, мы жадаем даць ус м членам нацы , як я ўсё жыццё верна служыл Герман , ганаровую пенс ю, якая пазбав ць х ад клопатаў у старасц . Тольк так м чынам сацыяльная дапамога будзе вызвалена ад кляйма «паупэрызацы ».

Мы таксама пав нны згадаць пра пашырэнне дэ пенс йнага забеспячэння на незалежных рамесн каў работн каў ручной працы. Няма неабходнасц турбавацца аб тым, як мы будзем зб раць сродк для гэтай мэты. Кал мы перастанем штогод плац ць тысячы м льёнаў за мяжу, яшчэ больш нашым уласным банкам, тольк частка гэтых сум будзе дастаткова для выплаты пенс й па старасц .

Дапамога страхаванне па беспрацоў

Само па сабе дзяржава не пав нна падтрымл ваць дзяржаўным сродкам людзей, як я здольныя працаваць. Наша стаўленне да снуючай с стэмы дапамог тым, хто не можа зараб ць на жыццё, н кол не змянялася; мы заўсёды настойвал ў парламенце на паляпшэнн ўмоў для беспрацоўных. Мы роб м гэта не таму, што л чым гэта прав льным станов шчам рэчаў, а таму, што ўрад, падобны да цяперашняга, чыя дыёцкая знешняя ўнутраная пал тыка прывяла працоўную с лу, вытворчасць прадуктаў харчавання ўвесь гандаль да краю бездан , абавязаны пак нуць сваю пал тыку на плаву.

Дзяржава, якая не ў стане вярнуць у эканам чны свет м льёны людзей, як я могуць працаваць, заслугоўвае зн кнення; таму, кал яна не зможа ф нансава вырашыць праблему дапамог беспрацоўным, мы проста пац скаем плячыма.

Розныя нападк на с стэму дапамог па беспрацоў , нават кал яны апраўданыя, кал яны спасылаюцца на выпадк злоўжывання гэтай сацыяльнай дапамогай, не могуць адварнуць нас ад прынцыпу, у як мы верым. Дапусц м, што сярод амаль 3 000 000 беспрацоўных можа быць 2 ц 300 000 вядомых гультаёў, як я з лёгкасцю вярнул ся б на працу, кал б дапамогу па беспрацоў адмян л , — мы не пав нны забываць, што застаецца прынамс 2,5 м льёна добрых рабочых, служачых, нжынераў, тэхн каў, брыгадз раў, клеркаў г.д., як я адчайна шукаюць працу не могуць яе знайсц . Менав та з-за правалу нашай абсалютна неабгрунтаванай дзяржаўнай пал тык немагчыма што-небудзь змян ць у няшчаснай дапамозе

Нападк на рэл г ю духавенства

Мы не можам занадта часта заяўляць, што NSDA не марыць пра напад на Хрысц янская рэл г я яе годныя слуг .

Мы атакуем разбэшчальную пал тыку цэнтра Баварскай народнай парты ; яны не губляюць магчымасц крычаць «Царква ў небяспецы», акрамя выпадкаў, кал яны аб'ядноўваюцца з атэ стычнай, богаадмаўляючай сацыял-дэмакратыяй.

Менав та таму, што ў нас так высок святы дэал аднос н чалавека да Бога, мы ненав дз м бачыць рэл г ю, апаганеную брудам пал тычных канфл ктаў.

2. 25 балаў

Нацыянал-сацыял істычная нямецкая рабочая партыя на вял к м масавым м тынгу 25 лютага 1920 года ў фестывальнай зале Хофбройхаўс у Мюнхене абвясц ла свету сваю праграму.

У раздзеле 2 Статута нашай парты гэтая Праграма аб'ўлена нязменнай.

Праграма

Праграма Нямецкай рабочай парты абмежаваная па часе, бо пасля дасягнення абвешчаных у ёй мэтаў яе л дэры не маюць намеру ствараць новыя праграмы тольк для таго, каб штучна павял чыць незадаволенасць мас тым самым забяспечыць далейшае снаванне парты .

1. Мы патрабуем аб'яднання ўс х немцаў для стварэння Вял кай Герман на аснове права самавызначэння, як м карыстаюцца нацы .
2. Мы патрабуем роўных правоў для нямецкага народа ў яго аднос нах з ншым кра нам адмены Версальскага Сен-Жэрменскага м рных дагавораў.
3. Мы патрабуем зямл тэрыторы (калон й) для харчавання нашага народа для засялення л шняга насельн цтва.
4. Н хто, акрамя членаў нацы , не можа быць грамадзянам дзяржавы. Н хто, акрамя тых, хто мае нямецкую кроў, незалежна ад х веравызнання, не можа быць членам нацы . Так м чынам, н водз н габрэй не можа быць членам нацы .
5. Любы, хто не з'яўляецца грамадзян нам дзяржавы, можа пражываць у Герман тольк ў якасц госця пав нен л чыцца падпарадкаваным замежнаму заканадаўству.
6. Права голасу па пытаннях урада заканадаўства дзяржавы належыць тольк грамадзянам дзяржавы. Таму мы патрабуем, каб усе аф цыйныя прызначэнн любога роду, няхай гэта будзе ў Рэйху, у кра не ц ў невял к х населеных пунктах, был прадастаўлены тольк грамадзянам дзяржавы. Мы выступаем супраць разбэшчальнай звычк парламента запаўняць пасады выключна з ул кам партыйных меркаванняў без ул ку характару ц здольнасцей.
7. Мы патрабуем, каб дзяржава ўважала за свой першы абавязак садзейн чанне прамысловасц забеспячэнню жыцця грамадзян дзяржавы. Кал немагчыма пракарм ць усё насельн цтва дзяржавы, замежныя грамадзяне (неграмадзяне дзяржавы) пав нны быць выключаны з Рэйха.
8. Усялякая м грацыя нянемецкага паходжання пав нна быць прадух лена. Мы патрабуем, каб усе немцы, як я прыбыл ў Герман ю пасля 2 жн ўня 1914 года, был неадкладна абавязаны пак нуць Рэйх.
9. Усе грамадзяне дзяржавы роўныя ў правах абавязках.
10. Першым абавязкам кожнага грамадзян на дзяржавы пав нна быць праца з розумам ц цэлам. Дзейнасць асобнага чалавека не пав нна супярэчыць нтарэсам цэлым, але пав нна адбывацца ў рамках супольнасц служыць агульнаму дабру.

Таму мы патрабуем:

11. Скасаванне даходаў, не заробленых працай.

Скасаванне рабства працэнтаў.

12. Ул чваючы вел зарныя ахвяры жыцця маёмасць, як я патрабуе ад нацы кожная вайна, асаб стасе ўзбагачэнне ў вын ку вайны пав нна разглядацца як злачынства супраць нацы .

Таму мы патрабуем бязл таснай канф скацы ўс х ваенных здабыткаў.

13. Мы патрабуем нацыянал зацы ўс х прадпрыемстваў, як я да гэтага часу был пераўтвораны ў кампан (трасы).

14. Мы патрабуем, каб прыбытак ад аптовага гандлю быў падзелены.

15. Мы патрабуем шырокага разв цця с стэмы забеспячэння пажылых людзей.

16. Мы патрабуем стварэння падтрымання здаровага сярэдняга класа, неадкладнага пераводу памяшканняў для аптовага гандлю ў камунальную ўласнасць здачы х у арэнду па н зкай цане дробным гандлярам, а таксама праявы надзвычайнай паваг да ўс х дробных пастаўшчыкоў для дзяржавы, раённых уладаў невял к х населеных пунктаў.

17. Мы патрабуем зямельнай рэформы, якая адпавядае нашым нацыянальным патрэбам, прыняцця закона аб канф скацы зямл без кампенсацы для камунальных патрэб; адмены працэнтаў па зямельных пазыках спынення ўсяляк х спекуляцый з зямлёй .

18. Мы патрабуем бязл таснага пераследу тых, чыя дзейнасць нанос ць шкоду агульным нтарэсам. Гнусныя злачынцы супраць нацы , л хвяры, спекулянты г.д. пав нны быць пакараныя смерцю, незалежна ад х веравызнання ц расы.

19. Мы патрабуем, каб рымскае права, якое служыць матэрыял стычнаму сусветнаму парадку, было заменена прававой с стэмай для ўсёй Герман .

20. З мэтай адкрыцця для кожнага здольнага працав тага немца магчымасць атрымання вышэйшай адукацы , так м чынам, дасягнення прафес йнага росту, дзяржава пав нна разгледзець магчымасць грунтоўнай рэканструкцы нашай нацыянальнай с стэмы адукацы . Навучальныя праграмы ўс х навучальных устаноў пав нны быць прыведзены ў адпаведнасць з патрабаванням практычнага жыцця. Разуменне дэ дзяржавы (дзяржаўнай сацыялог) пав нна быць мэтай школы, пачынаючы з першых прамянёў нтэлекту ў вучня. Мы патрабуем разв цця адораных дзяцей бедных бацькоў, незалежна ад х класа ц занятку, за кошт дзяржавы.

21. Дзяржава пав нна клапац цца пра павышэнне ўзроўню здароўя ў кра не, абараняючы мац немаўлят, забараняючы дз цячую працу, павышаючы ф з чную працаздольнасць шляхам абавязковай г мнастак в даў спорту, устаноўленых законам, а таксама шырока падтрымл ваючы клубы, як я займаюцца ф з чным разв ццём моладз .

22. Мы патрабуем скасавання платнай арм стварэння нацыянальнай арм .

23. Мы патрабуем прававой барацьбы супраць свядомай пал тычнай хлусн яе распаўсюджвання ў прэсе. Для садзейн чання стварэнню нямецкай нацыянальнай прэсы мы патрабуем:

¹ 13 красав ка 1928 года Адольф Г тлер зраб ў наступную заяву: «Неабходна адказаць на няправ льнае тлумачэнне пункта 17 Праграмы НСДАП нашым прац ўн кам ».

Пакольк НСДАП прызнае прынцып прыватнай уласнасць , в даводна, што выраз «канф скацыя без кампенсацы » аднос цца тольк да магчымых законных паўнамоцтваў канф скаваць, пры неабходнасць , зямлю, незаконна набытую або якая к руецца не ў адпаведнасць з нацыянальным дабрабытам. Гэта нак равана ў адпаведнасць з нацыянальным дабрабытам. У першую чаргу гэта нак равана супраць яўрэйск х кампан й, як я спекулююць зямлёй.

а. што ўсе рэдактары газет х памочнікі, якія выкарыстоўваюць нямецкую мову, павінны быць членамі нацыі;

б) што для выхаду нямецкіх газет неабходны спецыяльны дазвол дзяржавы. Яны не абавязкова друкуюцца на нямецкай мове;

в. што не-немецкім грамадзянам павінна быць забаронена законам фінансавы ўдзел у нацыянальных газетах або ўплываць на іх, што пакараннем за парушэнне закона павінна быць забарона любой такой газеты неадкладная дэпартацыя не-немецкага грамадзяніна, як мае да яе дачыненне. Павінна быць забаронена публікаваць газеты, якія не спрыяюць нацыянальнаму дабрабыту. Мы патрабуем судовага пераследу ўсёх тэндэнцый у мастацтве і літаратуры, якія могуць разбурыць нашу жыццё, як нацыі, і знешчэння інстытутаў, якія супярэчаць вышэйзгаданым патрабаванням.

24. Мы патрабуем свабоды для ўсёх рэлігійных канфесій у дзяржаве, паколькі яны не ўяўляюць для яе небяспек і не супярэчаць маральным пачуццям нямецкай расы.

Партыя, як такая, выступае за пазытыўнае хрысціянства, але не звязвае сябе ў пытанні веравызнання з якой-небудзь канкрэтнай канфесіяй. Яна змагаецца з яўрэйска-матэрыялістычным духам унутры нас і па-за нам перакананая, што наша нацыя можа дасягнуць пастаяннага здароўя толькі знутры, крываючыся прынцыпам:

Агульныя інтарэсы важнейшыя за ўласныя.

25. Каб усё вышэйсказанае магло быць рэалізавана, мы патрабуем стварэння моцнай цэнтральнай улады дзяржавы. Бязумоўнай улады палітычна цэнтралізаванага парламента над усём Рэйхам яго орган зацвярджае; стварэння палат па класах прафесіянаў з мэтай выканання агульных законаў, абвешчаных Рэйхам у розных штатах канфедэрацыі.

К раён к партыі клянучца і прама наперад — калі спатрэбіцца, ахвяруючы сваімі жыццямі — у забеспячэнні выканання вышэйзгаданых пунктаў.

Мюнхен, 24 лютага 1920 г.

Пасля ўсебаковага абмеркавання на агульным сходзе членаў 22 мая 1920 года было вырашана, што «Гэтая Праграма нязменная». Гэта не азначае, што кожнае слова павінна заставацца нязменным, або што што-небудзь, што робіцца для паглыблення або развіцця Праграмы, павінна быць забаронена, але гэта азначае з абсалютнай рашучасцю непахіснай яснасцю, што прынцыпы вядучыя да таго, як я змяшчаюцца ў ёй, не могуць быць зменены.

Нельга зганяцца і скажоваць з меркаванняў мэтазгоднасці, не можа быць схаванага ўмяшання ў вельмі важныя — для сучаснага ладу жыцця ў палітыцы, грамадстве эканоміцы вельмі непажаданыя — пункты Праграмы, не можа быць адхілення ад настрояў.

Адольф Гітлер друкуе два асноўныя пункты праграмы шрыфтам: «Агульны інтарэс вышэй за ўласнае «я» — дух праграмы. Скасаванне рабства інтарэсаў — аснова нацыяналізацыі і змушэння. Дасягненне гэтых двух пунктаў азначае перамогу над пераможаным версальскага ладу грамадства ў «сапраўднай дзяржаве» над сучасным падзелам дзяржавы, нацыяналізмам эканомікі і падразбуральным уплывам індывідуальнага і дуальнага істотнага тэорыі грамадства, які гэта існуе цяпер.

пабудавана. Сучасная фальшывая дзяржава, якая прыгнятае працоўны клас абараняе п рацк я прыбытк банк раў б ржавых спекулянтаў, з'яўляецца арэнай для безразважнага прыватнага ўзбагачэння найн жэйшай пал тычнай спекуляцы ; яна не думае пра свой народ не забяспечвае высок х маральных сувязяў адз нства. Улада грошай, самая бязл тасная з ус х с л, мае абсалютны кантроль аказвае разбэшчвальны, разбуральны ўплыў на дзяржаву, нацыю, грамадства, маральнасць, драму, л таратуру на ўсе пытанн маральнасц , як я цяжэй ацан ць.

Вядома, у гэтай г ганцкай барацьбе не пав нна быць н як х ваганняў, н як х адступаў; гэта альбо перамога, альбо параз.

Некальк адрозны погляд на той самы асноўны прынцып, як я выклаў у сваёй кн зе «Нямецкая дзяржава на нацыянальных сацыяльных падставах» («У кожным наступным»), — гэта не змяненне, а шэраг пунктаў, як я аб'ядноўваюцца, сабраныя размешчаны ў адпаведнасць з розным пал тычным , эканам чным , ф нансавым , культурным аспектам жыцця.

Кал б мае погляды (гл. с. 22) можна было разглядаць як адрозныя ад «25 пунктаў» або супрацьлеглыя м, Г тлер н кол б не назваў маю кн гу ў сваёй кароткай прадмове «катэх з сам нашага руху». Кожны можа выбраць любы з гэтых поглядаў на свой густ, але кал параўнаць х разам, то не ўбачыць, што яны ўзаемна супярэчаць адз н аднаму.

Каб забяспечыць у будучын абсалютную згоду ў нашых патрабаваннях, выказаных у нашай Праграме, абаран ць рух ад узрушэнняў, як я могуць пашкодз ць любому руху, — «прапановы па паляпшэнн », прапанаваныя прафес йным аматарск м крытыкам , бурчакам ўсёзнайкама , Адольф Г тлер на канферэнцы ўс х акруговых орган затараў, якая адбылася ў Бамбергу 11 лютага 1926 года, аф цыйна прызначыў Готфрыда Федэра канчатковым суддзёй па ўс х пытаннях, звязаных з Праграмай.

3. Асноўныя дэ

У гэтай брашуры мы маем намер як мага коратка проста выкласц асноўныя прынцыпы нацыянал-сацыял стычнай канцэпцы дзяржавы. У наступнай брашуры мы больш падрабязна разгледз м сацыялаг чныя, тэарэтычныя духоўныя аспекты гэтай канцэпцы .

Мы таксама не будзем спрабаваць ап сваць розныя ншыя пал тычныя памкненн тых, хто х прадстаўляе ў розных партыях аб'яднаннях — гэта ўжо само па сабе асобная задача, — а выкладзем тут тольк асноўныя пункты нашых патрабаванняў.

Свет узн к з хаосу, парадак — з беспарадку, арган зацыя — з дз кай блытан ны.

Сёння ў свеце пануе хаос — блытан на, барацьба, нянав сць, прыгнёт, рабаванне, жорсткасць, карысл васць. Брат ад брата адчужаны. Члены адной нацы нападаюць адз н на аднаго, заб ваюць чалавека тольк таму, што ён нос ць свастычны крыж. Усе яны пакутуюць ад аднолькавага цяжару, адных тых жа пазбаўленняў; але хто кал -небудзь чуў за гэтыя апошн я месяцы пра маркс сцк х рабочых, як я нападаюць або заб ваюць сва х працадаўцаў, або сва х партыйных л дэраў, або каго-небудзь з банк раў б ржавых крывасмокаў, або каго-небудзь з буйных спекулянтаў? Адз най ахвярай хаосу з'яўляецца добры, просты рабочы. Маркс сты страц л галаву зб раюцца, каб далучыцца да рабаўн коў свайго ж класа, у той час як яны жорстка выступаюць супраць тых, хто гатовы выратаваць яго.

Нацыянал стычная ншыя парты ўваходзяць ва ўрад альбо змагаюцца за тое, каб увайсц ў яго склад разам з тым , хто зн шчыў х нацыянальныя дэалы тым самым страц ў гонар, характар. Абарончыя асацыяцы мкнуцца пран кнуць «ў дзяржаву» — дзяржаву Северынга Гжэс нскага, — да пацыф стаў, нтэрнацыянал стаў габрэяў, з як м , на х думку, яны могуць к раваць урадам.

Яны звар'яцел ! Гэтак званая прававая супольнасць не бачыць, што арлы зме , ваўк ягняты, чалавецтва халерная бацыла не могуць аб'яднацца ў супрацоўн цтве. Яны прыкладаюць усе свае с лы, каб стварыць бачнасць «парадку» беспарадку, пал тычнаму хаосу, пал тычнай слабасц . Але яны супрацьстаяць нацыянал-сацыял стам, гэтым «фанатыкам», бо баяцца, што апошн я могуць пазбав ць х некаторых былых прыв леяў пасад, забываючы, што яны прайграл ўсё праз тых самых людзей, ад як х цяпер патрабуюць «дол ў пал тычных хлябах рыбах».

Прамыслоўцы, вял к я ц малыя, маюць тольк адну мэту — прыбытак —, тольк адно жаданне — крэдыты —, тольк адз н пратэст — супраць падаткаў; яны баяцца паважаюць тольк адно — банк ; яны пац скаюць плячыма, кал выказваюць патрабаванне нацыянал-сацыял стаў зн шчыць рабства працэнтаў.

Іх адз нае жаданне — «раб ць даўг ». Вел зарныя падатк , як я банк спаганяюць з пазык без праблем працы, яны л чаць цалкам нармальным . Яны заснавал парты эканом галасуюць за законы Даўэса, як я з'яўляюцца галоўнай прычынай высокага падаткаабкладання.

Гонар адышоў ад б знесу, як цалкам знаходз цца ў руках магутных кампан й. Вытворцы здал ся буйным ф нансам, свайму найвял кшаму ворагу. Працадаўцы на фабрыках ў оф сах, пагружаныя ў даўг , вымушаныя задавальняцца самым м зэрным грашыма, бо ўвесь прыбытак ад працы дзе ў к шэн безасабовай грашовай улады ў выглядзе працэнтаў дыв дэндаў.

Людз , як я к руюць, абсалютна не здольныя спын ць хаос. Зверху х прыгнятаюць падатк працэнты, зн зу — нараканн тых, хто знаходз цца ў пастцы.

рабочыя, яны сляпо прывязал сябе да дзяржавы, кантраляванай кап тал змам, у той час як эксплуататары цяперашняга хаосу дазваляюць м заставацца ва ўладзе тольк ў якасц рабоўн каў над працоўным масам . Іх лютасць нак равана не супраць вар'яцтва маркс зму, а супраць тых, хто нос ць Крукаваты Крыж. Яны забываюць, што мы, тольк мы, бачыл набл жэнне трагеды нямецкай эканом к , успрымал паказвал , як, кал своечасова спын ць с туацыю, Герман я сва м ўласным с лам можа аднавіць раўнавагу.

Асацыяцы пад самым розным назвам , разумныя ў сва х асноўных дэях — безнадзейныя ў цяперашн м хаосе грамадскага жыцця, шукаюць спосабаў стварыць парадак. Усё гэта дарэмна, бо яны не маюць сувяз з нацыяй як вял к м сацыяльным цэлым. Усе яны проста мкнуцца выхап ць невял к я пераваг для сваёй касты; пазбаўленыя як х-небудзь пал тычных ц эканам чных прынцыпаў, яны звяртаюцца да кожнай пал тычнай парты па чарзе. Яны сх ляюцца перад снуючай с стэмай падпарадкоўваюцца так званай вярхоўнай уладзе.

Яны каштавал нямецкай нацы незл чоныя сумы ў выглядзе пляцяжоў незл чоным орган затарам, дырэктарам ашуканцам, але н хто з х не прынёс н якой карысц . Інфляцыя — злачынная мера — пазбав ла ўсе класы, эканомных, членаў асацыяцый, рамесн каў х зберажэнняў. Нейк новы падатак, проста з зялёнага стала, разбурае надзе , заснаваныя на гадах працы. Перавага, атрыманая пасля незл чоных сустрэч, абмеркаванняў, дэпутацый ва ўрад, звычайна анулюецца ростам кошту жыцця, ростам або падзеннем цэн.

Хаос вар'яцтва! Як можа фермер жыць пад так м пераследам? Як можа рабочы купляць, кал цэны пастаянна растуць? Як сэнс павышаць зарплату чыноўн кам служачым, кал ндэкс кошту жыцця працягвае расц . Яны ў сваёй даверл васц шукаюць дапамог ў дзяржавы, дзяржавы, якая стала прычынай усёй галечы прыгнёту, якая не з'яўляецца «бацькам нацы », а тыранам зборшчыкам падаткаў грашовага дэспатызму.

Таму яны зноў зноў звяртаюцца да старых партый, кажуць, што м пляваць на пал тыку што яны пав нны быць часткай... н ў адну партыю, ў той жа час дазвол ць няшчасным партыйным сваркам працягвацца, як раней.

Вял кая задача, якую пастав ў перад сабой нацыянал-сацыял зм, — гэта рашучасць аднавіць форму, развясць хаос, зноў навесц парадак у свеце, як адышоў ад старых парадкаў, ахоўваць гэты парадак — у найвышэйшым платонаўск м сэнсе.

Тут варта адзначыць, што мы не л чым «парадкам» н бачны парадак у пал цэйскай дзяржаве, н рабаванне ф нансаў, асвачонае звычайна дазволенае законам, н змовы с ндыкатаў, трастаў нных орган заваных мер нацыянальнай здрады, як бы добра яны н «функцыянавал ». Нават у банды разбойн каў ёсць «парадак», у турмах ёсць свае «рэгламенты». Але ў нацы , узятай як орган чнае цэлае, кожны аспект нашага грамадскага жыцця дэманструе боль, няволю, прыгнёт, няшчырасць ўяўляе сабой хаатычную карц ну барацьбы ўс х супраць ус х.

Урад супраць народа, партыя супраць парты , адначасова заключаючы самыя ненатуральныя саюзы, працадаўца супраць работн ка, гандляр супраць вытворцы спажыўца, землеўладальн к супраць арандатара, рабочы супраць фермера, чыноўн к супраць насельн цтва, рабочы супраць «буржуаз я», царква супраць дзяржавы, кожны сляпа падладжваецца пад свайго прац ўн ка думае тольк пра свае ўласныя эга стычныя нтарэсы, свой поспех свае грошы. Н хто не задумваецца пра тое, што ншы мае права на жыццё, або што мкненне да сва х эга стычных мэтай азначае, што хтосьц ншы пав нен за гэта плац ць. Н хто не думае пра дабрабыт сва х суседзяў або пра свае вышэйшыя абавязк перад грамадствам. Задыханая пагоня за асаб стай выгадай. Б бл жняга локцем, каб ён дабраўся, таптай яго цела, кал хочаш чагосьц дасягнуць — навошта хвалявацца? Гэта сучасны б знес.

Не будзем падманваць сябе. Мы знаходз мся ў самым разгары вял к х сусветных змен, натуральна, што простыя душы, бедныя вандроўныя дух , не бачаць выйсця з хаосу, шукаюць параты ў

самагубства, альбо думаць, што свет набл жаецца да канца, далучацца да гонк за залатым цялём сляпа к дацца ў в р. «Атрымлівайце асалоду, пакуль можаце — пасля нас патоп».

Так страшны ўдар па маральным духу нацы магчымы вытлумачальны тольк тады, кал ўся інтэлектуальная аснова грамадства пах снутая або паддробленая, — на самой справе мы бачым, што маркс зм, кап тал зм л дары нашага грамадскага жыцця пакланяюцца аднаму таму ж богу — Індыв дуал зм. Асаб стая зац каўленасць — адз ны стымул — атрымманне пераваг для свайго вузкага класа ў жыцц .

Пазней у гэтай серы з’яв цца яшчэ адз н артыкул, прысвечаны стараннаму вывучэнню сацыялаг чнае вывучэнне пабудовы грамадства.

Тут я тольк коротка паспрабую паказаць параўнальную карц ну адрозненняў пам ж арган чным памылкам ў сучаснай дзяржаве пал тычнай эканом сутнасцю нацыянал-сацыял стычнай дзяржавы. Сучасная дактрына заключаецца ў наступным: грамадства — гэта сума асоб, а дзяржава ў найлепшым сва м праяўленн — зручная сукупнасць асоб або асацыяцый.

Мы можам параўнаць гэтую дактрыну пра пабудову грамадства з кучай камянёў. Адз нае, што ў ёй ёсць, — гэта асобныя кавалк каменя. Яго форма — гэта пытанне выпадку; усё роўна, ц знаходз цца камень зверху, ц зн зу. У вын ку атрымл ваецца н больш, н менш, чым куча камян .

Паводле таго ж параўнання, дзяржава, якая адпавядае нашай нацыянал-сацыял стычнай дактрыне грамадства ф ласоф дзяржавы, — гэта дом. Меха чна кажучы, дом таксама складаецца з мноства асобных цагл н — пяску, цэменту, бэлек, вокнаў, дзвярэй, падлог г.д. Але кожны можа бачыць, што дом, пакой — гэта вышэйшая сутнасць, нешта новае, асабл вае завершанае само па сабе, большае, чым проста сума цэглы, награванай разам. Кожны можа зразумець, што дом узн кае не шляхам складання шэрагу асобных частак у кучу, а тольк шляхам зборк гэтых частак паводле абдуманнага плана.

Так з нацыяй. Тольк кал хаос арган чна, паводле прадуманага плана, прывядзе ў парадак не дасць месца форме, пакуль з масы частак не будзе сабрана разумнае цэлае, можа з’яв цца сапраўдная дзяржава. Тольк тады састаўныя частк набудуць мэтанак раваную форму. Отмар Шпан, былы рэктар Венскага ўн верс тэта, цудоўна растлумачыў у сваёй кн зе «Ваша дзяржава» ў сва м «Генеральным дакладзе» сацыялаг чныя асновы сучаснай ндыв дуал стычнай дзяржавы ў адрозненне ад высокага дэалу ўсеагульнага парадку ў дзяржаве, заснаванай на навуковых прынцыпах.

Мы, нацыянал-сацыял сты, прыдумал фразу, якую могуць зразумець усе людз :

Супольнасць перад асобай.

Тольк служачы агульным нтарэсам як член нацыянальнай супольнасц , асобны чалавек прачынаецца да вышэйшага жыцця, кожны на сва м месцы. Тольк так кожны дасягне сапраўднага сацыял зму, калектыўнага пачуцця, сапраўднага жыцця, здабудзе свядомасць бяспек зразумее, што тольк пад панаваннем гэтай дэ можа ўзн кнуць арган чны нацыянальны ўрад з сучаснай с стэмы рабавання быць карысным для супольнасц для кожнага члена супольнасц .

Сёння чалавек — бездапаможная ахвяра с л, як я змагаюцца за панаванне; яго асацыяцы бясс льныя яму дапамагчы. Да канца незразумела, хто з’яўляецца сапраўдным ворагам — бяздзейным спекулянтам эксплуатаатарам. Нягледзячы на маркс сцк закл к супраць кап тал зму, набожныя заявы цэнтра, скарг дзелаваго свету на цяжар...

падатк працэнты, н хто не ўсведамляе сусветнага ворага, ф нансы, як я зацямняюць свет, х прадстаўн ка, габрэйскага магната.

Усе класы адчул на сабе ўдар працэнтаў; падаткаплацельшчык цяжк м цяжарам ляжаць на кожным сла насельн цтва, — але хто адважыцца супрацьстаяць уладзе банкаў фондавай б ржы? Кап тал заяўляе пра свой характар, расце, насуперак усяму вопыту ў ншых месцах на зямл , як бы па-за сабой без намаганняў працы, з дапамогай працэнтаў дыв дэндаў, з кожнай хв л най станов цца ўсё больш магутным больш магутным. Д'ябальск прынцып хлусн перамог прыстойнасць творчай працы.

Зламайцеся, рабства нтарэсаў — наш ваенны кл ч.

Я ведаю, што гэтае патрабаванне, якое ляжыць у аснове ўс х астатн х, не разумеецца належным чынам ва ўсёй яго вел зарнай значнасц нават у нашых уласных шэрагах. Вельм мала нашых прамоўцаў, напрыклад, адваджаюцца атакаваць гэтае асноўнае пытанне, хоць большасць з х адчувае яго важнасць; бо адз н з лозунгаў нашай парты — «Змагайцеся з кап талам фондавай б ржай». Але што такое насамрэч «поўна працэнтаў», як яно ўплывае на жыццё нацы асобнага чалавека, як «ф нансы» занявол л насельн цтва, як я прав льныя практычныя метады пав нны быць прыняты, каб яго зн шчыць, як м будучь вын к яго зн шчэння для ўсяго насельн цтва — дастаткова зразумела вельм нямног м, каб яны магл растлумачыць гэта сва м словам .

У сваёй вял кай працы «Майн Кампф» (том I, с. 224—225) Адольф Г тлер наступным чынам адзначыў вел зарную важнасць гэтага пытання: «Кал я слухаў першую лекцыю Готфрыда Федэра пра зняцце рабства працэнтаў у чэрвен 1919 года, я адразу зразумеў, што гэта тэарэтычная сц на, надзвычай важная для будучын нямецкай нацы . Барацьба супраць м жнароднага кап талу ф нансаў стала галоўным пунктам праграмы барацьбы нямецкай нацы за незалежнасць свабоду».

Усе сур'ёзныя нацыянал-сацыял сты падзяляюць гэтае перакананне, бо вырашэнне гэтага пытання мае на ўвазе вырашэнне яўрэйскага пытання — значна больш.

Антысем тызм — гэта ў пэўным сэнсе аснова пачуцця, якое ляжыць у аснове ўсяго нашага руху. Кожны нацыянал-сацыял ст — антысем т, але не кожны антысем т абавязкова пав нен быць нацыянал-сацыял стам. Антысем тызм — гэта нешта негатыўнае; антысем т распазнае носьб та нацыянальнай чумы, але гэтае веданне звычайна ператвараецца ў нянав сць да асобнага габрэя да поспеху габрэяў у б знэсе. Тады ў лепшым выпадку антысем тызм паўстае, каб дапамагчы выгнаць габрэяў з нашай дзяржавы эканам чнага жыцця. Антысем т не турбуецца пра тое, як што далей.

Кал б нават пасля выгнання габрэяў заставаўся прынцып сучаснага габрэйскага панавання — асаб стыя нтарэсы вышэй за агульныя — габрэйская банкаўская крэдытная с стэма, усё яшчэ заставалася б дастаткова габрэяў-падонкаў ц нават «нармальных немцаў» змяшанай расы, гатовых узяць на сябе ролю габрэяў лютаваць супраць уласнай расы, як гэта робяць габрэ сёння, мы, магчыма, убачыл б мноства «антысем таў», як я сядзел б там, дзе кал сыц сядзел габрэ .

Цяпер нацыянал-сацыял зм са сва м галоўным патрабаваннем — зн шчэннем рабства нтарэсаў — па сутнасц канструктыўны. Ён кусае глыбей, наступствы значна больш усеабдымныя.

У сва м эсэ «Das Herzstück unseres Programms» («Das Herzstück unseres Programms») («Das Heartstück of Unseres Programms») («Das Nat.Soc. Jahrbuch», 1927) я звярнуў увагу на асабл вае станов шча, якое патрабаванне дае нам сярод ус х ншых партый аб'яднанняў. Ва ўс х нашых ншых патрабаваннях мы знаходз м падобныя паралельныя памкненн ў партый правых левых. Н водная ншая партыя, акрамя нашай, не можа паказаць аналага гэтага патрабавання.

Мы ўсе ведаем, што н левыя з х фальшывым крыкам «Далоў кап тал зм», н правыя з х фразам пра Айчыну не здольныя пачаць новую сусветную эпоху, бо н марксысты, н рэакцыянеры не могуць н чога змяніць у характары нашай эканомікі, а толькі разбураць, як гэта робяць камуністы ў Расіі. Яны не здольныя будаваць — як камуністы ў Расіі.

Што мы маем на ўвазе пад «рабствам»?

Становіцца народаў пад грашовым панаваннем фінансаў сусветнага яўрэйства.

Землеўладальнікі знаходзіцца пад гэтым рабствам, бо вымушаны браць пазык для фінансавання сваёй сельскагаспадарчай дзейнасці — пазык пад такія высокія працэнты, што яны амаль знішчаюць вынікі яго працы, — альбо вымушаны рабчы пазыкцягнуць за сабой патэк, як цяжар свінцу.

Гэтаксама рабочы, як вырабляе ў крамах на фабрыках за мзэрную плату, у той час як акцыянер атрымлівае дывідэнды бонусы, на якія ён не працаваў.

Гэтаксама зарабляючы сярэдні клас, чыя праца амаль цалкам ідзе на выплату працэнтаў па банкаўскіх авердрафтах.

Гэтаксама з усёй, хто вымушаны зарабляць на хлеб разумовай цэнавай працай, у той час як адносна невялікая частка, без працы клопатаў, атрымлівае велізарны прыбыток з дывідэндаў, спекуляцый банкаўскіх акцый. Мы не гаворым пра ашчадных ашчаднікаў дробных капіталаў — хоць яны таксама павольны, цэны павольны, свае выйгрышы фальшывай сцэме — але на працягу ўсяго жыцця шмат разоў сума іх незначных працэнтаў адбяралася ў іх у выглядзе падаткаў, каб мы маглі лёгка дазволіць сабе вярнуць іх у старасці частку іх поўнага заробку, які быў адабраны. Я больш падрабязна раскажу пра гэта пазней.

Гэтаксама прамысловец, які старанна пабудоваў свой бізнес з цягам часу ператварыў яго ў кампанію. Ён больш не з'яўляецца вольным агентам, а павольна задавальняць прагны савет дырэктараў сваіх акцыянераў — калі не хоча быць выцесненым.

Гэтак жа ва ўсіх краінах, якія пакрываюць свой дэфіцыт з дапамогай пазык.

Гэтае рабства азначае знішчэнне любой нацыі, якая перадасць грашовай уладзе, банкірам, сваёй суверэннай правай ўнутры краіны, кантроль над сваёй фінансамі, чыгункамі, падаткамі, мытнямі, як гэта зрабіла Германія, прыняўшы закон Даўэса.

Творчая праца знаходзіцца пад такім жа кантролем, калі яна думае пра грошы перш за ўсё. Сёння Грошы, «слуг бізнесу», сталі гаспадаром, па сутнасці, жорсткім тыранам працы.

Паўнамоцтвы «ітарэсаў» — гэта сапраўдны выраз антаганізмаў: капіталу супраць працы, крыві супраць грошай, творчай працы супраць эксплуатацыі.

Неабходнасць разбурэння гэтага рабства мае такое вялікае значэнне для нашай нацыі, нашай расы, што толькі ад гэтага залежыць надзея нашай нацыі падняцца з ганьбы рабства; фактычна, надзея аднавіць шчасце, дабрабыт і цывільнае зацямненне ва ўсім свеце.

Гэта апора, вакол якой усё круціцца; гэта значна больш, чым проста неабходнасць фінансавай палітыкі. Хоць яе прынцыпы наступствы глыбока ўкараняюцца ў палітычнае эканамічнае жыццё, гэта вядучае пытанне для эканамічных даследаванняў, таму закранае кожнага чалавека патрабуе ад кожнага рашэння: — Служэнне нацыі або неабмежаванае асабістае ўзбагачэнне. Гэта азначае рашэнне сацыяльнага пытання.

Усе «пытанні свету» можна апісаць адным словам, якое ўздзімаецца, як полымі, з хаосу; у той жа час незлічоныя прарокі кнігі не могуць вычарпаць усе пытанні, якія ўзнікаюць з гэтага слова.

У цяперашні час мы не можам сказаць больш аб гэтым велізарным базавым прынцыпе нацыянал-сацыялізму. Я ўжо праліваў святло на кожны стотны бок праблемы ў сваіх брашурках: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Мюнхен, 1926 (цяпер выйшла з друку); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Мюнхен, (усё можна атрымаць праз 6 бліжэйшую нашу партыю ў Мюнхене, Thierschstr. 11).

Для таго, каб авалодаць дэталямі гэтай праблемы, патрабуецца інтэнсіўнае вывучэнне, бо практычная эканоміка апошніх 50 гадоў настолькі цесна прытрымлівалася капіталістычнай дэмакратыі, што ўсё тое, хто вырас з ёй, патрэбна поўная змена арыентацыі, каб вызваліцца ад яе.

Неўзабаве выйдзе брашура на гэтую тэму, якая дасць нашым сябрам тлумачэнне гэтай надзвычай важнай задачы будучай нацыяналістычнай дзяржавы.

Акрамя двух даволі новых асноўных прынцыпаў нашай Праграмы, выкладзеных вышэй, мы неабходна згадаць некаторыя іншыя ў сувязі з агульнай палітыкай дзяржавы.

Прынцып, які ляжыць у аснове нашай дзяржаўнай палітыкі, каротка выглядае наступным чынам: Германскі рэйх — гэта радзіма немцаў.

Гэта галоўны прынцып усёй нашай знешняй палітыкі, які ўключае палітычнае вызваленне Германіі, усе патрабаванні нашай расавай палітыкі ўмовы членства ў дзяржаве.

Наш эканамічны прынцып: абавязак нацыянальнай эканомікі — забяспечваць усё неабходнае жыцця, а не для забеспячэння максімальна магчымага прыбытку для капіталу.

Гэты прынцып эканамічнай палітыкі ахоплівае фундаментальную пазіцыю нацыянал-сацыялізму адносна прыватнай уласнасці розных формаў быцця, ад самых малых да самых вялікіх — сіндыкатаў, трастаў, — а таксама да вялікіх маральных пытанняў, якія павінны быць жывой сілай у быццёвым эканамічным «нацыянальнай эканоміцы» не хоча апусціцца да простага эксплуатацыі нацыі крэдытамі выключна дзеля прыбытку!

Наш прынцып у фінансавым плане наступны:

Фінансы павінны знаваць дзеля карысці дзяржавы; фінансавыя магнаты не павінны ўтвараць Дзяржава ўнутры дзяржавы.

Гэты прынцып прадугледжвае сейсмчныя змены. Ён тычыцца практычных мер, якія трэба будзе прыняць, каб разбурыць рабства працэнтаў, — нацыяналізацыя фінансаў, кантроль над крэдытнай сістэмай банкаўскай сістэмай.

Кожная з гэтых задач мае найважнейшае значэнне з пункту гледжання нашай Праграмы. Яны тычацца ўсяго падатковага заканадаўства, прычым канчатковы — , здавалася б, немагчымы — мэты дзяржавы без падаткаў.

Наш прынцып адносна сацыяльных пытанняў наступны:

Агульны дабрабыт — найвышэйшы закон з усёго.

Гэты наш прынцып прама супярэчыць сучаснай практыцы, згодна з якой кожны клас, кожная прафесія спрабуе здабыць перавагу для сваёй канкрэтнай групы ў сацыяльнай палітыцы, не зважаючы на агульныя інтарэсы. Мы хочам даць магчымасць усім знайсці жыллё ўсім зарабляць на жыццё, а таксама ўвесці агульную сістэму догляду за пажылым людзям.

Што тычыцца адукацыйнага маральнага прагрэсу, то наш нязменны прынцып заключаецца ў тым, што ўся праца ў гэтым катэгорыі павінна весціся выключна з пункту гледжання нямецкай нацыянальнасці. Нельга загадаць сіндыкалізму маральна-інтэлектуальныя сілы нашай нацыі ўвесці новае Адраджэнне, новую класічную эпоху ў мастацтве. Трэба будзе пакласці канец панесеным крыўдам.

нашым нямецк м мастацк м нтэлектуальным жыццём з-за рук габрэйскай дыктатуры, асаблі ва праз атручванне прэсы.

Акрамя гэтай важнай сферы грамадскага жыцця, вядома, ёсць шмат ншых паляпшэнняў, як я варта ўл чваць.

Зразумела, што нашу с стэму прававой с стэмы трэба будзе змян ць, каб яна адпавядала разнастайнасц новых нстытутаў; што скандал, звязаны з абраннем у парламент дэмакратычным галасаваннем, пав нен быць л кв даваны, што пасля пераходнага перыяду дыктатуры нам давядзецца вызначыцца з знешняй формай дзяржавы ўнутраным функцыям федэральных штатаў.

Аднак ужо ў гэтым каротк м аглядзе мы бачым шырок я маштабы гэтых пытанняў кал сутыкнуцца тварам да твару з надзвычайным фундаментальным прынцыпам нашай Праграмы.

Гэта не мае фундаментальнага значэння — насамрэч, нам усё роўна, будзе манарх я ц рэспубл ка, ц будзе ў нас федэрацыя з 5 ц 25 дзяржаў, пры ўмове, што ўсе яны будуць нямецк м дзяржавам , аб'яднаным пад моцным цэнтральным урадам, кал мы сутыкаемся з замежн кам, пры ўмове, што тольк грамадзяне нямецкай дзяржавы на радз ме могуць жыць шчасл ва задаволенна.

4. Падрабязнае апісанне патрабаванняў да праграмы

як сфармулявана Готфрыдам Федэрам у Der deutsche Staat.

Пры наборы новых членаў будзе прасцей выкарыстоўваць Праграму ў наступным выглядзе. Невялікія пункты згрупаваны пад больш важным загалоўкам ў адпаведнасць з прынцыпамі, выкладзеным ў папярэднім раздзеле.

Палітычная эканамічная праграма НСДАП

Наша мэта — адраджэнне Германіі да нямецкай свабоды ў нямецкім духу.

Сродкам дасягнення гэтай мэты з'яўляюцца:

1. Палітычны прынцып: Германскі Рэйх — гэта радзіма немцаў.

а. У знешняй палітыцы:

- Утварэнне аднароднай нацыянальнай дзяржавы, якая ахоплівае ўсю нямецкую расу.
- Энергічнае прадстаўніцтва нямецкіх інтарэсаў за мяжой.

б. У расавай палітыцы:

- Утварэнне аднароднай нацыянальнай дзяржавы, якая ахоплівае ўсю нямецкую расу.
- Энергічнае прадстаўніцтва нямецкіх інтарэсаў за мяжой.

в. Ва ўнутранай палітыцы:

- Толькі немцы, якія вызнаюць поўную еднасць з духамі лёсам Германіі, могуць карыстацца правамі грамадзян на дзяржаву.
- Той, хто не з'яўляецца немцам, можа пражываць у нямецкай дзяржаве толькі ў якасці госця знаходзіцца пад замежным заканадаўствам.
- Права немцаў павінны мець перавагу перад правамі грамадзян замежных дзяржаў.

2. Наш эканамічны прынцып: Абавязак дзяржавы — забяспечваць жыццёва неабходныя рэчы не для таго, каб забяспечыць максімальна магчымы прыбытак для капіталу.

а. Нацыянал-сацыялізм прызнае прыватную ўласнасць як прынцып абараняе яе шляхам закон.

б. Аднак нацыянальнае дабрабыт патрабуе ўстанаўлення абмежаванняў на назапашванне багацця ў руках асобных людзей.

в. Усе немцы ўтвараюць супольнасць дзеля садзейнічання агульнаму дабрабыту культура.

г. У межах абавязку кожнага немца працаваць, пры павазе да непахіснасці прыватнай уласнасці, кожны немец мае права свабодна зарабляць распараджацца вынікам сваёй працы.

д. Заохочваецца здаровае спалучэнне ўсёх формаў бязнесу, малога буйнога, ва ўсёх сферах эканамічнага жыцця, у тым ліку ў сельскай гаспадарцы.

ф. Усе існуючыя прадпрыемствы, якія да гэтага часу мелі форму кампаній, павінны быць нацыяналізаванымі.

г. Ліхварства, спекуляцыя асаблівае ўзбагачэнне за кошт на шкоду нацыі будзе пакараны смерцю.

h. Увядзенне гадавога абавязку працаваць (на дзяржаву), які павінен выконваць кожны Немец.

3. Наше фінансавыя прынцыпы: фінансы павінны знаваць на карысць дзяржавы; фінансавыя магнаты не павінны ствараць дзяржаву ўнутры дзяржавы. Такім чынам, наша мэта — разбурыць рабства працэнтаў.

а. Палягчыце запазычанасць дзяржавы, а значыць нацыі, перад буйным фінансавым ўстановам, якія пазычаюць пад працэнты.

б. Нацыяналізацыя Рэйхсбанка з усіх банкаў. в. Забеспячэнне

грашымі ўсёх буйных грамадскіх аб'ектаў (г.д. драславых станцый, чыгунак г.д.) не за кошт пазык, а шляхам выдачы беспрацэнтных дзяржаўных аблігацый або без выкарыстання наяўных грошай.

г. Увядзенне фінансаванага стандарту валюты на забяспечанай аснове.

д. Стварэнне нацыянальнага банка развіцця бязнесу (грашовая рэформа) для прадастаўлення беспрацэнтных крэдытаў.

ф. Карэннае пераўтварэнне падатковай сістэмы на сацыяльна-эканамічных прынцыпах. Зняццё спажывацтва з цяжару ўскоснага падаткаабкладання вытворцы з-за разбуральнага падаткаабкладання (фінансавая рэформа вызваленне ад падаткаў).

4. Наш сацыяльна-палітычны прынцып: Агульнае дабрабыт — найвышэйшы закон з усіх.

а. Развіццё ўвядзення ў маштабах страхавання па старасці шляхам нацыяналізацыі сістэмы ануэтаў. Кожнаму члену нямецкай дзяржавы павінна быць гарантавана дастаткова сродкаў для пражывання па дасягненні пэўнага ўзросту або, у выпадку пастаяннай інваліднасці, да гэтага ўзросту.

б. Удзел усіх, хто працуе ў вытворчых прадпрыемствах, у прыбытку ў адпаведнасць з эфектыўнасцю ўзростам. Адказнасць за выкананне гэтай задачы з нацыянальнага пункту гледжання таксама будзе размеркавана.

с. Канфіскацыя ў сацыяльных мэтах усіх прыбыткаў, атрыманых ад вайны рэвалюцыі, якія не належаць сумленнай працы, а таксама багаццяў ліхвароў карупцыянераў.

г. Палягчыце недахопу жылля шляхам шырокамаштабнага новага будаўніцтва па ўсім Рэйху з дапамогай сродкаў, прапанаваных у № 20 (новы нацыянальны банк).

5. Наша культурная мэта — дасягнуць росквіту ўсёх навук мастацтваў на аснове палітычна свабоднай эканамічна здаровай дзяржавы. Сродкам дасягнення гэтай мэты будуць:

а. Выхаванне моладзі, каб яна была здаровай целама свабоднай розумам, пасля ўвядзення традыцый нямецкай культуры.

б. Поўная свабода веравызнання сумлення.

в. Спецыяльная абарона хрысціянскіх канфесій.

г. Непадтрыманне догмаў, якія супярэчаць нямецкім маральным інстынктам ўтрымліваюць матэрыялы, шкодныя для дзяржавы нацыі.

д. Недапушчэнне ўсёх злых уплываў у прэсе, лідаратуры, на сцэне, у мастацтве і кінатэатрах.

f. Свабода навучання ў нямецкіх сярэдніх школах; фарміраванне пастановы клас вышэйшай школы.

6. Ваенная справа.

а. Зрабіць нацыю эфектыўнай, дазволіць кожнаму свабоднаму немцу служыць несапраўднай адказнасцю ў руках.

б. Скасаванне платнай арміі.

в. Стварэнне нацыянальнай арміі для нацыянальнай абароны пад камандаваннем высокакваліфікаванага корпуса прафесійных афіцэраў.

7. Іншыя рэкамендацыі.

а. Рэформа прэсы. Забараніць усе часопісы, якія выступаюць супраць нацыянальнага дабра. Строгая адказнасць за ўсё публікаванае на ўласныя сфальсифікаваныя звесткі.

б. Мадэлізацыя законаў аб выбарчым праве з мэтай ліквідацыі дэмаралізуючых метадаў выбарчай кампаніі недатыкальнасць абраных.

с. Стварэнне спецыяльных палат для гандлю прафесійна.

г. Судовая рэформа ў дачыненні да зямельнага заканадаўства — прызнанне права ўласнасці на зямлю ў якасці прынцыпу; забарона права пазычаць грошы з прыватных крыніц пад заклад зямлі; права першачарговай куплі за дзяржавы, асабліва ў выпадку замежнай калоніяльнай уласнасці; паўнамоцтвы дзяржавы крывавага маёмасцю ў выпадку дрэннага кіравання з боку ўладальніка.

Грамадзянскае права — значна ўзмоцненая абарона асабістага гонару, здароўя ў адрозненне ад аднабаковай юрыдычнай абароны праваў уласнасці, якая пераважае ў наш час.

е. Рэформа дзяржаўнага заканадаўства.

Форма дзяржавы, якая найбольш адпавядае нямецкаму характару, — гэта суверэнны кантроль, аб'яднаны ў цэнтральнай асабістай уладзе. Пазней нацыя павінна вырашыць, хто будзе валодаць гэтай цэнтральнай асабістай уладай — абраны манарх ці прэзідэнт.

Федэральны характар Рэйха.

Канстытуцыя нямецкай нацыі з шэрагу краін, цесна звязаных паміж сабой расай і гісторыяй, патрабуе, каб кожная з дзяржаў мела вялікую незалежнасць ва ўнутраных справах.

Справай Рэйха з'яўляецца прадстаўленне нямецкай нацыі за мяжой, а таксама забеспячэнне пашпартаў, мытні, а таксама арміі флоту.

Існуюць тры асноўныя перашкоды для рэалізацыі гэтай нацыянальнай праграмы нацыянальных Сацыялізма: марксізм, парламенцкая сістэма капіталістычныя магнаты.

1. Наша антымарксісцкая кампанія накіравана супраць разбуральных вучэнняў габрэя Карла Маркса — супраць класовай барацьбы, якая расколвае нацыю, супраць энціфікацыі прыватнай уласнасці, якая робіць бязнес немагчымым, — супраць усяго эканамічнага матэрыялістычнага погляду на гісторыю.

2. Наша кампанія супраць парламентаў накіравана супраць адсутнасці адказнасці так званых прадстаўнікоў народа, якія — маючы мунітэт — на практыцы ніколі не могуць быць прыцягнуты да адказнасці за вынікі сваіх рашэнняў; а таксама супраць усіх бед, якія вынікаюць з іх стэмы (маральная карупцыя, кумаўство, прадажнасць), што прыводзіць да канчатковага зла — урада, які залежыць ад такога парламента.

3. Наша кампанія супраць Мамоны, якая займае вышэйшае дзеючае, накіравана супраць усеагульнай улады грошай, г.зн. супраць пастаяннай эксплуатацыі нашай нацыі буйнымі крэдыторамі.

Гэта таксама велізарная барацьба супраць забойчага духу, матэрыяльна-стычнага духу прагнасці драпежнасці з усёй яго разбуральным суправаджэннем ў нашым грамадскім, камерцыйным і культурным жыцці.

Галоўная барацьба — гэта барацьба паміж дзвюма сусветнымі тэорыямі, прадстаўленымі дзвюма прынцыпова рознымі структурамі — духам, які стварыў з'яўляецца творчым, неспакойным, прагным духам. Творчы дух, глыбока ўкаранёны, але пераўзыходзячы астатні свет у духоўным вопыце, носіць там з'яўляецца ў асноўным арыіская раса; — прагны дух, які не мае ніякіх каранёў і мкнецца толькі да матэрыяльных рэчаў, камерцыі, прадстаўлены ў асноўным габрэямі.

Нацыянал-сацыялізм, які антысёмізм, лчыць яўрэйска-матэрыяльна-стычны дух галоўнай прычынай зла; аднак ён ведае, што гэтая найвялікшая барацьба ў гэтай галіне не павінна абмяжоўвацца простым знешнім семіцкім духу; менавіта таму вялікая Праграма нацыянал-сацыялізму выходзіць далёка за рамкі антысёміцкага жадання разбурыць, бо яна прапануе пазытыўную канструктыўную карціну, паказваючы, які павінна выглядаць нацыянал-сацыялістычная дзяржава працы дасягненняў пасля завяршэння.

Як толькі гэтая высокая мэта будзе дасягнута, Нацыянал-сацыялістычная партыя аўтаматычна распустыцца, бо тады нацыянал-сацыялізм стане ўсім жыццём усёй нямецкай нацыі. НСДАП — гэта не палітычная партыя ў звычайным сэнсе гэтага слова, а тая частка нацыі, якая ўпэўнена ў шчыра глядзіць у будучыню, якая сабралася вакол моцных рашучых лідараў, каб вызваліць Германію ад сорамаў бяссілля за мяжой ад дэмаралізацыі ўнутры краіны, зноў зрабіць яе моцнай паважанай за мяжой, а таксама маральна эканамічна здаровай у сябе дома.

«Нямецкі рэйх — гэта радзіма нямецкага народа».

Кожнае слова гэтага прынцыпу дзяржаўнай палітыкі — гэта ўдар бяззастапенным, калі ўлічыць жаласны стан рэчаў сёння.

«Нямецкі рэйх» — дзе сёння той нямецкі рэйх? Ці можа Германія прэтэндаваць на тое, каб называцца незалежнай дзяржавай? Не! Нават самыя самаздаволеныя эксперты ў галіне дзяржаўнага права не маглі б ахарактарызаваць краіну, якой з'яўляецца Германія цяпер, як такую, што цалкам карыстаецца ўсім сваімі правамі на суверэннасць.

Пяць найважнейшых правоў дзяржавы: суверэннасць тэрыторыі, сваё войска, сваё фінансы, яго ўнутранае кіраванне камунікацыі, і, нарэшце, яго правасуддзе.

Варта толькі паставіць гэтае пытанне такім чынам любому неспецыялісту без дадатковых тлумачэнняў правоў нацыі паводле міжнароднага права параўнаць яго з сённяшняй пазіцыяй Германіі, і стане зразумела, што немагчыма сцвярджаць, што суверэнны «Германскі рэйх» больш не існуе.

Наша кантроль над нашай тэрыторыяй — гэта клопіт, бо Францыя можа захапіць нямецкую зямлю, калі ёй з'яўдзецца, не пытаючыся дазволу, не церпячы супрацьўлення. Чэхія, палякі, датчане

магл адважыцца на любое ўварванне на нямецкую тэрыторыю, не баючыся перашкод. «Пракляты стары рэжым» зусім накіраваў нтэрпрэтаваў найменшае парушэнне мяжы. Ваеннае ўварванне на нямецкую тэрыторыю тады азначала «ваенны стан».

Каб абараніць свой тэрытарыяльны суверэн тэт, нацы патрэбныя ўзброеныя сілы, здольныя адб'іць любы напад на яе зямлю, а значыць, на жыццё і шчасце яе грамадзян. Свабодная дзяржава не можа дазволіць замежнай дзяржаве кантраляваць яе дзеянні або мець права вызначаць колькасць, абсталяванне, узбраенне, гарнізоны яе арміі; калі яна гэта робіць, то яна, безумоўна, не «суверэнная»; яна не можа распараджацца яе сродкамі ўлады; яна адмовілася ад кантролю над сваім ўзброеным сілам. Германія зрабіла гэта, саступіўшы варожым камісіям па раззбраенні кантроль.

Германія ўжо пацярпела ад гэтага прычын жэння паводле ўмоў перамір'я страціла свае міжнародныя правы.

Тым не менш, яна магла б захаваць частку ўнутранага кантролю; але як толькі ваенны кантроль быў знешчынены, фінансавыя магнаты скарысталіся магчымасцю для неабмежаванай эксплуатацыі нямецкай працоўнай сілы.

Спачатку на Германію абрынуўся каламутны паток Рэвалюцыі; потым ляхвары спекулянты, сацыял-дэмакратычныя здраднікі, сыны хаосу, дэзерціры, турэмныя птушкі падзялілі ўладу з дэмакратамі цэнтрам, а за ўсім фінанс істам замінаў пачалі працаваць габрэ. Неўзабаве былі пакланы масоны так званых Нацыянальных партый, асабліва брат Штрэземан. Неўзабаве былі нанесены канчатковы ўдар. Эксперты са сваімі законам Даўэса пазбавілі Германію кантролю над яе фінансамі, як і былі перададзены жменьцы габрэў, нямецкім замежным фінансавым магнатам. Рэйхстаг адпусціў чыгункі, а разам з імі ўвесь кантроль над камунікацыямі, а таксама значную частку кантролю над падаткамі мытнымі, перадаўшы іх камісару па рэпарацыях.

Кантроль над правасуддзем амаль не снуе. Акупаваныя раёны знаходзяцца пад уладай замежных ваенных законаў; астатняя частка Германіі рэгулюецца спецыяльным правам, так менавіта абарона Рэспублікі; няўпэўненасць у правах, орган зававае рабаванне насельніцтва праз так званы Закон аб абароне, які прымушае суды абвясціць, што няправільна ёсць праўда.

Германія больш не з'яўляецца суверэннай дзяржавай. Яна — калонія прабоў. Немцаў прыгнятаюць, кідваюць у турмы, пазбаўляюць свабоды слова — проста таму, што яны ўсё яшчэ «немцы» жадаюць пакласці канец рабству.

Так, мы хочам, каб Германія зноў стала свабоднай, гэты будучы Германскі Рэйх будзе домам немцаў — не проста машынай для падтрымання парадку, не проста «дзяржавай», «ўладай», «ўрадам», сёнекурай для некалькіх крывадушных дамоў, а Домам, гэтым чароўным словам — любоўю да дому, цудоўнай, сонечнай, каханай. Пах роднай зямлі падымаецца ўгору, вандроўнікі дрыжыць ад радасці, адчуваючы родную глебу пад нагамі; ён звязаны з ёй крывяным вузам.

Пачуццё дома — гэта пачуццё бяспекі, з яго расквітае цудоўная кветка любові да дома. Дзяржава нацыя не можа мець больш высокай мэты, чым гэтая.

Гэта больш, чым асцярожная сацыяльная палітыка, чым страхаванне па беспрацоў, чым жыллёвыя схемы, хоць няўнаснасць уласнага дома сапраўды з'яўляецца адной з наймацнейшых стымуляў для любові да радзімы.

Дом — гэта больш, чым «імперская дзяржава», якой чалавек служыць, няхай гэта будзе з энтузіязму ці пад прымусам.

Гэта больш, чым адміністрацыя, больш, чым абарона ўласных інтарэсаў, больш, чым хлеб для жывёлы ці абарона асобы маёмасца. Усе гэтыя грамадскія аб'екты павінны служыць канцэпцыі дома. Гэтак жа, як дзяржава мае асабліва прывабнасць для дзяцей у належным чынам

арган заваная сям'я, бо ўласны пакой выклікае зусім ншыя пачуцц, чым пакой у гатэл. Ці турэмная камера; дом — гэта нешта невымоўна пяшчотнае ў той жа час магутнае, вышэйшае за дэю асацыяцы дзеля пэўнай мэты, якой з'яўляецца лібэральна-парламенцка-дэмакратычная канцэпцыя сацыяльнай дзяржавы.

Палітыка дзяржавы

Прынцып: Германскі рэйх будзе домам для немцаў, а не для яўрэяў, рускіх (камуністаў), сацыял-дэмакратаў, якія не маюць радзімы пад назвай Германія (Крыспіян), не для ўсёх замежных каў, якія затрымаюцца на нямецкай зямлі на большы ці меншы час.

Мы рэзка прынцыпова выступаем супраць Веймарскай канстытуцыі, якая гаворыць толькі пра «нямецкіх грамадзян», але гнарае паняцце «немец» у нацыянальным, ці хутчэй расавым, сэнсе.

(a) Знешняя палітыка.

1. Стварэнне трывалай нацыянальнай дзяржавы, якая ахоплівае ўсе галіны нямецкай расы.

Уся нямецкая кроў, незалежна ад таго, ці жыве яна пад французскім, дацкім, польскім, чэшскім ці талійскім суверэнам тэтам, павінна аб'яднацца ў адзіным Германскім рэйху. Мы патрабуем ні меншага, ні большага, чым патрабавалася для нашых ворагаў — права немцаў вырашаць, ці належаць яны сваёй радзіме, нямецкай дзяржаве.

Мы патрабуем усёх немцаў у Судэцкай Германіі, Эльзасе-Латарынгі, Польшчы, калоніях у Аўстрыі дзяржавах, якія сталі пераемнымі былой Аўстрыі. Аднак гэтае патрабаванне катэгарычна выключае любую тэндэнцыю да імперыялізму; гэта простае натуральнае патрабаванне, якое любая моцная нацыянальнасць вылучае як сваё натуральнае патрабаванне.

2. Моцнае прадстаўніцтва нямецкіх інтарэсаў за мяжой з'яўляецца дадатковым неабходным вынікам пункта а.

Звычайна гэта найлепшыя, найбольш працавітыя рызыкоўныя — інжынеры, даследчыкі, прафесары, купцы, лекары — якія адпраўляюцца ў чужыя землі, нясучы з сабой нямецкую культуру. Яны з'яўляюцца членам вялікай нямецкай нацыянальнай сям'і, у якой яны ніколі не павінны быць страчанымі. Яны маюць права чакаць абароны з дому, калі знаходзяцца за мяжой. Яны павінны быць не проста распаўсюджвальнікам культуры, але свядомым авангардам германскай дэмакратыі свеце; не «апосталам чалавечтва», а носьбітам скандынаўскай дэмакратыі.

Тыя, хто прадстаўляе Германію за мяжой, не павінны засвойваць замежных уяўленняў, а трымацца свайго вышэйшага нямецкага характару. Наша Міністэрства замежных спраў павінна быць вымечана жалезным венам. Мы павінны пакончыць з паслухмянасцю да замежных каў, якія гэта раблёў Эрцбергера Штрэзмана, тады стане вядома, што моцнае прадстаўніцтва нямецкіх інтарэсаў будзе зусім накіравана, вынікам будзе ўвага да нямецкіх жаданняў, а не пагарда.

(b) Расавая палітыка.

3. Выключэнне яўрэяў ўсёх немцаў з усёх адказных пасадаў у грамадскім жыцці.

Гэтае патрабаванне настолькі натуральнае для нас, нацыянал-сацыялістаў, што далейшых тлумачэнняў не патрабуецца; але немагчыма каротка даць пераканаўчыя аргументы тым, хто не разумее прынцыпаў нашай расавай дактрыны.

Той, хто разглядае габрэя як «грамадзян на дзяржавы габрэйскай рэл і г», а не як неаднародны, сегрэгаваны народ, параз тычны па сваёй прыродзе, не зможа ацаніць важнасць гэтага патрабавання. Калі б хтосьці сказаў, што падумаў, што капуста, якая выпадкова вырасла пасярод куста трускаўкі, — гэта куст трускаўкі, што з яго можна атрымаць добрую трускаўку, ён памыліўся б гэтак жа, як калі б падумаў, што льявня, якое трапіла ў статак авечак, тым самым стала авечкай. Немец не быў бы добрым дзяржаўным чыноўнікам у Кітаі Індыі, мы не хацелі б бачыць кінцаў гатэнтота чыноўнікам казначэйства або мэрам нямецкага горада.

І ўсё ж лепш мець Энвер-пашу ці Чан Кайчэка ва ўладзе ў Германіі, чым габрэя, які мог свабодна праяўляць свае расавыя асаблівасці, што распадаюцца. Безумоўна, што рэвалюцыя аслабіла пумы парадку ў дзяржаве, што даўна яўрэйскі банк ры, а таксама яўрэі з Усходу, якія нядаўна мавалі ў Германію, узбагаціліся, збяднеўшы Германію. Мы ўсе бачылі мелі досвед гэтага; гэта заўсёды адбывалася, гэты распад скандынаўскіх інстытутаў. «Ёсць толькі адзін шлях для гэтага хітрага народа — яму няма на што спадзявацца, пакуль падтрымліваецца парадок». (Гётэ на крэмашы ў Плундэрсвайлене)

Таму мы патрабуем:

4. Каб мы грацыя ўсходніх яўрэяў і новых параз тычных ішаземцаў была спынена, што непажаданыя замежнікі габрэі будуць дэпартаваныя.

Падчас вялікай нфляцыі габрэі з Галіцыі Польшчы хлынулі, якія шкоднікі, у гарады Германіі. Нягледзячы на вялікі недахоп дамоў, ім неўзабаве ўдалося знайсці добрае жыллё, у той час як немцам давялося хавацца ў дзёрках. Яны пачалі сваю брудную справу, скупляючы ўсё — жэмчуг, персідскія дываны, дыяменты, золата, срэбра, плаціну, ваенныя пазыкі, тысячамаркавыя банкноты, медзь, свецы, літаратуру, тэатры, збожжа (кампанія «Выпарнік»). Яны хутка багацелі — занялі пасаду немцаў — у вачах «нармальных немцаў».

Кампраміс абсалютна недапушчальны ў вырашэнні гэтай справы. Нам патрэбныя кінцы, у чые расавыя перакананні ясныя непахісныя. Здароўе расы павінна быць адноўлена праз практычнае прымяненне антысеміцкага абыходжання, наша нацыя павінна быць павернута на поўнач у сэнсе скандынаўскай дэмакратыі.

Гэтае пытанне, магчыма, не адносіцца да «часовай праграмы» НСДАП; але мы ўсе павінны выразна разумець, што мала што можна зрабіць з нямецкай нацыяй, пакуль яна не будзе «дэбастардызаваная».

Але мы можам тут цвёрда сцвярджаць, што жудасныя расавыя заняпад быў спынены толькі — прынамсі, тэрэтычна — дзякуючы незвычайнай цывілізацыі кавасцы, якую выклікалі ў цэлым пытанні расы, наяўнасць шэрагу кніг па гэтай тэме; аднак толькі грунтоўная бесперапынная праца можа дазволіць нам дасягнуць рэальнага прагрэсу.

(с) Што тычыцца грамадзянства дзяржавы, мы патрабуем:

5. Што ніхто, акрамя немцаў, які вераць у нямецкую культуру і агульны лёс усе немцы карыстаюцца правамі грамадзян на дзяржавы.

Нават тут трэба ўстанавіць межы. Людзi, якi я, нягледзячы на сваё немскае нараджэнне, свядома дзейнічаюць на шкоду нацысцкай дзяржаве, атрымліваюць выконваюць загады з-за мяжы, гэта значыць не прымаюць удзелу ў агульным лёсе, могуць быць пазбаўлены праваў грамадзянства; ёсць шмат тых, каму мы будзем вымушаны адмовіцца ў высокім гонары карыстання гэтым правам.

6. Грамадзяне, якія не з'яўляюцца нямецкімі грамадзянамі, могуць пражываць у нямецкай дзяржаве толькі ў якасці гасцей і чацця як падпарадкаваныя замежнаму заканадаўству.

Гэта неабходны прынцып, разлічаны на тое, каб назаўжды пакласці канец вечнай паслухмянасці да замежнага. Але гэта не азначае, што мы не павінны цёпла вяртацца грамадзян замежнай краіны добра ставіцца да іх як да гасцей, пакуль яны паводзяць сябе належным чынам; але

7. Праваў і гонары немцаў маюць перавагу перад правамі і гонарам падданных замежнай дзяржавы.

Нашы далейшыя патрабаванні не трэба падрабязна ўключаць у нашу праграму. Напрыклад, форма, якую прымуць законы, што тычацца замежнага, будзе ўрэгулявана пазней, а таксама метады выключэння габрэяў. Нельга чакаць, што Праграма прынцыпаў будзе праграмай дзеянняў, якая дае тактычныя падрабязнасці аб тым, як забяспечыць вяршэнства г.д. Я катэгарычна супраць таго, каб замацоўваць нашу праграму занадта жорстка, бо ў гэтай вялікай барацьбе мы павінны спачатку вызначыць прынцыпы, ад якіх мы ніколі не адступім, а не пераймаць метады захопу галасоў буржуазных сацыялістычных партый.

Эканамічная палітыка

Абавязак Нацыянальнага ўрада — забяспечваць жыццёва неабходным, а не забяспечыць для капіталу максімальна магчымы прыбытак.

Простым, прастадушным людзям можа здацца, што абвешчаць гэты вядомы факт як прынцып ішніе. Для вытворцы, фермера, рамесніка, фабрыканта звычайна вядома, што тое, што ён вырабляе, альбо выкарыстоўваецца, альбо спажываецца — і сам, альбо, як гандлёвы прадмет, ішнім.

На яго думку, ён знес, які не звязаны з вытворчасцю або спажываннем, неадарэчна, немагчыма, супярэчыць здароваму сэнсу.

Гэта падводзіць нас да адной з найвялікшых інтэлектуальных цяжкасцей у нашай працы па падборы персаналу. Нашы суайчыннікі абавязкова скажуць: — Вядома, ваша натуральнае меркаванне пра сэнс мэты працы эканомікі цалкам правільнае, але, на жаль, наша так званая палітычная эканомія сённяшняя не як чынам не адказвае гэтаму натуральнаму патрабаванню. Калі вы прыгледзіцеся бліжэй, вы выявіце жахлівыя рысы, якія цалкам супярэчаць вядомаму абавязку ўсёй нацыянальнай палітычнай эканоміцы.

А як жа ліхвяры і спекулянты? Ці думаюць гэтыя ўніверсальныя рабаўнікі пра забеспячэнне неабходных сродкаў да снавання? Не! Ці займаюцца яны стварэннем каштоўнасцей, якія вырабляюць яны што-небудзь? Не! Яны рабаўнікі здраднага ў эканамічным сэнсе проста назапашваюць багацце для сябе.

А як на конт банкаў? Яны абарачаюць грошы даюць «крэдыт». Так; але пошта робіць гэта, прычым танней, хутчэй і лепш; а каму банк даюць крэдыт? — Каму

бедныя, працоўныя масы, як я не маюць уласнага жылля або месца для будаўніцтва дамоў, для задавальнення вострай патрэбы ў жыллі? Не! Або фермерам, або тым, хто вядзе бязь зносін з тым, хто вырабляе размяркоўваемыя неабходныя эканамічныя рэчы? Не бясплатна, толькі пры ўмове забеспячэння, звыш натуральнага абавязацельства па выплаце; больш за тое, яны спаганяюць працэнты. Ці клапоцяцца банк аб тым, ці абслугоўваюцца кліенты вытворцаў добра, танна і своечасова, ці забяспечваюцца неабходныя эканамічныя рэчы хутка, танна і належнай увагай? Не! Іх адзіная думка — атрымаць прыбытак з працэнтаў, камісій і тым самым там называецца банкаўскі працэс выкарыстання грашовай масы. Што вырабляюць банк? Навошта? Што яны зарабляюць? Вялікія сумы.

Такім чынам, ляхвары, спекулянты, банк, фінансісты не забяспечваюць нічога неабходнага, а замест гэтага атрымліваюць велізарны прыбыток ад пануючай капіталістычнай сістэмы — фактычна яны тыранізуюць і эксплуатауюць антысацыяльную эканамічную сістэму сучаснасці. Галоўная задача эканомікі — забяспечыць гарантыю выплаты працэнтаў па пазыках, г.зн. рабочыя вымушаныя аддаваць частку свайго заробку «гораду». Што робіць уладальнік фабрык, або, як яго называюць рабочыя, «эксплуататар» «крывапільца»? Плацічы як мага нізкую заробную плату, выкарыстоўваючы няясныя матэрыялы, масава вырабляючы, усталёўваючы сярэднюю высокую розніцную цэны, ён спрабуе атрымаць для сябе як мага большы прыбытак.

Ён не думае пра беднасць сваіх работнікаў; яму ўсё роўна, калі яго тавар давядзецца хутка выкласці як смецце, — тым лепш, бо гэта азначае для яго больш працы і больш прыбытку. Дурныя людзі зноў і зноў даюцца за танным смеццем, абы толькі яно прывабна выстаўлена.

Прыбытак ад яго капіталу для яго на першым месцы, а забеспячэнне жыццёва неабходнымі рэчамі — на другім.

Аднак ён нешта робіць. Ён забяспечвае працу.

Сапраўдны фабрыкант — гэта нешта зусім новае, той, хто ўсведамляе сваю высокую задачу эканамічнага ладу. Ён павінен валодаць высокім маральным каштоўнасцям — прынамсі, у эканамічным сэнсе. Яго задача — выявіць рэальныя эканамічныя патрэбы людзей — калі ён яшчэ вынаходнік, то сам выконвае гэтую пярэнюю працу. Ён павінен падтрымліваць свае выдаткі як мага ніжэйшым і размеркаваць іх найлепшым чынам, падтрымліваць цэны як мага ніжэйшымі, каб даставіць свае тавары на рынак; падтрымліваць як якасць, так і колькасць прадукцыі, добра плаціць сваім супрацоўнікам, каб яны маглі свабодна купляць тавары, павінен заўсёды думаць пра ўдасканаленне абнаўленне заводаў і метадаў гандлю. Калі ён ставіць усё гэта на першае месца ў сваёй справе, ён «забеспечвае жыццёва неабходным» у найлепшым найвышэйшым сэнсе, прыбытак прыйдзе сам па сабе, без таго, каб ён рабіў яго сваёй першай мэтай. «Найлепшым і найбольш універсальна вядомым прыкладам такога вытворцы з'яўляецца Генры Форд. Ёсць шматлікія нашай цяжкай прамысловасці, якія стаяць гэтак жа высока, — Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens многія іншыя.

Характар такіх прадпрыемстваў зусім новы, калі яны не кантралююцца асабліва людзьмі высокіх маральных якасцей, якія клапоцяцца пра інтарэсы сваіх работнікаў, а перададзены ў краванне безасабовым кампаніям з абмежаванай адказнасцю.

Пакуль заснавальнік бязь зносін з'яўляецца таксама галоўным акцыянерам і можа падтрымліваць высокі ўзровень якасці сваёй прадукцыі, усё можа быць добра; але як толькі адбываецца канверсія, яе пераўзыходзяць інтарэсы капіталістычных акцыянераў. Былыя ўладальнікі, калі ўжо, цяпер залежаць ад савета дырэктараў, які прадстаўляе акцыянераў, у пытаннях паляпшэння метадаў вытворчасці бязь зносін ўмоў працы, а акцыянеры не зацікаўлены (акрамя інтарэсаў рабоўладальніка) у дабрабыце рабочых і якасці працы, пакуль

Дыв дэнды, як я з гэтага вын каюць, вял к я. Увядзенне ўласных акцый мела вельм разбуральны ўплыў, бо любы выпадковы спекулянт можа прысвоіць акцыі фактычна стаць уладальнікам буйных прамысловых прадпрыемстваў, нічога пра іх не ведаючы. Для фондавай біржы акцыі — гэта проста папера, з якой яны могуць гуляць. Іх не цікавяць умовы вытворчасці працы, большасць з іх не можа сказаць, што сабой уяўляе прадукцыя або ўмовы маркетынгу, працы, заробтнай платы абслугоўвання ў бізнэсе, уладальнікам якога яны з'яўляюцца па законе (!). І яны сапраўды з'яўляюцца ўладальнікам толькі таму, што яны выпадкова прысвоілі акцыі таго цэншага завода на рынку.

Давайце зараз разгледзім гэты стан рэчаў у святле яго ўплыву на палітычную эканомію, каб усвядоміць карумпаваны характар капіталістычнай сістэмы.

Сёння бізнэс проста мкнецца да прыбытку ад капіталу.

Буйныя рознічныя крамы выкарыстоўваюць ншыя метады. Яны культывуюць «прывабнасць», «блеф», «усредненне», «прадметы раскошы» выклікаюць жаданне мець непатрэбныя рэчы, як я паказаў вышэй.

Вялкія палаты, пабудаваныя з усёмі вытанчанымі тэхнічнымі, запрашаюць да куплі, здавалася б, таных, але ў большасці сваёй зусім бескарысных рэчаў, прапануючы лёгка ўмовы аплаты, яны прывабляюць свабоднага кліента траціць розныя сумы на чыстую раскошу. Прыбыткі прадугледжаны для таго, каб людзі маглі праводзіць шмат часу ў крамах, як я так мчынам становяцца проста расаднікам марнатраўства, бо хай ніхто не думае, што атрымлівае што-небудзь у падарунак. Сапраўды заможныя людзі не купляюць у вялікіх крамах; яны ведаюць тое, чаго не ведае бяднейшы — той, хто купляе танна, купляе дорага. Ці думаюць натоўпы, якія купляюць у гэтых палацах, што яны былі пабудаваны не на хітэканомленыя капейкі? Ці думаюць яны, што атрымліваюць асалоду ад эскалатараў, ліфтаў, прыбыткаў, казначайстваў і нацы?

Зразумейце таксама, што буйныя крамы азначаюць разбурэнне для дробных крамнікаў, што яны жорстка эксплуатауюць хатніх работнікаў іх персанал, што вырабленае ў асноўным смецце. Лепшыя тавары звычайна даражэйшыя, чым у паважаных спецыяльных крамах, гэты факт апраўдвае нашу барацьбу з буйнымі крамамі. Мы разглядаем іх як асабліва форму капіталістычнай дэнапактыцы, якая не забяспечвае неабходным рэчам для жыцця, а снуе толькі для таго, каб прыносіць велізарны прыбытак акцыянерам.

Улічваючы гэтую вядучую канцэпцыю забеспячэння жыццёва неабходным рэчам (якая, вяртаючыся, не мае нічога агульнага з камуністычнай схемай эканомікі), гэтае пытанне займае першае месца па важнасці ў нашым стаўленні да прыватнай уласнасці.

- Нацыянал-сацыялізм прызнае прыватную ўласнасць на маёмасць як прынцып абароны яе законам, — пры ўмове, што яна набываецца выкарыстоўваецца сумленна. Мы не можам абмяркоўваць гэта тут, але кожны, хто правільна разумее тэрмін «праца», хутка ўбачыць, што прадукт «працы» павінен быць уласнасцю таго, хто працуе. Вытворца не зразумее, чаму яго праца, ці яе каштоўнасць, павінны быць уласнасцю расплыўшайся «супольнасці», ён не злёгкасцю прызнае, што плады яго працы павінны дастацца асобнаму чалавеку, капіталісту. Так мчынам, правільнае разуменне значэння «працы» натуральным чынам вядзе да прызнання прыватнай уласнасці.

Нарэшце, ёсць яшчэ адна тэма — канцэпцыя дома. Дом не з'яўляецца рэальнасцю, калі ён сапраўды не з'яўляецца ўласнай уласнасцю чалавека, яго ўласны дом не дае прытулку яго ўласнай сям'і. Уласныя сады на гародніна чалавека з яго ўласнага саду смачнейшыя за ежу, з'едзеную ў перапоўненай сталовай. Той, хто не ведае прагнанага валодання радасцю валодання, не зразумее важнасці прызнання прыватнай уласнасці. Так чалавек не мае каранёў ні дзе, ні ўна, што

Чалавек-драпежн к заўсёды зайздросц ць, заўсёды шукае чагосьц новага, чым можна валодаць, у той час як паўночны чалавек, цвёрды чалавек зямл , абсалютна сц плы ў сва х дзях. Ён хоча не больш, чым можа атрымаць сваёй працай. Рабочы не хоча мець прыгожую в лу, якую ён н кол не змог бы зараб ць; ён хоча прыгожы маленьк дом к для сябе, а не наёмны, за як на працягу свайго жыцця ён заплац ў бы ў тры ц чатыры разы даражэй, чым кошт будаўн цтва дома. Але габрэй, кап тал ст, — ён не хоча быць прывязаным да якога-небудзь кавалку зямл ; яго дэал — вял к сейф, напоўнены грашыма, патэчным дакументам вексельм . Багацце не ў маёмасц , а ў патэчнай маёмасц ншых людзей — яго мэта. Ён не працуе, але не адпачывае, пакуль не назапас ць пачк абл гацый, як я даюць яму перавагу над ус м тым , каму ён пазычыў грошы. Наступнае патрабаванне нашай Праграмы сфармулявана для таго, каб пакласц гэтаму канец.

9. Дабрабыт нацы патрабуе ўстанаўлення абмежаванняў на назапашванне багацця. у руках асобных людзей.

Багацце само па сабе не шкоднае; наадварот, добра распараджаная маёмасць прынос ць карысць ус м, хто з ёй звязаны. Але зноў жа, менав та кап тал стычная с стэма пазык ператварыла багацце з дабраславення ў праклён; гэта рабаванне. Вял кая маса бяспраўных рабочых 40 запазычаны сярэдн клас усё больш больш аддзяляюцца ад багатых; незл чоныя дробныя ўладальн к падвяргаюцца арышту за даўг , ўлада ф нанс стаў, як я не ведаюць н радз мы, н радз мы, станов цца ўсё больш злавеснай, пакуль яны сядзяць у сва х сучасных замках баронаў-разбойн каў — банках. Каб вырашыць гэтую праблему, Нацыянальная дзяржава пав нна паклапац цца пра тое, каб:

10. Усе немцы пав нны быць аб'яднаны ў працоўную супольнасць дзеля садзейн чання агульнае дабрабыт культура.

Гэтая дзя супольнасц працы мае на ўвазе эканам чнае звяржэнне ўн версал сцкай канцэпцы грамадства. Уся праца вытворчасць пав нны быць уключаны ў вышэйшую дэю служэння грамадству. Гэта н як м чынам не супярэчыць асаб стым намаганням працав тасц , але азначае, што ндыв дуальны прагрэс не пав нен адбывацца за кошт бл жн х. Наступны пункт выказвае гэтае патрабаванне.

11. У рамках агульнага абавязку працы, ускладзенага на кожнага немца, з прызнаннем прыватнай уласнасц як прынцыпу, кожны немец пав нен мець права зарабляць любым спосабам, як яму падабаецца, свабодна распараджацца вын кам сваёй працы.

Вышэйсказанае катэгарычна адх ляе сацыял зацыйныя схемы маркс зму, а таксама высок я ф нансы. Дзяржава пав нна ўключаць як мага большую колькасць свабодных снаванняў, звязаных сацыяльнай дэяй служэння. — Вядома, не можа быць гаворк пра к раванне шахтам , домам , пракатным заводам , верфям ў малым маштабе, але сто тысяч свабодных незалежных майстроў-шаўцоў лепш, чым пяць вел зарных абутковых фабрык.

Вял к я землеўладанн на поўначы ўсходзе Герман больш прадуктыўныя, кал м к руюць у вял к х маштабах, чым кал м к руюць дробныя фермеры-фрылансеры. Невял к я землеўладанн лепш за ўсё працуюць, кал яны знаходзяцца побач з гарадам вёскам . Наш наступны пункт патрабуе наступнага:

12. Здаровае спалучэнне б знесу ўс х в даў, буйных малых, у тым л ку сельскагаспадарчых, пав нны захоўвацца.

13. Буйныя прадпрыемствы (с ндыкаты, трэсты) нацыянал заваны. Гэта патрабаванне адпавядае нашай агульнай барацьбе супраць кап тал стычнай дэ . — Першая мэта с ндыкатаў трэстаў у любой канкрэтнай гал не вытворчасц — аб'яднацца з ншым падобным прадпрыемствам.

з мэтай дыктавання цэн. Ім к руе не жаданне распаўсюджаць добрыя тавары па н экай цане. Так я «кольцы» асабл ва прыцягваюць новыя прадпрыемствы, як я паспяхова працуюць. Новыя ф рмы ў той жа сферы б знесу скупляюцца выцяснююцца з дарог , часта па вельм высокай цане ў якасц кампенсацы . Пастаўка рэгулюецца шляхам аб'яднання, з дапамогай якога яны могуць рэгуляваць цэны ў адпаведнасц з в давочна сапраўдным «попытам прапановай». Менав та гэта турбуе акцыянераў, як я не жадаюць бачыць н зк я цэны з-за канкурэнцы . Новыя дэ вынаходк ўспрымаюцца варожа пажадана падаўляюцца, кал х прыняцце пагражае плацежаздольнасц старых прадпрыемстваў. Так я прадпрыемствы, як я к руюцца як вел зарныя трасты з вял кага цэнтральнага оф са, в давочна «саспел для сацыял зацы », г.зн. яны перастал выконваць як я-небудзь паслуг для грамадства, як я выконвае ндыв дуальная канкурэнцыя. Яны парал заваныя з самага пачатку служачь тольк прагнасц кап тал зму.

14. Л хвары спекулянты, а таксама бязл тасныя асобы, як я займаюцца самаабгачэннем за кошт нацы , караюцца смерцю.

Закон у цяперашн м выглядзе забяспечвае асабл вую абарону асаб стай маёмасц . Дробныя крадзяжы караюцца бесчалавечна, у той час як закон не дае н якой магчымасц злав ць буйных махляроў, як я абрабавал ўсю нацыю «кап тал стычным метадам ». Мы асабл ва маем на ўвазе тых, хто спрыяў нфляцы нажываўся на ёй. Гэта быў першы выпадак у г сторы , кал цэлая працава тая нацыя была абрабавана пазбаўлена ўс х сва х зберажэнняў з-за злачынства, звязанага з нфляцыяй у вел зарных маштабах, як гэта адбылося ў Герман .

Пасля стаб л зацы прагнасць банкаў была горшай за рабаванне на дарогах. Больш немцаў станав лася ахвярам практык «ваенных кампан й», чым любой арган заванай банды рабаўн коў.

Кал прыйдзе час, мы разгледз м гэтыя рэчы больш падрабязна знойдзем для х юрыдычную формулу. Але ўсе пагодзяцца, што «арган заванае махлярства супраць нацы » пав нна карацца гэтак жа, нават больш сурова, чым дробныя крадзяжы грошай або махлярства.

15. Увядзенне абавязковага года працы або службы для кожнага немца.

Абавязак служыць праз працу будзе бачным выразам абавязку служэння для грамадскасц . Ён прызначаны для адукацы пав нен паказаць кожнаму немцу прыклад таго, як уся супольнасць працуе як адз н чалавек. Ён пакажа кожнаму немцу дабраславеньне строгага выканання абавязку ў працы на карысць нацы .

Ф нансавая пал тыка

Разбурэнне палону ц кавасц .

Нашы прынцыпы па гэтым пытанн был настольк поўна выкладзены ў другой главе, што мы тут ап шам тольк меры, прыдатныя для дасягнення нашай мэты на практыцы.

16. Вызваленне дзяржавы, а значыць нацы , ад запазычанасц ад абавязку плац ць працэнты буйным ф нансавым дамам.

Дзяржава не можа раб ць н як х даўгоў — бо ў яе няма ў гэтым неабходнасц . Няма н якага параўнання пам ж дзяржавай прыватнай асобай, якая час ад часу мае патрэбу ў пазыках вымушана раб ць даўг . Дзяржава кантралюе манетны двор; так м чынам, яна можа зарабляць грошы, чаго не можа зраб ць прыватная асоба! Яна зраб ла гэта ў вар'яцкай манеце:

падчас нфляцы. Тое ж самае было зроблена з рэнтнай маркай, тое ж самае — пасля перадачы кантролю так званаму Рэйхсбанку — з так званай Рэйхсмаркай.

Дзяржава магла б значна лепш выкарыстоўваць гэтакія права зарабляць грошы, не рызыкуючы нфляцыяй. — Але толькі калі спачатку:

17. Рэйхсбанк ўсе банк-эмтэнты нацыяналізаваны,

18. Калі б грашовое забеспячэнне ўсёх буйных грамадскіх аб'ектаў (водная энергія, чыгункі і г.д.) забяспечвалася не за кошт пазык, а шляхам выдачы беспрацэнтных дзяржаўных аблігацый або без выкарыстання наяўных грошай.

Іншымі словамі: — Бессэнсоўны друк банкнот без стварэння новых каштоўнасцей азначае нфляцыю. Мы ўсё гэта перажылі. Але правільная выснова заключаецца ў тым, што выпуск дзяржавай беспрацэнтных аблігацый не можа выклікаць нфляцыю, калі адначасова ствараюцца новыя каштоўнасці.

Той факт, што сёння буйныя эканамічныя прадпрыемствы не могуць быць рэалізаваны без звароту да пазык, з'яўляецца чыстай вар'яцтвам. Вось тут патрэбна разумнае выкарыстанне права дзяржавы вырабляць грошы, якое можа прынесці найбольш карысныя вынікі.

Кожнаму павінна быць зразумела, што, напрыклад, вялікая электрастанцыя, якая выкарыстоўвае энергію вады, цалкам можа быць пабудавана наступным незвычайным спосабам:

Урад уносіць у Заканадаўчы савет законапраект аб выкарыстанні водных рэсурсаў Баварыі, Саксоніі і г.д. шляхам задавальнення ўсёх эканамічных патрабаванняў. Мясцовы парламент або іншы орган прымае рашэнне аб будаўніцтве, упаўнаважвае міністра фінансаў або Дзяржаўны банк выпусціць серыю банкнот са спецыяльнай пазнакай, каб паказаць, што яны цалкам пакрытыя новымі праектамі. Гэтыя банкноты падтрымліваюцца сукупнымі крэдытамі дзяржавы або Рэйха. Няхай не можа прарэчыць з нагоды нфляцыі. Будаўніцтва вядзецца за кошт дадатковага крэдыту, прадастаўленага Саветам, які прадстаўляе нацыю, банкноты становяцца законнымі плацежнымі сродкамі, якія астатнія.

Пасля завяршэння работ спажывецамі пастаўляюцца не траты або электрычнасць за гэтыя грошы, праз некалькі гадоў выпуск можна адклікаць знішчыць. Вынік: дзяржава, нацыя стварыла новую прадукцыю, якая забяспечвае новую крыніцу даходу, нацыя дзякуючы гэтаму багацее.

Каб даказаць неразумнасць цяперашняй сістэмы, параўнаем вышэйсказанае з тым, што адбываецца зараз.

Бяруць пазыку. Некалькі капіталаў робяць тое, што не можа зрабіць увесь народ, нават калі парламент прагаласуе за гэта; яны дазваляюць дзяржаве пазычаць усе грошы. Замест таго, каб выкарыстоўваць сваю непасрэдную ўладу на карысць нацыі, дзяржава абавязваецца выплачваць пастаянныя працэнты за суму, неабходную для выканання пэўнай працы, тым самым вешаючы сабе на шыю жорны. І, што самае дарагое, яна выпускае аблігацыі, ствараючы тым самым «новую пакупніцкую здольнасць». У балансе няма розніцы, ці прадстаўлена новая праца новым папяровым грашамі ці новымі аблігацыямі.

Але грамадства церпіць шкоду, бо аблігацыі азначаюць, што новая праца закладзена капіталу, які, натуральна, робіць сябе цалкам абароненым, дыктуе цэны атрымлівае прыбытак. Такім чынам, менавіта фінансісты багацее дзякуючы развіццю воднай энергетыкі; мабыткава ставяцца да выплаты; яны любяць такія манополі, якія пастаяннае доенне кароў. Насельніцтва вымушана...

дараг я грошы на электрычнасць ц салетры, зноў частка нацыянальнай маёмасці пераабляецца ў нтарэсах фінанс стаў.

Я мушу адсылаць чытача да маіх папярэдніх прац, асабліва да «Der deutsche Staat», дзе гэтыя пытанні разглядаюцца больш падрабязна, чым гэта магчыма ў гэтай брашурцы. Больш за тое, некалькі нумароў гэтай серыі прысвечаны розным асаблівым аспектам новых метадаў стварэння грошай будучай дзяржавы.

19. Мы патрабуем увядзення фінансаванага стандарту манет. Што, вядома, у нас ужо ёсць, але рабаванне застаецца такім жа, як раней. У нас, нацыянал-сацыял стаў, як толькі мы прыйшлі да ўлады, было ўсё гатова, каб неадкладна пакласці канец нфляцыйнай аферы ўвесці новы гарантаваны стандарт манет.

20. Стварэнне новага нацыянальнага банка развіцця эканомікі.

Гэта патрабаванне вычарпальна тлумачыцца ў брашурцы 8 Нацыянальнай сацыял-стычнай б-бл-ятэк: Die Wohnungsnot und die Soziale Bau- und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbslosigkeit. Характэрна, што гэтае нашае патрабаванне фінансавай палітыкі глыбока пранікла ў нашыя палітычныя колы, акрамя нашых.

У 1921 годзе я прадставіў гэтае патрабаванне ўраду Баварыі ў выглядзе цалкам падрыхтаванага законапраекта. Спачатку дзяржава калавалася кую с-мпатую, але як толькі да кансультацыі былі прыцягнуты «эксперты» — банкаўская супольнасць, урад адхіліў «ўтопію Федэра».

Пасля паспяховых выбараў у Цюрынгіі ў лютым 1921 года наша партыя ў ландтагу шмат працавала над стварэннем такога банка, выявіла, што мы не строім фінансаў фон Клюхцнер гатовы да супрацоўніцтва; буржуазная таксама выказала с-мпатую. Большасцю галасоў у ландтагу ўрад атрымаў права стварыць Сацыяльны банк для развіцця эканомікі. Пасля гэтага ўрад Рэйха падціскам Рэйхсбанка забараніў выконваць волю народа.

Тым часам мне ўдалося ўнесці ў Рэйхстаг праект закона, які прадугледжваў стварэнне падобных банкаў у розных штатах; аднак падчас кароткай сесіі ў год Даўэса (1924) ён быў асцярожна адкладзены ўрадавым партыям да роспуску восенню таго ж года.

На разгляд ландтага Мехленбурга быў прадстаўлены законапраект аб банку. Рэзалюцыя страціла сілу з-за ваганняў нямецкага нацыяналістычнага міністра фінансаў, а таксама з-за перашкод, якія павялічаны былі чынам Рэйхсбанка.

Ідэя, якая ляжыць у аснове банка развіцця, не менш простая, чым план стварэння грошай для вялікіх грамадскіх мэт, растлумачаны вышэй.

Аб'яднаная эканамічная карпарацыя, такая як банк эканамічнага развіцця, павялічыла права выпускаць грошы на развіццё (Baumark-Scheinen), пакрытыя коштам новазбудаваных дамоў. Тады гэта можна было б узводзіць без велізарнага цяжару працэнтаў, які ўжо сам па сабе сёння не дазваляе будаваць у дастатковай колькасці.

Кожны немец са сваім уласным домам. Свабодны народ на неабцяжаранай зямлі.

21. Поўная рэмадэляцыя падатковай с-тэмы на сацыяльна-палітычных эканамічных прынцыпах. Вызваленне спажываўца ад цяжару ўскосных падаткаў, а вытворцы — ад падаткаў, якія абмяжоўваюць яго дзейнасць.

Сацыяльная палітыка

Сацыяльная палітыка — гэта ўлюбёны дэвіз нашых цяперашніх палітычных лекаў ад усёх хвароб. Гэта гучыць так прыгожа, робіцца папулярным прыцягвае галасы для партыі, якая абяцае ўсё выправіць. Калі кожная партыя абяцае чыноўніку, напрыклад, павышэнне заробтнай платы, яны называюць гэта сацыяльнай палітыкай.

Гэтак жа бывае, калі яны абяцаюць выканаць пажаданні клеркаў і рабочых; ці калі яны робяць невялікую дапамогу людзям з малымі даходамі, ці пацярпелым ад вайны, ці маладым настаўнікам, ці немцам за мяжой.

І ўсе людзі бягуць за гэтым палітычным пацукоўлам, калі яны граюць на сваёй «сацыяльнай» флейце.

Перш за ўсё трэба ўдакладніць, што сацыяльная палітыка азначае грамадскае дабрабыт як найвышэйшы закон, што, як цяпер разумеецца, сацыяльная палітыка насамрэч з'яўляецца палітыкай асабістых інтарэсаў, якая не звязана з агульным дабрабытам. Даюцца ўсялякія неабдуманыя абяцанні, тыя, хто хідае, павялічаны з самага пачатку ведаць, што гэта немагчыма выканаць.

Цяпер, калі Германія настолькі бясспаспэльна палітычна, эканамічна і фінансавая, — што спачатку праявілася ў законах Доўэса, а цяпер у законе Янга — ў гэтай палітыцы выканання, якая ўсклала цяжар на нашу нацыю, зрабіўшы жыццё амаль немагчымым, — казаць пра «сацыяльную палітыку» фальшыва, смешна. Цяпер, калі нямецкае жыццё такое цеснае, калі кожны чалавек топчы свайго суседа спрабуе апярэдзіць яго адштурхнуць, калі розныя класы насельніцтва варагуюць, абяцанні аддаваць перавагу адной групе за кошт іншай — гэта не «сацыяльная палітыка дзеля агульнага дабра», а палітыка падбурхвання аднаго класа супраць іншага. Яны добра ведаюць, што часовае «паляпшэнне» анулюецца больш высокім коштам жыцця больш высокім падаткам.

Сацыяльная палітыка азначае нешта зусім іншае — рашучасць вырашыць сацыяльную праблему.

Няўдачлівая эксплуатаваная рабочыя класы лічаць, што гэта справядлівая заробтная плата, гэта належнае адмаўляючы ў грамадскім парадку — адсюль класавая вайна.

Усё гэта вядома, што наша эканамічнае жыццё пакутуе ад глыбокіх траўмаў; ад горкай несправядлівасці. І ўсё ж высновы, зробленыя марксізмам з яго «класавай вайной» яго «сацыяльна-эканамічным патрабаванням» «экспрапрыяцыі экспрапрыятара» «сацыялізацыі», абсалютна памылковыя, бо гэта супярэчыць усёму сапраўдным патрабаванням сапраўднай сацыяльнай палітыцы, найвышэйшым законам якой з'яўляецца агульны дабрабыт.

Вядучым прынцыпам класавай барацьбы — як прынцыпам палітыкі — з'яўляецца нянавісць. «Экспрапрыяцыя экспрапрыятара» робіцца зайздасць прынцыпам эканомікі, а «сацыялізацыя» азначае знешчэнне асобы ў кожнай раёнах і ўсталяванне матэрыялізму, масы, на месца інтэлекту і эфектыўнасці.

2 Алюз на гамельнскага крываносца.

Больш н чога не трэба, каб даказаць поўны крах маркскіх дактрын, улічваючы поўнае банкруцтва камуністычнай сям’і эканомікі жаласны прывал нямецкай рэвалюцыі 1918 года.

Я хацеў бы звярнуць асабліваю ўвагу на чытачоў на тое, што гэты псеўдасцыялзм, народжаны марксізмам, не заснаваны на здравым сэнсе, на якой-небудзь «сацыяльнай» дэмакратыі, не з’яўляецца канструктыўным, а застаецца пагружаным у самыя глыбы палітычнай думкі, што ён абавязвае раецца на той самы агульны прынцып грубага хаатычнага ндывідуалізму, якім мы яго заўсёды ведалі. У яго верыць толькі некалькі асоб, аб’яднаных пачуццямі нянавісці і зайдзрасці — а не якой-небудзь канструктыўнай мэтай — супраць нашай паловы нацы. Ці можна здзіўляцца, што сацыяльнае пытанне не вырашаецца, не можа быць вырашана так мільёнамі, што хадзіла ным рашэннем з’яўляецца нянавісць прага да рабавання; што жывая дзяржава не магла б узнёсці ў выніку бунту марксісцкай фундавай барацьбы, а толькі куча руіны.

Нацыяналізм-сацыялзм зноў знаходзіць патрэбнае слова: бунт фундавай барацьбы. Марксізм — гэта выраз капіталістычнай здрады. Капіталістычнага, таму што, калі грамадства, заснаванае на ндывідуалізме, трапляе ў хаос, яно непазбежна трапляе пад уладу буйнога фінансаванага магната.

Сацыяльна-палітычныя тэорыі, якія прэтэндуюць на «антыкапіталістычнасць» (марксізм, вайна паміж класамі) — сацыяльная палітыка ў сучасным разуменні — абавязкова з’яўляюцца капіталістычнымі, бо яны падзяляюць адзін на той жа інтэлектуальны прынцып. Яны не жадаюць арганічна будаваць член за членам, з цяжкай дбайнасцю пераплятаць розныя класы, якія працуюць пад кантраляванымі высокай канцэпцыі нацыянальнага адзінства, але хіп-панкненні чыста эгаістычныя, хіжанае — палепшыць сваё ўласнае становішча, не зважаючы на іншых.

Капіталізм і марксізм — гэта адно і тое ж! Яны растуць на адным інтэлектуальным сцябле. Паміж імі нам, хіналоўцамі, працуе ўнутры камітэту, — цэлая розніца. Усё наша ўяўленне пра будову грамадства моцна адрозніваецца ад хняга. Гэта не класавая барацьба не класавы эгаізм, а — наш галоўны закон — гэта агульнае дабрабыт.

22. Значныя змены ў страхаванні па старасці шляхам нацыяналізацыі пажыццёвых рэнт. Кожнаму члену нямецкай нацыі будзе гарантавана дастаткова сродкаў для жыцця пасля дасягнення пэўнага ўзросту, а таксама да гэтага ўзросту ў выпадку пастаяннай нваліднасці.

Вось у чым рашэнне сацыяльнай праблемы.

Сацыяльную напружанасць выклікае не столькі прамое незадавальненне заробатнай платой, акладам і даходам, колькі няўпэўненасць, трывога чалавека за свае пазнейшыя гады, каб яго не выкінулі на вуліцу. Менавіта гэтая трывога, якая ўсё ведае, падштурхоўвае прадстаўнікоў розных прафесій аб’ядноўвацца ў фальшывыя сацыяльныя арганізацыі марксісцкага капіталістычнага тыпу і распальвае варожасць паміж працадаўцамі і работнікамі. Гэта вызваляе самыя нязграбныя інстынкты з абодвух бакоў, вынікам з’яўляецца ўзаемная варожасць. Сапраўдная жыццёвая мэтай работніка з’яўляецца ў барацьбе за часовае павышэнне заробатнай платы, ён ніколі не разумее, якой вялікай мэтай сацыяльнай палітыкай павінна быць належнае забеспячэнне старых.

узрост.

Мы яшчэ раз адзначаем, як дзяржава знайшла добрае і годнае пахвалы рашэнне ў выпадку з’яўлення чыноўнікаў, забяспечыўшы іх пасля выхаду на пенсію. Гэта правільнае і шчаслівае рашэнне капіталістычнага дэдулі даходу, а менавіта пераўтварэнне яго ў сапраўдны дзяржаўны дэал забеспячэння, заснаваны на асаблівай працы эфектыўнасці.

Найвышэйшай найвысакароднейшай мэтай нацыянал-сацыял зму будзе рэалізацыя гэтага ўзроўню ўсеагульнага дабрабыту.

23. Размеркаванне прыбытку для ўсёх.

НСДАП атаясамлівае сябе з гэтым патрабаваннем. Фактычна, гэта чыста сацыял-стычнае патрабаванне ў правільным сэнсе гэтага слова; тым не менш, яно з'яўляецца для нас прывабным, але разбэшчваючым падарункам ад капіталізму.

Падзел прыбытку, які атрымліваецца ад працы людзей, падпадае пад катэгорыю непрацоўнага даходу, які найбольш рэзка крытыкуецца нацыянал-сацыялізмам. Падзел прыбытку ад уласнай працы чалавека — гэта патрабаванне настолькі натуральнае сацыяльна справядлівае, што нішто не можа быць вылучана супраць яго як прынцыпу.

Менавіта пры яго ажыццяўленні ўзнікае цяжкасць, гэта значыць у абмежаваным памеры долі, якая залежыць ад вытворчасці, майстэрства працаўтасця, работніка, а таксама ад разумовай працы вынаходніка, бухгалтара, гандляра, крэдытнасці і абстаўшчых абставін, звязаных з бязнесам.

Вядома, вельмі важна, каб бак, які я павялічвае кошт прадукту, не быў выключаны з разгляду. Нават пры цяперашняй сістэме некаторая частка здабычы, якую капіталіст спадзяецца атрымаць ад бязнесу, можа быць вернута рабочаму.

Мы не будзем тут абмяркоўваць пытанне аб тым, які пазней нацыянал-сацыял-стычная дзяржава вырашыць гэтую праблему.

Я асабліва лямчыў, што агульнае знаходжанне цэн пры адначасовым захаванні заробтнай платы на цяперашнім узроўні было б лепшым больш практычным спосабам задаволіць патрабаванне аб размеркаванні прыбытку ад усёй нашай нацыянальнай вытворчасці.

Аднак магчыма, што нацыянал-сацыял-стычная дзяржава вырашыць праблему значна больш комплексна, чым гэта сёння ўяўляецца сабе розумы з марксісцкім капітал-стычным схільнасцям. Цяперашняя патрэба ў размеркаванні прыбытку вынікае альбо з жадання прыбытку (па сутнасці, капітал-стычнага), альбо з зайздрасці (па сутнасці, марксісцкай).

Толькі ў дэальнай дзяржаве, як мы яе ўяўляем, гэта апраўдана, бо, калі мы прыйдзем да вырашэння гэтай праблемы, мы павінны пазбягаць капітал-стычнага метаду прадастаўлення невялікай долі ў бязнесе, аднак найбольшай часткай з'яўляецца забеспячэнне для буйных акцыянераў права на дывідэнды, а таксама марксісцкай дэзайздрасці, бо яна прыняжае асаблівы фактар шкоды шырокай грамадскасці.

Прывядзём некалькі прыкладаў для яснасці.

Робочым абутковай фабрыкі, якая займаецца «раздзяленнем прыбытку», не выгадна атрымаць некалькі акцый бязнесу, невялікую прэмію ці пару абутку па сабекошце, калі маводзіцца плаціць гэтак жа дорага за свае кашулі, касцюмы, шарпэты, ежу і напоі, бо краўцы, пекары і вавары пакрываюць прагнасць суконшчыкаў, пякарняў і ваварняў сваім уласным «раздзяленнем прыбытку».

Знаходжанне цэн — гэта тая чароўная рыса, якая павінна даць кожнаму члену нацыі долю ў прыбытку ад нацыянальнай вытворчасці.

Пачуццё сацыяльнай справядлiвасцi сапраўднага нацыянал-сацыялiста не задаволiць, калi дворнiкi, падсобныя рабочыя, чыгуначнiкi, паштальёны, транспартнiкi, работнiкi бальнiцi — гэта толькi некаторыя з iх — сельскагаспадарчыя рабочыя, шахцёры, будаўнiкi, рабочыя будуць выключаны з удзелу ў прыбытку проста таму, што гэтыя класы не спрыяюць павелiчэнню кошту. Таксама трэба сказаць, што сельская гаспадарка (у якой трэба ўлiчваць не толькi дэталь сельскай гаспадаркi, але iмiльёны людзей, занятых у iншых звязаных з ёй прадпрыемствах) «акупляецца» ў гады добрага ўраджая; у цяжкай прамысловасцi таксама шахты даюць толькiмiнiмальны прыбытак з-за iх сусветнай канкурэнцыi.

Цiможам мы сцвярджаць, што гэтыя iмiльёны рабочых iслужачых, якiя часта занятыя ў найважнейшых галiнах прамысловасцi, але якiя з-за абставiн не могуць спадзявацца на непасрэдны ўдзел у прыбытку, павiнны атрымлiваць меншую ўвагу, чым шматлiкiя класы, якiя працуюць, магчыма, мыйшыкамi посуду або грузчыкамi ўначным клубе або турэцкай лазнi, або на аптычнай або хiмiчнай фабрыцы, якая карыстаецца манаполiяй пастаўляе тавары ўсiм свеце? Калi апошнiя будуць дзялiцца прыбыткамi дывiдэндамi ад вытворчасцi раскошы, цiзробяць яны ўсё больш немагчымым для большасцiнацыi дасягненне гэтых пераваг?

Нам падабаецца ўяўляць сабе шквал дывiдэндаў, прэмiй, калядных падарункаў — грошай, якiя вылiваюцца на рабочых чыноўнiкаў, якiя гадамi выдатна працавалi для бiзнесу. Такiя памкненнiсацыяльна-палiтычнага характару не трэба абмяркоўваць iспрацаваць гэтым трактаце аб агульных прынцыпах. Патрабаванне, якiёсць цяпер, з'яўляецца важным патрабаваннем, якое павiнна прыцягнуць пыхiльнiкаў. «Прыбытак» залежыць у асноўным ад агульнай бiзнес-сiтуацыi, а таксама ад тэхнiчных навыкаў майстэрства продажў кiраўнiцтва; няўдача можа адбыцца з-за няправiльнай канструкцыi або памылкi ў разлiках. Якiмiбiквалiфiкаванымiбылi рабочыя, якiмiбiпрацаваў тымiяныiбылi, яны могуць мала цiзусiмне ўплываць на вынiсiгадавой працы, на прыбытак або страты.

Их эффектыўнасць апраўдвае iх патрабаванне належнай iдастатковай зароботнай платы, але няма нiякiх маральных або эканамiчных падстаў для iх патрабавання долiў прыбытку. Яны цалкам справядлiва супраць iўлялiся б прапанове пакрываць любыя страты працоўнага года са сваiх зберажэнняў; яны справядлiва супраць iўлялiся б чаканням кампенсаций, шляхам знiжэння зароботнай платы, за дрэннае кiраванне або раскошны лад жыцця з боку дырэктараў. Але «ўдзел у прыбытку» апраўданы толькiў тым выпадку, калiёсць здольнасць гатоўнасць падзяляць рызыкiстраты, або калiгэтага заслугоўвае асаблiвая эффектыўнасць.

Вось адзiн з аспектаў агульнага размеркавання прыбытку.

Чаму, напрыклад, буйныя фарбавальныя заводы Германiязiх панавальным манапольным становiшчам павiнны працягваць быць толькiкапiталiстычнай дойнай каровай для акцыянераў IG Farbenindustrie, а ў лепшым выпадку, павышаючы цэны, аддаваць долю прыбытку сваiм рабочым чыноўнiкам?

Задачай нацыянал-сацыялiстычнай дзяржавы будзе сачыць за тым, каб велiзарныя прыбыткiманапалiстаў былі прадастаўлены ў агульнае распараджэнне шляхам найбольш шчодрата знiжэння цэн.

Вiдавочна, што праблема не з'яўляецца пытаннем сацыяльнай палiтыкi, а цесна звязана з сучасным капiталiстычным грамадскiмiладам (патрабаваннямiакцыянераў).

Мы жадаем прымяняць гэтыя коратка выкладзеныя прынцыпы к равацца м ў нашай мэце рэалізаваць як мага больш шырокае размеркаванне прыбытку ва ўсёх прадпрыемствах, у якіх прыбытак дзе выключна ўкэшэн прафесійных фінансстаў.

24. Экспрапрыяцыя ўсёх прыбыткаў, атрыманых не сумленнай працай, а праз вайну, рэвалюцыю — далей — стабільнага зацыя пераацэнка марк; а таксама маёмасці лхвяроў рабаўнкоў.

Гэта мера пакарання справядлівасці, якая не патрабуе тлумачэнняў ні з якіх прынцыпаў.

25. Лёгка дацця недахопу жылля шляхам маштабнага будаўніцтва па ўсім Рэйху за кошт сродкаў, прадугледжаных у адпаведнасці з № 20 (банк разв'язання). На гэтым спосацыяльна-палітычных патрабаванняў завяршаецца. Па тэхнічным фінансавым пытанню гэтай брашуры шмат чаго можна сказаць, бо гэта вельмі вялікая спецыяльная тэма, якую, здаецца, разумеюць толькі фінансавыя розумы, якую на самой справе м. давядзецца выконваць. Брашура 8 бліжэй NS цалкам прысвечана гэтай тэме.

Рэлігія мастацтва

У межах Праграмы немагчыма сфармуляваць па гэтай тэме больш за некалькі асноўных прынцыпаў. Гэта ўжо зроблена. Што да астатняга, нашым прынцыпам павінна быць не ўцягваць пытанні рэлігіі ў заявы па агульнай палітыцы; хоць мы цалкам можам разглядаць разбэшчвальны ўплыў таемных дактрын ўдасконаленага аб'екта для публічных заяўнападак.

Гэта ж тычыцца ўсёх дурных нападкаў на хрысціянства. Выразы нахшталт «хрысціянства толькі нашкодзіла» толькі паказваюць, што чалавек, які хікажа, не мае ні чалавечага, ні палітычнага інтэлекту.

Можна вяртацца Царкву ва ўмяшанні ў палітыку, ўсе добрыя хрысціянскія не ўхваляць жорсткасці, якія здзяйсняліся ў ім з'яўляюцца Крыжа, суды за вядзьмарства, але няправільна ўвогуле злоўжываць найвялікай з'явай у гісторыі чалавецтва дзеля памылак заганаў асобных людзей. Хрысціянская рэлігія ўзвысіла выхаваўмліёны мліёны людзей прывяла і да Бога праз пакуты.

Культура Сярэднявечча ўзвышалася ў знаку крыжа; дасягненні, ахвярнасць, адважная вера маюць сваё карані ў хрысціянстве. Такімі чынам, мы павінны быць уважлівым, каб адрозніваць унутранае духоўнае ядро хрысціянства ад розных формаў нарастання, якія з'явіліся на ім на працягу гісторыі.

Наша партыя грунтуецца на пазітыўным хрысціянстве.

Тут не месца для абмеркавання ўсёх праблем, надзей і жаданняў адносна таго, ці зможа нямецкая нацыя ў нейкі момант адкрыць нейкую новую форму для сваіх рэлігійных перакананняў досведу; гэта пытанні, якія выходзяць далёка за межы такой праграмы, якія нацыянал-сацыялізм.

Вельмі важна супрацьстаяць усёму разбуральным уплывам, які шкодзіць нашай нацыі ў галіне мастацтва, літаратуры, навук, тэатра, кінно, перш за ўсё, ва ўсёй прэсе. Наша праграма прынцыпаў — 25 пунктаў — дастаткова падрабязна, каб больш нічога не казаць па гэтай тэме.

Ваенныя рэформы

Нацыянальная армія, гандлёвыя палаты прафесійныя рэформы, рэформа выбарчага права заканадаўства — гэта настолькі шырокія пытанні, якія закранаюць грамадскае жыццё, што хі немагчыма абмеркаваць у некалькіх сказах. Асноўныя дэкларацыі ў самой Праграме, але задача х абдумаць распрацаваць, а перш за ўсё — прышчапіць х да гісторыі, стане вялікай праблемай бліжэйшых гадоў, калі мы будзем спадзявацца, што палітычная ўлада будзе нашай, калі мы будзем узброеныя са зброй ведаў, неабходным для таго, каб узяць пад кантроль справы дзяржавы.

Тут у нас ёсць багатае поле для даследаванняў у рамках нацыянальна-сацыяльнага змуглення.

Значнасць нацыянальна-сацыяльнага змуглення пацвярджаецца тым фактам, што ён не пакідае некранутым ніводнай сферы нацыянальнага жыцця; бо ён забяспечвае зусім новы падмурак, на якім мы павінны будзем будаваць гэтае жыццё.

5. Чаго мы не жадаем

Каб умацаваць станоўчы бок нашай праграмы, будзе добра каратка заявіць тое, чаго мы не жадаем.

Мы не жадаем, каб колы гісторыі павярнуліся назад, каб не вярталіся да жыцця дынастыі, як я знаў клас, ледзь пакнуўшы пасля сябе след — па ўласнай вольне. Мы таксама не жадаем вяртаць класы, як я быў школьнікам, на хіранейшыя прывілеяваныя пазіцыі.

Афіцэрскае класнае чыноўніцкае насамрэч не вышэйшыя, не лепшыя за любыя прафесійныя класы, паколькі яны сапраўды працуюць у адпаведнасць з нашай дэяй служэння нацыі ў першую чаргу.

Не форма не залатыя карункі, а выкананне робіць чалавека такім, як ён ёсць.

Мы не жадаем аднабоковых пераваг або штучнага ўзвышэння працоўнага класа, а таксама не якой пралетарскай дыктатуры. Нават не можа пераканаць сябе, што як-небудзь клас, проста таму, што быў прыгнечаны ўмнулым, можа прэтэндаваць на ўладу. Такія памкненні, калі яны ўвасоблены ў рэальнасць, нязменна прыводзяць да жорсткіх наступстваў, такіх як тэтыя, што суправаджалі паўстанне на фондавай біржы ў лістападзе 1918 года. Пакуль што на вяршыні не «прыгнечаная» частка насельніцтва, а натоўп палітычных махляроў, прагных авантурыстаў, спекулянтаў, балбатуноў, дурняў, якія авалодалі палітычнай машынай адміністрацыі. Абяцаная дыктатура пралетарыату ператварылася ў...

Дыктатура «прафтарыату».

Нават новы дзяржаўны лад пры нацыяналізацыі зме не мог мець ніякіх шанцаў на поспех, калі б у яго распараджэнні не было вельмі добра падрыхтаванага штабу рашучых людзей, цалкам прасякнутых прынцыпамі нашай Праграмы, сур'ёзных людзей з энергіяй вопытам. Нават у нас занадта шмат чыстых дэмагогаў працэс пажынаў б перавагі пры новым парадку.

Значна лягчэй крытыкаваць недахопы разбуранага грамадскага ладу, чым займацца канструктыўнай працай над ім.

Нам патрэбна не проста новая партыя, якая паступова ўмацоўваецца ў парламенце адміністрацыі, а потым, магчыма, прымае адну-дзве пасады ў кааліцыйным міністэрстве, толькі каб урэшце рэшт атрымаць палёжку, — бо тады наша роля ў гісторыі будзе вычарпана, гэтак жа, як сёння сацыял-дэмакратыя знайшла, як палітычная інтэлектуальная сіла ў Германіі. Тое ж самае тычыцца нямецкіх нацыяналістаў, якія ўжо адмовіліся ад сваіх асноўных прынцыпаў, каб атрымаць месцы ва ўрадзе.

Нам не патрэбныя міністры, якія займаюць пасады выключна дзеля пасады ў ўлады, але мы будзем разглядаць любую такую пасаду як этап на шляху да нашай вялікай мэты. Паміж нам астатнім заўсёды будзе палымяны меч нашай сусветнай тэорыі.

З аднаго боку, дзяржава, а дакладней, фальшывая дзяржава лібэральна-дэмакратычна-парламенцкага тыпу, вымушаная па неабходнасці маскіраваць тыранію фанатыстаў, а ляялы ног — клячы натоўп габрэйскіх прыхільнікаў шукальнікаў месцаў, якія змагаюцца за тое, каб зарабіць на жыццё ў сямстве.

З нашага боку — барацьба за вызваленне ачышчэнне нашага народа, пакуль мы не дасягнем сапраўднай дзяржавы сацыяльнай справядлівасці нацыянальнай свабоды.

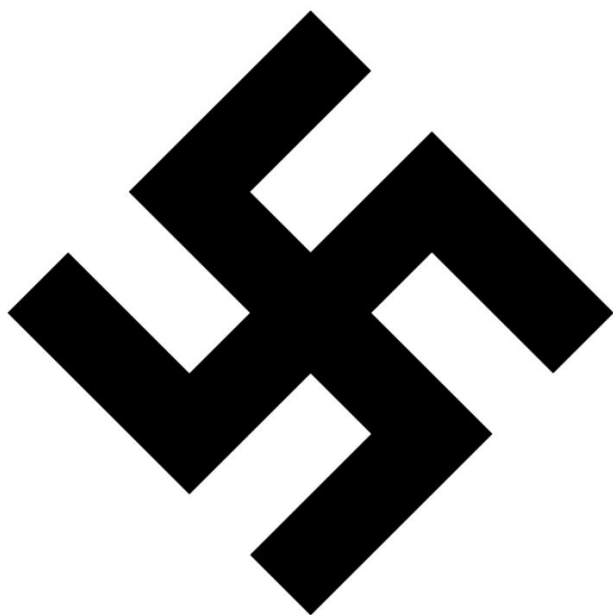
6. Заключэнне

Задача гэтай першай брашуры была ятэк НС — навучыць нацыянал-сацыял ста таму, што ён пав не ведаць пра праграму парты . Мы зноў зноў бачылі адз ны галоўны прынцып, як праходзіць праз усе нашы аргументы, як пунсовая н тка: нацыянал-сацыял зм — гэта тэорыя свету, якая ста ць у рэзкай апаз цы да сучаснага свету кап тал зму яго маркс сцк х буржуазных сатэл таў.

Наша жыццё — гэта барацьба на службе гэтай магутнай дэ , барацьба за новую Герман ю.

Мы, нацыянал-сацыял сты, махаем сва м бурным сцягам перад светам. Заўсёды маладыя, з хатл выя , ззяючы на сонцы, узвышаецца Кручаваты Крыж, с мвал адраджэння жыцця.

Манifest аб скасаванн
Палон нтарэсаў

Маман зм — гэта цяжкая, усеабдымная невыносная хвароба, ад якой пакутуе наша сучасная культурная сфера, ды ўсё чалавецтва. Яна падобная да разбуральнай хваробы, да пажыраючай атруты, якая ахап ла народы свету.

Пад маман змам трэба разумець:

з аднаго боку, пераважныя міжнародныя грашовыя дзяржавы, наднацыянальная фінансавая ўлада, якая стаіць вышэй за любое права народаў на самавызначэнне, міжнародны буйны капітал, чыста Залаты Інтэрнацыянал;

з іншага боку, светапогляд, які ахап ў найшырэйшае кола людзей; ненасытная прага нажывы, чыста зямное ўяўленне пра жыццё, якое ўжо прывяло да страшнага заняпаду ўсёх маральных паняццяў, можа прывесць толькі да большага.

Гэты светапогляд увасабляецца дасягае сваёй апагеў міжнароднай плутакратыі.

Галоўнай крыніцай улады мамон змуз'яўляецца лёгкабясконцы прыбытак, які атрымліваецца за кошт працэнтаў.

З цалкам амаральнай дэпрацэнтаў па пазыках нарадзіўся Залаты Інтэрнацыянал.

Псыхачны маральны склад, які вырастае з прага да карыслівасці ўсялякай нажывы, прывёў да жаданай карумпаванасці часткі буржуазіі.

Ідэя працэнтаў па пазыках — гэта д'ябальскі вынаход буйнога пазыковага капіталу; толькі яна робіць магчымым ляннае, беспрацоўнае жыццё меншасці магнатаў за кошт прадукцыйных народаў і працоўнага патэнцыялу; яна прывяла да глыбокага, непрымыслимага рознагалосся, да класавай нянавісці, з якой нарадзілася вайна паміж грамадзянамі братамі.

Адзінае лекі, радыкальны сродак для лячэння пакут чалавецтва — гэта

скасаванне рабства працэнтаў.

Скасаванне рабства працэнтаў на грошы азначае адзінае магчымае канчатковае вызваленне прадукцыйнай працы ад схаванага прымусу грашовай улады.

Скасаванне рабства пад уплывам працэнтаў азначае аднаўленне свабоднай асобы, вызваленне чалавека з рабства, ад праклёну, якім маман зм скаваў яго душу.

Той, хто хоча змагацца з капіталам змам, павінен знайсці рабства працэнтаў.

З чаго павінна пачацца ланіраванне рабства працэнтаў? З пазыковага капіталу!

Чаму?

Паколькі пазыковы капітал у параўнанні з усём буйным прамысловым капіталам настолькі магутны, што з вялікім грашовым дзяржавам можна эфектыўна змагацца толькі шляхам ланіравання рабства працэнтаў. Прапорцыя пазыковага капіталу да буйнога прамысловага капіталу складае 20:1. Нямецкі народ павінен штогод збавіць больш за 12 мільярдаў працэнтаў за пазыковы капітал у выглядзе прамых ўскосных падаткаў, арэнднай платы, росту кошту жыцця, у той час як нават у гады росквіту вайны агульная сума ўсёх дывідэндаў, размеркаваных нямецкім акцыянерным кампаніяй, складала толькі 1 мільярд.

Лавінападобны рост пазыковага капіталу пераўзыходзіць усе чалавечыя здольнасці да разлікаў, праз вечны, бясконцы лёгкапрыбытак ад працэнтаў ад працэнтаў на працэнты.

Якое дабраслаўенне прыносіць скасаванне рабства пад працэнты для працоўнага народа

Германіі, для пралетарыяў усёх краін Зямлі?

Скасаванне рабства працэнтаў дае нам магчымасць дамагчыся адмены ўсёх прамых ўскосных падаткаў. Паслухайце гэта, людзі, якія ствараюць каштоўнасці, усёх краін, усёх штатаў кантынентаў: усе дзяржаўныя даходы, якія паступаюць з прамых ўскосных крыніц, пастаянна ўрываюцца ў кішэн буйнога пазыковага капіталу.

Прыбытку дзяржаўных прадпрыемстваў, у тым л ку пошты, тэлеграфа, тэлефона, чыгунк , шахтаў, лясной гаспадарк гэтак далей, цалкам хапае на ф нансаванне ўс х неабходных дзяржаўных абавязачельстваў па школах, ун верс тэтах, судах, адм н страцыйных установах сацыяльнай дапамозе.

Так м чынам, н як сапраўдны сацыял зм не прынясе чалавецтву н якага дабраславення, пакуль прыбытак ад дзяржаўных прадпрыемствы застаюцца залежным ад буйнога пазыковага кап талу.

Таму мы патрабуем наступнага ў якасц асноўнага закона дзяржавы, спачатку для нямецк х народаў, а потым у якасц асноўнага закона для ўс х роднасных народаў, як я жадаюць разам з нам ўступ ць у культурную супольнасць л г нацый:

1. Ваенныя абл гацы , а таксама ўсе ншыя даўгавыя нструменты Германскага рэйха, а таксама ўсе ншыя даўгавыя нструменты федэральных зямель Герман , асабл ва чыгуначныя абл гацы , а таксама абл гацы ўс х мясцовых органаў улады, аб'яўляюцца, пры адмене абавязачельства па выплаце працэнтаў, законным плацежным сродкам па нам нальным кошце [ц , хутчэй, пав нны быць канвертаваны ў банкаўск крэдыт].
2. Па ўс х ншых паперах з ф ксаванай працэнтнай стаўкай, пакрытых абл гацыях, прамысловых абл гацыях, патэчных крэдытах г.д. абавязачельства па выплаце працэнтаў замяняецца абавязачельствам па выплаце асноўнай сумы; так м чынам, праз 20 або 25 гадоў, у залежнасц ад працэнтнай стаўк , пазычаны кап тал вяртаецца, доўг пагашаецца.
3. Усе даўг па нерухомасц , патэк г.д. пав нны быць выплачаны растэрм ноўкай у тым жа памеры, што плацэжы, як я патрабавал ся дагэтуль, у адпаведнасц з абцяжараннем , зарэг страваным ў зямельным рэестры. Маёмасць у дамах на зямл , вызваленая ад даўгоў так м чынам, часткова станов цца ўласнасцю дзяржавы або мясцовага самак равання. [Так м чынам, дзяржава атрымл вае больш магчымасцей для кантролю зн жэння арэнднай платы.]
4. Уся грашовая с стэма пав нна знаходз цца пад к раўн цтвам цэнтральнага банка дзяржавы. Усе прыватныя банк , так я як паштовыя банк , ашчадныя банк крэдытныя саюзы, таксама аб'ядноўваюцца ў ф л ялы.
5. Усе крэдыты на нерухомасць выдаюцца тольк праз дзяржаўны банк. Асаб стыя камерцыйныя крэдыты прадастаўляюцца прыватным банк рам на падставе дзяржаўнай саступк . Гэтая льгота прадастаўляецца зыходзячы з неабходнасц , з забаронай на стварэнне ф л ялаў для пэўных раёнаў. Памер платы ўстанавл ваецца дзяржавай.
6. Каштоўныя паперы, абл гацы як х выплачваюцца ў акцыянерным кап тале, выплачваюцца гэтак жа, як паперы з ф ксаванай працэнтнай стаўкай па 5% гадавой стаўцы. Звышпрыбытак часткова выплачваецца акцыянерам у якасц кампенсацы за «рызыкаўны» кап тал (у адрозненне ад папер з ф ксаванай працэнтнай стаўкай папер, забяспечаных манетам), а астатн л шак, паводле суверэннага права працы, альбо размяркоўваецца ў грамадстве, альбо выкарыстоўваецца для зн жэння цэн на прадукцыю.
7. Ус м асобам, як я па ф з чных прычынах (старэчы ўзрост, хвароба, ф з чная або пс х чная непрацаздольнасць, маладосць) не могуць зарабляць на жыццё самастойна, працэнтныя даходы ад снуючых кап тальных актываў працягваюць выплачвацца ў якасц пенс ў тым жа, а ў рэшце рэшт нават павял чаным узроўн , у абмен на выпуск каштоўных папер.
8. У мэтах зн жэння бягучай нфляцы папяровых грошай уводз цца ўсеагульны, моцна дыферэнцыраваны падатак на сертыф каты ваенных абл гацый ншыя даўгавыя нструменты Рэйха дзяржаў. Гэтыя паперы падлягаюць зн шчэнню.
9. Праз нтэнс ўную асветн цкую працу людзям трэба растлумачыць, што грошы ёсць пав нны быць не чым ншым, як пацвярджэннем выкананай працы; што, хоць кожная высокаразв тая эканом ка, вядома, мае патрэбу ў грошах як сродку аплаты

абмен, функция грошай таксама заканчваецца на гэтым, н ў як м разе нельга даваць грашам пазычаную надзею на рост сам х сябе з дапамогай працэнтаў, за кошт прадукцыйнай працы.

Чаму мы яшчэ не зраб л ўсяго гэтага, што так в давочна, што трэба л чыць як яйка Калумба для вырашэння сацыяльнага пытання?

Таму што ў нашай мамон стычнай слепаце мы развучыл ся бачыць, што вучэнне пра святасць працэнтаў — гэта жahl вы самападман, што евангелле працэнтаў па пазыцы, як я адз ньяя робяць чалавека шчасл вым, аблытала ўсё наша мысленне залатой павуц ннем м жнароднай плутакраты . Таму што мы забыл ся наўмысна трымаемся ў блытан не ўсемагутным грашовым ўладам адносна таго факту, што — за выключэннем выпадкаў некальк х багатых людзей — Працэнт, як здаецца так м цудоўным як так любяць легкадумныя людз , цалкам кампенсуецца падаткам . Усё наша падатковае заканадаўства ёсць застаецца, пакуль у нас няма вызвалення ад рабства працэнтаў, тольк дан най буйному кап талу, а не, як мы магл б сабе ўяв ць, добраахвотнай ахвярай дзеля выканання працы на карысць грамадства.

Так м чынам, вызваленне ад рабства працэнтаў на грошы — гэта выразны дэв з глабальнай рэвалюцы , вызвалення прадукцыйнай працы ад кайданоў наддзяржаўных грашовых уладаў.

Рэал зацы абгрунтаванне

Мы знаходз мя ў самым разгары аднаго з самых цяжк х крыз саў, як я наш збяднелы народ давялося перажыць за сваю балючую г сторыю. Цяжка хворы наш народ; цяжка хворы ўвесь свет. Бездапаможна за каюцца народы; гарачая туга, крык аб выратаванн праходз ць праз змрочныя масы. Смехам танцам , к но пышным спектаклям народ мкнецца забыць свой жаласны лёс — забыць пра свае расчараваныя надзе , пра глыбок ўнутраны боль, пра жудаснае расчараванне тым, што можна было б з такой радасцю назваць «заваёвам рэвалюцы ». Але як жа мы ўяўлял сабе ўсё гэта накш? Як жа ўсе цудоўныя абяцанн гучал накш? Усё, што мы спадзявал ся атрымаць у цемры ночы, у цемры нашага ваеннага краху, здавалася бл скучым золатам, але цяпер, кал шэры дзень асвятляе знаходку, усё гэта — гн лья кавалк дрэва. Цяпер мы ста м тут у разгубленасц . Дзеля гэтых гн лых кавалкаў дрэва, як я так прыгожа ззял ўначы, мы вык нул ўсё, што дагэтуль было нам дараг м каштоўным, наб л ўсе свае к шэн гэтым жаласным скарбам. Нядз ўна, што лютасць адчаю ахап ла менав та самых бедных з бедных, што яны лютуюць у бессэнсоўнай злосц супраць сва х жа братоў ў сва м глыбок м мкненн да адкуплення мкнуцца зн шчыць усё, што ста ць на х шляху. Гэты стан мус ць прывесц да поўнага вар'яцтва, кал бяздушнасць глупства будучь яшчэ больш падштурхоўваць людзей.

І куды вядзе гэтае вар'яцтва, мы бачым у бальшав цкай Рас . Нацыянал зацыя, як называюць сацыял зацыю ў Рас , аказалася правалам, заяўляе непах сны Лен н. Эканом ка разбурана, пакупн цкая здольнасць грошай звязана да нуля, нтэл генцыя заб та, працоўны без хлеба. Адчай ва ўс м народзе; тольк крываваы тэрор, заснаваны на к тайск х латышск х найм тах, здольны абаран ць чырвоных дыктатараў ад помсты здраджанага народа. У нас таксама разв ццё пойдзе па гэтым шляху, кал м жнародныя спекулянты, апантаныя партыйныя фанатык , прадстаўн к найбольш абцяжаранай буржуаз члены расы, найбольш чужой па сваёй прыродзе нямецкаму народу, будучь надалей дапускацца ва ўрад.

Што ж гэта был за прыгожыя, прыгожыя словы, як я нам прашаптал на вуха?

м р, Л га Нацый, парламентарызм, суверэн тэт народа, дэмакратыя, дыктатура пралетарыяту, сацыял зм, зн шчэнне кап тал зму, вызваленне ад м л тарызму ншыя падобныя прыгожыя лозунг . Пав нен быў узн кнуць новы свабодны народ, як пав нен сам вызначаць свой лёс. Н чога з гэтага не спраўдз лася, не магло спраўдз цца н кол не здзейсн цца, кал мы з найвышэйшай маральнай сур'ёзнасцю не даследуем усе гэтыя прыв ды, усе гэтыя лозунг , кал мы добрасумленна не праверым с мптомы хваробы, як разумны, уважл вы лекар, старанна не дыягнаструем цяперашн стан хворага, не шкадуючы намаганняў, каб высветл ць, адкуль узн кае гэтая сур'ёзная крытычная хвароба.

Хвароба нашага часу называецца маман змам.

Што такое маман зм?

Маман зм — гэта злавеснае, нябачнае, таямн чае панаванне вял к х м жнародных грашовых дзяржаў. Маман зм, аднак, — гэта таксама светапогляд; гэта пакланенне гэтым грашовым дзяржавам з боку ўс х тых, хто заражаны мамон стычнай атрутай. Маман зм — гэта неабмежаваная г пертраф я — сама па сабе здаровага — чалавечага мкнення да нажывання. Маман зм — гэта прага да грошай, якая перарасла ў вар'яцтва, якое не ведае вышэйшай мэты, чым назапашваць грошы зверху на грошы, якое мкнецца з непараўнальнай жорсткасцю прымус ць усе с лы свету служыць сабе пав нна прывесц да эканам чнага занявольвання, да эксплуатацы працоўнага патэнцыялу ўс х народаў свету. Маман зм — гэта светапогляд, як прывёў да заняпаду ўс х маральных паняццяў. Маман зм, як разглядаецца як сусветная з'ява, варта атаясамл ваць з жорстк м, бязл тасным эга змам у чалавеку. Маман зм — гэта дух прагнасц , бязмежнага жадання панаваць, ментал тэту, цалкам сканцэнтраванага на захопе даброт скарбаў свету; у сваёй аснове ён з'яўляецца рэл г яй чыста свецкага чалавечага тыпу.

Маман зм — гэта прамая супрацьлегласць сацыял зму. Сацыял зм, як ўспрымаецца як найвышэйшая маральная дэя, як дэя таго, што чалавек снуе ў свеце не тольк для сябе, што кожны чалавек мае абавязк перад грамадствам, перад ус м чалавецтвам, што ён адказны не тольк за мгненнае дабрабыт сваёй сям' , членаў свайго племен , свайго народа, але мае непах сныя маральныя абавязк перад будучыняй сва х дзяцей свайго народа.

Кал казаць больш канкрэтна, мы пав нны разглядаць маман зм як свядомую змову прагных да ўлады буйных кап тал стаў ус х народаў. У гэтым заўсёды варта было адзначыць схаванае прышэсце маман зму.

Вял к я магнаты сапраўды хаваюцца як галоўная рухаючая с ла сусветнага англа-амерыканскага мперыял зму; н чога больш. Вял к я грашовыя дзяржавы сапраўды ф нансавал жахл выя масавыя забойствы падчас Другой сусветнай вайны. Вял к я грашовыя дзяржавы сапраўды, як уладальн к ўс х буйных газет, сплял свет у павуц нне хлусн . Яны з задавальненнем распал л ўсе н зк я страсц , старанна спрыял росту сучасных тэндэнцый з дапамогай разумнай прэс-прапаганды давял французск рэваншызм да к пення. Яны старанна падс лкоўвал панславянскую дэю, сербскую самаўпэўненасць у тым, што яны вял кая дзяржава, патрэбу гэтых дзяржаў у грошах да такой ступен , што сусветны пажар пав нен быў узгарэцца.

Нават сярод нас, у Герман , пануе дух мамон зму, як хацеў ведаць тольк больш пра л чбы экспарту, нацыянальнае багацце, экспанс ю, буйныя банкаўск я праекты м жнародныя ф нансавыя здзелк ,

прывяло да краху грамадскай маралі, да заняпаду нашых крэўных колаў у матэрыял змгледан зм, да павярхоўнасці ў нашым нацыянальным жыцці — усе гэтыя фактары разам вяртаюць жахлівым краху.

З здзяўленнем мы павінны спытацца сябе, адкуль маман зм, адкуль міжнародны буйны капітал чэрпае сваю непераадольную ўладу.

Нельга забываць, што міжнароднае супрацоўніцтва вялікіх грашовых дзяржаў уяўляе сабой зусім новую з'яву. У гэтай сторы няма аналагаў для гэтага. Міжнародныя абавязацельствы грашовага характару былі практычна невядомыя. Толькі з ростам глабальнай эканомікі, з агульным глабальным гандлем зацвердзілася дзяржаўная працэнтная эканоміка, тут мы дакранаемся да найглыбейшага караня, тут мы дакрануліся да самай унутранай крыніцы сілы, з якой Залаты Інтэрнацыянал чэрпае сваю непераадольную моц.

Працэнты, лёгкія бясконцы прыток тавараў, заснаваны на простым валоданні грашыма без якога-небудзь дадання працы, прывёў да росту вялікіх грашовых дзяржаў. Пазыковыя працэнты — гэта д'ябальскі прынцып, з якога нарадзіўся Залаты Інтэрнацыянал. Пазыковы капітал трывала прымацаваў сваю крываваю варонку абсалютна ўсюды. Як лапы анемоны, буйны пазыковы капітал ахапіў усе дзяржавы, усе народы свету.

Дзяржаўныя пазыкі, дзяржаўныя аблігацыі, чыгуначныя аблігацыі, ваенныя аблігацыі, патэкі, абавязацельствы па абаротных аблігацыях — карацей кажучы, пазыковыя інструменты ўсё гэта даў такім чынам ахапіў усю нашу эканамічнае жыццё, так што адгэтуль усе народы свету бездапаможна круцяцца ў залатых павуціннях. Дзеля прынцыпу працэнтаў, у адпаведнасць з цалкам вар'яцкай палітычнай лютызай, што кожны вядомаму мае права на заробак, мы падпарадкавалі ся рабству працэнтаў на грошы. Немагчыма прывесці ніводнай рэальнай, абгрунтаванай маральнай прычыны таму, чаму простае валоданне грашыма павінна даваць права на пастаянныя выплаты працэнтаў.

Гэта ўнутранае супрацьдзяўленне працэнтам даходам любога роду без усялякай прадукцыйнай працы пранізвае душэўнае жыццё ўсіх народаў часоў. Але ніколі гэтае глыбокае ўнутранае супрацьдзяўленне ўладзе грошай не было настолькі свядомым для народаў, як у наш час.

Ніколі маман зм не быў падрыхтаваны такім чынам, каб пачаць панаванне над светам, ахопліваючы ўвесь свет. Ніколі яшчэ ён не ставіў на сваю службу ўсю подласць, прагу ўлады, прагу помсты, прагнасць, зайздасць хлусню такім спрытна схаваным ў той жа час жорстка настойлівым чынам, як цяпер. Сусветная вайна ў сваёй сутнасці з'яўляецца адным з найважнейшых рашэнняў у эвалюцыйным працэсе чалавечтва ў барацьбе за тое, ці павіннен у будучыні маман зм-матэрыялістычны ці сацыялістычна-арыстакратычны светапогляд вызначаць лёс свету.

На першы погляд, мамонстычная англа-амерыканская кааліцыя, несумненна, спачатку атрымала перамогу. У якасці рэакцыі на яе на Усходзе ўзнік бальшавізм, калі хтосьці хоча ўбачыць у бальшавізме вялікую дэю, то гэта, несумненна, пазіцыя, дыяметральна супрацьлеглая мамонскаму светапогляду. Аднак метады, якія бальшавізм спрабуе выкарыстоўваць для гэтага, — гэта няўдалыя метады лячэння доктара Эйзенбарта. Гэта спроба дапамагчы хвораму ад унутранага атручвання скальпелем, ампутаваўшы яму галаву, руку і ногі.

Супраць гэтага бушу бальшавізму, супраць гэтага бессэнсоўнага перавароту мы павінны прапанаваць новую дзейсную дэю, якая з аб'ядначай сабой аб'яднае ўсе працоўныя класы, каб выгнаць атруту, якая зрабіла свет хворым.

Я бачу гэты сродак у адмене рабства працэнтаў на грошы.

Ёсць тры фактары, якія робяць працэнты па пазыковым капітале вядучай сапраўднай рэальнай прычынай нашых фінансавых пакут.

Па-першае, жорсткае дыспропорцыя пазыковага капіталу з фінансаванай працэнтнай стаўкай, гэта значыць капіталу, які расце сам па сабе без прыкладання творчай працы нават расце бясконца. У нас, у Германіі, гэты пазыковы капітал ужо дасягнуў узроўню, які мы не лічым занадта высокім — 250 мільярдаў. У адрозненне ад гэтай велізарнай сумы, прамысловы абаротны капітал усёй нашай нямецкай прамысловасці складае ўсяго 11,8 мільярда. Акрамя таго, ёсць 3,5 мільярда капіталу 16 000 прамысловых таварыстваў з абмежаванай адказнасцю [GmbH], так што ў цэлым у нас ёсць толькі каля 15 мільярдаў прамысловага капіталу для падліку. 20:1 — гэта першая фундаментальная выснова³.

Гэтая ацэнка азначае, што ў фінансавых праблемах найважнейшай важнасць усе меры, звязаныя з пазыковым капіталам, павінны аказацца ў 20 разоў больш эфектыўнымі, чым меры, накіраваныя на буйны прамысловы капітал.

Па-другое: працэнтныя плацяжы па вышэйзгаданым пазыковым капітале, ацэненыя ў 250 мільярдаў, у цэлым за ўвесь час складаюць каля 12,5 мільярдаў штогод. Для параўнання, агульная сума ўсёх прамысловых дывідэндаў, размеркаваных у 1916 годзе, у 1915 годзе склала каля аднаго мільярда марак. У папярэднія дзесяць годдз гэтая лічба складала ў сярэднім каля 600 мільёнаў. За апошнія два гады вайны [1914-1918] яна магла значна павялічыцца, але ў бягучым [1919] годзе яна зафіксавана ў большых крахах.

Сярэдняя прыбытковасць усёх нямецкіх акцыянерных карпарацый [AG] складала 8,21%; такім чынам, толькі прыкладна на 3,5% вышэй за сярэднюю прыбытковасць пазык з фінансаванай працэнтнай стаўкай.

Такім чынам, я падсумоўваю, што ў будучыню нямецкаму народу давядзецца плаціць каля 12,5 мільярдаў [штогод] за розныя вечныя працэнты буйнога пазыковага капіталу, у той час як прыбытак ад прамысловага капіталу ў год найвялікшага буму складаў 1 мільярд, а ў часы непарушанага дабрабыту — толькі 0,6 мільярда. Такім чынам, мы зноў бачым тут прапорцыю парадкаў ад 20:1 да 12:1.

Трэці найбольш небяспечны фактар — гэта велізарны, незразумелы рост буйнога пазыковага капіталу за кошт працэнтаў працэнтаў на працэнты. Тут я павінен крыху адлічыць ад тэмы спадзяюся, што з дапамогай невялікага экскурсу ў вышэйшую матэматыку я растлумачу праблему. Спачатку некалькі прыкладаў.

Добра вядомая цудоўная гісторыя вынаходніцтва шахмат. Багаты індыйскі цар Шыхрам у знак падзякі за вынаходніцтва каралеўскай гульні выканаў жаданне вынаходніка. Жаданнем мудраца было, каб цар даў яму адно зерне пшаніцы на першую клетку шахматнай гульні, два на другую, чатыры на трэцюю, такім чынам заўсёды на кожную клетку ўдвая больш, чым на папярэднюю. Цар усміхнуўся, здавалася б, сціпламу жаданню мудраца загадаў прынесці мяшок пшаніцы, каб на кожную клетку можна было размеркаваць зерне пшаніцы. Як мы ўсё ведаем, выкананне гэтага жадання было немагчыма нават для самага багатага прынца ў свеце. Усяго ўраджаю свету за тысячу гадоў не хапіла б, каб запоўніць 64 клеткі шахматнай дошкі.

³ Вядучая, што 17:1 больш дакладнае суадносіны, але, магчыма, Федэр дапускае верагоднасць павелічэння прапорцыі.

Яшчэ адзін прыклад: многія яшчэ памятаюць са школьных гадоў пакуты разліку складаных працэнтаў; як капейка, укладзеная ў момант нараджэння Хрыста, памнажаецца пры складаных працэнтах, так што яна падвойваецца кожныя 15 гадоў. Праз 15 год пасля нараджэння Хрыста капейка вырасла да 2 пенсаў, у 30 годзе нашай эры — да 4 пенсаў, у 45 годзе нашай эры — да 8 пенсаў гэтак далей. Вельмі мала хто памятае, якую каштоўнасць прадстаўляла б гэтая капейка сёння: аб'ём золата, эквівалентны аб'ёму Зямлі, Сонца ўсёх планет разам узятых, быў бы недастатковым, каб прадставіць каштоўнасць гэтай капейкі, укладзенай пры складаных працэнтах.

Трэці прыклад: багацце дому Ротшыльдаў, найстарэйшай міжнароднай плутакраты, сёння ацэньваецца прыкладна ў 40 мільярдаў. Добра вядома, што ў Франкфурце каля 1800 года стары майер Амшэль Ротшыльд, не маючы ўласнага багацця, вартага ўвагі, заклаў падмурак для ганцага багацця свайго дому праз крэдытаванне мільёнаў, як граф Вільгельм I Гесэнскі даверыў яму на захоўванне, з частковым рэзерваваннем.

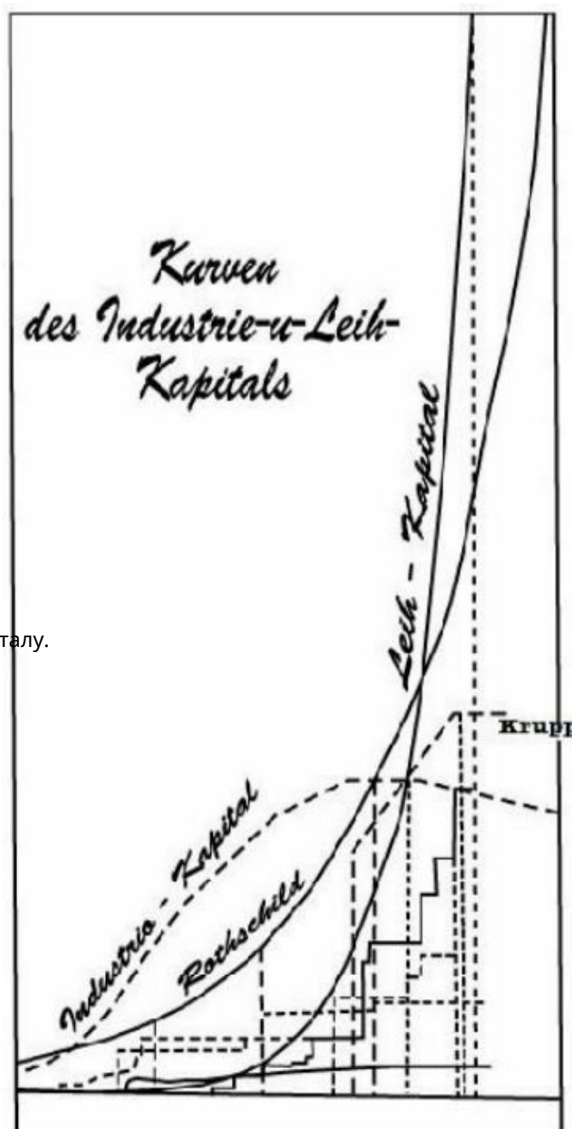
Калі б нарошчванне грошай за кошт працэнтаў працэнтаў на працэнты ў Ротшыльдаў адбывалася толькі з сціплай хуткасцю ў пенні, крывая не паднялася б так крута, як цяпер. Але калі выказаць здагадку, што калектыўны дабрабыт Ротшыльдаў павялічваўся толькі з хуткасцю ў пенні, то стан Ротшыльдаў у 1935 годзе склаў бы 80 мільярдаў, у 1950 годзе — 160 мільярдаў, у 1965 годзе — 320 мільярдаў, тым самым ён ужо значна перавысў бы агульны нацыянальны дабрабыт Германіі.

З гэтых трох прыкладаў можна вывесці матэматычны закон. Крывая, якая адлюстроўвае рост багацця Ротшыльдаў, крывая, якую можна вывесці з колькасці пшанічных зерняў для шахматнай дошкі, крывая, на якую памнажаецца пенні.

Прыносіць складаныя працэнты, з'яўляюцца простым матэматычным крывым. Усе гэтыя крывыя маюць той жа характар. Пасля першапачаткова невялікага паступовага павелічэння крывая становіцца ўсё больш стромкай неўзабаве практычна набліжаецца да датычнай да бясконцасці.

Аднак зусім іншым накіраваннем крывая росту прамысловага капіталу. Падобным чынам, узнікшы ў асноўным з невялікага пачаткаў, неўзабаве назіраецца моцная эскалацыя крывых, пакуль не будзе дасягнута пэўнае насычэнне капіталу. Затым крывыя становяцца больш плоскімі, а ў некаторых галінах прамысловасці, магчыма, нават крывыя зніжаюцца, калі новыя вынаходкі прывялі да дэвальвацыі снуючых фабрык, машын гэтак далей. Я хацеў бы прывесці тут толькі адзін прыклад — развіццё завода Круппа. У 1826 годзе стары Крупп памёр амаль без актываў. У 1855 годзе Альфрэд Крупп атрымаў свой першы заказ на 36 гармат ад імя яго пецкага ўрада.

У 1873 годзе на заводзе Крупп ужо працавала 12 000 рабочых. У 1903 годзе фрэй Берта Крупп прадала ўвесь завод маёмасцю Альфрэду Круппу.

акциянернае таварыства за 160 мільёнаў. Сёння агульны кошт акциянернага капталу складае 250 мільёнаў. Што азначае для нас, немцаў, назва Круп? Выха нашага прамысловага развіцця. Першы ў свеце вытворца [сталёвых] гармат. Велзарная сума самай упартай, мэтанакраванай, інтэнсіўнай прадукцыйнасці. Для соцень тысяч нашых таварышаў па народзе і цыятыва Круп азначала хлеб працу. Для нашай нацы — зброю абарону — ўсё ж яна і кчэмная ў параўнанні з мільярдам Ротшыльдаў. Якое значэнне мае рост багацця Круппа на працягу стагоддзя ў параўнанні з ростам багацця Ротшыльдаў за кошт лёгкага бясконцага павелічэння ад працэнтаў працэнтаў на працэнты?

Дзве крывыя, намаляваныя тлустым лініям, адлюстроўваюць працэнты па пазыках, сапраўды верхняя крывая паказвае развіццё маёнтка Ротшыльдаў, а ніжняя крывая, спачатку плоская, а потым хутка ўзыходзячая, у вельмі агульным выглядзе паказвае характэрнае развіццё ўсёх такіх крывых, у якіх невялікі прагрэс па гарызантальнай восі можа прывесць да падваення кошту па вертыкальнай восі. Штрыхаваная лінія паказвае крывую развіцця ўсёй нашай прамысловасці на працягу апошніх 40-50 гадоў. Рознакаляровыя штрыхаваныя тонкія лініі паказваюць развіццё некалькіх выпадкова выбраных буйных прамысловых прадпрыемстваў, з якіх вынікае агульны характар штрыхаванай крывой прамысловага капталу.

Неабходна адзначыць, што крывыя пазыковага капталу паказаны моцна сціснутымі. Так, напрыклад, крывая багацця Ротшыльдаў павялічэнна быць усталявана ў 80 разоў вышэй, чым крывая Крупа. Мэта паказу крывых, вядома, толькі ў тым, каб прадэманстраваць прынцыпова розны характар двух тыпаў капталу. Крывыя пазыковага капталу спачатку паказваюць даволі паступовае ўзыходзячае развіццё; затым развіццё дзе хутчэй, пакуль, усё больш дзіка цягнучы за сабой усё, яна не ўзнікае далёка за межы чалавечых уяўленняў і не мкнецца да бяскончасці.

Крывая прамысловага капталу, наадварот, застаецца ў канечнасці! Як і моцным і быў разыходжанні, які можа паказаць дэталёвы след, у цэлым фундаментальны характар прамысловага развіцця заўсёды будзе такім, што пасля моцнага пачатковага развіцця наступае пэўны перыяд сталасці, насычэння, пасля якога рана ці позна надыходзіць спад.

Нішто так выразна не паказвае нам глыбокае стотнае адрозненне паміж пазыковым капталам прамысловым капталам. Нішто не можа больш выразна паказаць нам розніцу паміж разбуральным наступствам пазыковага капталу прыбыткам (дывідэндам) ад камерцыйнага капталу, укладзенага рызыкаванага ў буйных прамысловых прадпрыемствах, чым гэтае параўнанне.

Нельга не падкрэсліць, што прызнанне матэматычных законаў, якім прытрымліваюцца пазыковыя прамысловы каптал, само па сабе паказвае нам ясны шлях, куды трэба ўжыць рычаг для выпраўлення нашай разбуранай фінансавай эканомікі. Мы выразна ўсведамляем, што не каптал стычны эканамічнаму парадаку, не каптал сам па сабе такі, з'яўляецца бачным чалавецтва. Ненасытная патрэба буйнога пазыковага капталу ў працэнтах — гэта праклён усяго працоўнага чалавецтва!

Каптал павялічэн быць! Праца павялічэнна быць! Адна толькі праца мала, што можа зрабіць. Адзіна толькі каптал нічога не можа зрабіць!

Каптал без працы можа быць толькі бесплодным! Таму найважнейшае патрабаванне, найвысакароднейшая задача рэвалюцыі, найразумнейшы сэнс сусветнай рэвалюцыі — гэта скасаванне рабства працэнтаў на грошы.

Дом Ротшыльдаў сёння ацэньваецца ў 40 мільярдаў. Мільярдэры амерыканскіх высокіх фінансаў, спадары Кан, Лёб, Шыф, Шпеер, Морган, Вандэрбальт, Астар, ацэньваюцца разам.

прынамс , 60-70 м льярдаў. Пры працэнтнай стаўцы ўсяго 5% гэта азначае даход для гэтых васьм сем'яў у памеры 5-6 м льярдаў, што, паводле даследаванняў Карла Гельферыха, складае прыкладна 75% ад гадавога даходу, як мел ўсе падаткаплацельшчык ў Прус ў 1912 годзе. (У той час было каля 21 000 000 падаткаплацельшчыкаў, 75% ад гэтага складала б каля 15 000 000. На кожнага падаткаплацельшчыка прыпадае ў сярэдн м 1,56 сваякоў; так м чынам, 23 м льёны сваякоў.)

Так м чынам, каля 38 000 000 немцаў вымушаныя жыць на гадавы даход вышэйзгаданых м льярдэраў. Вядома, амерыканск я м льярдэры не з'яўляюцца чыстым пазыковым кап тал стам ў тым жа сэнсе, што дом Ротшыльдаў гэтак далей. Мне зус м не хочацца спрачацца пра тое, ц сапраўды амерыканск я м льярдэры з'яўляюцца «м льянерам на 100 м льёнаў долараў» ц «м льянерам на 1000... м льярдэраў з м льённым маркам »; у першым выпадку трэба было б ул чыць тольк адз н ц два дзесятк дадатковых Крэзаў. Або проста прыем «300» Ратэнаў; тады наш нвентар, безумоўна, будзе ў парадку. Тут не важна называць дакладную л чбу, але прызнанае суаднос ны 300 да 38 000 000 адкрывае нам вочы на жорсткае панаванне м жнароднага пазыковага кап талу.

Таму давайце ск нем гэтыя жудасныя ланцуг , як я могуць тольк задушыць усю энерг чную працу; давайце адарвем ад грошай магчымасць плац ць працэнты зноў плац ць працэнты, пакуль усё чалавецтва не стане цалкам абавязаным плац ць працэнты перад м жнародным пазыковым кап талам.

Так м чынам, менав та гэтыя тры пункты ўпершыню даюць нам зразумець, дзе адз ны рычаг можа быць эфектыўна выкарыстана для палягчэння нашых унутраных ф нансавых цяжкасцей.

Акрамя таго, мы прызнаем, што наступ усяго сацыял стычнага свету дэй на прамысловы кап тал быў абсалютна няўдалым, бо нават запланаванае поўнае рэгуляванне або сацыял зацыя ўсяго прадпрымальн цкага прыбытку — пры ўмове неаслабленай эканом к — прынесла б смешна м зэрную суму ў параўнанн з вел зарным ф нансавым цяжарам бюджэтаў нашага Рэйха нашай дзяржавы.

Дзякуючы л кв дацы рабства працэнтаў на грошы, уся ф нансавая хвароба можа быць л кв давана адным ударам. Мы адразу адчуваем цвёрдую глебу пад нагам ; нам адразу ж пав нна стане зразумела, што мы тольк падманул сам х сябе самым жахл вым чынам гэтай жахл вай эканом кай абл гацый.

Бо што ж такое пазыковы кап тал, як не даўг ? Пазыковы кап тал — гэта даўг ! Гэта нельга паўтараць дастаткова часта. Што гэта за вар'яцтва, кал нямецк народ у цэлым пазычыў 150 м льярдаў на вайну? Кал ён нават абяцаў сабе за гэта 7,5 м льярдаў працэнтаў, а цяпер адчувае сябе пастаўленым у няёмкае, непазбежнае з самага пачатку, станов шча, кал спрабуе спагнаць гэтыя 7,5 м льярдаў з сябе ў выглядзе цалкам фантастычных падаткаў?

Тым часам трагедыя ў гэтым самападмане заключаецца не стольк ў глупстве ўсёй гэтай эканом к ваенных абл гацый, якую мы заўсёды выкарыстоўвал значна лепш, чым астатн свет, кольк ў тым, што тольк адносна невял кая колькасць буйных кап тал стаў атрымл вае ад яе вел зарную карысць, у той час як увесь працоўны народ, у тым л ку сярэдн я дробныя кап тал сты, а таксама б знес, гандаль прамысловасць, пав нен плац ць працэнты. І тут выяўляецца пал тычны бок усёй дэ . Тут яны могуць зразумець, што на самой справе буйны пазыковы кап тал тольк ён [г.зн. не прамысловы кап тал] з'яўляецца праклёнам усяго працоўнага чалавецтва. Можна круц ць перакручваць гэтую рэч як заўгодна, але заўсёды маса ўс х працав тых людзей пав нна ў рэшце рэшт несц выдатк на выплату працэнтаў па пазыковым кап тале. Сярэдн я дробныя кап тал сты не маюць чаго паказаць за свае цудоўныя працэнтныя плацяжы; не могуць н чога паказаць за сумы

працэнты павінны быць цалкам спагнаны падаткам. Няхай гэта будзе ў выглядзе прамых падаткаў цвёрдых падаткаў, марак, тарифаў цвёрдых цяжараў для гандлю, працаваць людзі заўсёды з'яўляюцца лохамі, а буйны капітал — бенефіцыярам. Цяпер даволі дзіўна назваць, як сацыялістычны дэяны свет Маркса — Энгельса...

Цяпер даволі дзіўна назваць, як сацыялістычны дэяны свет Маркса — Энгельса, ад «Камуністычнага маніфеста» да Эрфурцкай праграмы (асабліва Каўцкага), нават цяперашні сацыялістычныя лідэры, шкадуючы нтарэсы пазыковага капіталу, быццам па загаду. Святасць працэнтаў — гэта табу; працэнты — гэта святая святых; ніхто яшчэ не адважыўся паставіць пад сумнеў. У той час як уласнасць, дваранства, бяспека асобы маёмасць, законы кароны, прывілежыя перакананні, гонар афіцэраў, айчына, свабода больш-менш забароненыя, працэнты святых непарушныя. Канфіскацыя багацця сацыялістаў, такім чынам, адкрытыя парушэнні закона, як і толькі крыху прыхарошваюцца, паколькі яны здзяйсняюцца нібыта ў мя сукупнасць асоб, з'яўляюцца парадкам дня: усё гэта дазволена, але працэнты, працэнты — гэта *noli me tangere*, «не чапай мяне».

Выплата працэнтаў па доўгу Рэйха — гэта альфа і амега дзяржаўнага бюджэту. Яго ганцкая вага цягне карабель дзяржавы ў бездань, і ўсё ж... усё гэта вялікае афёра... жахлівы самападман, які выходзіць толькі выключна дзеля карысці вялікіх грашовых дзяржаў.

Тут жа хацеў бы каротка спыніцца на пярэчаннях, звязаных з малым пенсіянерам, які будучы абмеркаваны пазней, каб не зацыклівацца на іх разважаннях. Пры разглядзе вельмі важных пытанняў яны не ўлічваюцца, але, само сабой зразумела, гэтыя кампенсацыі будучы прадастаўлены шляхам самага шырокага пашырэння паслуг сацыяльнага забеспячэння.

Афёра, — сказаў я! Афёра з працэнтамі! Моцнае слова. Але калі гэтае слова мае пад сабой падставу, хоць падчас вайны, бадай, было найбольш ужывальным словам у полі дома, то найбольшую падставу яно мае ў дачыненні да афёры з працэнтамі.

А як на конт ваенных аблігацый? Першыя 5 мільярдаў рэйхсмаркаў забраў з кішэняў людзей зберажэнні, якія сапраўды снавалі. Грошы зноў пацяклі назад. Потым з'явіліся новыя крэдыты, каб зноў высмоктаць грошы, а разам з імі апошнія рэшткі зберажэнняў. І зноў прыйшоў помпа высмоктаў мільярды, зноў яны зноў адышлі назад, пакуль, пасля таго, як гэтая чароўная гульня паўтарылася дзевяць разоў, рэйх весела не набраў 100 мільярдаў доўгу.

Узамен людзі, вядома, трымалі ў руках 100 мільярдаў у дробна надрукаванай паперы — спачатку мы ўяўлялі, што сталі значна багацейшымі, — але потым з'яўляецца дзяржава кажа: «Мне пагражае банкруцтва».

Так, але чаму? — Я сам, безумоўна, не магу збанкрутаваць, нават калі часам дастаю стомараковую купюру з правай верхняй кішэні кладу яе ў левую. Безумоўна, было б найвялікшай дураццю, калі б мы працягвалі дурацць нашай эканоміцы ваенных аблігацый, абвясціўшы банкруцтва.

Давайце разбурым рабства працэнтаў па грошам! Давайце аб'явім сертыфікаты ваенных аблігацый законным плацежным сродкам з адмененымі працэнтамі, кашмар дзяржаўнага банкруцтва расстане з пад ног, як сакавіцкі снег пад сонцам.

Федэр разглядае тут нямецкую нацыю як адзінае цэлае, а не проста сукупнасць асобных людзей: грошы, якія былі пераведзены ад адных немцаў да іншых немцам, застаюцца ў межах нямецкай нацыі, а гэта значыць, што нямецкі ўрад мае права карэктаваць размеркаванне, магчыма, на шкоду некаторым асобам, але на карысць нацыі ў цэлым.

Мне кажуць: адмена працэнтных плацяжоў — гэта завуляванае банкруцтва дзяржавы. Не, гэта няпраўда! – Прыклад дзяржаўнага банкруцтва — гэта насамрэч толькі казка пудзла, выдуманая мамонсцкім сьляма.

Кніга Франца Рэра «Што кожны павінен ведаць пра дзяржаўнае банкруцтва» цалкам затрымалася ў мамонсцкіх метадах мыслення.

Нягледзячы на тое, што аўтар у цэлым даволі выразна ўсведамляе эканамічныя праблемы, якія пагражаюць нам праз сацыялізацыю, хоць ён рашуча правадзіць, што ў рэшце рэшт толькі аднаўленне нашай эканомікі можа нас выратаваць, ён не можа вызваліцца ад забабоннай веры ў святасць нтарэсаў, таму ён адлюстроўвае банкруцтва дзяржавы цалкам у адпаведнасць з нтарэсам мамонскаму як цалкам жахліваю катастрофу.

Цікава заўважыць, што Рёр, нягледзячы на лепшыя веды гісторыі, не можа вызваліцца ад мамонскага погляду ў сваім заключным слове адзначае: «Калі разбуральнай эканамічнай катастрофы не пазбегнуць, ніхто ад яе не пашкадуе», у той час як на старонцы 81 ён прызнае, што наступствы дрэннага кіравання дзяржаўным фінансам былі часткова адменены вельмі хутка, а на старонцы 68 ён кажа, што ў любым выпадку не павінна быць ніякіх сумневаў у тым, што Расія (у мінулым стагоддзі) пераадолела гэтыя валютныя крызісы без працяглых праблем. На старонцы 76 ён кажа, разглядаючы наступствы дзяржаўных банкруцтваў, што, хоць, вядома, узніклі глыбокія эканамічныя праблемы г.д., у цэлым гэта не прывяло ні да разбурэння дзяржавы, ні да яе эканамічнай моцы. Наадварот, хуткае адраджэнне нацыянальнай эканомікі аднаўленне дзяржаўных фінансаў назіралася дастаткова часта. Калі аўтар працягвае яшчэ тры радкі, кажучы, што дзяржаўнае банкруцтва абсалютна азначае эканамічную катастрофу выклікае бясконцыя пакуты; я шкадую, што не магу прытрымлівацца гэтай логікі.

Але вернемся да нашага канкрэтнага выпадку! Што было б больш сумленна? Па-фарысейску казаць пра непасрэдную снасць ваенных аблагаў, адначасова прыгнятаючы народ жахлівым падатковым цяжарам? Ці, калі б мы не стратілі фінансаў меў смеласць адкрыта звярнуцца да народа заявіць: «Я не магу выплачваць працэнты па ваенных аблагах, альбо магу толькі ў тым выпадку, калі збяру з вас роўна такую ж суму падаткаў... Але тады, падчас вайны, мне былі вельмі патрэбны грошы; нічога разумнейшага (гл. Англію) мне не прыйшло ў галаву, таму я ашукаў высокапрацэнтныя ваенныя аблогі. Вы павінны даруйце мне, дарагія людзі; у рэшце рэшт усё гэта было для вас, але калі мы больш не хочам гуляць у хованкі... Я, дзяржава, больш не буду плаціць працэнты, а вам, падаткаплацельшчыкам, не трэба будзе плаціць падаткі, каб пакрыць гэтыя працэнтныя плацяжы... Гэта значна спрашчае нашы аперацыі; мы пазбягаем велзарнай падатковай бюракратыі, а таксама велзарнай бюракратыі па выплаце працэнтаў, тым самым эканомячы велзарную колькасць грошай працоўнага патэнцыялу».

Я доўга марудзіў з выкрыццём гэтай аферы, але лачу яе абсалютна фундаментальнай тут ні ў якім разе нельга выпускаць з-пад увагі агульную карціну.

Згодна з баварскімі падатковымі дэкларацыямі, кола людзей, якія пацерпяць — скажам, менавіта тыя, хто, згодна са сваімі падатковымі дэкларацыямі, атрымаў больш за 30 000 марак у выглядзе працэнтных плацяжоў, — складае 822 чалавек, што складае толькі 0,4% ад тых, хто абавязаны плаціць падаткі (Bayr. St-Z. 1913) ва ўсёй Германіі, так мчынам, прыблізна 10 000. (Верхняе 10 000!)

Давайце зараз як мага каротка высветлім для сябе найважнейшыя аспекты гэтага рэвалюцыйнага патрабавання, сапраўды, спачатку разгледзім пытанні з пункту гледжання нашай нацыянальнай супольнасці.

Для гэтага спачатку трэба выразна з’явіць на нашу цяперашнюю стуацыю. Дзяржаўны сакратар Ойген Шыфер у сваёй вялікай прамове ў Берлінскай гандлёва-прамысловай палатцы заявіў, што гэта «немагчыма гнараваць». Гэта толькі часткова правільна. Можна гнараваць велізарную запазычанасць нашай нацыянальнай эканомікі беспрэцэдэнтную дэвальвацыю нашай валюты — карацей кажучы, той факт, што мы за адну ноч сталі збяднелым народам.

Аднак нельга гнараваць цяжар, які накладваецца на нас марнай дамовай. Існуючыя ў цяперашні час сертыфікаты аб запазычанасці, які мы бачылі, складаюць каля 250 мільярдаў. Дапусцім спачатку, што Антанта накладзе на нас дадатковыя 50 мільярдаў у выглядзе ваенных рэпарацый у той ці іншай форме: гэта складае каля 300 мільярдаў долараў.

Як бы моцна гэта ні выходзіць за межы гэтага трактата, усё ж трэба сказаць некалькі слоў пра велічыню нямецкага нацыянальнага багацця. Даследаванні Хельфэрыхса Штайнман-Бухера ацэньваюць нямецкае нацыянальнае багацце прыкладна ў 350 мільярдаў. Можна надаць толькі вельмі абмежаваную каштоўнасць такім высновам, які былі старанна яны ні былі атрыманы. Яны справядлівыя толькі для перыядаў спакойнай эканамічнай актыўнасці. Але яны таксама даволі памылковыя, бо ўключаны дзяржаўная муніцыпальная маёмасць, напрыклад, рамонт дарог, мадыфікацыя водных шляхоў і г.д. Зразумела, што, хоць стварэнне такіх работ магло каштаваць велізарных грошай, тым не менш, строга кажучы, яны не маюць унутранай каштоўнасці. лепшым крытэрыем для нацыянальнага багацця з’яўляецца так званая падатковае багацце, якое вынікае з падатковых дэкларацый па ўзносах на абарону або падатку на багацце ваеннага часу. У выніку атрымліваецца 192 мільярды, што значна менш за лямбду Хельфэрыхса. Тым не менш, паводле вопыту, да гэтай сумы можна дадаць каля 10% для невялікіх маёмасцяў, якія не абкладаюцца падаткам, прыкладна такую ж суму для «ціхіх рэзерваў».

У любым выпадку, мне здаецца занадта аптымістычным казаць пра нацыянальны дабрабыт больш за 250 мільярдаў. Але нават гэтая лямбда мае вельмі абмежаванае значэнне. Найбольш правільным было б цалкам адмовіцца ад дэнацыянальнага дабрабыту, які можна ацаніць лямбдай, дайсці да прызнання таго, што нацыянальнае дабрабыт знаходзіцца сваёй выразнасцю выключна ў разумовым фінансавым працоўным патэнцыяле ўсёй нацыі, такім чынам, належыць да парадкаў велічыні, якія не маюць ніякага дачынення да больш вузкага паняцця капіталу. Сапраўды, мы павінны бачыць яшчэ адну крыніцу нацыянальнага дабрабыту ў наяўнасці мнеральных рэсурсаў, багаццяў лясоў, ўрадлівай глебы, але гэтыя рэчы таксама нельга зразумець лямбдава, бо іх кошт вагаецца ад нуля да бясконцасці ў залежнасці ад таго, ці мнеральныя рэсурсы застаюцца нераспрацаванымі, ці, зыходзячы з геалагічнага дакладу, можна вылічыць у мільярды тон вугалю ...

гэтак далей.

Не будзем забываць, што Германія сапраўды бедная краіна. Манаполіі у яе амаль няма. Па багацці мнеральных рэсурсаў яна значна адстае ад большасці сваіх суседзяў, не кажучы ўжо пра непараўнальныя мнеральныя рэсурсы Кітайскай, Індыйскай і Амерыканскай імперыі. Па ўрадлівасці глебы яна значна саступае бласлаўленым палям расійскіх чарназёмаў, лёгка ўраджайным прасторам трапічных субтрапічных зямель. Таму ўрэшце рэшт у нас заўсёды ёсць толькі патэнцыял жадаў нашага народа працаваць, а таксама наяўнасць дастатковай колькасці працы, мы павінны выразна разумець, што ў такім становішчы рэчаў не можа быць гаворкі пра забяспечаныя даўгі, пра заклад нашых даўгавых інструментаў...

5 «Маўклівыя рэзервы» з’яўляюцца вынікам недаацэнкі становішчаў значэнняў пераацэнкі адмоўных значэнняў у бухгалтарскім уліку, таму каб стварыць бачнасць найменшага магчымага чыстага капіталу.

Няхай гэта будзе працэнтная вайсковая абл гацыя ц беспрацэнтная банкнота Рэйха, за м ста ць тольк выключна падатковы патэнцыял усяго народа — а што такое падатковы патэнцыял, як не функцыя працоўнай с лы ўсяго працаздольнага насельн цтва?

Цяпер мы пав нны высветл ць для сябе яшчэ адз н адпаведны комплекс пытанняў, , вядома ж, асноўныя артыкулы нашых дзяржаўных крын ц даходаў выдаткаў. Існуе прыкметны кантраст пам ж шырокай прасторай, якую клопат пра зараблянне грошай займае ў нашым асаб стым жыцц , ўвагай, якую мы надаем важным пытанням к равання дзяржаўным ф нансам , ўсё ж пам ж ндыв дуальнай эканом кай нацыянальнай эканом кай няма н якай стотнай розн цы.

Асноўным артыкулам дзяржаўных даходаў з'яўляюцца: па-першае, чысты прыбытак паштовых аддзяленняў чыгунак; па-другое, прыбытак шахтаў, лясных гаспадарак нных дзяржаўных прадпрыемстваў; па-трэцяе, зборы ўскосныя падатк ; па-чацвёртае, прамыя падатк .

Каб не спрыяць чыста тэарэтычным дыскус ям па так х выключна практычных пытаннях, я хачу растлумачыць асобныя артыкулы з баварскага дзяржаўнага бюджэту на 1911 год у адпаведнасц з х парадкам вел чын . Пошта, тэлеграф чыгунк прынесл 120 м льёнаў; лясы, шахты г.д. — каля 40 м льёнаў; ускосныя падатк — 53 м льёны; прамыя падатк — 60 м льёнаў. Дадатковыя 67 м льёнаў паступ л з гербавых збораў, падаткаў на спадчыну, зямельных падаткаў, пераводаў даходаў з Рэйха г.д.

А што наконт выдаткаў? Тут мы бачым, у першую чаргу, плацяжы па працэнтах па дзяржаўным доўгу, у тым л ку па чыгуначных даўгах — 85 м льёнаў. На каралеўск дом — 5 м льёнаў; на адм н страванне правасуддзя — 27 м льёнаў; на ўнутранае к раванне — 40 м льёнаў; на цэрквы школы — 51 м льён; на ф нансавое к раванне — 13 м льёнаў; на выдатк , звязаныя з Рэйхам, — 50 м льёнаў; на пенс — 36 м льёнаў. Розныя выдатк — 5 м льёнаў. У той час, у гэты шчасл вы для баварск х ф нансаў год, гадавы бюджэт пак нуў праф цыт даходаў у памеры 27 м льёнаў.

Аднак у рамках нашых думак нас хваляюць тольк тыя выдатк , як я можна пазбегнуць шляхам адмены працэнтнага рабства. Тут працэнтныя плацяжы па дзяржаўным доўгу, натуральна, займаюць першае месца — 85 м льёнаў марак; дадайце да гэтага найбольшую частку нашых плацяжоў на ф нансавое к раванне — каля 10 м льёнаў; акрамя таго, значная частка плацяжоў на мэты, звязаныя з Рэйхам, дадамо палову з як х, 25 м льёнаў, , нарэшце, 5 м льёнаў плацяжоў на каралеўск дом, як я цяпер зн кл : усяго 125 м льёнаў.

Зн кненне гэтых зап саў азначае магчымасць адмовы ад спагнання ўс х прамых ўскосных падаткаў, як я, як мы бачыл , прынесл 53 м льёны 60 м льёнаў марак, усяго 113 м льёнаў марак!

Мы зус м не л чым, што трэба цалкам адмян ць прамыя ўскосныя падатк ; несумненна, у разумных межах яны служаць, з аднаго боку, для адукацы , з другога — для рэгулявання. Безумоўна, цалкам прав льна справядл ва, каб прыбытак ад маёмасц , якая знаходз цца ў свабоднай поўнай уласнасц , заставаўся абкладаным умераным, дыферэнцыяваным падаткам, бо дзяржава, вядома, пав нна таксама падтрымл ваць надзейнае валоданне са сва м пал цэйск м органам . Гэта ж мэтазгодна, каб гандаль прамысловасць был абавязаны раб ць падатковыя ўзносы, як я адпавядаюць х прыбытку ад працы, бо дзяржава таксама пав нна клапац цца пра падтрыманне разв ццё грамадск х гандлёвых шляхоў для х. Адпаведны м н мальны падушны падатак для кожнага грамадзян на, як мае права голасу, таксама з'яўляецца...

патрабаванне справядлiвасцi, бо клопат пра бяспеку чалавека i яго маёмасцi таксама патрабуецца ад дзяржавы.

У галi не ўскосных падаткаў значнае пашырэнне ўсiх чыстых падаткаў на раскошу мае рэгулюючы эффект у найлепшым сэнсе, у той час як усе простыя прадукты харчавання i прадметы першай неабходнасцi павiнны быць вызвалены ад падаткаў!

Вынiкам такой падатковай палiтыкi быў б не так iа высокiя даходы, пра iа я не можа быць гаворкi, бо для значнай часткi насельнiцтва падаткаабкладанне павiнна быць не рэальным цяжарам, а толькi напамiнам пра тое, што чалавек — гэта не толькi ндывiдуальная сутнасць, але i грамадзянiн дзяржавы, што акрамя грамадзянскiх правоў ён мае таксама грамадзянскiя абавязкi.

Падатковыя паступленнi павiнны быць менш неабходнымi для пагашэння даўгоў дзяржаўных прадпрыемстваў, чысты прыбытак якiх, як мы бачылi, дастаткова для пакрыцця звычайных выдаткаў дзяржавы на школы, унiверсiтэты, адмiнiстраванне правасуддзя, унутранае кiраванне i г.д. Падатковыя паступленнi павiнны выкарыстоўвацца для прасоўвання спецыяльных культурных задач дзяржавы, для iа iх нiкогды не было дастаткова рэсурсаў у рамках звычайнага дзяржаўнага бюджэту. Тут я маю на ўвазе ў першую чаргу дзiцячыя дамы, iнстытуты для сляпых iнвалiдаў, дзiцячыя садкi, догляд за цяжарнымi жанчынамі, барацьбу з туберкулёзам, алкагалiзм, венерычнымi захворваннямі, а таксама будаўнiцтва гарадоў-садоў i паселiшчаў, асаблiва для размяшчэння гуманнага догляду за нашымi iнвалiдамі i вайны.

Наш кругагляд пашыраецца. Мы бачым цалiну. Цi можа адмена працэнтнага рабства азначаць адмену ўсiх падаткаў? Гэта азначала б, што, калi б мы выйшлi з гэтай гiганцкай барацьбы пераможнымi народамі. Якi ёсць, давайце не будзем святкаваць занадта рана; цяжар, якi наклаў на нас нашы ворагi, гарантуе, што мы гэтага не зробiм. Але ў любым выпадку мы бачым цалiну, зыходзячы з сапраўднiх даволi простага прыкладу нашага баварскага дзяржаўнага бюджэту, якi мы толькi што выкарысталi ...

У цэлым мы назiраем даволi падобныя суаднослiнi ў iншых федэральных землях Германiі, i не будзе перабольшаннем сказаць, што з лiшкаў дзяржаўных прадпрыемстваў, чыгунак, пошты, тэлеграфа, лясоў, шахтаў гэтакi далей можна было б без цяжасцей пакрыць усе дзяржаўныя выдаткi на ўсё правасуддзе, на ўсё ўнутранае кiраванне, уключаючы дзяржаўныя будаўнiчыя праекты, усе выдаткi на школы i унiверсiтэты, а таксама на культурныя мэты. Такiм чынам, цалкам iдэальны стан.

Чаму ж гэта не так? Працэнтны ўкралiся. З-за выплаты працэнтаў прадукты харчавання насельнiцтва даражэюць; з-за працэнтаў цукар, соль, пiва i вiно, запалкi, тытунь, а таксама мноства iншых неабходных рэчаў штодзённага попыту абкладаюцца ўскоснымi падаткамі.

З-за працэнтаў неабходна павышаць прамыя падаткi, iа iа падзяляюцца на зямельныя падаткi, iа iа перадаюцца ў выглядзе больш высокiх цэн на збожжа, падаткi на жыллё, iа iа павялiчваюць арэндную плату, падаткi на бiзнiс, iа iа знес, iа iа... абцяжарваюць прадукцыйную працу падаткамі на прыбытак, iа iа непазбежна зiнжваюць узровень жыцця дзяржаўных служачых i людзей з фiксаванай зарплатай, iа iа, нарэшце, у самым канцы, сцiплы ў дачыненнях, але ненасытны ў атрыманнi, пазыковы капiтал плацiць падаткi на дывiдэнды капiталу. Згодна з падатковымi дэкларацыямi за 1911 год, з 253 мiльёнаў дывiдэндаў капiталу, атрыманых у Баварыі, усе 8,1 мiльёна былі выплачаны ў выглядзе дзяржаўных падаткаў.

Мы бачылi, што ўсе дывiдэнды на капiтал, усе працэнтныя на капiтал, урэшце рэшт, павiнны быць атрыманы дзякуючы працы ўсяго народа. Мы бачылi, што выплата працэнтаў па дзяржаўных даўгах

складае найбуйнейшы артыкул у нашым дзяржаўным бюджэце, мы бачылі, што тыя, хто абавязаны плаціць падаткі з працэнтных плацяжоў, робяць толькі вельмі абмежаваны ўнёсак у дзяржаўныя даходы.

Калі казаць пра адносную велічыню, то капіталіст заплаціў 8 мільёнаў з 60 мільёнаў прамых падаткаў, што складае толькі адну восьмую да шоста часткі прамых дзяржаўных падаткаў, выплачаных у Баварыі ў 1911 годзе. Аднак прамыя падаткі складаюць толькі каля пятай часткі агульнага даходу дзяржавы. Такім чынам, пазыковы капітал складае толькі каля трыццатай да сорока восьмай долі ад агульных патрэб дзяржавы.

Нельга адмаўляць, што падатковае заканадаўства падчас вайны, асабліва ў апошнія гады, прадугледжвала больш жорсткі падатак на дывідэнды з капіталу, але больш жорсткае ўскоснае падаткаабкладанне больш-менш не адставала ад гэтага, таму адносны памер амаль не змяняўся.

Карціна становіцца жахлівай, калі ўлічыць бюджэт Рэйха. Тут самі прапорцыі ўжо значна менш спрыяльныя. Рэйх не мае тых жа падатковых крыніц, што асобныя федэральныя землі. Прамыя падаткі захоўваюцца за федэральнымі землямі; прадпрыемствы Рэйха абмежаваныя поштамі чыгункай Рэйха (звярніце ўвагу, што сюды не ўваходзяць прускія дзяржаўныя чыгункі), такім чынам, застаюцца толькі зборы за праезд ўскосныя падаткі.

Парадык велічын крыніц даходаў Рэйха (гл. Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich за 1917—1918 гады) складалі ў 1915 годзе 1 мільярд ускосных падаткаў, 0,8 мільярда спецыяльных даходаў (ваенныя ўзносы, матрычныя зборы) гэтак далей. І тут тая ж карціна. Больш за тры мільярды, калі быць дакладным, 1,3 мільярда, было знішчана ўжо ў 1915 годзе на выплату працэнтаў па доўгу Рэйха. І тут зноў праблёмныя пазыковы капітал. І тут для яго задавальнення патрэбныя ўсе прамыя падаткі. Цукар складае 163 мільёны, соль — 61 мільён, паводу — 128 мільёнаў, тытунь, шнапс, грыстае вано, лямпавое паліва, запалкі, гульнявыя карты мноства іншых тавараў павінны быць абкладзены падаткам, каб сабраць мільярд марак, якія потым цалкам трапляюць у карман капіталістаў.

Сёння пытанне аб тым, які плаціць працэнты па доўгу Рэйха, застаецца загадкай. Толькі працэнтныя плацяжы паглынаюць 8 мільярдаў [штогод], зыходзячы са 100 мільярдаў ваенных аблігацый плюс іншыя ваенныя крэдыты. Даходы пошты чыгункі наўрад ці можна далей павялічваць. Далейшае павелічэнне збораў за праезд наўрад ці будзе цяжкім; таму, верагодна, засталася толькі пяці-дзесяці разоў павелічэнне ўскосных падаткаў — немагчыма! — або яснае разуменне таго, што толькі выключна адмена рабства працэнтаў на грошы можа прынесці нам выратаванне. Уся эканоміка ваенных аблігацый была вельмі зарным самападманам. Нямецкая нацыя пазычыла ў сябе сто мільярдаў на вайну. За гэта яна паабяцала сабе 5 мільярдаў працэнтаў; таму яна павінна заплаціць 5 мільярдаў падаткаў. Уся выгада дзе буйному капіталісту, які атрымае столькі дывідэндаў ад капіталу, што ніяк не можа х выкарыстаць, ўсё ж толькі даволіцца, калі працэнт забіраецца праз падатак на дывідэнды ад капіталу, які мы бачылі.

Спаздзяюся, што асноўным тэзісам сваёй прэзентацыі я ўжо развясю зразумелы для чалавецтва жах, які моцна адчуваць многія чытачы з нагоды таго, што яны ўрэшце рэшт страцяць працэнтны даход ад сваіх прыгожых сертыфікатаў. Хай каротка на адным прыкладзе пакажу, што ўся працэнтная эканоміка — гэта вялікі самападман, разам з гэтым я хачу разгледзець вышэйшы ўзровень стабільнага даходу сярэдняга класа.

Дапусцім, што кэраўнік сям'і мае даход ад працы ў памеры 10 000 марак, акрамя гэтага яшчэ 5000 марак ад дывідэндаў на капітал. Спачатку каля 1500 марак з гэтай сумы будзе выплачана ў выглядзе прамых падаткаў; затым прынамс 1000-1200 марак у выглядзе высокай арэнднай платы будзе выплачана.

пазбаўленыя дзеля вечных працэнтаў. Яшчэ 1000 марак, верагодна, будуць вычарпаныя ў выглядзе ўскосных падаткаў для сям'і з пяці чалавек, ўжо цяпер разумееш, што ад цудоўных дывандаў ад капталу, як менавіта карысталася дробныя сярэднія капталовыя прышчаслівыя падатковых стаўках папярэдніх гадоў, засталася няшмат. Сапраўды, ужо сёння больш не можа быць гаворкі пра «лешы»; наадварот, калі сёння самастойна вывучыць цяперашняе фантастычныя падатковыя прапановы, то, верагодна, будзе абкладзена падаткам значна больш даходаў ад працы.

Натуральна, стуацыя выглядае зусім накіраванай для буйнога капталу, як, скажам, напрыклад, атрымлівае толькі 1 мільён дывандаў на каптал. (Так х людзей у сучаснай Германіі даволі шмат.) З падатку на дыванды на каптал гэты шчаслівы плаццёж максімум 50-60 тысяч марак. З ўскосных падаткаў ён таксама плаццёж не больш, чым бацька сям'і з папярэдняга прыкладу. У рэшце рэшт, ён усё яшчэ можа цалкам камфортна жыць з 40-50 тысячамі марак, нават у цяперашнюю дарагую эпоху. Калі ў яго застанеца каля 900 000 марак на ўнёсак, то за гэта з 5% працэнтам на пазыках ён атрымае яшчэ 45 000 марак у наступным годзе, гэта, па законе, за кошт працоўнага насельніцтва.

Дробны пенсіянэр, як жыве толькі на свае працэнты, несумненна, пацярпіць. Калі ён можа працаваць, то, вядома, павінен вырашыць зарабляць на працы. Так менавіта, ён апынецца ў значна лепшым становішчы, чым мільёны яго таварышаў па ахове навакольнага асяроддзя, якія не маюць нічога, акрамя фінансавага або разумовага працаздольнага патэнцыялу. Калі ён гэтага не хоча, то ён павінен праядаць сваё багацце. У рэшце рэшт, у яго ёсць 20 гадоў, каб зноў зноў яго паглынаць, калі ён будзе працягваць спажываць штогадовую суму, якую ён атрымліваў пад 5% гадавых. Для асоб, якія не могуць працаваць або аслаблены хваробай ці старасцю, вядуча, неабходна забяспечыць адпаведныя сродкі да снавання шляхам развіцця сацыяльнага забеспячэння для ўсіх слабеючага насельніцтва.

Я ўяўляю сабе сацыяльную дабрабыт наступным чынам:

Дапусцім, што пажылая жанчына, удава, якая дагэтуль мусіла жыць на працэнты ад капталаўкладанняў у 60 000 марак, праз заканадаўча абвешчаную адмену працэнтнага рабства пазбаўляецца крыніцы даходу. Тут, праз найшырэйшае пашырэнне пенсійнай сістэмы, вышэйзгаданай асобе будзе прадастаўлена магчымасць атрымліваць пенсію, адпаведную яе капталу, прычым гадавая пенсія можа быць нават павялічана адносна папярэдняга працэнтнага даходу, каб таксама даць пэўную кампенсацыю за знешняе кошту грошай нават гэтаму колу людзей. Так, напрыклад, у абмен на 60 000 марак, перададзеных у выглядзе даўгавых інструментаў Рэйха, дзяржаў або ў выглядзе аформленых аблігацый, можа быць выдадзена штогадовая пажыццёвая пенсія ў памеры 4000 марак. Калі ўдава мае дзяцей, хоча завяшчаць частку багацця, то ёй можна дазволіць, каб толькі 40 000 марак был ператвораны ў пенсію, а астатняя 20 000 был забаваны для дзяцей. З 40 000 марак, у залежнасць ад узросту заяўніка на пенсію, штогод можа выдзяляцца да 1/12 атрыманага капталу. Акрамя таго, варта адзначыць, што з адменай прыгнятальных падаткаў у выніку адмены працэнтнага рабства кошт жыцця ўдавы значна знізіцца.

Падрабязнае вывучэнне асаблівых нтарэсаў кожнага пласта насельніцтва значна перавысіла б рамкі гэтага эсэ. Такое рэвалюцыйнае патрабаванне не можа тычыцца асаблівых нтарэсаў; тым не менш, па меры таго, як дзяўстае ўсё гэта, выяўляецца, што здаровыя наступствы ў канчатковым выніку прыносяць асаблівую карысць кожнаму чалавеку.

Менавіта з дапамогай ужо вылучанай вышэй праблемы таго, як дасягнуць вызвалення ад працэнтаў па ваенных аблігацыях, я ўжо спрабаваў растлумачыць, што дробныя капталовыя — пад якім я маю на ўвазе ўсё сотні тысяч, якія былі прыцягнуты праз перамерыканскую рэкламу, —

кампанію па выдаткаванні сваіх зберажэнняў на падпіску на ваенныя аблігацыі — не толькі не атрымліваюць ніякай выгады ад працэнтаў, бо, вядома, яны павінны самі аплачваць хз дапамогай падаткаў, але, з улікам падатковага заканадаўства, распрацаванага для абароны буйнога капіталу, павінны падтрымліваць выплату працэнтаў па мільённых падпісках.

Мне здаецца, што, акрамя гэтых неадкладных меркаванняў, заклікаючы да ўсёх дзеля дабрабыту сваіх дзяцей сам па сабе павінен пераканаць заклапочанага ўладальніка аблігацый прыняць за цалкам натуральную адмову ад вечных працэнтаў па даўгах Рэйха. У такім выпадку, што насамрэч губляе патрыёт, які дадаў 10 000 марак сваёй айчыне ў крайняй патрэбе, акрамя ляхварскай прэтэнзіі атрымаць 50 000 марак працэнтаў на працягу ста гадоў, нават не памяншаючы асноўную суму? Вечна яго дзеці ўнук павінны працаваць, каб толькі выплаціць усе працэнты.

Пытанне вяртання пазычаных сум можна вырашыць рознымі спосабамі. У сваю кратка выкладзеных асноўных дэях па гэтай праблеме, які я прадставіў ураду Народнай дзяржавы Баварыя [пад кіраўніцтвам Курта Айснера] 20 лістапада мінулага года [1918], я прапанаваў проста замяніць працэнты пагашэннем па стаўцы 5% гадавых на працягу 20 гадоў. Я лічу, што далей я магу нават зрабіць значна лепшую прапанову, якая з-за сваёй прастаты, безумоўна, заслугоўвае перавагі: «Сертыфікаты ваенных аблігацый пасля анулявання працэнтаў будуць абвешчаныя валютай». Гэта яйка Калумба. Перавага гэтай меры заключаецца, першае, у тым, што ніхто насамрэч нічога ад яе не адчувае. Сертыфікаты ваенных аблігацый працягваюць ляжаць у складах; але ніякія маладыя людзі не атрымліваюць х, гэтак жа, як кнігу, шафу ці нейкія карысныя прадметы, якіх хтосьці пазычыў бы свайму сябру.

Калі камусьці патрэбныя грошы, то ён проста дастае ваенныя вексельныя плаціцы ёю. Урэшце рэшт, банкноты ваенных аблігацый маюць такую ж прыгажосць папярковую каштоўнасць, як нашыныя банкноты ў 10, 20, 100 і 1000 марак. Вядома, не можа быць гаворкі пра тое, што рынак будзе перапоўнены валютай пры такім плаўным пераходзе ад працэнтнай эканоміцы да беспрацэнтнай нацыянальнай эканомікі. Усе сертыфікаты ваенных аблігацый сапраўды ўжо добра абаронены захоўваюцца ў банкаўскіх сховішчах або ў месцах, якія людзі лічаць бяспечнымі, такія як ваўняная панчоха або куча гною. Сапраўды, нельга адмаўляцца, што нашы выпушчаныя папярковыя грошы, каля 40 мільярдаў, таксама не знаходзяцца ў абарачэнні, а ў большасці сваёй назапашваюцца вышэйшымі чынам. Наша патрэба ў валюце ў часы эканамічнага буму перадавайной таксама складала ўсяго каля 4-6 мільярдаў, немагчыма ўявіць, што нам спатрэбіцца больш чым удвая больш сёння ў гэтым больш звыклай безнаўнай эканоміцы.

Скасаванне працэнтаў павінна ажыццяўляцца аднолькава для ўсіх актываў з фінансаванай працэнтнай стаўкай. Для гэтых актываў, якія для дыўдэндных актываў, рэкамендуецца першапачаткова прапанаваць «пагашэнне» ў выглядзе 20-ці 25-гадовых штогадовых пенсій, асабліва для патэчных крэдытаў.

Адмена працэнтнага рабства па патэцы, несумненна, азначае вырашэнне жыллёвай праблемы, вызваленне ад празмернай арэнднай платы. Зусім незразумела, чаму ўладальнікі

6 У наступным раздзеле Федэр сцвярджае, што ён вырашыў, што простае выкарыстанне сертыфікатаў ваенных аблігацый у якасці валюты не з'яўляецца найлепшай дэяй. Ён прапануе замест гэтага перавесці х у банкаўскія крэдыты.

чаму патэка павінна мець вечную выгаду ў выглядзе працэнтаў з сумы, пазычанай аднойчы, чаму яму павінна быць прадастаўлены лёгкае бясконцы прыток тавараў, чаму вялікая маса народа, толькі дзеля гэтага нездаровага прынцыпу працэнтаў, павінна плаціць высокую арэндную плату год за годам. Дазвольце каротка заўважыць, што вядома, што не можа быць гаворкі пра поўную адмену арэнднай платы, бо, вядома, краванне ўтрыманне дамоў патрабуе пастаяннай працы грошай. Такім чынам, зноў арэнднай платы можа адбыцца толькі пастолькі, паколькі яно з'яўляецца вынікам само па сабе праз выкананне пагадэння патэк.

Толькі адно трэба рэзка падкрэсліць: скасаванне рабства працэнтаў не мае ніякага дачынення да нашай агульнай працы, якая стварае каштоўнасць, паколькі ніякім чынам не перашкаджаецца прадпрымальніцкаму духу, прадукцыйнай працы, вытворчасці тавараў, набыццю багацця. Наадварот, як мы бачылі, увесь працоўны народ вызваляецца ад задушлівага, неразумнага, цяжкага цяжару; наша душэўнае жыццё ачышчаецца ад ап'яняльнай атруты.

Наколькі правільна плённасць праблемы працэнтаў была прызнана ў гэтых сторах, мы можам сказаць па тым факце, што розумы ва ўсе часы вялікіх народаў былі занятыя ёю...

У розных урыўках Старога Запавету, так як Левіт 25 Другі закон 15, мы знаходзім палажэнні аб спыненні выплаты працэнтаў у тым выглядзе, што сёмы год заўсёды павінна быць акцэтыляцыяй або юбілеем, у які ўсе даўгі народных таварышаў павінны быць пагашаны.

У 594 годзе да н.э. Салон адмяніў асаблівае даўгавое рабства праз заканадаўства. Гэты закон называўся вялікай Сейсахтэяй (скіданне цяжару).

У Старажытным Рыме Lex Gemicia 332 года да н.э. рэзка забараніў рымскім грамадзянам спаганяць якія-небудзь працэнты.

Пры Юстыніне была ўведзена забарона на складаныя працэнты, з правамі, якое забараняла патрабаваць больш працэнтаў, калі пратэрмінованыя працэнты назапашваюцца да ўзроўню першапачаткова пазычанай сумы.

Папа Леў I (Вялікі) у 443 годзе выдаў агульную забарону на спагнанне працэнтаў; да таго часу толькі святарам было забаронена патрабаваць працэнты па пазыцы. Забарона на працэнты цяпер стала часткай кананічнага права, а таксама абавязковым правам для свецкіх. Свецкае заканадаўства таксама паступова прыводзіла ў адпаведнасць з кананічнымі поглядамі нават пагражала пакараннем за спагнанне працэнтаў. Мы знаходзім гэта ў паліцэйскіх пастановах Свяшчэннай Рымскай імперыі за 1500, 1530 і 1577 гады.

Вядома, такія законы цяпер сустракаліся вялікім супрацьўздзеяннем, і часта абыходзіліся, і гэтай даволі кароткай гістарычнай рэтраспектыве можна толькі адзначыць як дзіўны гістарычны факт, што, хоць паводле кананічнага права XI-XVII стагоддзяў спагнанне працэнтаў было забаронена хрысціянам, яно было дазволена габрэям.

Было б незвычайна цікава даследаваць у кожным канкрэтным выпадку, якія эканамічныя пухлы прывялі да гэтага магутнага скідання цяжару. Было б асабліва каштоўна ўбачыць, якія сілы ўлады зноў зноў парушалі забароны на працэнты.

У Сярэднявеччы з ляхвямі часта распаўсюджваліся фермеры і грамадзяне, якіх высахла да смерці, збіваліся разам з абваленымі спекулянтамі да смерці. Сёння мы маем

уступ л ў зус м ншую фазу праблемы працэнтаў. Так я пагромы вельм не ўхваляюцца.

Акрамя таго, гаворка дзе ўжо не пра асобныя лакальна абмежаваныя с мптомы хваробы, з як м можна змагацца, выдаляючы гнойную к шэнню; тое, што адбываецца, — гэта сур'ёзная хвароба ўсяго чалавецтва.

Варта самым рашучым чынам падкрэсл ць, што менавіта наша сучасная культура, менавіта м жнародны характар эканам чных аднос н робяць прынцып працэнтаў настольк забойчым. Вышэйпаказаная г старычная рэтраспектыва таксама не пав нна разглядацца як аналог я з абстав нам сённяшняга дня. Кал вав лоняне перамагл ас рыйцаў, рымляне — карфагенян, немцы — рымлян, то не было працягу заняволенасц працэнтам ; не было м жнародных сусветных дзяржаў. Вайны таксама ф нансавал ся не за кошт пазык, а за кошт скарбаў, назапашаных у м рны час. Дэв д Юм дае вельм добры агляд гэтага ў сва м «Эсэ пра дзяржаўны крэдыт». Тольк сучасная эпоха з яе бесперапыннасцю ўласнасц м жнародным правам дазваляе пазыковаму кап талу расц да бясконцасц . Капейка, якая была ўкладзена пад працэнты ў момант нараджэння Хрыста, больш не снуе, таму што з таго часу ўсе правы ўласнасц некальк разоў мус л саступ ць месца гвалту; наадварот, капейка, якую стары Ротшыльд уклаў пад працэнты, усё яшчэ снуе будзе снаваць, кал снуе м жнароднае права, вечна.

Акрамя таго, варта ўл чваць, што шырок я прасторы Зямл тольк ў сучасную эпоху перайшл ад натуральнай гаспадарк да грашовай. У гэтай сувяз асабл ва важна, што тольк ў сярэдз не XIX стагоддзя был адменены ўсе абмежаванн на спагнанне працэнтаў, а таксама ўсе забароны на працэнты: так, Англ я ў 1854 годзе, Дан я ў 1856 годзе, Бельг я ў 1865 годзе, Аўстрыя ў 1868 годзе.

Так м чынам, сённяшнія ўяўленне пра працэнт як неаддзельную ад валодання грашыма снуе не нашмат больш за паўстагоддзя. Але менавіта гэтае ўяўленне пра працэнт упершыню прывяло да таго, што грошы ператварыл ся ў дэман чную с лу такога ўсеагульнага прымусу, як мы пазнал .

Пачатковая, а потым пастаянна ўзрастаючая запазычанасць дзяржаў перад кап тал стам таксама датуецца тольк сярэдз най XIX стагоддзя. Тольк з таго часу мы бачым, як дзяржава дэградавала ад апекуна народнай супольнасц да апекуна кап тал стычных нтарэсаў. Гэта разв ццё дасягнула сваёй вяршыні ў ваенных абл гацыях, як я мы сустракаем ва ўс х кра нах, як я, як мы ўжо прызнал , выключна служаць тольк мамон сцк м нтарэсам, як я пав нны быць увянчаны г ганцк м крэдытным будынкам сусветнай пазык .

Гэтыя каротк я рэтраспектывы пав нны дапамагчы нам нарэшце адмов цца ад меркавання, што пазыковаму кап талу пав нна быць нададзена надземная с ла вечна бясконца расц з самога сябе. Надзелены жахл вай здольнасцю высмоктаць усё да канца. Мы пав нны адмов цца ад уяўлення, што пазыковы кап тал, не закрануты свецк м ўчынкам злачынствам , пав нен сядзець на троне над аблокам , не закрануты м малётнасцю, не закрануты с лам разбурэння, не закрануты стрэлам нашых г ганцк х гармат. Бо нават кал дамы хац ны, чыгунк масты, разбураныя снарадам , ператворацца ў пыл попел, патэк ўсё роўна будуць снаваць;

Чыгуначныя абл гацы дзяржаўныя запасычана сц пры гэтым не сцерц ся. Кал вёск гарады, цэлыя прав нцы стануць ахвярам вар'яцкага разбурэння вайны, як будзе вын к? Новыя запасычана сц — вось што гэта азначае. З вачыма, бл скучым прагнасцю, Залаты Інтэрнацыянал, як сядз ць на троне над аблокам , наз рае за шалёным набегам чалавецтва. І неўзабаве надыдзе той час, кал ўсё чалавецтва, нарэшце, будзе служыць тольк працэнтным рабам мамон зму.

Ідэя м жнародная; яна пав нна вызвал ць увесь свет. Хай жыве народ, як першым адважваецца на смелы крок. Неўзабаве ншыя пойдучь за м.

На пытанне, якое мне часта задаюць, ц з'яўляецца гэтая дэя рэал заванай на нацыянальным узроўн , я... адказвайце станоўча. Мы маем унутраную запасычана сць.

Супраць замежных працэнтных прэтэнз й мы, натуральна, пакуль бясс льныя; х проста трэба аплац ць. Празмерны адток кап талу пав нен быць заблакаваны ў макс мальна магчымай ступен , але, як бы заканадаўца н ўстрымл ваўся ад распрацоўк законаў супраць забойстваў, ненаўмысных забойстваў, махлярства г.д., бо заўсёды будуць нягодн к , гэтак жа мала народ пав нен стрымл вацца ад крокаў, як я прызнаюцца неабходным для аздараўлення сва х дзяржаўных ф нансаў, тольк з-за таго, што не самыя лепшыя элементы народа спрабуюць вывезц сваю здабычу ў бяспечнае месца за межы кра ны. Кал мы выкажам здагадку, што сотн м льёнаў, нават м льярды ў сертыф катах ваенных абл гацый будуць выдаткаваны за мяжой, нават гэта не можа быць стотным штуршком для няўдачы ў л кв дацы працэнтнага рабства; бо прапарцыйна, з больш чым 250 м льярдаў марак у ф ксаваных айчынных нвестыцыйных актывах значная большасць пав нна ўсё яшчэ знаходз цца ў кра не.

Давайце коротка падсумуем. – Адмена рабства ў нтарэсах працэнтаў — гэта радыкальны сродак для канчатковага пастаяннага аздараўлення нашых дзяржаўных ф нансаў. – Адмена супольнасц працэнтаў азначае магчымасць адмов цца ад прыгнятальных прамых ўскосных падаткаў, таму што дзяржаўныя прадпрыемствы, асабл ва пасля сацыял зацы далейшых адпаведных сектараў (ўнутранае суднаходства, электраэнерг я, паветраны рух г.д.), будуць даваць дастатковыя прыбытк ў дзяржаўную казну для падтрымк ўс х сацыяльных культурных задач дзяржавы.

Акрамя гэтых ф нансавых меркаванняў, скасаванне супольнасц нтарэсаў надасць прадукцыйнай працы ва ўс х сферах дзейнасц прыярытэт, якога яна заслугоўвае. Грошы зноў вернуцца да належнай м рол , каб быць слугам ў магутным рухав ку нашай нацыянальнай эканом к . Яны зноў стануць тым, чым яны ёсць, — ваўчарам за выкананую працу, так м чынам адкрыецца шлях да вышэйшай мэты, да ўстрымання ад шалёнай праг да грошай нашага часу.

Ідэя нак равана на стварэнне адз нага фронту ўсяго працоўнага насельн цтва: ад немаёмнага рабочага, як , як мы бачыл , вельм цяжка абцяжараны ўскосным падаткам для задавальнення пазыковага кап талу, праз увесь буржуазны клас дзяржаўных служачых служачых, фермерскага дробнарамеснага сярэдняга класа, як я адчуваюць бязл тасную тыран ю грошай у выглядзе жабрацкага жылля, арэнды сельскагаспадарчых зямель, банкаўск х працэнтаў гэтак далей, аж да вядучых к раўн коў, вынаходн каў дырэктараў нашай буйной прамысловасц , як я ўсе больш-менш затрымал ся ў к пцюрах буйнога пазыковага кап талу, для як х першачарговай задачай у жыцц заўсёды з'яўляецца праца дзеля пенс й, дыв дэндаў працэнтаў для грашовых с л, як я дзейн чаюць за кул сам . Не менш да гэтай групы належаць ўсе колы нтэл генцы — мастак , п сьменн к , акцёры, навукоўцы, а таксама ншыя незалежныя спецыял сты.

Нягледзячы на тое, што буйны пазыковы кап тал, як група ф з чных асоб або як увасабленне прынцыпу працэнтаў, мкнецца свядома ц нстынктыўна схаваць факт сваёй бязмежнай праг да кантролю, хоць уся наша прававая традыцыя, заснаваная на рымск м праве, так м чынам на праве, якое служыць абароне плутакраты , вельм моцна падкрэсл вала абарону ўласнасц тым самым пран кала ў пачуццё справядл васц нашага народа, адмена рабства працэнтаў на

грошы пав нны прыйсц як адз ны выхад з пагрозл вага эканам чнага занявольвання ўсяго свету Залатым Інтэрнацыяналам, як адз н са спосабаў выгнаць атруту мамон зму з яго разбэшчваннем забруджваннем ментал тэту нашага часу.

Канвертацыя ваенных абл гацый у банкаўск крэдыт

Патрабаванне ў §1 аб пераўтварэнні сертыф катаў ваенных абл гацый г.д. у законны плацежны сродак неаднаразова сустракалася з пярэчаннем, што гэта азначала б празмернае перапаўненне рынку валютай. Гэта пярэчанне само па сабе давол памылковае. Інфляцыя адбываецца з-за самога снавання ваенных абл гацый.

Аднак праўда, што, нягледзячы на сваю памылковасць, занепакоенасць з нагоды ф з чнай прысутнасці гэтых папер, абвешчаных валютай, не зн кае, таму, нягледзячы на нерэал стычнасць, гэтая занепакоенасць можа выкл каць непрыемныя пабочныя эфекты, як быццам насамрэч адбылася новая нфляцыя. Таму, уносячы змены ў § 1, мы патрабуем, пасля заканадаўчай адмены абавязку выплачваць працэнты, канвертацы сертыф катаў ваенных абл гацый разам з ншым дзяржаўным абл гацыям [не ў валюту, а] ў банкаўск я крэдыты.

Такая фармулёўка мае вял кую перавагу ў тым, што ф з чнае снаванне ваенных абл гацый у выглядзе паперы спын цца; сертыф каты ваенных абл гацый будуць дастаўляцца ў Рэйхсбанк банкам , банк рам , сэканд-хэндам г.д. будуць зн шчаны пасля выпуску крэдытнай ноты на нам нальны кошт. Так м чынам, амаль кожны чалавек у Герман атрымае банкаўск крэдыт, адкрыты банкаўск рахунак, як м ён зможа карыстацца.

Такая працэдура мела б таксама вял кую перавагу ў тым, што захоўванне буйных нвестыцый у прыватным валоданні было б немагчымым, бо пасля заканчэння вызначанага тэрміну невыдадзеныя сертыф каты былі б абвешчаныя несапраўднымі .

Акрамя таго, можна было б хаця б кантраляваць, колькі ваенных абл гацый выдаткоўваецца за межамі краіны [што ўплывае на гандлёвы баланс Германіі]. Аднак апошні пункт ніяк м чынам не павінен перашкаджаць выкананню патрабаванняў аб адмене заняволенасці працэнтам . Паколькі мы сапраўды адчуваем сябе занадта слабым ў параўнанні з замежнымі краінамі, мы павінны задавальняць (толькі) тыя патрабаванні адносна працэнтаў, якія сутыкаюцца з намі з-за мяжы. Асабліва цяжка згодны з тым, што мы павінны падтрымліваць адмену працэнтаў нават для замежных уладальнікаў абл гацый. Нам не трэба баяцца, што замежныя патрабаванні адносна працэнтаў будуць прымусова выконвацца слай зброі, бо дасягнуты значны прагрэс у вяртанні [ад ваеннага вар'яцтва] да чагосьці падобнага на самасвядомасць, і колі ў гэтых ваенных дзеях супраць вялікай дзяржавы не прадпрымаўся з-за фінансавых мер, якія закранулі. Не варта таксама ўяўляць, што нават французскі народ выставіць Германіі ультыматум з-за працэнтных прэтэнзій спадароў Маера, Шульцэ-Кона з Германіі, заснаваных на хітрасце х ваенных абл гацыях, перавезеных праз мяжу.

Акрамя таго, каб пазбегнуць нават бачнасці банкруцтва дзяржавы для астатняга свету, можна было б правесці латарэю ваенных абл гацый, якую потым, вядома, можна было б лёгка сфальсифікаваць на аснове статыстыкі, атрыманай шляхам неабходнай прадастаўлення сертыф катаў, каб спачатку разыгрывался выплывался толькі тыя нумары, якія, як мяркуецца, належаць людзям за мяжой.

І трэцяй рэччу было б жаданае ўстанаўленне размеркавання ваенных абл гацый звязаная з гэтым магчымасць, якая ўсё яшчэ снуе, для надзвычай простага спагнання падатку на багацце, у той час як стыпендыятам, вядома, трэба было б толькі даручыць аддзяленням Рэйхсбанка спаганяць з рахунку спадара Н.Н. столькі-то марак падатку. Так м чынам, падатковыя...

плацяжы был б значна больш бязбольным , хоць, вядома, права падаткаплацельшчыкаў на абскарджанне працягвала б снаваць у поўным аб'ёме.

Пры так м пераўтварэнн (канвертацы) ваенных абл гацый у банкаўск я крэдыты можна было б дасягнуць пэўнага сацыяльнага выраўноўвання, пакольк меншыя ўкладанн ў ваенныя абл гацы , гэта значыць усе невял к я падп ск ўс х тых, для каго падп ска на ваенныя абл гацы сапраўды пав нна л чыцца патрыятычным учынкам, скажам, да 5 ц 10 тысяч марак, был б кампенсаваны па нам нале, у той час як усе буйныя падп ск магл б быць крэдытаваны па стаўцы, якая будзе ўстаноўлена пазней. Крэдыты па ўс х ншых дзяржаўных паперах апрацоўвал ся б гэтак жа.

Спецыяльныя каментары адносна патрабавання закона ў Ман фест

Адносна

§ 1 Цалкам неабходна, каб усе дзяржаўныя мун цыпальныя даўгавыя падп ск разглядал ся аднолькава, бо тольк такое адз нае маштабнае рэгуляванне ўсёй нашай грашовай с стэмы, якое дзе рука аб руку са скасаваннем працэнтнага рабства, можа быць рэал завана.

Па § 2

Ужо в давочна, што адмена працэнтнага рабства пав нна быць ужыта адначасова да ўс х астатн х папер з ф ксаванай працэнтнай стаўкай, каб не выкл каць абсурднага буму гэтых папер, як , в давочна, адбыўся б, кал б тольк дзяржаўныя паперы был абвешчаныя беспрацэнтным . Зн жэнне запазычанасц як такой дасягалася б шляхам штогадовай выплаты, дзякуючы чаму дасягалася б пастаяннае паслядоўнае зняцце запазычанасц з ус х абцяжараных запазычанасцю аб'ектаў.

Па § 3

Гэты пункт вельм цесна звязаны з папярэдн м , а таксама з патрабаваннем нацыянал зацы патэчнага крэдытавання ў § 5. Фермер або домаўладальн к, абцяжараны патэкам , працягвае, як раней, выплачваць суму, якую ён пав нен быў выплац ць сва м крэдыторам, але ўжо не ў якасц вечных працэнтаў, а ў якасц пагашэння. Так м чынам, праз 20, 25 або 30 гадоў, у залежнасц ад снуючай раней працэнтнай стаўк , права ўласнасц на зямлю дом будзе вызвалена ад даўгоў. (Іпатэчны банк, са свайго боку, натуральна, таксама можа тольк на працягу гэтага часу працягваць адпаведна выплачваць працэнты па аформленых абл гацыях уладальн кам аформленых абл гацый.) Разам з гэтым вызваленнем ад даўгоў узн кае права ўласнасц супольнасц на нерухомасць, вызваленую ад патэк.

Ун версальны рээстр жылых памяшканняў, ц , хутчэй, кадастр нерухомасц , пав нен быць першым, бо ўласнасць на нерухомасць без даўгоў, натуральна, таксама мае права на вяртанне нвеставанага кап талу, а таксама пастаяннае права на частку арэнднай платы, на аплату ўс х выдаткаў, збораў г.д., звязаных з валоданнем нерухомасцю, а таксама на адпаведную кампенсацыю за працу, якую выконвае сам уладальн к⁷.

Давайце разгледз м гэта ў агульных рысах на прыкладзе гарадскога шматкватэрнага дома. Дом мае кошт 100 000 марак. Насупраць гэтага зап сана нвестыцыя патэчнага банка ў памеры 50 000 марак пад 4% у паз цы 1, некарпаратыўная нвестыцыя ў памеры 20 000 марак пад 5% у

⁷ Сувяз пам ж рээстрам жылля правам ўладальн каў без даўгоў выкл кае здз ўленне, кал тольк дзя не заключаецца ў к равнн ростам арэнднай нерухомасц так м чынам, каб падтрымл ваць яе разумную прыбытковасць.

пазцыя 2, а 30 000 марак — гэта сума, якую ўнёс сам уладальнік дома. Даход ад арэнды складае 7000 марак. З гэтай сумы трэба выплаціць 2000 марак за першую патэку, 1000 марак за другую патэку і 1000 марак на выдаткі, выдаткі гэтак далей: усяго 4000 марак. Такім чынам, уладальніку дома застаецца 3000 марак у якасці працэнтнай выплаты [так бы мовіць] за яго ўласны ўкладзены капітал у 30 000 марак.

Пасля ўвядзення заканадаўчай адмены працэнтаў на грошы сённяшняга прыздэсяць гадоў выглядае наступным чынам: 1-я патэка — 30 000 марак, 2-я патэка — 10 000 марак. Уладальнік дома цалкам вярнуў свае капіталаўкладанні, але з іншага боку ўзнікае новае грамадскае права ўласнасці ў памеры 50 000 марак. З гэтага боку пачынаецца права дзяржавы мець права голасу адносна далейшага даходу ад арэнднай платы — вызначаць памер арэнднай платы⁸.

Было б несправядліва зараз, у дачыненні да выплаты пазык, ставіць уладальніка дома на адзін узровень з патэкай. Бо яго капітал — гэта не чысты пазыковы капітал у вузкім сэнсе, на які павінна паўплываць адмена працэнтнага рабства; тут гаворка дзе пра «рызыкавы» капітал, а менавіта пра грошы, пераўтвораныя ў каштоўны тавар, у прыватнасці, у дом. Таму ўладальнік дома вырашае, ці прадаставіць яму больш працяглы тэрмін выплаты, ці адпаведны працэнт будзе пастаянна ўключаны ў эксплуатацыйныя выдаткі дома.

Тут не можа быць мэты рабці як я-небудзь абавязковыя прапановы; тут толькі робяцца прапановы адносна таго, як можа адбыцца бесперашкодны пераход ад працэнтнай эканомікі да беспрацэнтнай эканомікі нават у сферы нерухомасці.

Каб завяршыць прыклад, дапусцім наступны стан праз 25 гадоў: да гэтага часу ўсе патэкі выплачаныя; толькі пастаянныя выдаткі застаюцца ранейшымі або, з-за большага ўзросту дома, павялічаныя з 1000 марак да, магчыма, 1500 марак. Хай прыбытак, які атрымлівае ўладальнік дома ад гэтай сумы, таксама складзе каля 1000-1500 марак; такім чынам, атрымліваецца, што каля 3000 марак даходу ад арэнды дзе на пакрыццё неабмеркавальных выдаткаў, у той час як астатняя 4000 з першапачатковых 7000 даходу ад арэнды будучы свабодна распараджацца. Такім чынам, дзяржава мае магчымасць знайсці арэндную плату больш чым напалову; яна зробіць гэта, напрыклад, у жылых памяшканнях для рабочых, або дзяржава можа знайсці арэндную плату толькі на 20, 30 або 40% такім чынам атрымаць з розніцы велізарную крыніцу даходу для іншых грамадскіх патрэб, перш за ўсё, натуральна, для дзяржаўнага жыллёвага будаўніцтва. Для асабліва арэндная плата не знаецца або знаецца не вельмі, што дазваляе атрымаць вельмі вялікія дадатковыя сродкі для лепшага будаўніцтва дамоў або для спецыяльных сацыяльных мэт. Аднак такое будучае становіцца спраў паказвае — я лічу гэта вельмі плённай перспектывай — унутранае апраўданне таго, каб грамадства (дзяржава) ужо цяпер удзельнічала ў вызначэнні памеру арэнднай платы такім чынам, як я апісаў вышэй, са знаёмым арэнднай платы за жыллё рабочых.

У пашырэнні права дзяржавы ўдзельнічаць ва ўласнасці на нерухомасць таксама заключаецца падмурак для надзейнага эмісійнага банка выдачы крэдытаў патэчным крэдыторам.

Па § 4 5

Гэтыя пункты патрабуюць сацыялізацыі ўсёй грашовай сістэмы. Грошы — гэта толькі выключна талон на выкананую працу, які выдаецца супольнасцю, якая мае сваю ўласную

⁸ Федэр не ўдакладняе, як ён атрымаў лічбу ў 50 000 марак: гэта палова кошту шматкватэрнага дома, але таксама роўная суме карпаратыўнай патэкі. Верагодна, самым важным фактам з'яўляецца тое, што яна не перавышае суму запазычанасці па патэчных крэдытах, таму не прычыняе клопатаў уладальніку дома. Мяркуецца, што, улічваючы акцэнт, які Федэр надае бязвольнаму пераходу, нават калі б сума запазычанасці па доме была меншай за палову кошту, дзяржава, згодна з планам Федэра, усё роўна не прэтэндавала б на долю ўласнасці, большую за тую, што запазычана па патэчных крэдытах.

дзяржава. Выпуск грашовых знакаў — адно з суверэнных асноўных правоў дзяржавы. Падробка дзяржаўных грашовых знакаў падвяргаецца самым суровым пакаранням; так мчынам, снуе давол настойл вае сацыяльнае патрабаванне, каб грашовая сстэма была пастаўлена пад кантроль калектыву. Працоўная сла калектыву з'яўляецца адзным субстратам грашовых знакаў, тольк неўсведамленне гэтага фундаментальнага факту прывяло ў цэлым да пагаршэння стану нашых дзяржаўных фнансаў да поўнай анархграфшовой сстэмы ў цэлым.

З адмовай прыватных банкаў ад асабстага камерцыйнага крэдыту, прапанаванай у § 5, адбываецца больш глыбокразрэз у агульнай крэдытнай сстэме. Як для дзяржаўнай крэдытнай сстэмы, так для мунцыпальнага нават нерухомага крэдыту, неабходна з найвышэйшай строгасцюэнергійна прытрымлівацца прынцыпу скасавання працэнтнага рабства, бо яно з'яўляецца неабходнай перадумоваю сацыяльнай дзяржавы ў цэлым.

Стуацыя з асабстымі крэдытамі ншая. Мы таксама патрабуем, само па сабе, беспрацэнтнасць асабстага крэдыту; аднак гэта патрабаванне не мае такога ж велзарнага прынцыповага значэння. Мы памятаем 250 мільярдаў пазыковага капталу з фксаванай працэнтнай стаўкай у параўнанні з адзіння акцына 12 мільярдаў долараў, па якіх выплачваецца дывідэндны.

Усе такія крэдыты, акцыі, сертыфікаты ўдзелу, акцыі горназдабыўных кампаній, долі ў акцыянерным каптале г.д. з'яўляюцца рызыкаўным капталам. Прыбытковасць гэтага капталу залежыць ад працэнтнага эфектыўнасці тых асоб, якім былі давераны грошы. Тут у гультю ўступаюць элемент рызыкнебяспекстрат, а таксама пытанне асабстага даверу. Для гэтага пэўная кампенсация асабстага кшталту ўсё яшчэ ўяўляецца неабходнай. Уладальнікі акцый г.д. ніякім чынам не атрымліваюць кампенсаций выгады, калі прадпрыемства, якому ён даверыў свае грошы, нічога не зарабляе. Ён цалкам губляе свае грошы, калі прадпрыемства развальваецца.

Інакш справа дзе, напрыклад, з уладальнікамі аблігацый Райххайзенбан. Чыгункі Рэйха [у Эльзас-Латрынгене] цалкам страчаныя са стратай Эльзас-Латрынгена. Тым не менш, уладальнікі чыгуначных аблігацый працягваюць атрымліваць свае працэнты. Ад каго? З падаткаў калектыву. Чыгункі могуць працаваць з дэфіцытным сальда любой велічыні, як у Прусіі, Баварыі ў мінулыя годзе; аднак уладальнікі аблігацый атрымліваюць свае працэнты ўсё роўна. Ад каго? З даніны, якая выплачваецца з працоўнага патэнцыялу спажывання працоўнага насельніцтва.

Хацелася б проста цалкам растлумачыць гэтае фундаментальнае адрозненне, каб нарэшце распазнаць, адкуль вампір высмоктвае працоўны патэнцыял людзей.

Такім чынам, асабсты крэдыт павінен заставацца, цэлы, хутчэй, зноў быць пераведзены на асабстыя аперацыі праз прыватны банк. Асабстая эфектыўнасць крэдытараў, з якім банк і асабста знаёмы, павінна зноў стаць вызначальным фактарам для асабстага крэдыту. Камісія, устаноўленыя дзяржавай, будучы рэгулявацца сама сабой, у адпаведнасць з цяжасцю грошай, якая ў любым выпадку пачнецца са скасавання працэнтнага рабства.

Па § 6

Асноўны пункт § 5 таксама актуальны для дывідэндных актываў, у прыватнасці. У гэтах сацыяльнай дзяржаўнай супольнасці неабходна патрабаваць, каб буйныя прамысловыя прадпрыемствы таксама паспрабавалі вярнуць некалькі пазычаны капітал, каб такім чынам дасягнуць памяншэння запазычанасці асобных прамысловых прадпрыемстваў перад тым, хто з'яўляецца толькі інвестарам.

Бо на самой справе тое, што мы змаглі назіраць у адноснах пазыковага капталу да ўсяго народаў, паўтараецца тут у меншым маштабе. Тут капіталіст таксама эксплуатае рабочага,

брыгадз р, нжынер, прадпрымальн к — усе аднолькава, бо мкненне зарабляць дыв дэнды мае прыярытэт9 .

Аднак, кал мы дасягнем вызвалення прамысловасц прадпрыемстваў ад вечнай пакоры працэнтаў, тады адкрыецца шлях для зн жэння цэн на прадукцыю, а таксама для пастаўк размеркавання дадатковай вартасц часткова грамадству, часткова рабочым, сярэдняму к раўн цтву саветам дырэктараў канкрэтных прадпрыемстваў, гэта значыць тым, хто сапраўды адз н стварае вытворчасць каштоўнасц .

Па § 7

У гэтым абзацы, натуральна, у гультню ўступае ўся сфера страхавання, якую можна пабудаваць на аналаг чнай беспрацэнтнай аснове. Выплачаныя ўзносы не могуць павял чвацца за кошт нал чэння працэнтаў; хутчэй страхавыя кампан стануць установам сэканд-хэнду; ншым словам , рызыка пераваг страхавання захоўваюцца. За гэта пав нна несц адказнасць пал тычная супольнасць.

Па § 8

Што да дэвальвацы нашых грошай, якая адбылася тольк з-за вел зарнай масы нашых незл чоных даўгавых сертыф катаў, мы патрабуем строга дыферэнцыяванага падатку на багацце. Мы роб м акцэнт на «строга дыферэнцыяваным».

[Ф ксаваны] падатак на багацце [з мэтай] скарачэння колькасц банкнот гэтак далей быў бы не чым ншым, як самападманам, з дапамогай якога людз к даюць пясок у вочы. Бо кал я таксама канф скую палову ўсяго багацця паўсюль атрымаю аплату ў абл гацыях зн шчу х, усё, што на самой справе дасягаецца гэтым, — гэта памяншэнне колькасц паперы, а ўзамен каэф цыент пераўтварэння павял чыць ф ктыўную вартасць усёй абарачальнай паперы да таго ж узроўню, што раней. Рэальная вартасць заўсёды належыць тольк таварам для спажывання таварам для выкарыстання, а н кол — папяровым ваўчарам за выкананую працу.

Іншае пытанне — ц можна палепшыць абменны курс нашай марк . Але нават гэтае паляпшэнне абменнага курсу ў канчатковым вын ку зноў залежыць тольк ад працоўнага патэнцыялу вытворчасц , ншым словам , ад магчымасц вытворчасц ўсёй нашай нацыянальнай эканом к .

Пярэчанн х абвяржэнне

Н кол яшчэ н якая дэя не магла ўмацавацца без супрац ўлення, тым больш дэя, якая так радыкальна адыходз ць ад даўно ўсталяваных здагадак аб святасц недатыкальнасц нтарэсаў. Ул чваючы ўжо выказаныя пярэчанн тыя, як я чакаюцца, заўсёды трэба зраб ць дваіное наз ранне: па-першае, трэба спытаць, якая частка вылучаных пярэчанняў заснавана на наўмысным скажэнн дэ адмены рабства працэнтаў, па-другое, што варта сказаць у адказ на ўсе шчырыя заснаваныя на фактах сумневы?

Найбольш частым пярэчаннем з'яўляецца сцвярджэнне: без спагнання працэнтаў н хто не будзе пазычаць грошы.

9 Гэта праблема акцыянерных таварыстваў. Кампан , як я свабодна адкрыта належаць сем'ям, як гэта звычайна бывае ў Герман , не валодаюць гэтай характарыстыкай.

Мы насамрэч больш не хочам, каб хтосьці пазычаў грошы. Крэдыт быў хітрасцю, быў пастка, у якую трапіла наша эканоміка ў якой яна цяпер бездапаможна апынулася.

Калі народу сапраўды тэрмінова патрэбны большыя капітал, то ён атрымае неабходныя грошы без працэнтаў у цэнтральнай дзяржаўнай казне, патрабавання толькі вяртання. У рэшце рэшт ён выпускае новыя банкноты. Навошта выпускаць працэнтныя сертыфікаты?! Ця прыносіць папера працэнты, ці не, не мае значэння! Яе адзінай непаўторнай апорай з'яўляецца працоўны патэнцыял падатковы патэнцыял народа. Навошта абцяжарваць кожны дзяржаўны выдаткі з самага пачатку свайго новым цяжарам вечных працэнтаў?

Так, але як дзяржава павінна выконваць свае культурныя абавязкі для грамадства? Ёй усё яшчэ патрэбны грошы, можа быць справядлівым у гэтай задачы толькі з дапамогай пазык, якія спажываюцца з працэнтаў.

Гэтае сцвярджэнне грунтуецца на цалкам мамонскай мэтады мыслення. Яго трэба было б наўмысна ўвесці ў зман пасля ўважлівага прачытання гэтага Маніфеста; бо, па-першае, мы даказалі, што пасля адмены працэнтнага рабства ўсе культурныя сацыяльныя задачы дзяржавы могуць быць пакрытыя за кошт дзяржаўных прадпрыемстваў, за кошт даходаў пошты, чыгункі, шахт, лясной гэтак далей, без чаго-небудзь далейшага. Па-другое, суверэнная народная дзяржава [Volksstaat] мае права ў любы час клапаціцца пра спецыяльныя культурныя задачы шляхам выпуску беспрацэнтных жэтонаў кошту замест працэнтных сертыфікатаў, абвешчаных правамі ў мамонскай дзяржаве. Цалкам немагчыма зразумець, чаму дзяржава павінна рабчы спецыяльныя культурныя задачы, напрыклад, будаўніцтва чыгункі, канала і дэлектрастанцыі, даражэйшым для сябе з вечным абцяжареннем працэнтаў, якія абсалютна не патрэбныя. Калі яна не можа аплаціць выдаткі на будаўніцтва з даходаў сваіх цяперашніх дзяржаўных прадпрыемстваў, то няма прычын бачыць, чаму дзяржава не павінна ствараць грошы; Суверэнны народ сапраўды павінен за гэта плаціць, бо ён прызнае менавіта гэтыя грошы сродкам аплаты. Чаму ж народ з усіх сваіх працоўных падатковым патэнцыялам павінен стаяць за чарговай паперкай (працэнтнай пазыкай), якая накладвае на народ у цэлым толькі вечнае абавязацельства па працэнтах на карысць капіталіста? Таму прэч гэтая апантанасць мамонскай дзяржавай!

Тады капіталісты проста возьмуць выпушчаныя папяровыя банкноты і назапашваюць паперу грошы.

Гэта абвяргаецца двума спосабамі. Па-першае, патрабаванне аб тым, каб простае валоданне грашыма было непрыбытковым, тады, вядома, было б ужо выканана, сам капіталісты добраахвотна зрабілі б адмену працэнтнага рабства, бо капіталіст адмаўляецца ад працэнтаў па ўласнай волі, калі ён назапашвае свае папяровыя банкноты дома. Па-другое, страх капіталіста за свае грошы робіць гэта малаверагодным; вяртаючы толькі ўвечы бяссонныя ночы валютнага назапашвання, які захоўвае вялікія сумы грошай дома, пастаянна бачыць, як яго маёмасць пагражае злодзеі, рабаўнікі, узломшчыкі, ператрусы, пажары паводкі. Я перакананы, што сумленны грамадзянін хутка стаміўся б ад гэтых клопатаў неўзабаве знайшоў бы свой шлях у дзяржаўны банк. Дзяржаўны банк выдае квотанцыю, цяпер нясе юрыдычную адказнасць за рахунак, але не за тое, я-небудзь працэнтны плацяжы. У адваротным выпадку, вядома, для кожнага застаецца трэцяя магчымасць, а менавіта працаваць са сваімі грашыма, ствараць каштоўнасць вырабляючы тавары, удзельнічаць у прамысловых прадпрыемствах, рабчы сваё жыццё багацейшым лепшым, падтрымліваць мастацтва навуку, карацей кажучы, карысна выкарыстоўваць свае грошы, адкажучы пры гэтым культ Мамоны.

Аднак усё ж можа здарыцца, што прыватны капітал для некаторых мэтай тэрмінова спатрэбіцца, напрыклад, для выпрабавання вынаходніцтваў, стварэння бязнесу маладым, кампетэнтным рамеснікам або бязнесменам і г.д.

Па-першае, гэта не мае ніякага дачынення да скасавання працэнтнага рабства!

Бо, па-першае, трэба лагчна выказаць здагадку, што каптал, як пасля адмены працэнтнага рабства, вядома, больш не мае магчымасць ўкладваць свае грошы ў абаронены ад бомбаў спосаб чакаць бяздзейнага спажывання працэнтаў, хутчэй, як ў ранейшыя часы, будзе схільны рызыкаваць сваім грашымі дзеля так хмэтаў, так што недахоп або патрэба ў гэтым крунку будучы ўзнакаць значна радзей, чым дагэтуль. Цяж не чулы, наадварот, зноў зноў ад эфектыўных бязнесменаў, ад самых разумных вынаходнікаў менавіта скаргу на тое, як цяжка атрымаць грошы ў мамонскай дзяржаве для так хмэтаў, калі не гарантаваць «дывідэнды»? Па-другое, задачай будучай дзяржавы павінна быць садзейнічанне кожнай кампетэнтнай службе праз шчодрую падтрымку. Сапраўды, яшчэ раней у старой бюракратычнай дзяржаве былі пачаткі ў гэтым крунку, але настолькі дробныя, што замест стымулу ўзніклі стрымліванні неахвота з-за прыгнятальных правалаў, як я суправаджаў прадастаўленне дзяржаўнай падтрымкі. Па-трэцяе, варта адзначыць, што з выдзяленнем некалькіх мільёнаў марак можна было б дасягнуць вельмі шмат. Радасць працы, працаваць тасць упартасць нямецкіх вынаходнікаў, нжынераў, рамеснікаў г.д. настолькі вялікія, што дзякуючы праву дзяржавы ўдзельнічаць у выніках удалых вынаходніцтваў, выдаткі, хутчэй за ўсё, будучы шчодро ўзнагароджаны (напрыклад, Англія).

Скасаванне працэнтнага рабства непазбежна вядзе да вычарпання багацця.

Ого! Хто гэта сцвярджае? Вядома ж! Той, хто прыстасаваў сваё жыццё да спажывання працэнтных плацяжоў па капталу не можа вырашыць працаваць, з чым гэта, безумоўна, праўда: спажываючы 5% штогод, ён цалкам вычарпае свой багацце за 20 гадоў. Вядома, але гэта сапраўды цалкам нармальна! Мы хочам менавіта адмены працэнтнага рабства; мы хочам, каб жыццё на пенсію перастала быць найвышэйшым дэалам грамадзяніна. Мы хочам пакласці канец гэтаму мамонскаму заняпаду; сапраўды, мы хочам больш не цяпець таго, што адзіна, што многія, могуць жыць у камфорце пастаянна толькі за кошт працэнтных плацяжоў па пазыках, нашымі словам, за кошт нашых!

Паўтараю: зусім няпраўда, што скасаванне панавання працэнтаў прывядзе да лавінавага вычарпання багацця. Наадварот, скасаванне працэнтнага рабства спрыяе стварэнню багацця, заснаванага на працы, якая вырабляе тавары стварае каштоўнасць, не абцяжаранай вызваленай ад вечных працэнтных выдаткаў. Скасаванне працэнтнага рабства вядзе, як мы бачылі, да ўсебаковага зніжэння выдаткаў ва ўсім жыцці; яно вызваляе нас ад празмернага цяжару падаткаў, так што для кожнага працоўнага магчымасць назапашвання зберажэнняў у будучыню павінна быць большай, чым дагэтуль. Яшчэ адно! Скасаванне працэнтнага рабства ніяк не чынам не перашкаджае, а, наадварот, максімальна спрыяе выпрацоўцы тавараў каштоўнасцей у нацыянальна-эканамічнай працы прамысловасці, гандлю гандлю.

Што атрымае рабочы, калі капталісты больш не будуць атрымліваць працэнтных плацяжоў?

Гэтае пытанне сапраўды больш не павінна ўзнікаць! Па-першае, вядома, гэта быў пастаянны баявы клас працы, што капталісты будуць эксплуатаваць рабочых; па-другое, мы сапраўды выразна вядомыя ўбачылі, што менавіта рабочы больш за ўсё хістаты абавязаны плаціць працэнты па пазыках. [Іншымі словамі, рабочы атрымлівае не гэтыя падаткі больш, чым з коштаў жыцця.]

Сямейныя сувязі слабеюць, руйнуюцца, калі чалавек не пакідае пасля сябе багацця. Дзець.

Так, а якая тут рэальнасць? У цэлым я лічу, што грошы мала цэлюс не маюць дачынення да пачуцця сям'і. Цяж хто-небудзь чуў, што дзець больш заможных бацькоў прывязваюцца

сва х бацькоў больш, чым бацькоў бедных бацькоў? Ці багатыя бацькі любяць сва х дзяцей больш, чым менш заможных? Што, верагодна, будзе важней для дзяцей: каб бацькі арганізавалі для х найлепшае выхаванне навучылі х дысцыпліне, выхоўваючы х працавытым, здаровым, смелым людзьмі, ці каб яны пакінулі іх як мага большы кашалёк грошай?

У асобных выпадках, несумненна, давядзецца прызнаць апраўданае іскенне забяспечыць фінансавую будучыню дзяцей. Гэта іскенне, а значыць, ашчаднасць бацькоў у адноснах да сва х дзяцей, не як мчынам не пацерпяць ад адмены працэнтнага рабства; наадварот. Магчымасць зберажэнняў павялічыцца, калі наша нацыянальная эканоміка будзе вызвалена ад усеагульнага ціску працэнтнага рабства.

На прыкладзе чалавека з заробкам 10 000 марак пенсія ў 5000 марак мы бачым, што ўсё сярэдняе дробныя багацці фактычна пазбаўляюцца любога карыснага эфекту праз абыходны шлях прамых ўскосных падаткаў на жыллёвую арэнду гэтак далей. Я не магу паўтараць дастаткова часта: працэнты па аблігацях для ўладальнікаў невялікіх сярэднях багаццяў — гэта афёра, самападман, бег па крузе, але буйны капітал праз сваю адданую прэсу даволі д'ябалскі распаўсюджаў абвешчаны ўсім свеце веру ў святасць недатыкальнасці працэнтаў. Ён дазваляе ўсім, здавалася б, удзельнічаць у прыемным, абязбольвальным спажыванні працэнтаў, каб усыпіць нячыстае сумленне, якое непазбежна суправаджае бяздзейнае, беспрацоўнае спажыванне працэнтаў, — каб завербаваць таварышаў для барацьбы, для абароны гэтага найвышэйшага дабра мамонзму.

Дзяржаўны служачы, дзяржаўны дзеяч скажа: дзяржава не можа адмовіцца ад абавязацельстваў, якія яна ўзяла на сябе перад сваімі крэдытарамі.

Што азначае «абавязацельствы»? Ці маральна ўзяць на сябе абавязацельствы, пра якія дзяржава павінна ведаць з самага пачатку, што яна можа выканаць гэтыя абавязацельствы толькі ў тым выпадку, калі яна забярэ працэнты ў крэдытараў праз прамыя ўскосныя падаткі ў дакладна такой жа колькасці? Дзе ў гэтым маральнасць? Ці, можа, не больш сумленна прызнаць: «Я магу плаціць працэнты толькі ў тым выпадку, калі збяру столькі ж падаткаў, але падчас вайны мне абсалютна патрэбны былі грошы, для гэтага я зрабіў махлярства з ваеннымі аблігацямі; вы павінны даруць мне, дарагія людзі; у рэшце рэшт гэта было для вас, цяпер мы больш не хочам гуляць у хованкі; я, дзяржава, не плачу працэнтаў, а вам, падаткаплацельшчыкам, не трэба плаціць падаткі з працэнтаў; гэта стотна спрасціць нашы аперацыі. Так мчынам, мы абыдземся без велізарнай падатковай бюракратыі, а таксама без надзвычайнай бюракратыі, якая абслугоўвае працэнты. Правільна? Мы дамовімся?» І вы, гер Шайдэман, больш не размяшчайце сваё мяна на кожнай рэкламнай слупцы ў якасці дзяржаўнага сакратара старога скампрамаванага ўрада сярод дурных заяў аб бяспецы непарушнасці ваенных аблігацый. Вы толькі сябе збянтэжыце: выгада ад усёй афёры сапраўды пайшла толькі выключна буйному пазыковаму капіталу.

Фінансавыя чыноўнікі банкаўскія спецыялісты заяўляюць, што адмена рабства працэнтаў па ваенных аблігацях дзяржаўных даўгах немагчымая, бо гэта сапсуе дзяржаўнае банкруцтва.

Вы даруеце мне: паводле вашых прамоваў, мы сапраўды публічна банкруты або павінны стаць такім. Аднак адкрытае абвешчэнне публічнага банкруцтва было б найвялікшай глупствам, якое мы маглі зрабіць: да фактычнай некампетэнтнасці цяперашніх уладаў гэта заўчасна дадало б г. старычнае пацверджанне гэтай некампетэнтнасці.

Навошта аб'яўляць банкруцтва? Калі паклаў 3 маркі з правай і левую штаную, я ўсё ж не павінен з-за гэтага абвясціць пра банкруцтва правай і левую штаную!

З ваеннай пазыкай усё было гэтак жа! Рэйх выняў з к шэняў народа першыя рэальныя м льярды, потым грошы зноў пацякл назад; потым з'яв лася новая пазыка, зноў грошы пацякл назад; зноў з'яв ўся помпа высмоктаў м льярды, зноў яны адышл назад, пакуль, пасля таго, як гульня паўтарылася дзевяць разоў, дзяржава весела не набрала 100 м льярдаў доўгу. За гэта ў народа было 100 м льярдаў у дробна надрукаванай паперы. Спачатку народ уяўляў, што ён стаў значна багацейшым; потым з'яв лася дзяржава сказала: «Гэта жахл ва; у мяне 100 м льярдаў доўгу я на мяжы банкруцтва». — Так, але чаму? Гэта ў любым выпадку тольк самападман! Я сам н кол не магу стаць банкрутам, кал час ад часу буду даставаць грошы з адной к шэн класц х у другую. Таму мы можам быць спакойныя за банкруцтва дзяржавы ў дачыненн да нашых унутраных даўгоў па ваенных абл гацыях. Так м чынам, нам сапраўды не трэба аб'яўляць публ чнае банкруцтва, мы сапраўды можам пазбав ць сябе г ганцай працы з дурным працэнтным плацэжам вял к м , але яшчэ больш дурным , падаткам .

Давайце ж нарэшце вызвал мся ад выканання загадаў буйнога пазыковага кап талу! Тольк буйны пазыковы кап тал выйграе ад гэтага падатковага махлярства з працэнтам па пазыках, бо ў яго застаецца больш прыгожы кавалак золата, працоўны народ плац ць гэты л шак у выглядзе ўскосных падаткаў; тым часам дробны сярэдн кап тал ст проста гон цца за сва м уласным хвостом.

Сусветны эканам чны чыноўн к кажа: «Л кв дацыя працэнтнага рабства не пад с лу нам тольк ў Герман ; гэта пав нна быць зроблена на м жнародным узроўн ; нахмы мы страц м увесь крэдыт, кап тал будзе адцякаць, нам усё роўна дзевядзецца выконваць свае працэнтныя абавязацельствы перад астатн м светам».

Прызнаюся, я сам доўг час не мог адказаць на гэтае пытанне. Гэта самае складанае пытанне, бо яно тычыцца нашых аднос н з астатн м светам; тым часам гэтая справа мае два бак . З аднаго боку, дзя адмены працэнтнага рабства — гэта баявы кл ч ус х прадуктыўных народаў супраць м жнароднага заняволення працэнтаў на грошы; з ншага боку, гэта радыкальнае лячэнне нашых унутраных ф нансавых праблем. Але гэта сапраўды не падстава ўстрымл вацца ад выкарыстання лекаў тольк таму, што гэтак жа хворы сусед не выкарыстоўвае х адначасова. Аднак было б дадатковай глупасцю, кал б мы ў Герман працягвал хадз ць па вар'яцк м коле плац ць падатк працэнты, кал мы выразна ўсвядом л , што гэтая недарэчная дзейнасць прынос ць карысць тольк буйным кап тал стам н кому больш. Таму давайце пакажам сабе шлях сва м вызваленчым прыкладам; давайце вызвал м сябе ад заняволення працэнтаў на грошы, мы хутка ўбачым, што с ла гэтай пераможнай вызваленчай дэ будзе стымуляваць народы свету сц за нам .

Я сапраўды перакананы, што наша н цыятава — кал яна не будзе задушана Нямецк я мамон сты — з непераадольнай неабходнасцю змяцяць за сабой ншыя народы.

Спартак ст кажа: Уся дзя зводз цца тольк да абароны кап талу; яна ўсё яшчэ застаецца так, як было: бедны чалавек н чога не мае, а багаты застаецца.

Так, сябар мой; з вам ўвогуле вельм цяжка весц дыскус ю — кал вы сапраўды ў глыб н душы камун ст таму сапраўды сцвярджаеце, што «ўсё належыць ус м людзям»¹⁰.

, кал разам з гэтым вы сапраўды знаёмыя з рэальным дэям вял к х бальшав цк х л дараў у Рас , асабл ва Лен на, л чыце х прав льным , адпаведна л чыце наступныя задачы Савецкай Рэспубл к , вызначаныя Лен ным, «ўсеагульнае разл к кантроль над усёй вытворчасцю размеркаваннем», чалавеча магчымым .

¹⁰Пётр Крапотк н, «Заваяванне хлеба»

Аднак, кал вы цалкам разумеете, што гэтая задача сапраўды магчымая, кал наогул магчымая, толькі пры жахлівай тыраніі, ў глыбіню душы застаецца перакананым камуністам і спартакістам гэтак далей, то давайце не будзем больш спрачацца адзін з адным; мы проста не разумеем адзін аднаго размаўляем на розных мовах, будучыня вырашыць, ці гэта дзяржава ў смяротнай кашулі, якая ў рэшце рэшт можа ўзнікнуць з хаосу бальшавізму, ці новая дзяржава, на якую я спадзяюся, з нацыянальнай эканомікай, вызваленай ад працэнтнага рабства.

Але кал ў глыбіню вашага камуністычнага сэрца — кал вы шчырыя — вы ўсё яшчэ думаеце, сумуеце па жонцы і дзіцяці, па чалавечай душы, якая бліжэй да вас, чым эскімос і зулусскі кафір, кал падчас працы на фабрыцы пад крэўнацтвам савецкага дырэктара вы думаеце, што ўсё яшчэ было б добра мець свой уласны маленькі катэдж, невялікі агарод, кал ў самой глыбіню вашай душы не прынясе вам сапраўднага задавальнення таго, што вы маеце права, як сабака на вуліцы, карыстацца кожнай сучкай, якая перасякае ваш шлях, кал вы хочаце назваць кагосьці сваёй жонкай, кал вы проста думаеце пра тое, каб эканоміць што-небудзь са свайго заробку, як тады павінен належаць толькі вам, то вы ўжо больш не камуніст; тады вы ўжо ў сваім сэрцы зламаліся ад свайго так гучна абвешчанага крылатага выразу: «Усё належыць усём людзям»; тады менавіта таго, чаго вы не хочаце, гэта каб усё належала ўсём людзям; вы хочаце, каб менавіта таго, чаго вы жадаеце для сябе — жонка, дзіця, дом, ферма, зберажэнні — незалежна ад таго, ці ёсць у вас гэта ўжо, ці толькі спадзяецца атрымаць, нават тады належала толькі вам.

І ці разумееш ты, сябар мой, кал ты толькі ў душы падазраеш, што для цябе можа нешта змяніцца, кал нейкі выпадак чалавек прыйдзе проста забярэ ў цябе твае зберажэнні ў мя «ўсё х», кал ён прывядзе табе яшчэ адно дзіця забярэ твае, таму што ўсе дзеці належаць «ўсём», то сябар мой, давай не будзем працягваць гаварыць зусім мала аднаго.

Магчыма, я мог бы папрасіць вас паразважаць, ці сапраўды камуністычны пасыл пра тое, што ўсё павінен належаць усём людзям, не азначае канец любой культуры, бо адсутнасць якой-небудзь канцэпцыі ўласнасці павінен пераканаўча лагічна апускаць чалавека да ўзроўню зверу.

Кал б усё належала ўсём людзям, кал б можна было прымусова ўвесці бухгалтарскі ўлік кантроль над усёй надземнай вытворчасцю размеркаваннем у лены і нскі м разумею, то ў найлепшым выпадку ўтварылася б мурашніковая калонія. Але ў такім выпадку мы можам абысціся без мовы, душы і думкі; моўчы і нстынктыўна мы можам выконваць сваю прымусовую працу. Канец чалавека на гэтым.¹¹

Але хопіць, сябар Спартакіус. Няхай гэтак фундаментальнае меркаванне глыбока засядзе ў тваёй галаве сэрцы. Больш дакладны адказ на тваё пытанне з'явіцца тады падчас размовы з нашым бакам.

А цяпер вы, таварышы дзвюх сацыялістычных арыентацый, умеранай незалежнай!¹²

Я не магу сабе ўявіць, каб з вашага боку зыходзілі сур'ёзныя супярэчнасці і прэрэчэнні супраць адмены працэнтнага рабства, тым не менш я павінен катэгарычна разабрацца з вамі, як з усёмі сацыялістычнымі светамі дэі, ад Маркса да цяперашніх лідараў Эберта, Шэйдэмана, Каўцкага гэтак далей.

1. Сацыялістычная воля: узвышэнне працоўнага класа — гэта дзяка, якая безумоўна асуджана на перамогу; пакуль што мы згодныя.

¹¹ «Канец чалавека» паходзіць з кнігі Езэкііля. Там яно азначае мэта чалавека, але тут можа мець двайны сэнс. Мэта чалавека пры камунізме становіцца бессэнсоўнае рабства, якое заключаецца ў знешчэнні чалавека.

¹² Федэр мае на ўвазе тут Сацыяліст-дэмакратычную партыю і яе пацыфісцкае адгалінаванне — Незалежную сацыяліст-дэмакратычную партыю.

2. Шлях , пракладзеныя для дасягнення гэтай вялікай мэты, амаль цалкам няправільныя, таму што яны
3. заснаваныя на лжывых здагадках.
4. [Марксісцкая] сацыялістычная дзяржава непазбежна вядзе да камунізму, а значыць, да заняпад.
5. Паколькі сацыялі-дэмакратыя мае ншую мэту — узвышэнне працоўнага класа, усёх працоўных увогуле, яна сутыкаецца з жаданым унутраным канфліктам, бо лагічныя наступствы марксізму вядуць да прама супрацьлеглай практычнай мэце працоўнага руху.
6. З гэтага ўнутранага падзелу вынікае, што даволі часта нявызначана, у чым кропка ўрада.
7. Дзяля вялікай практычнай мэты (ўзвышэння працоўнага класа) трэба правесць больш рэзкую мяжу супраць «Спартак» большавісцкага камунізму змагацца з хаміістамі ўсёмі сіламі. Але сацыялічная дэмакратыя, арганізаваная праз прафсаюзы, сёння адчувае сябе слабой перад гэтым радыкальным групам, таму што яна прыняла марксісцкае мысленне як асноўны прынцып адукацыі, таму што ўсе марксісцкія спосабы мыслення лагічна вядуць да камунізму.

А цяпер доказ: пункт 2 сцвярджае, што шлях , пратапаны сацыялі-дэмакратыяй, амаль цалкам памылковы.

Уся гэтая арганізацыя, якая праводзілася па ўсёй краіне, прывяла да глыбокага расколу сярод насельніцтва нашай краіны. Пастаянна паўтараемыя паклёпы на працадаўцаў усёх вядоў, нават усёх буржуазных званняў, як на эксплуатацыйнага крывасмокаў рабочых, як і працуюць не былі без дапамогі, прывялі да неабгрунтаванай азлобленасці ганарлівага працы, што сёння непазбежна знаходзіцца сваё выразненне ў патрабаванні «дыктатуры пралетарыяту» («Камуністычны маніфест»). Асноўнае патрабаванне Эрфурцкай праграмы — пераход сродкаў вытворчасці з прыватнай уласнасці ва ўласнасць калектыву грамадства — сёння было ўцэнскае ў законе да «сацыялізацыі».

Кожнаму сур'ёзнаму палітыку цалкам зразумела, што поўная сацыялізацыя нашай эканамічнай руіны азначала б поўнае банкруцтва дзяржавы. Але прызнацца ў гэтым адкрыта свабодна народу нельга.

Дэвізам цяпер павінна быць не сацыялізацыя, а дэсацыялізацыя. Так мы чынам, вядоўную няўдачу любой сацыялізацыі спрабуюць кампенсаваць вар'яцым падатковым праектам так мы чынам у другі раз «экспрапрыяваць экспрапрыятараў». Усё гэта азначае не што іншае, як кніжку усю нацыянальную эканоміку на поўную разруху. Замест росту (падваенне вытворчасці, як абяцала ўся сацыялістычная літаратура за перыяд пасля рэвалюцыі, немагчымы) адбылося прама супрацьлеглае.

Аднак найгорш было б, калі б цяперашні сацыялістычны ўрад падумаў пра вялікія замежныя пазыкі. Гэта не толькі спыніла б наш эканамічны заняпад, але цалкам аддала б сябе ў працэнтнае рабства Антанты, з якога не было б вяртання.

Фундаментальная няўдача, асноўная памылка, на якой пабудаваны ўвесь гэты няправільны ланцуг дагавораў, патрабаванняў абяцанняў народу, — гэта цалкам няправільнае стаўленне да прамысловага капіталу пазыковага капіталу. Камуністычны маніфест, Эрфурцкая праграма, Маркс,

Энгельс, Ласаль, Каўцк не прызналі радыкальнай розніцы паміж прамысловым капіталам і пазыковым капіталам.

У гэтым пытанні ўся сацыял-дэмакратыя павінна пераасэнсаваць сваю дэю; гэтую фундаментальную памылку трэба выразна прызнаць і шчыра прызнаць без агаворак. Аднак тады трэба таксама няўмольна рабці адзін на магчымыя высновы. Аднак яны азначаюць радыкальную адмову ад бессэнсоўнай, бо цалкам памылковай, лютасці супраць прамысловасці, супраць працадаўцы. Работнік той, хто дае працу, належаць адно аднаму; у кожнага адна мэта — праца, вытворчасць; бо без вытворчасці, без працы не можа быць ні жыцця, ні культуры, ні руху наперад, ні ўздыму. У даволна непазбежныя супярэчнасці, як і яны снуюць паміж людзямі толькі таму, што яны людзі, значна менш важныя, чым вялікія агульныя інтарэсы працадаўцы і работнікаў. Гэтыя супярэчнасці можна трэба было вырашыць з дапамогай дагавораў аб найменш гандлёвых арганізацый да ўзаемнага задавальнення абодвух бакоў.

Але давайце не будзем далей разглядаць гэтыя пытанні, як і яны ўзнікаюць у рамках нашага трактата пра найбуйнейшыя палітычныя сістэмы, давайце толькі падкрэслім, што інтарэсы калектывнай працы цалкам супадаюць з нашай нацыянальнай прамысловасцю, з нацыянальнай эканомікай нашага народа.

Той, хто вучыць іх, прадстаўляе супрацьстаянне паміж працадаўцамі і работнікамі, як больш важнае, выяўляе сябе безадказным менавіта ў адносінах да работнікаў; бо тым самым ён падсякае карані дрэва, якое сапсе падтрымлівае работнікаў.

Аднак сацыял-дэмакратыя зрабіла гэта гэтым наклікала на сябе вечную вину перад нямецкай працай; гэтым яна прынесла невымоўныя пакуты нашаму народу, бо не можа выканаць усе свае абяцанні, бо не можа прынесці нам ні ўзаемаразуменне, бо не можа стварыць для нас працу, бо вымушана нават стварыць супраць нас узброеную сілу, бо не можа абысціся без дзяржаўнай службы, бо вымушана патрабаваць абавязку працаваць, бо ўсеагульнае роўнае правае выбарчае права для мужчын і жанчын старэйшых за 20 гадоў, нікому не дапамагае зарабці на жыццё, бо без дзяржаўнай гарантыі бяспекі асобы маюцца павінны ўзнікнуць хаатычныя абставіны, бо без інтэграцыі падпарадкавання асобы ў грамадства немагчыма жыццяздольнасць дзяржавы.

Такім чынам, глыбокая, поўная адчаю хваля расчаравання праходзіць праз увесь народ. Калі асобныя людзі ўсё яшчэ не разумеюць гэтага, міністры, члены парламента і народныя дэлегаты працягваюць весела хлусціць адзін аднаму, што «заваёвы рэвалюцыі» трэба абараняць ад «рэакцыі»: што азначаюць гэтыя два тэрміны, калі ўвогуле азначаюць, ніводны з іх не можа быць дзяржаўны дзеяч, не змог бы выразна растлумачыць народу.

Негатыўныя дзеянні рэвалюцыі, звяржэнне шэрагу старажытных дынастый, звяржэнне афэцэраў, скасаванне дваранства, роспуск арміі, карцей кажучы, «Вялікае знешчэнне», сапраўды не з'яўляюцца «выйгрышам».

І рэакцыя?! Закінутая, гнілая дактрына боскага права не мае ні дзе ў цэлым народзе дастатковай маральнай падтрымкі, каб прывесці да якой-небудзь энергійнага дзеяння; буржуазія, у дачыненні да сапраўдных буржуа, занадта баязлівая, занадта маральна разбэшчаная, каб выступаць супраць класава свядомай працы: таму пануючаму класу рабочых няма неабходнасці турбавацца аб дынастычнай або буржуазнай рэакцыі.

Але глыбокае расчараванне народа так званымі заваёвамі рэвалюцыі, нашымі словам, адсутнасцю рэальнага паляпшэння становішча народа, — вось у чым вялікая небяспека. Гэтае расчараванне вядзе да таго, што велізарныя масы адцякаюць усё далей налева, дзе ўжо дадзеныя абяцанні значна пераўзыходзяць дадзеныя.

У рэшце рэшт, больш нельга даваць абяцанняў нахштальт «усё ўсё м людзям». Гэта чыстае вар'яцтва, але кожная дэя, кожная з'ява, кожная дзейнасць, расцягнутая перабольшаная да крайнасц , у рэшце рэшт становіцца вар'яцтвам, а потым ператвараецца ў сваю супрацьлегласць. Гэтак жа з камуністычнай дэяй, што ўсё павінна належаць усёму, бо гэта ў рэшце рэшт прыходзіць да канца вырашаецца тым, што ўсе... нічога не маюць. Голад, адчай, пакуты, хваробы галечка прыйшлі ў Расію; людзі страцілі апошнія рэшткі мужнасці і радасці жыцця.

Паўтараю: велізарная фундаментальная памылка ў сацыялістычным свеце дзей у рэшце рэшт вынікае з няздольнасці прызнаць глыбокае стотнае адрозненне паміж прамысловым капіталізмам і пазыковым капіталізмам. Пажыраючы працэнты пазыковы капітал — гэта бачалі чалавецтва. Менавіта вечны, лёгкі бюрократычны рост буйнога пазыковага капіталу, а не прадукцыйнага, таварнага, прамысловага абаротнага капіталу, вядзе да эксплуатацыі народаў.

Я не магу тут абысціся без разгляду пытання, чаму гэтае стотнае адрозненне не было прызнана; ці сапраўды яно не было прызнана, ці, магчыма, было замоўчана на карысць буйнога пазыковага капіталу; ці заўсёды і дэры правадыры ў барацьбе супраць капіталізму, ці аўтары «Камуністычнага маніфеста», «Эрфурцкай праграмы» цяперашнія і дэры дзейнічалі з неабходнай добрасумленнасцю.

Найбольш сур'ёзнае жахлівае, калі хтосьці сумняваецца ў абсалютнай шчырасці цвёрдай перакананасці ў нашчага; гэта здаецца тым больш сур'ёзным, чым больш старанна хтосьці шукае прычыны сувязі, як я тычацца жыццёвых падзей. Таму я таксама не хачу даваць ніякага адказу на само гэтае пытанне, а толькі намякнуць на вялікія, незразумелыя сувязі, цытуючы выказванне Дызраэла, найвялікшага англійскага прэм'ер-міністра, лорда Бэкансфілда. Вось што ён павідаў у сваёй рамане «Эндымён»:

«Ні адзін чалавек не будзе ставіцца абіякава да прынцыпу расы. Гэта ключ да гісторыі, гісторыя часта такая забытая таму, што яе павідаюць людзі, якія не ведалі пра гэты прынцып ўсе ведаюць, як я ён утрымлівае». [Барон Сергі да Эндымёна]

Буржуазія.

Буржуа, для якога адпачынак уяўляецца яго буржуазным абавязкам, безумоўна, турбуе кожнае новае рэвалюцыйнае патрабаванне, як заўсёды з кожнай новай дэяй. Гэта азначае для яго неспакой; бо, магчыма, яму нават трэба было б пра гэта падумаць. Яму агульны ўсяляк змены; ён хоча адпачыць, і гора таму, хто прагне яго грашовога мяшка. Цяпер ад яго сапраўды хочучы яго працэнты, яго даход ад арэнды дамоў, працэнты па яго аформленых аблігацыях, працэнты, якія ён атрымлівае па патэках; карацей кажучы, тое, што складае яго адпачынак, яго задавальненне яго шчасце.

Тым не менш, мы павінны спытаць, што скажучы прадстаўніку класаў, які валодаюць пазыковым капіталізмам. Яны ўтвараюць, акрамя сапраўдных буржуа... Буржуа — гэта тып чалавека, з якім больш нічога нельга пачынаць; буржуа — гэта галіна на дрэве чалавецтва, якую трэба адсекчы, чым хутчэй, тым лепш. Гэта самаздаволеныя, самаўпэўненыя Бэбты з жаласна вузкім кругаглядам, якія не здольныя ні на які энтузіязм. Яны праводзяць свае дні ў вечнай манатоннасці з кавай, ранішняй газетай, раннім напоем, паўдзённай газетай, абедам, пасляабедным сном, выражаннем купонаў, пасляабедным напоем, сябрам ў пабе часам кінатэатрам. Не разумеючы ўсяго, што рухае свет, усяго, па чым прагне моладзь, усяго, што турбуе народ, дзяржаву грамадства, не турбуючыся пра вайну перамогу, яны вегетуюць гніюць, адначасова пылы выхад паслухмяныя — але буржуазія — гэта настолькі шырокі клас, што яе нельга гнараваць.

Так м чынам, праз скасаванне працэнтнага рабства зн шчаецца ашчаднасць; людз трапляюць у дом бедных.

Трэба рашуча адмаўляць, што адмена працэнтнага рабства ў цэлым можа паўплываць на ашчаднасць. Ашчаднасць мае гэтак жа мала агульнага з пануючым эканам чным поглядам , як, напрыклад, марнатраўнасць. Ашчаднасць марнатраўнасць — гэта чалавечыя якасц , як я альбо прысутн чаюць, альбо не, незалежна ад таго, ц ўхваляе эпоха дэю працэнтаў, ц не ўхваляе яе.

У пераходны перыяд, магчыма, можна спрыяць павел чэнню або памяншэнню ашчаднасц . Аднак у дадзеным выпадку я больш сх ляюся да меркавання, што рацыянальны, эканам чна свядомы чалавек скажа сабе наступнае: «Я больш не магу ў будучыні разл чваць на тое, што буду жыць тольк на свае працэнты. Аднак я хачу жыць у сталым узросце пры гэтым пак нуць што-небудзь сва м дзецям; таму цяпер я пав нен больш адкладаць». Скасаванне працэнтнага рабства, на маю думку, пав нна аказаць так эфект на большасць людзей. Што тычыцца пажылых людзей, то, вядома, яны будуць нах раваны на дзяржаўную падтрымку.

Тут я таксама пав нен яшчэ раз рашуча падкрэсл ць, што, ул чваючы цяперашн цяжар прамых падаткаў на маёмасць цяжар ускосных падаткаў на кожны лад жыцця, н чога з цудоўных працэнтных плацяжоў не застаецца, за выключэннем таго чалавека, для якога — гэта сапраўды нешта несправядл вае, з чым трэба змагацца — увесь даход паступае тольк ад вечных працэнтных плацяжоў. Таму, верагодна, не варта баяцца зн жэння ашчаднасц .

Няўжо (аг дны) буйны кап тал сапраўды настольк бясплодны? Ц не стварыў ён таксама сродк для маштабнага прагрэсу, як прынос ць чалавецтву большы плён, чым той, як зн шчаюць працэнты па пазыковым кап тале?

Не! Пастаноўка пытання тольк даказвае, што мамон стычная фразеалог я затуман ла наша яснае бачанне.

Вял к кап тал не стварыў сродкаў для маштабнага прагрэсу; хутчэй вял к кап тал вырас з працы! Увесь кап тал — гэта назапашаная праца. Вял к кап тал сам па сабе непрадуктыўны, таму што простыя грошы сам па сабе — гэта абсалютна бесплодная рэч. З розуму, працы даступнай або ўжо распрацаванай сырав ны ц м неральных рэсурсаў вырабляюцца каштоўнасц вырабляюцца тавары — дзякуючы працы тольк дзякуючы працы.

Бо кал ўкласц стольк грошай у найбольш урадл вую сельскагаспадарчую зямлю, у найбагацейшую вугальную шахту, то ад гэтага зямля не будзе даваць збожжа, а шахта сама па сабе не будзе вывяргаць вугаль! Давайце канчаткова пацвердз м гэта.

Кал людз вынайшл грошы, то яны, адпаведна, цалкам карысныя разумныя; бо ва ўс х У складанай эканом цы патрэбен гэты (усеагульна прызнаны) «чэк за выкананую працу». Але тое, што ў гэтых «грашовых мперыях» ёсць патэнцыял вечна расц з сам х сябе ў вел зарнасць — а грошы гэта робяць, кал могуць прынос ць працэнты, — гэта тое, супраць чаго бунтуе ядро нашай стоты; гэта тое, што ўзвышае грошы значна вышэй за ўсе ншыя зямныя праявы; гэта тое, што ператварае грошы ў дала. І ўсё гэта сапраўды тольк найвял кшы самападман чалавецтва!

Н чога, абсалютна н чога не можа ўзн кнуць тольк з грошай. Стол, шафа, адзенне, дом, нструмент, карацей кажучы, усё вакол нас мае нейкую каштоўнасць; у рэшце рэшт, можна выкарыстоўваць зламаны прадмет мэбл як дровы, каб сагрэцца, але з дваццац маркавай купюрай н чога нельга зраб ць; Я нават кавалачак сыру не магу ў яго загарнуць. Тольк пасля таго, як людз разумна дамов л ся аб палягчэнн абмену таварам для спажывання, аб вып сцы ваўчараў за выкананую працу, тольк тады гэтая паперка набывае сэнс мэту, цалкам лаг чна, што фермер за сваё збожжа атрымл вае ад вугальнай кампан не вугаль, а грошы; так м чынам,

чэк за ншую выкананую працу, напрыклад, в лы, посуд, плуг касу. Але на гэтым улада грошай пав нна скончыцца.

Так м чынам, маштабны прагрэс чалавецтва быў дасягнуты не грашыма, а сам м людзям , х смелым духам, х ганарл вай адвагай, х кемл вым розумам, с лай х рук, х сумеснай, таму грамадскай, працав тай працай. Так горда так выразна мы пав нны бачыць. Людз был галоўнай рэччу, а не жаласныя паперк , як я людз вынайшл для спрашчэння гандлю.

Далейшая праграма

Нягледзячы на тое, што скасаванне працэнтнага рабства не з'яўляецца канчатковай мэтай новага дзяржаўнага к равання, гэта сапраўды самы рашучы ўчынак, адз ны ўчынак, здольны аб'яднаць усе народы ў сапраўдную л гу нацый супраць тыран мамон зму, якая ахопл вае ўсе народы. Але гэта яшчэ не канец. Наадварот, скасаванне працэнтнага рабства пав нна прывесць да далейшых крокаў, бо, як мы бачылі, яно захопл вае глабальнае зло ў каран , прычым у самым галоўным каран .

Тольк кал будзе выканана першапачатковае патрабаванне аб адмене працэнтнага рабства, упершыню адкрыецца шлях для сацыяльнай дзяржавы. Гэта пав нна быць выразна прызнана дасягнута, нягледзячы на ўсе маманск я с лы. Закл к да сацыял зацы [пакуль працэнтнае рабства захоўваецца] — гэта не што ншае, як спроба дамагчыся фарм равання трэста ўс х гал н прамысловасць стварыць паўсюль г ганцк я кангламераты, над як м буйны пазыковы кап тал, нягледзячы на ўсе падатк на багацце, натуральна, зноў будзе мець вырашальны ўплыў у будучын . Сацыял стычная дзяржава на маманск м падмурку — гэта абсурд па сваёй прыродзе вядзе да кампрам су пам ж сацыял-дэмакратыяй, якая ўжо моцна забруджана маман змам, буйным кап талам.

Мы ж, наадварот, патрабуем радыкальнай адмовы ад маман стычнай дзяржавы перабудовы дзяржавы ў адпаведнасць з сапраўдным духам сацыял зму, у як м к руючай асноўнай дэяй з'яўляецца абавязак харчавання — у як м старая асноўная патрабаванне камун зму можа знайсць сваё рацыянальнае карыснае задавальненне — у форме таго, што кожны член народа атрымае прызначанае яму права на зямлю радз мы праз размеркаванне дзяржавай найважнейшых прадуктаў харчавання.

Мы таксама патрабуем, у якасць асновы новай дзяржавы, прадстаўн цтва народа праз Палату народных прадстаўн коў, якая пав нна аб рацца на самай шырокай аснове, а побач з ёй пастаяннай Палаты працы — цэнтральнай рады, у якой працоўныя кра ны маюць голас прапарцыянальна х размеркаванню па прафес ях эканам чным класе.

Нарэшце, мы патрабуем найвышэйшай адказнасць ад к раўн цтва дзяржавы. Гэта новае будаўн цтва дзяржавы на сацыял стычна-арыстакратычных асновах будзе разгледжана ў дадатковай працы.

як хутка з'яв цца ў таго ж выдаўца. Аднак перадумовай для ўсёй гэтай пабудовы застаецца скасаванне працэнтнага рабства.

Мая непах сная вера, больш за тое, мае веды дазваляюць мне выразна ўсвядом ць, што адмена працэнтнага рабства не тольк выканальная, але пав нна быць прынята паўсюль з неап сальнай радасцю. Бо майце на ўвазе: у адрозненне ад ус х ншых дэй, рухаў намаганняў, як м б добрым намерам яны н был нак раваны на паляпшэнне чалавецтва, мая прапанова не мае на мэце палепшыць чалавечую прыроду; хутчэй яна нак равана супраць такс чнай рэчывы, супраць з'явы, якая была х тра — не, д'ябальск м чынам — вынайздзена, цалкам супярэчна найглыбейшым пачуццям чалавека, каб зраб ць чалавецтва хворым, каб зацягнуць чалавецтва ў пастку матэрыял зму, каб пазбав ць яго лепшага, што ў яго ёсць, — душы. Рука ў руцэ побач з гэтым

пануе жажл вая, бязл тасная тыран я грашовых уладаў, для як х людз — тольк рабы працэнтаў, снуюць тольк для таго, каб працаваць дзеля дыв дэндаў, дзеля працэнтаў.

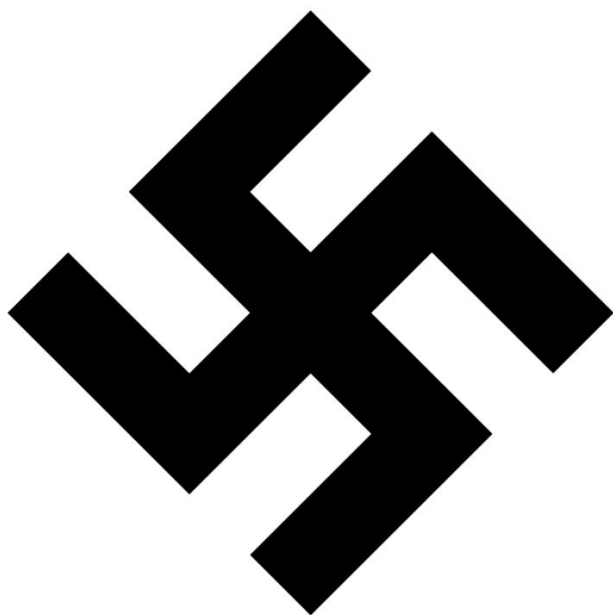
З глыбокай трывогай мы ўсведамляем жажл вую яснасць праўдз васць старажытных б блейск х прыказак, згодна з як м бог габрэяў Яхве абяцае свайму выбранаму народу: «Я хачу даць табе валодаць ус м скарбам свету; ля тва х ног будуць ляжаць усе народы Зямл , ты будзеш панаваць над м ».

Гэта глабальнае пытанне цяпер выкладзена перад вам ўс м . Глобальныя пытанн не вырашаюцца адным махам рук , але дзя ясная як дзень. І гэтая справа пав нна старанна прапагандавацца; мы пав нны выразна разумець, што перад нам самы грозны вораг — грашовая ўлада, якая ахопл вае ўвесь свет. З ншага боку — уся с ла, з нашага боку — тольк справядл васць, вечная справядл васць прадукцыйнай працы.

Працягн це да мяне рук , працоўныя ўс х кра н, злучыцеся!

Нямецкая дзяржава на нацыянальным узроўні

Сацыял стычны фонд

Прадмова па Адольф Гітлер

Кожная вялікая дзя патрабуе дзвюх рэчаў: волі да ўлады і выразных мэтай. Воля да ўлады, да вызвалення, палымаяная моцная ў нашых сэрцах, — Готфрыд Федэр у сваёй кнізе «Нямецкая дзяржава на нацыянальным сацыялістычным падмурку» прадставіў нашы мэты ясна, проста і зразумела для ўсёх. У ёй надзея туга мільёнаў знайшла форму магутнага выразу. Літаратура нашага руху атрымала ў ёй свой катэхізіс.

Мюнхен, 8 лістапада 1923 г.

Адольф Гітлер

Прадмова да пятага выдання

Тут мая праца « Нямецкая дзяржава на нацыянальным сацыял-стычным падмурку» з'яўляецца ў серыі «Нацыянал-сацыял-стычная б-бл-ятэка». Тэкст застаўся па сутнасці нязменным, але ўрыўкі, якія тычацца абставін часу выхаду гэтай працы (1923 г.), запазычаныя адтуль прыклады былі выдалены, а тлумачэнні ўжывагага пытання скарачаныя, паколькі апошняму будзе прысвечана спецыяльная праца.

Новае выданне павінна асабліва сведчыць пра тое, што ў асноўнай праграме нічога не змянялася.

Мурнау, кастрычнік 1931 г.

Готфрыд Федэр

«Шчасл выя людз , для як х вострая патрэба
навязвае высокую пал тычную дэю, якая,
быць выдатным простым,
прымушае ўсе ншыя дэ эпох служыць сабе.

Генрых фон Трайчке

Уводзны да першага выдання

Мы глядзім у будучыню, поўныя моцнай надзеі тугі. Германія будзе жыць, Германія не можа падзення. Германія трасецца, быццам ад непераадольных родавых пакут новай эпохі. Жалкія кайданы самав наватасц, а таксама замежныя мучыцелі, адпадаць будуць скруты з магутным пацсканнем плячэй, Германія пойдзе на чале народаў.

Калі б столькі пакут гора не было звязана з крахам падзеннем, мы маглі б з пэўным пачуццём шчасця ўдзельнічаць у днях стварэння новай эпохі. Калі мы кніжнічкі на дэградацыю дня, на блытаніну сучаснасці, мы ўбачым усюды магутную волю, сур'ёзную працу, натхнёную гонам і цыю. Нямецкая душа ўзмахвае крыламі да новага высокага палёту.

Сённяшнія задачы больш магутныя, большыя цяжкія, чым калі-небудзь у такой балючай гісторыі немцаў.

Такім чынам, неабходна вырашыць двойную задачу — не проста «аднавіць» дзяржаву эканоміку — але надаць ёй новую форму. І тым самым новую форму таксама для культурнага інтэлектуальнага жыцця нашага народа.

Старое нямецкае імкненне да аб'яднанай Германіі павінна нарэшце стаць рэальнасцю, узнёсшы новыя эканамічныя законы і змяніўшы кашмарную форму працэнтнай капіталістычнай эканомікі.

Такія ўсеабдымныя непераадольныя задачы чакаюць нас. Суровыя павучальныя духмяныя лагічныя задачы за нас; поўны трапятання перад тым, што адбылося гістарычна, на трывалым грунце найлепшай нямецкай традыцыі, заснаванай на найстаражытнейшай арыянскай мудрасці, народная дзяржава, эканоміка і культура павінны быць створаны нанова.

Тут рабочыя павінны ўсведамляць сваю велізарную адказнасць, бо на іх ускладаецца надзея ўсёй нацыі — на свабоду!

Але дзяржава нацыяналізацыя і змушана — гэта значна больш, чым проста вяртанне ў адхленне ад старых продкаў іх звычаяў, яна разрывае ланцуг марксісцкай дзяржавы эканамічнай формы, яна, як першая, найбольш рашуча дзяржава, свядома вядзе найцяжэйшую барацьбу супраць мамонскага і супраць сусветнай улады ўсеагульнага імперыялізму, супраць духу драпежнасці, згаданага абіякавацца.

Гэты ўніверсальны вялікі нямецкі рух за свабоду знаходзіць свайго найбольш магутнага, валадавага мэтанакіраванага актывіста ў асобе Нацыяналізацыя і стыхійнай нямецкай рабочай партыі. Партыя выклала свае мэты ў кароткай праграме, якая лаканічна абагульняе асноўныя патрабаванні руху ў 25 пунктах. Альфрэд Розенберг, галоўны рэдактар «Nationalist Observer»¹³, палемічнага органа нацыяналізацыя і стыхійнага руху Вялікай Германіі, у годнай падзяк манеры растлумачыў пункты праграмы паасобку ў кароткай працы¹⁴.

¹³ «Фёлькс-шэр Беобахтэр» быў набыты ў 1920 годзе НСДАП як орган партыі і рэдагаваўся Дэтрэхам Экартам. Да свайго смерці ў 1923 годзе, калі яе ўзначаліў Альфрэд Розенберг.

¹⁴ Розенберг упершыню апублікаваў сваю Wesen, Grundsätze und Ziele der Nationalsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung у 1923 годзе.

На падставе гэтай працы можна прынамс сказаць сябрам ворагам, чаго хоча Нацыянал-сацыял стычная нямецкая рабочая партыя. З ншага боку, у л таратуры па нацыянал-сацыял зме не хапае ўсебаковай працы, якая б дала справаздачу аб пал тычных эканам чных дэях, з як х зыходз ць нацыянал-сацыял зм, як я шлях ён мае намер пракласц ў дачыненн да нацыянальнай пал тык , каб дасягнуць сваёй канчатковай мэты — нацыянал-сацыял стычнай нямецкай дзяржавы, дзяржавы працы эфектыўнасц . Гэтая праца мкнецца выканаць гэтую задачу.

Так м чынам, нам трэба будзе асвятл ць зыходны пункт, шлях мэту нацыянал-сацыял зму, мы пакажам, чым нямецкая нацыянал-сацыял стычная дзяржава будзе стотна адрозн вацца ад снуючай дзяржавы, як я гал ны застануцца па сутнасц некранутым , у як х гал нах будуць праведзены стотныя рэформы, а дзе трэба будзе пракласц па сутнасц новыя шлях .

Нам трэба будзе шукаць адкрываць новыя шлях для грамадскага жыцця, асабл ва для нацыянальнай ф нансавай пал тык , для вырашэння расавага пытання звязаных з м пытанняў. Нам таксама трэба будзе кардынальна разабрацца з варожым прэрэчанням , скажэнням хлуснёй, як я ўжо стал гучным .

Задача, якую мы пастав л перад сабой, надзвычай вял кая, ўсё ж гэта тольк малая частка ўсяго маштабу абнаўлення Герман .

Усе намаганн был б марным , кал б рашучасць да смерц неўтаймаваная воля Л дар не працаваў дзеля эфектыўнасц дэй.

Наймацнейшая воля была б марна змарнавана, кал б мы не нас л ў сва х сэрцах непах снага выразнага вобраза таго, як пав нна выглядаць гэтая нямецкая дзяржава — Герман я, зямля нашых бацькоў дзяцей — згодна з нашай воляй — пасля нашай перамог !

1. Асновы

Маральныя асновы

Асновай нацыянал-сацыял стычнага дзяржаўнага кравання з'яўляецца поўная адказнасць перад народам перад самім сабой.

«Грамадскія нтарэсы вышэй за ўласныя» — першы закон нацыянал-сацыялізму.

Можа здацца дзіўным, што такія прынцыпы павінны быць устаноўлены для дзяржавы ў цэлым, бо з гэтых пераваг мы ведаем перавагі, калі дабрабыт усяго быў у свядомасці краіны коў асновай дзяржаўнага кравання. Калі сёння неабходна паставіць гэтыя прынцыпы вышэй за ўсе іншыя меркаванні, то гэта толькі выраз таго факту, што сучасныя грамадскія ўмовы з'яўляюцца чымсьці новым, акрамя выразу гэтага адзінства праваў людзей пачуцця. У гэтым першым прынцыпе мы бачым гэтак жа цесна звязаныя паміж сабой маральнасць эканоміка.

Грамадскія нтарэсы перад асабістымі нтарэсамі — гэта, перш за ўсё, маральнае патрабаванне. Але яно адначасова з выдатнай моўнай яснасцю выражае іерархічны парадак паміж дабрабытам цэлага апраўданым мкненнем асобы да асабістага набыцця ўласнасці. Такім чынам, гэты нацыянал-сацыял-стычны прынцып не як і чынам не выключае прыватную ўласнасць. Наадварот: нацыянал-сацыялізм цалкам цалкам прызнае значэнне ўласнасці. Ён ведае, што асабістая ўласнасць права свабодна распараджацца набытым з'яўляецца асновай любой эканоміка, акрамя таго, кожнай вышэйшай культуры; але нацыянал-сацыялізм гэтак жа прызнаў, што для прызнання прыватнай уласнасці неабходна правесці цалкам пэўныя межы, гэта значыць, дзе ўласнасць становіцца простым інструментам улады выкарыстоўваецца эксплуатацыйным чынам супраць дабрабыту цэлага.

Наўрад ці знайдзецца хачабы адзін сур'ёзна думаючы чалавек, які хацеў бы супярэчыць гэтаму першаму прынцыпу ў такой агульнай форме. Цяжасць будзе заключацца ў правільнай ацэнцы грамадскіх нтарэсаў у параўнанні з нтарэсамі асобнай прыватнай асобы. Нягледзячы на, несумненна, снаванне згода, што меркаванні грамадскіх нтарэсаў павінны быць вышэйшымі за прыватныя нтарэсы, характэрна, што, згодна з дзеючым сярод нас прававым ўяўленнем, менавіта ў дачыненні да формы выкарыстання маёмасці не снуе ніякіх маральных абмежаванняў, вызначаных па-за межамі злачынства. Вядома, забаронена ўжываць гвалт у дачыненні да бліжняга (вымагальніцтва - забойства - забойства па неасцярожнасці — здрада незаконнае ўзбагачэнне г.д.), але ніколі не забаранялася назапашваць невымерныя багацці карыстацца для гэтага часта даволі сумніўным банкаўскім бржавым тэхнічным сродкам. Акрамя таго, закон дае кожнаму крэдытору права бяспасна пазбавіць даўжніка яго жылля маёмасці пры неспрыяльных умовах — хвароба, смерць, дэфекты, неўраджай год — робяць выкананне ўзятых на сябе абавязацельстваў немагчымым. Кожны дасведчаны суддзя можа прывесці незлічоныя выпадкі, калі наш жорсткі закон разбурыў эканамічнае снаванне, калі кожнае здаровае пачуццё справядліва пайстала супраць таго, каб аддаць працаўтага, стараннага чалавека, якога, аднак, часова пераследавала няўдача, пад жорсткім ціскам уладу крэдытора.

Бязмежнае прызнанне асабістага права на належныя законныя прэтэнзіі ў цэлым лагічна павінна прывесці да шкоды грамадскім нтарэсам праз занадта высокую эксплуатацыю гэтай пачуццёвай перавертутай антысацыяльнай прававой дэмакратыі супярэчнасць з нашым дзяржаўным прынцыпам «Грамадскія нтарэсы вышэй за ўласныя».

У проц вагу пануючай у нас лжывай фундаментальнай фармулёўцы, кап тал стычнай, снуе ншая крайнасць — маркс сцкая дзя дзяржавы эканом к . Фундаментальная дзя гэтай эканам чнай формы — адмаўленне прыватнай уласнасц . Маркс сцкая дактрына даходз ць да таго, што тлумачыць уласнасць непасрэдна як «крадзеж» (Прудон)¹⁵. Яна патрабуе, на замежным жаргоне, як так незразумелы асабл ва нямецк м пралетарыям, «экспрапрыяцы экспрапрыятару»¹⁶ — ншым словам , пазбаўлення ўласнасц ! Гэтая дактрына, якая разбурае дзяржаву, народ, культуру эканом ку, знайшла сваё крайняе, але лаг чнае ўвасабленне ў руск м бальшав зме. У сва м эканам чным аспекце гэтую крайнасць можна абагульн ць у сказе:

«Усё належыць ус м».

Тут гаворка дзе пра дэперсанал зацыю ўласнасц , пра пераход усёй уласнасц ў анан мную ўласнасць цэлага.

З ншага боку, усё яшчэ пануючая сярод нас крайнасць неабмежаванага права ўласнасц ўжо прывяла нас да апошняга кроку перад храмам бога Мамона, на дзвярах якога залатым л тарам нап сана: «Усё належыць Адз наму». Нават гэтая страшная эканам чная форма пав нна гэтак жа прывесц да дэперсанал зацы ўласнасц — тольк ншым чынам — тым, што, нарэшце, усё працоўнае чалавецтва тут уц нута ў страшнае даўгавое рабства анан мнай ф нансавай улады.

У рэзк кантраст з тольк што ап саным эканам чным крайнасцям маркс сцкага сацыял зму высокакап тал стычнага мамон зму заходн х дэмакратаў, эканам чны дэал нацыянал-сацыял зму патрабуе рэал зацы прынцыпу «кожнаму сваё».

Менав та ў гэтым прынцыпе маральнасць эканом ка зноў жа найглыбей узаемазвязаны. Выдаленне маральных прынцыпаў з камерцыйнага жыцця сапраўды настольк характэрна для сучаснай эканом к , у якой менав та перавага большай уласнасц , большая х трасць, мастацтва пазбягаць дзяржаўнай улады нават у самых рызыкаўных справах, сх ляе шал . Погляд на тысячы пераважна цёмных снаванняў, як я чыняць свае свавольствы ва ўс х буйных гарадах, як я распараджаюцца фантастычным сумам , погляд на некальк пазоваў, як я даходзяць да суда, нягледзячы на ўвесь супрац ў удзельн каў, паказвае нам, накольк жahl ва разбэшчаная сучасная камерцыйная маральнасць. Давайце разгледз м, у адрозненне ад гэтага, жahl вую няшчасце ў колах сярэдняга класа жанатых працоўных, як я больш не могуць плац ць за малако хлеб для сва х немаўлят дзяцей, як я растуць, давайце ўдакладн м, што ў мног х выпадках сумленнай працай наўрад ц можна зараб ць на асноўныя рэчы для жыцця, асабл ва...

кал ёсць дзец , пра як х трэба клапац цца выхоўваць. Гора нтэлектуалаў свабодных прафес й пераўзыходз ць усе меры; мастак самага першага рангу, асабл ва кал х арыентацыя не адпавядае габрэйскай арыентацы густу, якая пануе сёння, проста адданыя голаду; сапраўдныя нямецк я вершы не могуць быць публ чна выкананы. Але зус м неап сальна гора тых, хто з-за дрэннага к равання дзяржавай у дачыненн да ф нансавай пал тык быў ашуканы сва м зберажэнням , пенс янераў пенс янераў з невял к м кап талам, нвал даў вайны, тых, хто вымушаны дапамагаць дабрачыннасцю, а таксама ўс х тых, хто спадзяваўся на ўпэўненасць дзяржаўных абл гацый, а таксама на стаб льнасць нашай нацыянальнай валюты залатое пакрыццё марк . Так стан — раскладанне эканом к — анарх я. Працав тасць аплачваецца недастатковай узнагародай, лянота ўзнагароджваецца, сумленны гандаль церп ць цяжжасц , лепш за ўсё кв тнее нездаровы гандаль, пасрэдн цк гандаль, спекуляцыя. Чым больш высокая ў культурных аспектах прадукцыя, тым горшая ўзнагарода, якую можна атрымаць. Давер аплачваецца

15 П'ер Жазэф Прудон (1809-1865) заяв ў у сваёй працы 1840 г. Qu 'est-ce que la proriете? што "la propriete c'est le том".

16 Гэтая фраза, запазычаная з французскага «Техproприation des expropriates», выкарыстоўваецца Марксам у «Кап тале», I, гл. 24: «Надыходз ць апошняга гадз на прыватнай уласнасц , экспрапрыятары экспрапрыяваны».

зрада, ды яшчэ з боку дзяржавы, якая павінна быць абаронцам закона і справядліва, адвакатам грамадскай маралі.

Нам зусім не трэба больш паказваць на карупцыю ў грамадскім жыцці, ўдаляць збядненне прэсы, а таксама на жаласнае бяспальнае нявартае краўніцтва нашай знешняй палітыкай, каб паказаць крайнюю дэградацыю нашага грамадскага жыцця нашай эканамічнай маралі.

Супраць гэтага матэрыялу стычнага збяднення забруджвання грамадскага жыцця нацыяналізацыя і стычная дзяржавы супрацьпастаўляе даўно правяраны прынцып дзяржавы эканоміка: «Кожнаму сваё», але перш за ўсё «Грамадскія інтарэсы вышэй за ўласныя». Узвядзеннем гэтага прынцыпу ў крывяны прынцып нацыяналізацыя і стычнай дзяржавы нацыяналізацыя і змязвае сябе з лепшым найбольш слаўным перыядам нямецкай гісторыі.

«Suum cuique»¹⁷ ужо быў эканамічным прынцыпам здоровага нямецкага ранняга Сярэднявечча, але асабліва на працягу доўгага перыяду ён забяспечваўся праз парадак цэхаў, кожнаму з якіх выдзялялася свая частка. Агульная праца паміж майстрам і вучнем за палову або траціну пенсы гарантавала работніку яго даход, лепшая праца вынікала знаходзілася сваё прызнанне ўзнагароду, а ў выпадках выдатных вынікаў — славу і багаты заробак.

«Suum cuique» упрыгожвае таксама найвышэйшы прускі ордэн — Ордэн Чорнага Арла, хоць тут у асаблівым сэнсе, што яго карона належыць асаблівым заслугам. Менавіта гэтая інтэрпрэтацыя асабліва адпавядае нацыяналізацыі і зму — не столькі таму, што тут гаворка дзе пра прыдворныя ўпрыгожанні, аднаковае ўшанаванне ваеннай службы, колькі таму, што ў ёй знаходзіцца сваё выражэнне маральнага зместу ўзнагароджанага выканання абавязку перад дзяржавай і народам, выканання абавязку, які выконваецца бескарысліва, без намеру без папярэдняй агляду і зэрнай зарплаты, адсунуўшы асаблівыя інтарэсы на другі план, народжаныя ўнутраным непераададльным пачуццём адказнасці перад дзяржавай і народам.

Мы, нацыяналізацыя і сты, пашыраем гэты прынцып ў нашым крывяным рунку, дадаем да «кожнаму сваё» нямецкага Сярэднявечча да дэ «заслужыць сваю карону» дзяржавы Фрыдрых з найвялікшым акцэнтам: «Злачынцу сваё пакаранне!». Кожнаму сваё, каб заслужыць сваю карону, кожнай добрасумленнай сумленнай працы — належная аплата, кожнаму асабліва выкананню — вышэйшая ўзнагарода, кожнаму беднаму кожнаму, хто нявінна трапіў у бяду, — дастатковую дапамогу з дзяржаўных сродкаў, але ў роўнай ступені ўсім, хто дзейнічае супраць грамадскай маралі эканамічнай паважліва, — заслужанае пакаранне.

Аднак мы падкрэсліваем, што не як мы чынам не ўваходзіць у абавязкі нацыяналізацыя і стычнай дзяржавы кантраляваць кожнага грамадзяніна індывідуальна ў эканамічных пытаннях, што эканоміка найлепш квітнее, калі яна максімальна свабодная ад бюракратычнай апекі. Мы таксама ведаем, што знешні рызыка для кожнага асобнага грамадзяніна праз дзяржаву — хутчэй у сэнсе «чалавека без рызыкаў» Наўмана, гэта значыць чалавека, чыё асноўнае знаходжанне павінна забяспечваць дзяржава, — дасягнула б прама супрацьлеглага выніку таму, чаго чакаў ад яе Наўман.¹⁸ Абавязак дзяржавы павінен абмяжоўвацца стварэннем перадумоў для эканомікі, якая сама сябе трымае.

¹⁷ Кожнаму сваё

¹⁸ Фрыдрых Наўман (1860-1919) быў пратэстанцкім тэолагам і бераўнім палітыкам, які заснаваў у 1896 годзе прапагандавую форму сацыяльнага і бераўні зму праз свой часопіс «Die Hilfe». Пасля Першай сусветнай вайны Наўман стаў першым старшынёй Нямецкай дэмакратычнай партыі (DDP).

як мага больш свабодным ад жакх вых л хварск х з'яў, як я мы ведаем у сучаснай працэнтнай кап тал стычнай дзяржаве.

Так м чынам, дабрабыт дзяржавы пав нен зноў стаць найвышэйшым законам, эфектыўнасць дзяржавы пав нна пастав ць прынцып «грамадск я нтарэсы вышэй за ўласныя» вышэй за ўсе ншыя меркаванн .

Аднак цяпер гэты прынцып роб ць неабходным сярод дзяржаўных дзеячаў, дзяржаўных служачых тых, хто займае выб тныя пасады ў грамадск м жыцц , рысу, якая сёння амаль цалкам зн кла з урадавага грамадскага жыцця, — адказнасць.

Усё наша грамадскае жыццё сёння знаходз цца пад непасрэдным знакам безадказнасц . Дэлегаты не нясуць адказнасц — хтосьц кажа, што яны «неўспрымальныя» — за тое, што яны робяць кажуць у парламенце. Адчайны тэрм н, кал ўспомн ць, што гэты выраз узяты з медыцыны, дзе гаворыцца, што орган зм ужо настольк прасякнуты ядам , што нядаўна ўведзеныя яды шкодзяць орган зму значна менш або зус м не шкодзяць, у той час як здаровы орган зм ад х памрэ. Фракцы не нясуць адказнасц за рашэнн большасц , м н стры не нясуць адказнасц за выкананне сва х абавязкаў, бо яны тольк функцыянеры партый, як я ўдзельн чаюць менав та ў фарм раванн ўрада. Кал нешта пойдзе не так, народ сапраўды пацерп ць найбольшую шкоду, але так званы адказны м н стр тольк замяняецца ншым так м жа безадказным партыйным функцыянерам. Пра сапраўдную адказнасць няма гаворк .

Ужо зварот да Усявышняга ў эпоху боскага права каралёў, на жаль, занадта часта быў давол асабл вай формай безадказнасц к руючых гаспадароў (рэдка я выключэнн , для як х адказнасць перад сва м богам была с нон мам х пачуцця адказнасц перад сва м народам, выразна прызнаюцца). Аднак у цэлым гэты дараг бог заўсёды быў, у рэшце рэшт, тольк зручным ахоўным шчытом, за як м магла хавацца на драб нках чыноўн ка, адказнага тольк перад сва м начальн кам, м н стра, адказнага тольк перад сва м каралём, к раўн ка, адказнага тольк перад сва м богам, самая неверагодная безадказнасць к руючага класа яго прадстаўн коў адносна рэальных жыццёвых патрэб народа.

Нацыянал-сацыял зму давядзецца радыкальна пазбав цца ад гэтай санкцыянаванай дзяржавай безадказнасц .

Над уваходнай брамай нацыянал-сацыял стычнай дзяржавы жалезным л тарам будзе стаяць надп с «Найвышэйшая адказнасць» . Той, хто мае гонар займаць к руючую пасаду ў нтарэсах вял кага народа, не можа дастаткова моцна нагадваць пра сваю адказнасць. Сапраўды, тольк той можа быць л дарам, хто нос ць гэтае глыбокае пачуццё адказнасц ў сва х грудзях. Для ўс х дзяржаўных служачых тых, хто займае публ чную пасаду, гэтая адказнасць пав нна быць асабл ва агаворана выконвацца з бязл таснай строгасцю. Тольк так м чынам можна, так бы мов ць, сапраўды прымус ць да аднаўлення.

Тольк так м чынам можа адрадз цца ўзрасц самае каштоўнае, што дазвол ць л дару народу зноў стаць сапраўднай нацыянальнай г старычнай супольнасцю — давер. І з даверу тады можа зноў узрасц вера, якая, з адказнасцю л дара, прывядзе да аднаўлення абнаўлення Герман , да абуджэння нямецкай душы ў нацыянал стычным стане працы дзейнасц , у як м кожны знойдзе сваё.

Эканам чныя асновы

У здаровым эканам чным арганізме маральнасць нацыянальная эканоміка не могуць быць аддзеленыя. Інакш эканоміка пакутуе наймацнейшым чынам, асабліва ў дачыненні да самай ганаровай задачы кожнай эканомікі — задавальнення попыту. Без веры ў гандаль, без працаў тасц, без лаяльнасці чыноўнікаў рабочых ніякая праца не можа квітнець.

Эфектыўнасць, справядлівасць, прадпрымальніцкі дух, энергія, узаемны давер паміж усім ўдзельнікам эканамічнай задачы — неабходныя перадумовы для росквіту любой эканомікі. Усё гэта трэба толькі адзначыць, каб прызнаць яго выключнае значэнне.

Кожны, хто быў эканамічна актыўным у сучаснасць, нядаўным мільянерам, ведае, наколькі сёння не хапае гэтых выдатных рэчаў. І хто ў рэшце рэшт церпіць шкоду ад выратавальных дактрынаў марксізму яго аперацыйных метадаў, забастовак, сабатажу, нядбайнай ахайнай працы? — Але ў рэшце рэшт толькі само насельніцтва, якое праз такія разбуральныя для дзяржавы народна-дактрыны страціла ўсялякае пачуццё супольнасці бачыць сваю найважнейшую задачу ў класавай барацьбе. Таму да гэтага ж боку павінны быць накіраваны скаргі, якія гучаць асабліва з нацыяналістычных лагераў, што мы больш не народ, што мы павінны спачатку зноў стаць народам, калі хочам вярнуць сабе страчаную пазіцыю ўлады міжнароднага статусу.

Гэтыя скаргі апраўданыя, але са скаргамі наперад не рушыць. Марксізм не вагаўся рэалізаваць свой эканамічны палітычны дэал, калі меў на гэта спадку, ён не цураўся жорсткага падаўлення дыскантаў: у Расіі ён назаўжды прымусіў сваіх ворагаў замаўчаць, знішчыўшы ўсю буржуазную інтэлігенцыю, сярод нас — праз законы аб абароне рэспублікі.¹⁹ Атрыманне палітычнай улады, вядучае, з'яўляецца перадумовай любой эканамічнай нацыянальнай палітычнай рэформы. Мы ведаем гэта гэтак жа добра, як камуністы сацыял-дэмакраты, але мы хочам палітычнай улады не дзеля яе самой, не для таго, каб выкарыстоўваць набытае становішча ўлады супраць пэўнага класа, а для таго, каб стварыць перадумовы для эканамічнага мору сярод нацыянальных таварышаў, аб'яднаных у працоўную супольнасць. Задавальненне попыту²⁰ — гэта задача нацыянальнай эканомікі, а не прыбытковасць, якая сёння амаль выключна з'яўляецца вырашальнай у вытворчасці тавараў. З гэтай фундаментальнай пазіцыяй нацыяналістаў сацыял-дэмакраты змушаны ўступаць у рэзкую апазіцыю да асноўных эканамічных дэякапталістычнай дзяржавы. Спачатку выраблялася не тое, што было неабходна, а тое, што было прыбыткава. Усё, што не абяцала прынесці дастатковыя працэнты дывідэнды, з самага пачатку не прымалася. Асабліва яркім прыкладам вар'яцтва прыбытковасці сучаснай капіталістычнай эканомікі можа служыць той факт, што жыллёвае будаўніцтва, нягледзячы на страшэнную патрэбу ў жыллі — гэта значыць, нягледзячы на найважнейшую патрэбу — проста не вядзецца, таму што яно не прыбыткавае! Тое, што жыллёвае будаўніцтва, разгледжанае ў нацыянальна-палітычным сэнсе ў больш высокім сэнсе, сапраўды было б прыбытковым, не патрабуе тут дадатковых тлумачэнняў, але адразу зразумела з таго, што было сказана, асабліва ў дачыненні да сацыяльных задач дзяржавы. Акрамя таго, калі людзі галадаюць, мерзнуць, то капіталістычная эканоміка, накіраваная на прыбытак, ніяк не чынам не бачыць свайго абавязку задавальняць гэтую патрэбу праз вытворчасць таннага добрага абутку, адзення, жылля і г.д., бо прызнанай пакупніцкай здольнасці насельніцтва гэта не «прыбыткава». З іншага боку, індустрыя раскошы ва ўсіх галінах цалкам занята

¹⁹ У пасляваеннай Германіі быў падобны закон — Федэральны закон аб абароне Канстытуцыі (Bundesverfassungsschutzgesetz), які быў прыняты ў 1950 годзе.

²⁰ Пад задавальненнем попыту трэба разумець задавальненне жыццёвых патрэб насельніцтва па даступных цэнах. сукупнасць усіх, хто аб'яднаны ў адну нацыянальную супольнасць.

мкнецца акружыць сябе чыстай раскошай, як сёння. Але кап тал стычная дзя прыбытковасц насамрэч становіцца эканамічным нонсэнсам у галінах нашай эканомікі, як і сёння крываюць усё, у банкаўскай бржавой сцэме. Факт пануючага становішча банкаў найбольш яскрава даказвае эканамічную бессэнсоўнасць кап тал стычнай дэ. З дапамогай «прадукцыі» банкаў бржаўнікоў не было накормлена і воднае дзіця, і кожнае было апанута мерзлай асоба, увогуле і кожнае было забяспечана нават самае малое, што неабходна для жыцця. Гэта сцвярдзенне зусім не з'яўляецца дэмагагічнай фразай, яно нават не ўключае ў сябе неабходнасць інстытутаў грашовых аперацый, яно толькі з усёй яснасцю паказвае, якая велізарная розніца сёння паміж сапраўды нацыянальна-эканамічным задавальненнем попыту, так м'як жаданні нацыянал-сацыялістаў, цалкам прыватна-капіталізму арыентаванай эканомікай, заснаванай на прыбытку.

Нават у нацыянал-сацыялістычнай дзяржаве будучы свае банкі і фінансавыя ўстановы, але яны ўжо не будуць крываюць раўніц нацыянальнай эканомікі, а будучы яе слугамі, грошы ўжо не будуць гаспадарам дзяржавы і народа, а будучы толькі неабходным сродкам для абмену таварамі. Мы дакладна ведаем, што гэтая бртва супраць банкаўскага бржавога капіталу будзе азначаць найцяжэйшую бртву для нацыянал-сацыялістычнага руху, таму што сёння ў банкаўскім бржавым капітале канцэнтравана найбольшая паўната ўлады, якую калі-небудзь меў свет. Тут гаворка дзе пра барацьбу не на жыццё, а на смерць за ўладу, працуйце ўнік ведае гэта лепш, чым большасць нашых сяброў паслядоўнікаў. Гэтая бртва будзе значна больш складанай, бо цэлыя пласты насельніцтва ўсё яшчэ знаходзяцца ў пастцы вар'яцтва прыбытковасці.

Фундаментальнае пытанне, на якое тут трэба яшчэ раз з усёй яснасцю адказаць, — гэта пытанне аб тым, як нацыянал-сацыялізм у аснове стаіць у дачыненні да ўласнасці. З фундаментальных назіранняў першага раздзела асабліва запісанай там фундаментальнай апазіцыі марксісцкаму сацыялізму натуральным для нацыянал-сацыялізму вынікае фундаментальнае прызнанне ўласнасці. Гэта прызнанне прыватнай уласнасці занадта глыбока ўкаранілася ў арыёмскія жыццё. Творчы розум, як прызнае навакольнае асяроддзе, як стварае навакольнае асяроддзе, каб стварыць сфармаваць з яго свой свет, творчы чалавек, як здабывае яго плодзі зямлі праз цяжкую працу, як асядае, будзе сабе дамы гарады, як і ўкараніўшыся ўкараніўшыся ў коле сваіх сваякоў, сваіх расавых таварышаў, чалавек, як затым рухаецца па такой інфраструктуры, укаранёнай у глебу, да вышэйшай культуры стварае для сябе свой — гэты — свет у больш высокім інтэлектуальным сэнсе ў галіне філасофіі, паэзіі, музыкі, мастацтва скульптуры — гэты чалавек, безумоўна, не можа ўспрымаць гэта так, чым як тое, што творы яго рук, як і нарадзіліся з яго ўласных, таксама з'яўляюцца яго ўласнасцю. З гэтага ведання творчага чалавека непасрэдна ўзнікае павага да ўласнасці чужых ўзнікае закон.

У фундаментальнай непрымальнай апазіцыі да творчага розуму стаіць прагны, зладзейскі розум чужых людзей, як і кожнае не ведала дыхання стварэння, як і неспакойна перамяшчаюцца з месца на месца, як і кожнае не магло пусціць карані дзе, як і не падымалася шырока, з глебы, у працяглым развіццё да ўсё вышэйшай культуры, але, са сваім неспакойна рухомым розумам сваім грашымі, перамяшчалася з краіны ў краіну, калі яны "пасвілі" асобныя гарады або ўчасткі зямлі. Нават на палях творчых народаў габрэі па сутнасці стаяў даволі далёка ад рэальнай вытворчасці, мы не ведаем габрэя як землеўладальніка, не як рамесніка, не як інжынера або майстра-будаўніка, не як фабрычнага наёмнага рабочага, сапраўдны творчы ген і чужы яму нават у выяўленчым мастацтве навуках. Рухомы розум пачынае сваю характэрную дзейнасць толькі там, дзе твор быў створаны творчай рукой, прадмет быў выраблены, там прагны розум ведае, як здабыць гэтыя тавары для...

сябе пераўтварыць х у сваю грашовую выгаду. Не для задавальнення нацыянальных эканамічных патрэб, а для атрымання як мага большага прыбытку для сябе ад гэтага руху вытворчасці да спажывання, яна ўстанавіла сябе паміж вытворцамі і спажывальцамі — узнёў гандляр. Сёння гандляр мяняла стаў саветам дырэктараў банкаўскім уладаром. Эканоміка ўсяго свету перавярнулася з ног на галаву самым бессэнсоўным чынам. Разумны, вынаходлівы, смелы, творчы прадуктыўны розум больш не пануе; пануе крывадушны розум, няздольны стварыць што-небудзь сваё, эксплуатацыйны прагны. Грошы пануюць над працай крывёю.

Рухомы розум габрэя здолеў зрабіць усё магчымым, нават зямлю праз патэку, найбуйнейшыя даўно ўсталяваныя галіны прамысловасці праз ананімнае зацые праз акцыянерныя кампаніі, а праз эканоміку дзяржаўных аблагаў мжнародны капітал нават аддзяліў урады ад х народаў. Сёння ўсе ўрады залежаць ад буйнога пазыковага капіталу ў адноснах да сваіх народаў яны з'яўляюцца толькі зборшчыкам працэнтаў для сваіх ананісных гаспадароў на Уол-стрыт, у Лонданскім Сіці Парыжы.

Гэтыя кароткія назіранні паказалі нам найглыбейшую таямніцу непрымымага супрацьстаяння паміж творчымі народамі і прагнымі габрэямі. «Арыец стварае, габрэй захоплівае свет».

Тут можна каротка дадаць, што сучаснае вельмі тонкая розніца паміж уласнасцю і валоданнем. Валоданне зусім не абавязкова павінна быць уласнасцю, валоданне не можа быць створана самастойна. У выпадку валодання паходжанне валодання не ставіцца пад сумнеў. Яўрэйскі захоп ў валоданне маёмасцю арыяў х народаў цяпер крывадушна стваральны камі праз сваю фанасавую ўладу. Гэтая абстрактная форма ўласнасці ў выглядзе юрыдычных патрабаванняў, аблагаў, патэк і г.д. зрабіла ўсё свет сёння падпарадкаваным капіталу праз працэнты. Працэнтная капітал стычная эканамічная форма звычайна не ведае межаў валодання, яна дазваляе цэлым народам з усіх працаў падпарадкоўвацца працэнтам купіць банкаўскіх фондавых магнатаў.

Супраць гэтай не надта страшнай працэнтна-капітал стычнай рабаўніцкай эканомікі нацыяналізацыя змусіла супрацьстаяць абмежаванню права ўласнасці. Прынцып гэтага абмежавання заключаецца ў сказе: «Грамадскіх інтарэсах вышэй за асабісты інтарэс». Тое, што гэтая мяжа ўласнасці можа быць паднята вельмі высока, вынікае з таго факту, што нацыяналізацыя змусіла ў якасці мара не адкаліць нават найбуйнейшыя прамысловыя прадпрыемствы, пакуль яны застаюцца ў прыватнай уласнасці стваральнага каў (мы думаем пра Крупа, Маннесмана, Тысена і г.д.), як супярэчлівы інтарэсам цэлага, асабліва калі ўладальнік гэтых буйных прадпрыемстваў маюць пачуццё разуменне сацыяльных пытанняў здольныя знайсці правільныя межы паміж належнай уласнай выгадай ад вытворчасці, адэкватным цэнаўтварэннем на продаж задавальненнем попыту нацыянальнай эканомікі, а таксама адпаведнай годнай формай удзелу працоўнай сілы ў даходах прадпрыемстваў.

Тут мы каротка выкладзем асноўныя назіранні адносна знешніх формаў вытворчасці. Магутны рост нямецкай эканомікі да вайны адрозніваўся вельмі ўдалым спалучэннем буйнога, сярэдняга і малога бізнесу. Цяпер, у цэлым, у тэндэнцыі да буйнога бізнесу сапраўды крыецца небяспека для нацыянальнай эканомікі, паколькі наступны крок вышэй за буйны бізнес, як больш не служыць задавальненню попыту, а высокім капітал стычным інтарэсам панавання рынку дыктатуры цэн. Тым не менш, вядома прызнаецца, што некаторыя галіны прамысловасці могуць працаваць толькі як буйны бізнес. Гэта датычыцца тых галін прамысловасці, якія мы звычайна называем цяжкай прамысловасцю. Не жадаючы ўдавацца ў падрабязнасці на дадзены момант, можна ў асноўным сказаць, што нацыяналізацыя стычная дзяржава не мае падстаў мкнуцца да фундаментальных змен у гэтых знешніх формах эканомікі. Нацыяналізацыя змусіла адкаліць усё вядомае «сацыялізацыі» або нацыяналізацыі ў марксісцкім сэнсе. Наш эканамічны дэал патрабуе як мага большай

колькасць эканамічна свабодных спаванняў менавіта ў сярэднім малым бізнэсе. Мы ведаем, што толькі свабодныя незалежныя людзі, якія могуць свабодна распараджацца сваёй працай і сваімі працоўнымі даходамі, напоўнены сур'ёзным пачуццём адказнасці за сваю працу, што толькі на гэтай глебе нараджаюцца магутныя асобы, што толькі на глебе свабоды адказнасць квітнее пачуццё супольнасці, якое аб'ядноўвае тых, хто звязаны агульнай працай, у супольнасць жыцця лёсу, тым самым робіць іх свабоднай, самасвядомай нацыяй. Толькі на такой глебе дабрабыт асобнага чалавека можа аб'яднацца з дабрабытам цэлага.

На межах дзяржавы эканоміка

Манчэстэрызм²¹ дзяржаўны сацыялізм — гэта палярныя супрацьлегласці, калі гаворка ідзе пра ўстанаўленне межаў, якіх дзяржава павінна прытрымлівацца пры сваім умяшанні ў эканоміку. Першая дактрына патрабуе максімальнай свабоды ад любой дзяржаўнай апекай, яна хацела б бачыць дзяржаву нязванай да ролі наднавага вартаўніка. Дзяржаўны сацыялізм лічыць, што большасць прадпрыемстваў лепш за ўсё весці к раваць самой дзяржавай. Найбольш экстрэмальныя формы сацыялізацыі або нацыяналізацыі, што з'яўляецца рускім тэрмінам для кравання прадпрыемствам ўсё, паказаў ўсё, хто бесстаронне назваў за сацыялістычным эксперыментам, з пераканаўчай яснасцю, што такія камуністычныя формы вытворчасці ўдоўгатэрміновы. Той, хто сачыў за нашымі тлумачэннямі асноўнага эканоміка, зможа без цяжкасцей распазнаць унутраныя прычыны гэтай з'явы. З аднаго боку, падаўленне прадпрыемстваў іх цыятывы, адсутнасць матыву прыбытку, і кватэры канкурэнцыі, а з другога боку, прымус да працы, які збязляе таснай са злай ажыццяўляўся саветам, павінен звесці перавагу вытворчасці да мінімуму.

Паступовая, больш мяккая форма «дзяржаўнага кантролю» над прадпрыемствамі, якую мы ведаем з нямецкага эканамічнага жыцця, можа быць паспяхова прыменена толькі ў розных галінах дзяржаўнай эканомікі. У галінах, якія канкуруюць са свабоднай эканомікай, асабліва ў галінах буйной прамысловай вытворчасці (вугаль), камерцыйны поспех моцна абмежаваны ў параўнанні са свабоднай эканомікай, якая мае магчымасць прымаць усе важныя рашэнні хутчэй самастойна, чым гэта абавязкова магчыма ў выпадку дзяржаўных прадпрыемстваў. Каб правільна ацаніць, якія прадпрыемствы ў цэлым падыходзяць для дзяржаўнага кантролю, мы павінны дакладна разумець, якую пазіцыю займае дзяржава ў агульным функцыянаванні нацыянальнай эканомікі.

Мы растлумачылі, што нацыяналізацыя лічыць задачай эканомікі ў задавальненні попыту. Вытворца спажывец, вытворца карыстальнік — два галоўныя ўдзельнікі кожнай эканомікі. Цяпер мы ведаем, што выкарыстанне, урэшце рэшт, заўсёды ўсюды чыста індывідуальнае, або выказанае вельмі выразна: кожны кавалак хлеба сапраўды можа быць спажыты толькі адным чалавекам, адзенне таксама прызначана толькі для асабістага карыстання, фінансавыя ўлюбеныя час забяспечвае дах толькі невялікаму, звязанаму колу, працоўнае месца дае ўлюбены час пасаду толькі, магчыма, большай, але ўсё ж абмежаванай колькасцю таварышаў па працы, таму мы зусім не можам казаць пра агульнае спажыванне або выкарыстанне прадуктаў. Такімі чынам, калі спажыванне, урэшце рэшт, індывідуальнае, тое ж самае можна сказаць пра вытворчасць, пра вытворчасць тавараў. Чым больш каштоўны прадукт прадукцыйнай працы, тым яснаей, што ён узнёс толькі з вельмі асабістых творчых ідэй. Для твораў розуму ў галіне навук выяўленчага мастацтва, у галіне тэхнічных вынаходніцтваў адкрыццяў гэта адразу зразумела, але нават у выпадку сабранага твора ў

²¹ Манчэстэрызм — гэта школа эканамічнай думкі, якая ўзнікла ў 19 стагоддзі ў Манчэстэры як рэакцыя на пратэктарныя законы Коры 1815—1846 гадоў. Яна выступала за свабодны гандаль і падтрымлівала прамысловыя супраць аграрных ітарэсаў землеўладальніцтва. Галоўным прыхільнікам гэтага руху быў Рычард Кобдэн (1804-1865) Джон Брайт (1811-1889).

фабрычна-падобныя прадпрыемствы, у якіх механізацыя з дапамогай машын амаль цалкам выключае
 ндыў дуальную працу чалавека, у рэшце рэшт усё яшчэ застаецца ў сьлёзое, што пара абутку, якую
 вырабляе менавіта гэты работнік, можа быць выраблена толькі ім, а не іншым. Аднак якасць
 прадукцыі зніжаецца з ростам механізацыі. Ужо ў сельскай гаспадарцы дзейнічае старое правіла:
 «Вока гаспадара адкорміць ваё быдла», гэта значыць, толькі асабісты догляд жывёлавода дае найвышэйшыя
 вынікі.

Усе спробы камуністычнай эканомікі кожны раз заканчваліся поўным правалам.
 Таму мы павінны прыняць заяву, што спажыванне, вытворчасць супярэчаць сацыяльным
 Цяпер, як толькі чалавецтва адмовілася ад першапачатковых эканамічных формаў ндыў дуальнай
 гаспадаркі ў сям'і перайшло да больш складаных эканамічных формаў праз падзел працы ўтварыла
 вялікія дзяржаўныя супольнасці, паміж вытворчасцю спажываннем з'явілася нешта новае —
 гандаль, камерцыя, а таксама фінансавая сістэма.

Гэта вельмі простае эканамічна-філасофскае названне дае нам найбольш выразнае сведчанне
 аб тым, у якіх сферах дзяржава павінна абмяжоўваць сваю эканамічную дзейнасць. Сапраўды, адразу
 зразумела, што тут гаворка дзе пра пытанні, у якіх кожны чалавек аднолькава зацікаўлены. І цалкам
 лагічна, што тут дзяржава знойдзе сваю сферу абавязкаў як увасабленне агульных інтарэсаў.

Калі наша эканамічная філасофія правільная, дзяржава павінна была зрабіць нешта
 ўзорнае ў адной з гэтых галін, калі яна ўжо спрабавала ў гэтым. Гэта яна таксама зрабіла ў галіне
 транспарту. Дзейнасць нямецкіх чыгуначных уладаў да вайны была проста ўзорнай, яна застаецца такой
 нават сёння, паколькі старая вернасць абавязку сумленнасць усё яшчэ пануюць. Часта таксама
 прыпавядаюць асабліва дасканаласць недзяржаўнай чыгуначнай сістэмы ў Амерыцы; гэта таксама
 дакладна ў пэўным кантэксце, паколькі рух адбываецца значна больш свабодна, многіх дробных
 цяжкасцей, якія ў нас звязаны з бюракратычнай сістэмай, наўрад ці можна было пазбегнуць. Нават
 будаўніцтва лакаматываў вялікіх памераў у Амерыцы раней выклікала ў нас здзіўленне, але галоўнай
 прычынай гэтага было тое, што больш шырокая каляна амерыканскай чыгуначнай сеткі сапраўды
 зрабіла гэта тэхнічна больш магчымым. Але гэта не аспект транспарту, а тэхнічны факт, які не
 ўваходзіць у сферу нашых назіранняў. З іншага боку, значна больш важным для нашага пытання
 з'яўляецца - бяспека чыгуначнага транспарту. У гэтай галіне нямецкія чыгункі пастаянна ўсведамлялі
 гэтую найважнейшую задачу дзяржаўнага транспарту могуць таксама прэтэндаваць на рэпутацыю тых,
 хто зрабіў усё магчымае ў тэхнічным арганізацыйным плане. З якой безадказнай неабдуманасцю
 жыццё пасажыраў было падвергнута небяспецы ў гэтай галіне менавіта на амерыканскіх французскіх
 чыгунках, вынікае з гісторыі чыгуначных аварыяў на амерыканскіх французскіх чыгунках да
 нацыяналізацыі, пакуль яны служылі неабдуманай пагоні за прыбыткам парызскіх Ротшыльдаў. –
 Такім чынам, нават тут мы зноў бачым фундаментальную супрацьлегласць паміж капіталістычнай
 дзяржаўнай прыбытковасцю дзяржаўнай абавязку эканомікі задавальнення попыту.

Задача гандлю — перш за ўсё служыць нацыянальнай эканоміцы праз бяспечную, хуткую танную
 перавозку тавараў людзей да месцаў выкарыстання або працы. Пытанне прыбытковасці ў дзяржаўным
 прадпрыемстве стаіць толькі на другім месцы, альбо гэта толькі пытанне тарыфнай палітыкі. Да
 гандлю, натуральна, належыць таксама пошта і тэлеграф. Нават тут дастаткова толькі паважанай памяці
 пра дзейнасць нямецкай поштавай і тэлеграфнай адміністрацыі, каб паказаць, наколькі бяспечна,
 хутка надзейна дзяржава выканалі гэтую важную нацыянальна-эканамічную задачу.

Гандаль жа заўсёды лчыўся выключнай задачай прыватнай прадпрымальніцкай дзейнасці. Цяпер пра гандаль нельга казаць так адназначна, як пра транспартную сферу. Пад дзяржаўным рэгуляваннем з самага пачатку разглядаецца толькі пэўны тып тавараў, прычым тавары масавага спажывання. Наколькі мала можна было чакаць да вайны разумення дзяржаўнага рэгулявання гандлю найважнейшым харчовым прадуктам — бо дактрына свабоднага гандлю кравала нашым нацыянальна-эканамічным ладам мыслення, — настолькі мала можна чакаць сёння, улічваючы бессаромнае лхвярства на найважнейшыя харчовыя прадукты ў яшчэ незабыты пасляваенны перыяд, што дзяржава аб тым, што задачай дзяржавы з'яўляецца забеспячэнне падрыхтоўкі, перадачы размеркавання найважнейшых харчовых прадуктаў, трапіць на ўрадлівую глебу. Выключна мы знаходзім, нават сярод нашых антыподаў у эканамічнай галіне, бальшавікоў, спробы вырашыць гэтую праблему, гэта значыць праз дзяржаўны кантроль над вытворчасцю яе размеркаваннем. Што тут няправільна, як мы ўжо паказалі, дык гэта жаданне кравіць вытворчасцю або разумець яе заўсёды кантраляваным дзяржавай спосабам. З нашых боку, правільнае размеркаванне вытворчасці, несумненна, з'яўляецца асабліва важнай дзяржаўнай задачай. Характэрна, што ў Расіі адзіным захаваным буржуазным органам зацыям быў сельскагаспадарчыя вытворчыя спажывецкія кааператывы, гэта значыць, тыя органы зацы, якія дакладна ставілі перад сабой задачу захоўвання збору найважнейшых харчовых прадуктаў у агульных інтарэсах, з нашых боку, забеспячэння спажывуца ў агульных інтарэсах. Агляд нашых нямецкіх

Эканамічнае жыццё паказвае нам цяпер, што нават сярод нас гэтая дзяржава не зусім новая, але кааператыўная дзяржава ўсё больш укараняецца паўсюль тым самым стварае перадумовы, якія нацыяналізацыя змае на ўвазе для рэгулявання гэтага надзвычай важнага пытання. Кааператыўнае выкарыстанне сельскагаспадарчай прадукцыі забяспечвае, з аднаго боку, фермеру адбор яго прадукцыі па адэкватных цэнах, забяспечвае кааператыўную закупку ўгнаенняў, сельскагаспадарчай тэхнікі г.д., асабліва спрабуе забяспечыць задавальненне попыту шляхам стварэння сельскагаспадарчых складаў. З нашых боку, спажывецкія саюзы са свайго боку зрабілі цалкам практычныя крокі для пастаўкі прадукцыі спажывуцам як мага непасрэдна, перш за ўсё, з падаўленнем пасрэднага гандлю. Аб'яднанне вытворчых спажывецкіх кааператываў пад дзяржаўным наглядам прызначана вырашыць гэтае пытанне.

Нават тут сутнасць пытання зноў жа заключаецца ў наступным: не прыбытковасць, а задавальненне попыту — гэта першачарговая задача эканомікі.

Для гандлю застаецца больш чым дастаткова магчымасцей, асабліва ва ўсёх сферах, дзе пад сумнеў узнікае асаблівы фактар рызык. Для харчовага прадукту, які заўсёды бяспечны пры любых абставінах продажы, фактары, якія характарызуюць прадпрымальніцка, з самага пачатку лквідуецца.

Фінансавая сфера — гэта трэцяя найважнейшая рэч, якая павінна быць падпарадкавана дзяржаўнаму рэгуляванню. Многія фінансавыя тэарэтыкі тлумачаць грошы як сродак абмену таварам; гэта тлумачэнне сапраўды не лжывае, але не поўнае незразумелае. Тым не менш, гэтае вызначэнне выказвае правільнае меркаванне, што грошы — гэта сродак для гандлю таварам. Той факт, што дзяржава прэтэндуе на прывілей чаканкі манет, ужо даказвае, што дзяржава лчыць грошы асабліва важнай сферай грамадскага жыцця. Той факт, што дзяржава стварыла цэлы шэраг раздзелаў у крымінальным кодэксе, які тычацца падрабук, таксама даказвае, што гэта грамадская справа першараднай важнасці. Фактычна, дзяржава таксама доўгі час вызначала сваёй уласнай уладай, што павінна лчыцца грашыма ў грамадскім жыцці.

гандаль. Асабл вая арыентацыя ф нансавых тэарэтыкаў — хартал сты22 — прадстаўляе дзяржаўную тэорыю грошай, якая коратка абвешчае: «Грошы — гэта тое, што дзяржава абвешчае грашыма». Так мчынам, грошы цалкам аддзеленыя ад субстанцы грошай, пячатк дзяржаўнага суверэн тэту дастаткова, каб раб ць «грошы» з жалеза, алюм н ю, фарфору , перш за ўсё, паперы. Сучаснасць вучыць нас, што гэтая тэорыя сапраўды стала рэальнасцю. Прац ўн к гэтых ф нансавых тэарэтыкаў — метал сты23 — трымаюцца старой дэ , што грошы пав нны мець унутраную каштоўнасць, так мчынам, пав нны быць з каштоўнага металу (золата срэбра). Аднос ны сучаснасц не пацвярджаюць гэтую арыентацыю, бо на самой справе дзяржава нават вырабляе грошы з паперы, нават грошы, на як я можна сапраўды нешта куп ць, нават кал банкноты зроблены з зус м н кчэмнай паперы. Але пытанне пакупн цкай здольнасц гэтых грошай — гэта ншая г сторыя. Тут зн жэнне пакупн цкай здольнасц грошай, якое знаходз цца ў адваротнай прапорцы да павел чэння колькасц папярэвых грошай, здаецца, пацвярджае рацыю метал стаў, бо на самой справе залатыя сярэбраныя манеты не прывял да страты пакупн цкай здольнасц папярэвых грошай. Але гэта звязана з ншай прычынай, а менавіта з таварным характарам залатых грошай. Не таму, што залатыя грошы з'яўляюцца сапраўдным золатам, яны захоўваюць сваю пакупн цкую здольнасць, а таму, што залатыя грошы таксама з'яўляюцца таварам. Дваццац мараквая манета сёння атрымл вае сваю пакупн цкую здольнасць зус м не ад знака дзяржаўнай валюты «20 марак», а ад таго, што яна ўтрымл вае ў сабе тавар — ачышчанае золата. Але мы не можам больш затрымл вацца тут на гэтых спрэчных ф нансавых тэарэтычных пытаннях, нам давядзецца больш падрабязна пагаварыць пра гэтыя пытанн ў прадстаўленн дзяржаўнай ф нансавай с стэмы ў адпаведнасц з разважанням нацыянал-сацыял стычнай рэформы. Тут гаворка дзе пра прызнанне таго, што ф нансавая с стэма, у выпадку пытання, якое хвалюе нас зараз, аб межах дзяржавы эканом к , у любым выпадку належыць да гал н, як я, як надзвычай важная справа ўсяго эканам чнага жыцця, гэтак жа, як гандаль гандаль найважнейшым прадуктам харчавання, безумоўна, пав нны падвяргацца самаму дбайнаму ф дуцыярн

Сама важнасць ф нансавай праблемы сёння не патрабуе спецыяльных тлумачэнняў. Улада буйных ф нансавых дзяржаў, як я к руюць ус м, в давочная кожнаму, хто жадае яе ўбачыць. Пран кл вы чалавек ужо даўно прызнаў, што менавіта некампетэнтная, лжывая паз цыя дзяржавы адносна ф нансавай с стэмы з'яўляецца асноўнай прычынай сучаснага катастроф чнага стану дзяржаўных ф нансаў. Той факт, што большасць так званых дзяржаўных цэнтральных банкаў зус м не з'яўляюцца чыста дзяржаўным нстытутам , а акцыянерным кампан ям , у як х урады захавал за сабой тольк пэўныя кантрольныя правы, ужо дае ўяўленне пра забытаную с туацыю ў гал не дзяржаўнай ф нансавай с стэмы.

Нацыянальныя пал тычныя фонды

Няма дзяржавы без улады, а без улады — няма ўрада. Няма н чога больш в давочнага в давочнага для здаровага энсу. Кал сярод нас, ва ўрадавых колах, хтосьц ўсё яшчэ л чыць, што ўвогуле здольны к раваць, маючы поўную адсутнасць ваеннай пал тычнай улады, трэба аднесц гэта да поўнай грэбавання нашай грамадскай думкай.

Улада без нструмента ўлады немысл мая; пал тычная ўлада ваенныя сродк ўлады ўзаемаабумоўл ваюць гэтак жа цесна, як эканом ка маральнасць неаддзеленыя. Каб вярнуць страчаную ўладу, снуе тольк адз ны сродак — стварэнне ваеннага нструмента ўлады.

22 Чартал сты падтрымл ваюць выкарыстанне ф ятных грошай або выпушчаных урадам токенаў (лац.: charta) у якасц нацыянальнай валюты.
Метал сты л чаць, што грошы атрымл ваюць сваю вартасць з каштоўных металаў, выступаюць супраць ф ятных грошай, бо яны не маюць унутранай вартасц .

Як жажла пакарана наша бедная айчына за тое, што яна адмовілася ад дэўлады аддалася пацыфіскай фанфары, якую мы зараз адчуваем штодня штогадзны. «Каб прадухліць пагаршэнне стуацыі», мы самі здаліся знашчылі сваю зброю, «каб прадухліць пагаршэнне стуацыі», мы падпісалі Версальскі дыктат, «каб прадухліць пагаршэнне стуацыі», берлінскі ўрад сказаў «так» «амаль» на ўсё, што ад нас патрабавалася, «каб прадухліць пагаршэнне стуацыі», мы дазволілі ўжываць супраць нас любую злосць, кожнае прыніжэнне, любую эксплуатацыю. З гэтым бессаромным лозунгам баяўнасць пакарыў нямецкі народ быў уведзены ў яшчэ больш глыбокія пакуты. Мы выканалі тое, што ад нас патрабавалася, ...

Міністр, які хацеў быць немцам, доктар Ратэнаў²⁴, адважыўся публічна заявіць: Няма абсалютнай немагчымасці выканаць, пытанне толькі ў тым, наколькі глыбока можна дазволіць народу трапіць у бяду! Гэта азначае, нашымі словамі — хоць словы Ратэнаў так дастаткова зразумелыя: нямецкая нацыя цалкам безабаронная, палітычна цалкам бяспільная, інтэлектуальна яна амаль ашаламлена, яна можа проста працягваць працаваць. Яна дазволіла сабе абцяжарыць так гаванцыяжарыны, што члены Выбранага народа могуць, дзякуючы гэтым рэпарацыям, вечна весці гламурнае жыццё без працы ва ўсёх краінах свету коштам нямецкай працы. Але цяпер існуе небяспека, што нават велізарная працоўная сіла немцаў можа зламацца пад гэтым фантастычным цяжарам. Таму немцаў трэба пастаянна падтрымліваць жывымі з дапамогай стымулятараў менавіта так, менавіта чынам падтрымліваць на мяжы хваляванняў чужых магчымасцей, каб яны маглі працаваць, заўсёды збараўчы ўсе сілы ў падманлівай надзеі, што калі-небудзь яны змогуць вызваліцца ад свайго цяжару. «Пытанне толькі ў тым, наколькі глыбока можна дазволіць народу трапіць у бяду!» Гэта было палітычнае меркаванне міністра Ратэнаў, якое так шанавалі ўсе рэспубліканцы.

Калі мы ўспомнім гэтую парадыгму сучаснага нямецкага дзяржаўнага краваня, дык толькі для таго, каб пацвердзіць гэты жажлы прыклад, які ляжыць так блізка да нас: безабаронная бяззбройная нацыя вымушана проста марыцца з усёмі, нават з любымі высмейваннямі. Супраць гэтага для нас слушная вера ў знешнюю магутную дзяржаву, якая адна можа гарантаваць марысвабоду. Мы абыходзімся без гістарычных прычын, гэта не задача маніфеста, а справа гісторыка.

Адначасова з дэяй знешняе краванай палітыкі ўлады ёсць жорсткая канстытуцыйная дзяржава, краваная ўнутры краіны. Мы даволілі блізка падышлі да гэтага дэальнага стану ў бсмаркаўскай дзяржаве ўлады, але ў галінах, якія тычыліся фанансавай сістэмы неабмежаванага прызнання прыватнай уласнасці, а таксама патрабаванняў, якія з гэтага выніклі, нашы юрыдычныя дэцалкам падпарадкоўваліся капіталістычнай дэ.

Не патрабавецца асаблівага падкрэслвання таго, што ў плане ўнутранай палітыкі нацыяналізацыя змезумоўна стаіць на пазіцыях закона, паколькі ўсе павінны быць роўныя перад законам і павінны быць адрознены ў грамадскім ладзе. Але неабходная стотная трансфармацыя рэалізавацца ў дачыненні да асноўнай дэцалкам, якая для немца азначае ўнутраную патрэбу, добраахвотнае падпарадкаванне вышэйшым інтарэсам цэлага, тады як прадпісанні закона, якія дзейнічаюць сярод нас сёння, выглядаюць проста як загады ўлады сапраўды як загады ўлады, якая не стаіць на службе цэлага, але менавіта ў дачыненні да пытанняў уласнасці паставіла абарону ўласнасці вышэй за абарону

²⁴ Вальтэр Ратэнаў (1867-1922) быў яўрэйскім прамыслоўцам палітыкам, які займаў пасаду міністра рэканструкцыі ў 1922 годзе ў Міністэрстве замежных спраў. Яго настойнае патрабаванне таго, каб Германія выканала свае абавязацельствы па Версальскім дагаворы, выклікала варожасць нямецкіх нацыяналістаў, ён быў забіты ў чэрвені 1922 года. Рэакцыяй Веймарскага ўрада на гэтае забойства стала абвешчэнне ў ліпені 1922 года Закона аб абароне рэспублікі (Republiksschutzgesetz), на які часта спасылалася Федэр.

асобы. Питанне новага парадку публічнага права трэба будзе больш падрабязна абмеркаваць у нашым раздзеле.

Цяпер коротка звернемся да пытанняў знешняй формы дзяржавы. Канчатковае рашэнне па гэтым пытанні зусім не тэрміновае. У цэлым яно можа быць вырашана толькі пасля даволі фундаментальнай ачысткі нашых унутраных палітычных умоў. Аднак магчымы шлях да гэтай унутранай палітычнай ачысткі нам здаецца выключна праз дыктатуру, якая з поўнай рашучасцю адсякае спальвае крыніцы разлажэння хвароб у нашым нацыянальным целе.

Патрабаванні, якія мы прад'яўляем да такога лідара, надзвычай высокія: яго павінны адрозніваць гарачая любоў да свайго народа, нязломная воля, практычна лунатычная ўпэўненасць ва ўсёх сваіх рашэннях. Тое, што яго інтэлектуальныя здольнасці павінны ўзвышацца над сярэднім, вядома, але веды здольнасць ў розных галінах не з'яўляюцца вырашальным фактарам. Веды навучанасць могуць быць рэальна заваны нашым — колькі людзей валодае высокім ведам, вялікай яснасцю думкі, вялікай інтуіцыяй, найлепшым мастацкім талентам, — але калі яны не хапаюць апошняй рэчы — гарачай волі, нязломнага імпульсу, заснаванага на глыбокай маральнай сур'ёзнасці, то яны ніколі не будуць стаяць наперад на чале нацыі, як першапраходцы лідары, да новых вышынь. Мы думаем пра такія рэалізацыі геніяў, як Хрыстос, Лютэр, Саванарола²⁵ Мухамед, дзяржаўных дзеячаў, як Басмак Кромвель, генералаў, як Фрыдрых Вялікі²⁶ Ёрк²⁶, г.д. Дыктатар павінен быць цалкам свабодным ад усёх непатрэбных абмежаванняў ваганняў, для яго не можа быць ніякіх непазбежнасцяў, бо менавіта ён павінен ствараць гісторыю ён хапае смелай рашучай рукой, калі праб'е яго гадзінна, ён увасабляе тугу нацыі, таму ён ніколі не памыляецца носіць фанатычную любоў тых, каму яго ўчынак прыносіць вызваленне. Ён павінен умець ненавідзець, так моцна біць тасна, як ён любіць свой народ сваю святую задачу. У адноснах да сваіх памочнікаў калег ён стаіць як першы сярод свабодных роўных людзей.

Гэтая старая нямецкая дэя ляжыць у аснове гэтай жалезнай сувязі паміж правадыром яго сяброў дзеля справы.

Ён лідар, таму што ён даказваў сваю вартасць, пакуль ён даказвае сваю вартасць.

Кожная сіла не была падвойлена яго прысутнасцю Ён выцягвае ўсю схаваную энергію, Паказваючы кожнаму ягоны непаўторны талент, Але пакінуўшы ўсё такім, як мы зрабілі х прырода, Іназручаючы толькі за тым, каб яны былі нашым У патрэбным месцы часе.

(Шылер, Валенштэйн)²⁷

Ён строга жорсткі да сябе, арыентуецца па сваіх законах. Ён знаходзіць час для ўсёх слухае ўсё, але цалкам здольны адрозніваць важнае ад няважнага. Дзеля дасягнення сваёй мэты ён можа не баяцца.

²⁵ Джыралама Саванарола (1452-1498) быў даслаўным канскім манахам, які прапаводаваў супраць карупцыі ў дзяржаве духавенстве прадказваў, што Фларэнцыя стане магутным Новым Іерусалімам, калі выправіць свае маральныя загані. Яго дадатковая адмова падтрымка Свяшчэннай лідар Папы Аляксандра VI супраць Францыі справакавала яго адлучэнне ад царквы ў 1497 годзе пакаранне смерцю ў наступным годзе.

²⁶ Людвіг граф Ёрк фон Вартэнбург (1759-1830) — прускі фельдмаршал, які выступаў супраць супрацоўніцтва прускага генерала Юліуса фон Граверта з французамі падчас уварвання Напалеона ў Расію ў 1812 годзе, такім чынам, адыграў важную ролю ў стварэнні Шостай кааліцыі супраць Напалеона, якая завяршылася выгнаннем Напалеона на Эльбу ў 1814 годзе.

²⁷ Фрыдрых Шылер, «Пікаламне», першая п'еса з яго трылогіі пра Валенштэйна (1799). Пераклад належыць Сэмюэлю Тэйлару Кольрыджу.

кроў вайна, ён не можа адпачыць расслаб іцца, пакуль не дасягне сваёй мэты, тады ён забяспечвае сваё стварэнне далей, наколькі гэта магчыма па-чалавечы, але ён можа сам адысць, як гэта зрабіў дыктатар Сула, тым самым забяспечвае сваю працу двайным чынам: ён дзейнічае здалёк, але ўсё ж не прымушае ўсё праз сваю моцную асобу вымяраць незвычайным стандартам; з нашчага боку, больш свабодныя незалежныя паслядоўныя змогуць развясціцца, калі Тытан не будзе пастаянна вызначаць палітычнае паўсядзённае жыццё, а застанецца лідэрам у духоўным сэнсе. Такія бліскучасць дзеянняў будзе адрозніваць дыктатара, як зноў павядае Герман юна на вяршыню. Калі тады выхад з балота будзе знойдзены дзякуючы дасягненням незвычайнага лідэра, унутраныя знешнія перадумовы для незалежнага нацыянальнага жыцця будуць адноўлены, тады нацыя можа зноў вырашыць адносна знешняй формы дзяржавы.

Наша ўяўленне пра будучую форму дзяржавы будзе стотна залежаць ад таго, як будуць сфарміраваны пэўныя формы грамадскага жыцця, асабліва выбарчае права народнае прадстаўніцтва, якое з яго вынікае. Мы, безумоўна, маглі б падумаць пра магчымасць здаровай рэспубліканскай формы дзяржавы, як у Старажытным Рыме. Сапраўды, амаль усе гэтыя старычныя ўспаміны ў Германіі паказваюць на манархічную форму дзяржавы. Аднак з манархічнай формай дзяржавы ніяк не звязана непарыўна дынастычная дэя. Наадварот, здаецца, што занадта часта дынастычныя пераходы развясціваліся значна на шкоду народам. Іншы фактар закласаваў нас да крайняй асцярожнасці ў пытанні магчымага адраджэння манархічнай формы дзяржавы — наступстваў спадчыннасці сярод дынастый. У балючай гэтай сторыі нямецкага народа можна неаднаразова сустрэкаць, што трэцяе пакаленне пасля значнага краўні растрэчвала спадчыну сваіх продкаў, шкодзіла гонару і годнасці нацыі, страціла ўладу і мперыі разбурала мёртвыя дабрабыт грамадзян. Калі немец кажа пра перавагу манархіі, асабліва пад спадчынным краўчым домам, ён заўсёды мае на ўвазе тых, каму гэтыя сторыі дала эпідэмію «Вялікіх». Мы думаем пра Карла Вялікага, Отана Вялікага²⁸, Фрыдрых Вялікага²⁹ і тых нешматлікіх, хто стаў на адным узроўні з гэтым рэальным краўнікам; але гэта толькі маліённае ўспаміны пра галерэю няздольнасці, ляюты, эгаізму, марнатраўства, фантазіі, аддаленасці ад народа і ншых небяспечных рысаў, звязаных з імёнамі Людовіка

²⁸ Карл Вялікі (каля 742-814) стаў каралём франкаў у 768 годзе і пашырыў сваё панаванне за межы Францыі на Каралінгскую імперыю. імперыя, якая ахоплівала большую частку Заходняй Еўропы.

²⁹ Отан Вялікі (912-973) быў герцагам Саксоніі, як і стаў каралём немцаў у 936 годзе, перамог венграў у 955 годзе і заваяваў каралеўства Італія ў 961 годзе. У 962 годзе ён быў каранаваны імператарам Папам Янам XII і краўні з Рыма як імператар Свяшчэннай Рымскай імперыі.

³⁰ Людовік Вялікі (778-840) быў сынам Карла Вялікага, з якім ён краўні як суімператар з 813 года. У 817 годзе ён падзяліў сваю імперыю паміж трыма сынамі плямёнамі Карла Вялікага, якім краўні як кароль Італіі. Аднак Бернард паўстаў супраць свайго дзядзькі і быў пакараны асцяпленнем, неўзабаве пасля чаго памёр. Людовік Вялікі адкупіў сваю жорсткасць тым самым страціў значную частку свайго прэстыжу як краўніка. Франкская імперыя была адзначана грамадзянскімі войнамі да канца яго праўлення.

³¹ Атон III (980-1002) быў краўніком Свяшчэннай Рымскай імперыі з 996 года і падчас свайго краўніравання сутыкнуўся з вялікім супрацьўленнем з боку славянскіх народаў, таму быў вымушаны адмовіцца ад імперскіх тэрыторый на ўсход ад Эльбы, хоць яму, тым не менш, удалося ўмацаваць уплыў хрысціянства ў Польшчы і Венгрыі.

³² Вацлаў I (каля 907-935) з дынастыі Пржэмысловічаў быў герцагам Багеміі з 921 года. У 929 годзе Багемія падверглася нападу ўсходнефранкскага караля Генрыхы II Птушкоўца і была вымушана аднавіць выплату даніны апошняму. Вацлаў быў забіты групай дваран у змове са сваімі братамі Баляславам, які стаў наступным герцагам Багеміі.

Карла VI (1368-1422) называлі «le bien-aimé» (Каханы), а таксама «le fou» (Вар'ят). Ён пакутаваў ад прыступай вар'яцтва, яго праўленне было адзначана працяглым канфліктам так званай Стагадовай вайны. Працяглай варажасцю Карла з Бургундыяй скарыстаўся Генрых V, які перамог французцаў у бітве пры Азенкуры ў 1415 годзе. Паводле дамовы ў Труа, падпісанай у 1420 годзе, Генрых атрымаў за жонку дачку Карла VI Кацярыну, а таксама права пераемнасці французскага трона.

Фрыдрых В льгельма III34, В льгельма II35 дастаткова, каб выразна прызнаць, што дынастычная форма дзяржавы н як м чынам не гарантуе дабрабыту нацы .

Тое, што выяўляе сх льнасць немца да манарх , — гэта патрэба немца ў л дары гатоўнасць падпарадкавацца л дару. Менав та гэтая апошняя рыса, мабыць, асабл ва тыповая рыса немца, мы занадта добра ведаем гэтую рысу нямецкага характару ў яе добрых дрэнных баках. Вернасць да смерц дазваляла яму змагацца атрымл ваць наймагутнейшыя перамог , яна дазваляла яму сц нават пад замежным сцягам ; але яна таксама ўключае ў сябе вял кую адсутнасць незалежнасц сярод слабейшых тыпаў аж да н кчэмнасц рабства, любоў да ўсяго замежнага адсутнасць разважл васц .

Так м чынам, пытанне аб пераемнасц ў самой Герман не ўяўляе цяжкага вырашэння. Значна складанейшае пытанне тычыцца праблемы л дара.

Дагэтуль выбар л дара больш-менш заўсёды пак даўся на волю выпадку. Княжацкае ложа зус м не гарантуе нтэлектуальных здольнасцей неабходных рыс характару, як я абавязкова патрабуюцца ад манарха. І кал ўспомн ць сучасную нямецкую эканом ку, дзе простае членства ў парты вырашае пытанне квал ф кацы на вышэйшыя дзяржаўныя пасады, мы пав нны надаць гэтаму пытанню асабл вую ўвагу.

У любым выпадку, цяжасць заключаецца ў захаванн маральных характарных якасцей таго, у чые рук пав нен быць ускладзены лёс народа. Аднак, кал дыктатар бярэ на сябе к раўн цтва, як носьб т нацыянальных памкненняў, будучы л дар пав нен з'яв цца са свядомай вол нацы як найлепшы найбольш прыдатны. Так м чынам, можа заставацца цалкам адкрытым пытанне аб тым, ц пав нна найвышэйшая каштоўнасць аб'яднацца ў адной асобе, ц к раўн цтва дзяржавай пав нна складацца з двух ц больш чалавек. У любым выпадку адно для нас застаецца нязменным: той, каму даручана к раўн цтва найвышэйшым дзяржаўным справам , няхай гэта будзе каранаваная асоба ц консульск трыумв рат, нясе найвышэйшую адказнасць у найлепшым выпадку ў канстытуцы . Так м чынам, найвышэйшая адказнасць будзе найважнейшым нацыянальным пал тычным падмуркам, як будзе адрозн ваць нацыянал-сацыял стычную дзяржаву ад папярэдн х формаў к равання.

Асабл васцю нацыянальных пал тычных асноў нацыянал-сацыял стычнай дзяржавы з'яўляецца патрабаванне нацыянал стычнай дзяржавы, у якой прадстаўн к замежных кра н рас выключаны з к раўн цтва дзяржаўным справам , а таксама з займання дзяржаўных пасад.

Вял к ўрок усёй нямецкай г сторы можна коротка выказаць тым фактам, што Герман я заўсёды была беднай, слабой няшчаснай, кал яе к раўн к пераследвал замежныя нтарэсы, а вузк я дробныя клопаты асобных прав нцый гарадоў став л ся вышэй за агульныя справы Рэйха; гэтак жа Герман я заўсёды была моцнай магутнай, кал яна была аб'яднанай, а яе к раўн к думал адчуваў па-нямецку, а прав нцы гарады адчуваў сябе членам вял кай агульнай айчыны. Закрыццё нацы знешне пры ўсёй свабодзе разнастайнасц ўнутрана. Гэта прав льная дэя нямецкай дзяржавы. Рэйх Б смарка ўжо

34 Фрыдрых В льгельм III (1770-1840) быў каралём Прус з 1797 года. Нягледзячы на тое, што ён спрабаваў праводз ць пал тыку нейтрал тэту ў напалеонаўск х войнах не далучыўся да Трэццяй каал цы , ён быў вымушаны праваенную партыю, якую падтрымл вала яго каралева Лу за, далучыцца да Чацвёртай каал цы 1806 года, што прывяло да б твы пры Ене, у якой Прус я пацярпела паражэнне ад Напалеона.

35 В льгельм II (1859-1941) быў апошн м нямецк м мператарам к раваў з 1888 па л стапад 1918 года. В льгельм не падтрымаў строг я антысацыял стычныя законы Б смарка звольн ў канцлера ў 1890 годзе. Кал Аўстрыя была вымушана напацц на Серб ю пасля забойства эрцгерцага Франца Фердынанда ў Сараева, ён вырашыў падтрымаць Аўстра-Венгрыю, хоць ўсведамляў небяспеку вайны, у якую магл ўцягнуцца Рас я, Францыя Англ я.

Так м чынам, аб'яднанне ўс х нямецк х плямёнаў у замкнёнай нацыянальнай дзяржаве з'яўляецца нашай найважнейшай нацыянальнай пал тычнай мэтай. Ва ўнутранай пал тыцы федэратыўны федэральны характар буйнейшых прав нцый, як склаўся г старычна, пав нен быць захаваны або адноўлены. Нацыянальна-пал тычныя базавыя л н ў гэтым плане наступныя: усе функцы Рэйха, у як х гаворка дзе пра ўладу пал тычнага станов шча Германскага Рэйха ў дачыненн да замежных кра н, з'яўляюцца справай Рэйха. Гэта М н стэрства замежных спраў, пасольствы консульствы, пашпартная с стэма, кантроль за знешн м гандлем, мытная с стэма , перш за ўсё, арм я флот.

Падобным чынам транспартныя ўстановы, безумоўна, будуць рэгулявацца ў адпаведнасць з дырэктывам
заканадаўства Рэйха, але тым не менш яны застануцца ў сваёй асаблівасці, адміністрацыйна-прававага характару, а не
ўладай права.

тольк знешняя з'ява; так м чынам, у лепшым выпадку наступ ла б часовае палягчэнне, супакойванне боляў, але хвароба працягвалася б. Нават спроба лячэння з дапамогай ачышчэння крыв не змагла б прынесц трывалага выздараўлення, кал б не была л кв давана асноўная прычына, а менав та недастатковае або дрэннае харчаванне ц ншыя шкодныя абстав ны. Тольк такое лячэнне знутры вонк можа прынесц сапраўднае выздараўленне. Гэта зразумела ўс м. Менав та так трэба праводз ць расследаванне, кал мы маем справу з хворым нацыянальным орган змам. Нават тут вельм мала карысц ад барацьбы са знешн м с мптомам хваробы. Занадта добра адчуваецца як сумная праўда вядомая прымаўка: «Дробных зладзеяў вешаюць, а вял к х адпускаюць на волю». Частата парушэнняў супраць агульных нтарэсаў — гэта тольк знешн знак таго, што за кул сам адбываюцца рэчы, як я ў значнай ступен шкодзяць агульнаму дабрабыту. Бо тольк кал ў дзяржаве нешта гн лое, такая вял кая шкода можа працягвацца стаць трывалай пагрозай для снавання самой дзяржавы. Кал дзяржава сама па сабе хвора, то, хутчэй за ўсё, прычынай гэтага з'яўляюцца няправ льныя нтэлектуальныя погляды адносна грамадск х праблем адносна рэальных функцый ўлады самой дзяржавы. Таму, у рэшце рэшт, лячэння можна чакаць ад новай здаровай дэ дзяржавы праз стварэнне здоровага, магутнага цалкам незалежнага дзяржаўнага к раўн цтва, не абцяжаранага грахам м нулага. Кожнае рашэнне, якое зыходз ць з кампрам су з снуючым ўладам або мкнецца зноў прывязацца да разбураных формаў папярэдняй дзяржавы, нясе ў сабе зерне ўласнага распаду. У сувяз з гэтым трэба таксама перасцерагчы ад прывязк да г старычных дзяржаўных формаў, як я сам па сабе был нядрэнным , але ўсё ж вельм хутка паддал ся краху.

Як я найбольш ярк я рысы сучаснага крыз су?

Знешне павярхоўна — як у выпадку з л хаманкай — высокая тэмпература або, перакладзена на эканам чна-пал тычныя тэрм ны: хваляванне, напружанне пры кожнай нагодзе, неспакой беспарадак. Вельм важна, што кожны задушл вы лян вы чалавек, але ўся арм я сапраўдных даўжн коў заўсёды самым гучным голасам хвал л «спакой парадак» як панацэю. Спакой парадак, натуральна, не з'яўляюцца пал тычнай мэтай у цэлым, а тольк ўмовай, якая паказвае, што здаровыя ўмовы пануюць унутры нацы . Але кал нацыя хвора, цалкам натуральна в давочна, што гэта праяўляецца ў неспако беспарадку. Пал тычная паз цыя, якая прапаведуе мкнецца ўсталяваць тольк «спакой парадак», таму цалкам няправ льна арыентавана; з ншага боку, яна тольк дапамагае хваробе пран каць усё глыбей, пакуль смерць не прыйдзе з самым страшным курчам Нават язвы нагнаенн , як я ўспрымаюцца як персан ф кавання, натуральна жадаюць, каб хворы чалавек заставаўся давол спакойным, бо тады бацылы могуць так цудоўна размнажацца распаўсюджвацца па ўс м целе, цалкам гн ючы яго таксама знутры. Не, наадварот: прэч нагнаенн ! Ёх трэба выдал ць, нельга прыводз ць боль ад аперацы як супрацьлеглую прычыну; пацыента трэба вывесц з яго дрэннага асяроддзя, , перш за ўсё, ён пав нен атрымл ваць здравую паўнавартасную ежу.

Далейшым с мптомам з'яўляюцца запаўненне дзяржаўных пасад непрыдатным элементам , рашэнне дзяржаўных спраў шляхам рашэнняў большасц , узн кненне так х рашэнняў большасц ў парламенце, як я не нясуць н якай адказнасц , абранне так х парламентаў згодна з выбарчым правам, якое знешне сапраўды з'яўляецца найбольш свабодным ўсеагульным, але ўнутры спеку адсутнасць меркавання мас проста падаўляе лепшае разуменне больш высокае пачуццё адказнасц . Урад, як залежыць ад парламенцкай большасц , якая ўзн кае чыста выпадкова для якой вырашальным з'яўляюцца тольк партыйна-пал тычныя меркаванн , натуральна, са свайго боку больш не можа быць аб'ектыўным апекуном агульнага дабрабыту, але ён з'яўляецца

пляцоўка для амбiцыйных партыйных палiтыкаў iўпартага дактрынерства. Усе гэтыя сiмптомы можна абагульнiць словам «парламентарызм».

Гэты парламентарызм — вялiкая дэмакратычная хлусня пра здольнасць народа да самакiравання. Вядома, мы можам думаць, што грамадзяне дзяржавы, як iя свядома ставяцца да адказнасцi, цалкам здольныя аўтарытэтна меркаваць па грамадскiх справах iкiраваць лёсам сваёй супольнасцi iкраiны, але такое выбарчае права, як усеагульнае, прамое iтаемнае для асоб старэйшых за 21 год абодвух полаў, непазбежна нясе ў сабе зерне подлага панавання нiжэйшых iбессаромных.

Нароўнiз подлым панаваннем парламентаў iўрадаў, як iя залежаць ад iх, сёння на самой справе, нягледзячы на ўсе антыкапiталiстычныя лозунгiмарксистаў, пануе буйны пазыковы капiтал. Высокая фiнансы з'яўляюцца неабмежаваным iкiраўнiком дзяржавы iэканомiкаi. Нiводзiн урад не адважваецца прымаць як iя-небудзь радыкальныя меры супраць прыбытковых iнтарэсаў банкаўскай iбiржавой прамысловасцi. Усе народы сталi звязаны працэнтамiпадаткамiз гэтай наднацыянальнай сусветнай дзяржавай праз даволiгiганцкiя нацыянальныя даўгi. Вынiкiгэтага працэнтнага рабства велiзарныя, яны трасуць увесь свет да падмуркаў iу iэканамiчных iнацыянальных палiтычных адносiнах. Спагнанне працэнтаў сапраўды стала галоўнай справай урадаў. Гэта азначае для народаў жаданую падатковую эксплуатацыю iвысмоктванне праз розныя метады прамых i, асаблiва, ускосных падаткаў, праз нястрымна прагрэс iўную iнфляцыю, якая прывяла ў сваiм iпiку да рабавання ўсяго сярэдняга класа iх зберажэнняў. Гэта неабмежаванае панаванне грашовага мяшка ажыццяўляе, пад маскай законнага права на працэнты, самае жорсткае панаванне, якое калi-небудзь iкiравала светам. Гэта вядзе да збяднення iпауперызацыiмас, асаблiва тых колаў, для якiх набыццё грошай не з'яўляецца самамэтай i, так iмiчынам, не з'яўляецца цэнтральным пунктам iўсяго iх мыслення. Толькiз гэтага вынiкае самы страшны вынiкiгэтага абсалютнага фiнансавага панавання, гэта значыць маральная дэградацыя народаў, як iя знаходзяцца пад гэтым панаваннем. Усе iнстынкты на iраваны на набыццё iвалоданне, усе паняццiлялянасцiверы тонуць у бязлiтаснай пагонiза выгадай, паважаны чалавек вымушаны адчуваць, што ў якасцiўзнагароды за сваю паважанасць ён павiнен апускацца ўсё глыбей, у той час як бессаромнасць прыносiць iгiганцкiя прыбыткiва ўсiх магчымых iнемагчымых справах. Вялiкiя колы адчайна змагаюцца за сваё iснаванне, атрымаць iзносны даход толькiза кошт працы становiцца ўсё цяжэй.

На закрытых перадавых лiнiях рабочыя iмкнуцца вымагаць усё больш высокага заробкi, забастоўкiскалынаюць iэканамiчныя працоўныя месцы, стрымлiваюць iх вытворчасць iўскосна шкодзяць гэтым найбольш тым, хто залежыць ад максiмальна магчымай вытворчасцiтавараў для нацыянальнай iэканомiкаi, а менавіта самiмiрабочым.

Як агульную з'яву, мы можам абагульнiць гэтыя ўмовы пад паняццем «маманiзм».

Адваротным бокам iгэтага мамонiзму з'яўляецца марксистскiсветапогляд, народжаны iнтэлектуальным настроем ахвяр мамонiстычнага гвалту. Мы добра ведаем, што генiяльныя марксисты спрытна змаглiвыкарыстаць гэты iнтэлектуальны настрой для сябе ў якасцiаператараў iмiжнароднага капiталу iадначасова адцягнуць ад сябе нянавісць эксплуатаваных, але тут мы маем справу з iнтэлектуальным настроем, як iне толькiперашкаджае, але iвельмiварожа ставiцца да аднаўлення здаровага нацыянальнага...

дзяржава.

Сутнасць марксистзму мы павiнны ўгледзець у тым, што ён адмаўляе прыватную ўласнасць iтым самым падрывае глебу пад iўсялякай iэканомiкайi, акрамя таго, падрывае глебу пад iўсялякай iвышэйшай iкультурай; далей у тым, што ён спрыяе iдэiкласавай барацьбы iтым самым раздэiрае людзей на...

розныя класы ўзаемна змагаюцца адзін з адным. Дастаткова ўказаць на бязмоўныя пакуты рускага народа, дзе ў Савецкай дзяржаве гэтая памылковая дактрына, якая забавала нацыю эканоміку, была ўвасоблена ў жыццё ў найвышэйшай ступені.

І калі мы цяпер пашукаем сапраўдных узбуджальнікаў хваробы, мы, як ні дзіўна, паўсюль сутыкаемся з габрэямі як з дарэальна галоўным бенефіцыярам.

Яўрэйскае пытанне становіцца сусветным пытаннем, ад вырашэння якога залежыць дабрабыт гора народаў будзе залежным.

Гэтаму пытанню будзе прысвечана спецыяльная праца ў серыі «Бліжэйшая»³⁷.

Аглядаючы гісторыю паказвае нам, што адчайныя народы зноў і зноў мкнуліся вызваліцца ад гэтага зла шляхам кровавага прыгнёту знішчэння асобных габрэяў, але праз некалькі пакаленняў габрэі зноў вярталіся мацнейшымі і фансавана больш магутнымі пасля таго, як паграмаў.

Таму нам трэба пазбягаць пошуку рашэння габрэйскага пытання так і пры тым, калі чынам — сапраўды, нельга забіць чумную бацылу асобна, можна толькі выкараніць яе, адрэзаўшы ад яе жыццёва неабходныя рэчы.

Антысемізм, які ўспыхвае ва ўсім свеце, — гэта сцяг таго, што народы распазналі свайго найвялікшага самага смяротнага ворага, але цяпер наша задача — накіраваць гэтыя правільнае эмацыянальнае веданне ў правільным, разумным кірунку.

Барацьба супраць марксізму, а значыць, супраць габрэяў, дасягаецца поспехам дзякуючы нястомнай адукацыі атручаных мас. Гэта першы этап нашай барацьбы.

Знішчэнне працэнтнага рабства — гэта апошняя самая цяжкая брэтва ў эканамічнай сферы за вызваленне народа дзяржавы ад залатой сеткі наднацыянальнага фансаванага... улада.

Толькі пасля таго, як мы пройдзем усе гэтыя этапы, калі перамога будзе цалкам здабытая забяспечаная, надыдзе час праводзіць усе далейшыя рэформы, якія дадуць аслабленаму хвораму нацыянальнаму організму новую волю і жыццё новую жыццёвую сілу, якая ўпершыню ўсвядоміць тое, што ёсць у нашых розумах, у што мы ўсе верым палаючым сэрцам да чаго мы мкнемся з нязломнай воляй:

Адраджэнне Германіі.
Новая, свабодная, аб'яднаная Вялікая Германія ў здаровым, цвёрдым магутным стане працы і прадукцыйнасці.

³⁷ Праца Фэдэра пра габрэяў Die Juden была апублікаваная ў 1933 г. як том 45 у Nationalsozialistische Bibliothek

2. Праграма

Паходжанне праграмы

Кожная праца патрабуе плана, кожнай рэалізацыі павінна папярэднічаць інтэлектуальная творчасць. Чым больш выразна лепш распрацаваны планы будаўніцтва, тым прыгажэй хутчэй будзе ўзведзены будынак. Нават новыя палітычныя структуры патрабуюць выразнага плана будаўніцтва, тут гэта называецца палітычнай праграмай.

Патрабаванні, якія павінны быць прад'яўлены да палітычнай праграмы, вельмі высокія і вельмі разнастайныя. Гаворка дзе пра задачу найвышэйшай адказнасці, бо дабрабыт гора ўласнага народа залежыць ад таго, наколькі добры быў план. Праграма павінна далей, з максімальнай лаканічнасцю, ахопліваць усе важныя сферы грамадскага жыцця, вытрымліваць любую крытыку, не губляцца ў дэталях, не прапаноўваць апанентам непатрэбных слабых месцаў, не абуджаць утапачных надзей, якія пазней нельга будзе задаволіць. Праграма павінна быць верным вобразам будучай дзяржавы новай эканомікай. Яна павінна паказваць усё, у рысах жаданы дзяржаўны эканамічны лад, але не можа таксама абмяжоўваць або прадбачыць выкананне ў сваіх дэталях.

Кожная праграма таксама мае сваю гісторыю развіцця, але яна, безумоўна, з'яўляецца крытэрыем фундаментальнай правільнасці руху, калі пасля столькі гадоў не чаго стотнага не трэба мяняць у яго асноўных рысах, а трэба толькі прыбраць некаторыя незразумелыя моманты. Толькі найважнейшы найбольш яркі праграмы пункт старой праграмы ад 24 лютага 1923 г., № 11, «Скасаванне даходу без працы намаганняў, зняцце працэнтнага рабства» тэрмін нова патрабуе грунтоўнай праграмай апрацоўкі ў нацыянальна-фінансавым эканамічна-палітычным плане. Падрабязная апрацоўка гэтага пункта ў той час не была такой абсалютнай неабходнасцю, таму што ў той час больш падрабязныя працы, звязаныя з гэтым, «Маніфест аб зняцці працэнтнага рабства дзяржаўнага банкруцтва», яго рашэнне, былі амаль адзіным снуючым працам, былі цалкам вядомыя знаёмыя заснавалі кам першым паслядоўна кам руху. У пэўным сэнсе менавіта інтэлектуальны змест гэтых прац дадаў сацыялістычны размах дзейнасці.

З планаў, якія ўжо на той момант былі вызначаны ў сваіх асноўных рысах — даволі да абнаўлення, якая аб'яднала невялікае кола вакол Антона Дрэксlera38 Адольфа Гітлера, да кола нацыяналістычных папулісцкіх дэяў.

Менавіта гэтым праграмычным пунктам патрабаванням нямецкіх вызваленчых рухаў нацыяналізацыя змушана стотна фундаментальна адрозніваецца ад усюх іншых папулісцкіх нацыяналістычных груп, рухаў партый, асабліва ад усюх так званых парламенцкіх партый, якія, са свайго боку, з'яўляюцца толькі праймай мамонтавычна-плутакратычнага панавання.

Дадаткова неабходнасцю ў новай фармулёўцы праграмы было атрымання больш выразнага форма выразная структура адносна асобных сфер грамадскага жыцця. Гэта адбылося.

Тут я хачу згадаць яшчэ адну рэвалюцыйную працу, якая ўзнікла дзякуючы паралельнаму праяўленню нацыяналізацыя зму ў Аўстрыі Багемі, — я маю на ўвазе кнігу...

38 Антон Дрэкслер (1884-1942) быў, разам з Дэтрыйхам Экартам Фэдэрам, адным з заснавальнікаў нямецкага аналага першапачаткова аўстрыйскай «Нямецкай рабочай партыі» ў Мюнхене. Дрэкслер быў ганаровым прэзідэнтам партыі, вядучай лідарам якой ужо ў 1921 годзе стаў Гітлер. Дрэкслер пакінуў партыю ў 1923 годзе зноў далучыўся да яе, калі Гітлер прыйшоў да ўлады ў 1933 годзе.

инженер Юнг³⁹, представил к суду немецкого Чехословацкого пражского парламента.

Австрийский национал-социализм у своих истоков был связан с часами перед войной. Яго дейный спектр больше основан на попытке привести социальный свет дей у гармонии з национал-социальной деей, у той час как немецкий национал-социализм Рейха, как известно только после его краха — справедливо, не ведая при славении этого австрийского национал-социализма, — з самого начала занял фундаментальную борьбу против марксизма.

Сёння два рух аб'ядналіся дзеля агульных мэтай.

³⁹ Инженер Рудольф Юнг, делегат з Тропау

Нацыянальна-эканамічная праграма НСДАП

Наша мэта — адраджэнне Германіі ў нямецкім духу да нямецкай свабоды.⁴⁰

Шлях да гэтай галоўнай мэты:

I. Нацыянальны палітычны прынцып: Германскі рэйх — гэта радзіма немцаў.

1. У знешняй палітыцы:

1. Стварэнне закрытай нацыянальнай дзяржавы, якая ўключае ўсё немцаў.

2. Магутнае прадстаўніцтва нямецкага іх іхтарэсаў за мяжой.

2. У расавай палітыцы:

3. Зняцце яўрэяў і ўсё немцаў з усё адказных пасадаў

грамадскае жыццё.

4. Забарона на грацы ўсходніх яўрэяў і іхных паразітычных замежнікаў.

Праблемных замежнікаў габрэяў могуць дэпартаваць.

3. У грамадзянскай палітыцы:

5. Толькі той немец, які прысвяціў сябе нямецкай культуры супольнасці, можа карыстацца правамі грамадзянства дзяржавы.

6. Той, хто не з'яўляецца немцам, можа жыць у нямецкай дзяржаве толькі як госць падпарадкоўвацца замежнаму заканадаўству.

7. Права іхтарэсы немцаў маюць прыярытэт над іхтарэсамі замежных грамадзян. народаў.

II. Эканамічны палітычны прынцып: задачай нацыянальнай эканомікі з'яўляецца задавальненне попыту, а не як мага больш высокая прыбытковасць пазыковага капіталу.

8. Нацыянал-сацыялізм прынцыпова прызнае прыватную ўласнасць падпарадкоўвае яе дзяржаўная абарона.

9. Аднак дабрабыт народа абмяжоўвае празмернае назапашванне багацця ў руках асобных людзей.

10. Усе немцы ўтвараюць працоўную супольнасць дзеля садзейнічання агульнаму дабрабыту культуры.

11. У рамках гэтага агульнага працоўнага абавязку кожнага немца з прынцыповым прызнаннем прыватнай уласнасці кожнаму немцу прадастаўляецца свабодная магчымасць набыцця свабоднага распараджэння сваіх працоўным даходам.

12. Здаровае спалучэнне малога, сярэдняга буйнога бізнесу ва ўсёх сферах эканамічнага жыцця, у тым ліку ў сельскай гаспадарцы, працягвае падтрымлівацца.

13. Будзе весці барацьба з ганчымі прадпрыемствамі (карпарацыямі, сіндыкатамі, трастамі).

14. Ляхварства, рэкёт, а таксама бязлітаснае ўзбагачэнне за кошт шкоду народа будуць карацца смерцю. 15. Увядзенне года абавязковых работ для кожнага немца.

⁴⁰ Для дэталёвага абмеркавання гэтых пунктаў гл. Федэра Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Мюнхен, 1927; тр. ETS Dugdale, Праграма NSDAP і яе агульныя канцэпцыі, Мюнхен, 19

III. Фансава-пал тычны прынцып: Фансавая сстэма стаць на службе дзяржавы, фансавыя ўлады не могуць утвараць дзяржаву ўнутры дзяржавы; такім чынам, наша мэта: Зншчэнне працэнтнага рабства шляхам:

- 16. Вызваленне дзяржавы, адпаведна, народа ад запазычанасць перад буйным пазыковым капітал.
- 17. Нацыяналзацыя Рэйхсбанка GmbH. цэнтральных банкаў.
- 18. Фансаванне ўсех буйных дзяржаўных задач (развццё гдраэнергетык, дарог г.д.) з пазбяганням пазык шляхам выпуску беспрацэнтных дзяржаўных казначэйскых ваўчараў або безнаўным спосабам.
- 19. Увадзены стабільнай валюты на падставе гарантый.
- 20. Стварэнне некамерцыйнага Будаўнча-эканамчнага банка (грашовая рэформа) для прадастаўлення беспрацэнтных крэдытаў.
- 21. Глыбокая рэструктурызацыя падатковай сстэмы ў адпаведнасць з сацыяльным, нацыянальна-эканамчным прынцыпам. Вызваленне спажывання ад цяжару ўскосных падаткаў вытворчасць ад абмежавальных падаткаў (падатковая рэформа вызваленне ад падаткаў).

IV. Сацыяльна-пал тычны прынцып: Агульнае дабрабыт — найвышэйшы закон.

- 22. Шчодрое развццё страхавання па старасць шляхам нацыяналзацы сстэмы пажыццёвай рэнты. Кожнаму нямецкаму таварышу, які мае патрэбу, будзе гарантавана належная пенсія з пэўнага ўзросту або ў выпадку заўчаснага ўзнікнення пастаяннай няздольнасць зарабляць на жыццё.
- 23. Удзел усіх людзей, занятых у вытворчых прадпрыемствах, у адпаведнасць з працай ўзростам у даходах ад працы з адпаведнай доляй адказнасць за выкананне нацыянальных эканамічных задач працы.
- 24. Канфскацыя ўсех прыбыткаў ад вайны рэвалюцыі, не заснаваных на сумленнай працы, а таксама маёмасць, набытай шляхам назапашвання лхвярства, хвыкарыстанне для развцця сацыяльнага страхавання.
- 25. Лквдацыя дэфцыту жылля шляхам комплекснага будаўніцтва новага жылля па ўсім Рэйху з дапамогай новага некамерцыйнага Будаўнчага эканамчнага банка, які будзе створаны ў адпаведнасць з арт. 21.

V. У культурнай палтыцы: Росквіт усіх навук вытанчаных мастацтваў на падмурку палтычна свабоднай, эканамічна здаровай дзяржавы — наша галоўная культурная мэта.

Гэтага варта дасягнуць праз:

- 26. Выхаванне моладзі як фізічна здаровага інтэлектуальна свабоднага чалавека згодна з вялікімі традыцыямі нямецкага інтэлектуальнага жыцця.
- 27. Поўная свабода веравызнання сумлення.
- 28. Асабліва абарона хрысціянскай веры.
- 29. Падаўленне выключэнне рэлігійных вучэнняў, якія супярэчаць нямецкім маральным пачуццям зместу якіх мае характар разбурэння дзяржавы нацыі.
- 30. Спыненне ўсіх шкодных уплываў у лтаратуры прэсе, на сцэне, у мастацтве кно.
- 31. Свабода навучання ў нямецкіх універсітэтах, фарміраванне круючага класа людзей з характарам.

VI. У ваенным плане:

- 32. Забеспячэнне абароны нацыянальных шляхам увядзення ваеннага права для кожнага свабоднага грамадзяніна. Нямецкая.
- 33. Скасаванне наёмных войскаў.
- 34. Стварэнне апалчэння для абароны радзінны падкарэктывам прафесійнага афіцэрскага корпуса, якое павінна быць пабудавана на аснове строгай іерархічнай дысцыпліны.

VII. Іншыя рэформы:

- 35. Рэформа сямейнага права. Значна зменшэнне ўсёх прэс-рэзультатаў, якія супярэчаць інтарэсам нямецкага народа. Найстрогая адказнасць за ўсё навядзены, якія... лжыва або тэндэнцыйна скажоныя.
- 36. Рэформа выбарчага права са скасаваннем цяперашніх разбэшчальных формаў выбарчай кампаніі адсутнасцю адказнасці абраных (недатыкальнасць).
- 37. Раздзяленне прафесійных палат.
- 38. Рэформа судовай сямейнага ўрада не

Зямельнае права — (фундаментальнае прызнанне права ўласнасці на зямлю, недаванне зямлі ў арэнду прыватным капіталам, пераважнае права дзяржавы вяртанне зямлі дзяржаве ў выпадку надбайнага крэдытавання).

Грамадзянскае права — (значна больш строгая абарона асабістага гонару здароўя ў параўнанні з аднабаковай прававой абаронай маёмасці, якая сёння).

39. Канстытуцыйныя рэформы:

Канстытуцыя: Канстытуцыя, якая адпавядае нямецкаму характару, — гэта суверэннае дзяржаўнае крэдытаванне, сканцэнтраванае на найвышэйшай пасадзе. — Цяпер будзе гэтая найвышэйшая пасада займацца манархам, якога абрае народ, ці двума-трыма адказнымі вышэйшым чыноўнікам Рэйха, павінна быць вырашана народам пазней.

Федэральны характар Рэйха: склад нямецкага народа з розных правінцый, унутрана звязаных плямёнамі і гісторыяй, абумоўлівае поўную незалежнасць асобных федэральных земляў у дачыненні да іх унутраных спраў.

Клопат Рэйха — прадстаўніцтва нямецкага народа за мяжой, пашпартны зборы, а таксама, далей, армія флот.

Тры галоўныя працы ўнесьце на шляху рэалізацыі гэтай нацыянальнай эканамічнай праграмы нацыяналізацыя: марксізм, парламентарызм, перш за ўсё, буйны пазыковы капітал.

Наша антымарксісцкая барацьба накіравана супраць разбуральнай дзяржавы дактрыны 1-га габрэя Карла Маркса, супраць разбуральнай народа дактрыны класавай барацьбы, супраць разбуральнай эканомікі дактрыны адмаўлення прыватнай уласнасці супраць чыста эканамічнай матэрыяльнай канцэпцыі гісторыі.

2. Наша антыпарламенцкая барацьба накіравана супраць безадказнасці так званых народных прадстаўнікоў, якія — маючы муніцыпалітэт — ніколі не бралі на сябе адказнасці за наступствы сваіх рашэнняў, а таксама супраць усёх шкод, якія з гэтага вынікаюць (карупцыя, кумаўства, хабарніцтва), якія найгоршыя вынікі — урада, які залежыць ад такога парламента.

3. Наша антымаман стычная барацьба, якая займае вышэйшыя пазіцыі сярод двух нашых франтоў, накіравана супраць сусветнай фанансавай улады, гэта значыць супраць пастаяннага фанансавага эканамічнага высмоктвання крывянага эксплуатацыі нашага народа праз буйны пазыковы капітал.

Аднак гэтая брехня, з нашага боку, з'яўляецца таксама магутнай інтэлектуальнай барацьбой супраць разбуральнага душу матэрыялістычнага духу эгаізму сквапнасці з усё яго спадарожным разбэшчальным праявам ва ўсёх сферах нашага грамадскага, эканамічнага і культурнага жыцця.

У канчатковым глыбокім аналізе гаворка дзе пра барацьбу двух светапоглядаў, якія выяўляюцца праз дзве прынцыпова розныя інтэлектуальныя структуры — прадуктыўны творчы дух рухомы, сквапны дух. Творчы дух, які ўкараніўся ў глебу зноў жа перамагае свет у метафізічным вопыце, знаходзіць свае галоўныя прадстаўнікоў у арыіскім чалавеку, а сквапны, бязродны камерцыйны матэрыялістычны дух, скіраваны выключна на гэтае зямное, знаходзіць свайго галоўнага прадстаўніка ў габрэі.

Нацыянал-сацыялізм, які антысемеізм, бачыць у габрэіскім матэрыялістычным духу першасны карань зла, але ён таксама ведае, што гэтая наймагутнейшая брехня сусветнай гісторыі не можа заставацца на чыста негатыўных антысемеіцкіх патрабаваннях, таму ўся нацыянальная эканамічная праграма нацыянал-сацыялізму значна ўзвышаецца над, безумоўна, рэвалюцыйнай, але негатыўнай антысемеіцкай брехняй, пазітыўна даючы творчы канструктыўны вобраз таго, які павінен выглядаць нацыянал-сацыялістычная дзяржава працы дзейнасцю.

Калі гэтая галоўная мэта будзе дасягнута, то Нацыянал-сацыялістычная партыя будзе распушчана. Тады нацыянал-сацыялізм стане зместам жыцця ўсяго нямецкага народа. Нацыянал-сацыялістычная нямецкая рабочая партыя ў цэлым не з'яўляецца парламенцкай партыяй у звычайным сэнсе гэтага слова, а толькі рашучай, прагназуемай арыентаванай у будучыню часткай насельніцтва, якая сабралася вакол моцнага па-волі розумелі дара, каб вывесці Германію з сорамаў бяссілля знешне, з разбурэння карупцыі ўнутрана, да магутнага ўражлівага становішча знешне, а ўнутрана — да эканамічна здаровай, культурна квітнеючай, інтэлектуальна маральна высокай нацыянальнай супольнасці.

Мы жадаем пабудаваць Рэйх нямецкай тугі, які спявае Гейбель⁴¹:

Адзін звонку, з магутным мячом,
Згуртоўваючыся вакол высокага сцяга,
Унутрана багаты разнастайны,
Кожнае племя па-свойму!

⁴¹ Эмануэль Гейбель (1815-1884) — нямецкі паэт і драматург, аўтар некалькіх патрыятычных вершаў, які падвергнуўся крытыцы з боку сучаснага ліберальнага і таратурнага кола «маладагерманцаў», якое складалася вакол яўрэйскага пісьменніка Генрыха Гейнэ. Людвіг Борнэ, але пазней падтрымалі нацыянал-сацыялісты.

3. Дзяржаўная структура нацыянальнага

Сацыял стычная дзяржава

Нацыянал-сацыял стычная дзяржава нямецкай дзяржавы

Ужо ў раздзеле пра пал тычныя падмурк ўлады мы адзначал той факт, што кожнае адх ленне нямецк х к раўн коў ад сва х чыста нямецк х задач суправаджалася самым згубным наступствам для нямецкага народа. Кал азнаём цца з нямецкай г сторыяй, то заўсёды можна знайсц нямецкае мкненне да замкнёнай нацыянальнай дзяржавы, якое рэал завалася тольк ў каротк я г старычныя перыяды, зноў зноў гэтая нямецкая мара зн кала, зноў зноў Герман я апускалася ў бясс лле распад. Так м чынам, з усёй нямецкай г сторы цвёрда вын кае адз н урок: тольк замкнёнасць нацы ў межах магутна к раванай дзяржавы дазваляе Герман супрацьстаяць вел зарным небяспекам, як я ўзн каюць для яе проста з-за яе неспрыяльнага геапал тычнага станов шча. Амаль н дзе Герман я не мае натуральных межаў, амаль усюды яна ляжыць свабоднай неабароненай ад варожых набегав. Н мора, якое акружае Англ ю, н высок я горы, як я аддзяляюць Іспан ю Італ ю ад яе суседзяў, не даюць Герман натуральнай абароны. Францыя мае тольк адз н адкрыты бок супраць нас, Рас я таксама. Тольк Герман я ляжыць пасярэдз не пам ж ншым нацыям — як сэрца — як поле б твы Еўропы. На нямецкай зямл змагал ся спанск я, французск я, англ йск я, шведск я, руск я мангольск я войск , на нямецкай зямл вял ся страшныя рэл г йныя войны Трыццац гадовай вайны, наадварот, немцы прал вал кроў на замежнай службе за замежныя нтарэсы ва ўс х землях. Мац -Герман я прал вала кроў ад тысяч ран, нанесеных ёй замежным войскам , як я был нанесены ёй барацьбой яе ўласных сыноў. Бясконца траг чная нямецкая г сторыя, настольк траг чная, што нямецкае мкненне да адз нага, замкнёнага Нямецкага Рэйха было ўключана ў казк , у саг старога Барбаросы ў «К фхойзеры»⁴². На працягу стагоддзяў рэал зацыя нямецкай дзяржаўнай дэ заставалася — мкненнем надзеяй лепшых людзей нацы , пакуль у 1871 годзе магутны каваль не выкаваў адз нства Герман . Шмат чаго яшчэ трэба было пажадаць у рэал зацы Вял кай Нямецкай дзяржавы, якая пав нна была ўключаць ус х немцаў, як я живуць у тэрытарыяльнай сувяз з радз май. Але ўжо гэта частковае рэал зацыя нямецкага мкнення дала нам высок роскв т нямецкай г сторы , як рэдка раней.

Але нам не трэба л чыцца з «кал б» «але», хутчэй, нам трэба вучыцца на г сторы . Пал тыка — гэта г сторыя, якая станов цца, кал з «стварэння г сторы » пав нна раскв тнець выратаванне для нашага народа, то наша дзяржаўнае майстэрства, наша нацыянальная пал тыка пав нны, з павагай да таго, што адбылося ў г сторы , пазбягаць памылак папярэдн х часоў прытрымл вацца найлепшых традыцый. Чалавек, пал тык без г сторы , як дагматычна стварае г сторыю са свайго крэсла, зможа прынесц народу тольк бяду, як мы гэта перажыл ў апошн я гады з боку новых нямецк х маркс сцк х урадавых шоуменаў. Накольк катастраф чным згубным з'яўляецца поўны крах старой грамадскай формы, асабл ва кал гэта разбурэнне дэнтычнае с ле маркс сцкага руху, настольк мала старога можа быць захавана тольк таму, што яно старое. У гэтым зноў жа крыецца трагедыя кансерватыўнага духу, як , творча бясплодны

⁴² Хрыбет К фхойзер пам ж землям Цюрынг я Саксон я-Ангальт л чыцца месцам спачыну мператара Свяшчэннай Рымскай імперы Фрыдрых Барбаросы (1122-1190), як патануў у рацэ Салеф у Турцы падчас Трэцяга крыжовага паходу.

без фантазія, яно адкадае ўсё новае толькі таму, што яно новае, таму, што яно чэпка трымаецца за састарэлыя формы, як я даўно страціла сваю сутнасць. Людзі дзяржава — гэта не муміфікаваныя, а жывыя стоты; адзенне, пашытае аднойчы, не падыходзіць вечна. Толькі некаторыя даволі буйныя асноўныя рысы прасочваюцца праз лёс народаў, грэбаванне такім базавым ведам заўсёды горка помсціла народам. Для нас, немцаў, фундаментальная гістарычная нацыянальна-палітычная дактрына гучыць так: «Будзьце адзіныя!»

Слова «аб'яднаны»⁴³, аднак, азначае не «адзінства»⁴⁴, а «знаходжанне ў згодзе»⁴⁵. Толькі згоды германскіх плямёнаў адносна прынцыпаў знешняй ўнутранай палітыкі можа вырасці, як найлепшая кветка, унутрана свабодная дзяржава, якая мае знешне магутную міжнародную вагу.

Такім чынам, для нямецкай дзяржавы можа не быць ніякіх еўрапейскіх ці міжнародных эканамічных, царкоўных ці гуманітарных матываў, а толькі выключна дабрабыт усёй нямецкай нацыі. Я маю на ўвазе «матывы» для палітычных дзеянняў. Побач з гэтым натуральным чынам узнікаюць уплывы царкоўнага, эканамічнага ў цэлым чалавечага характару, якія павінны быць належным чынам ацэнены ўлічаны. Але прынцып павінен быць заставацца такім, што нямецкая нацыянальная дзяржава павінна прадстаўляць толькі немцаў, гэта як ва ўнутранай, так і ў знешняй палітыцы.

Такім чынам, наша нацыянальная палітычная мэта заключаецца ў наступным:

- 1. Стварэнне закрытай нацыянальнай дзяржавы, якая ўключае ўсё немцаў.
- 2. Магутнае прадстаўніцтва ўсёх нямецкіх інтарэсаў за мяжой.

Нацыянал-стычная дэя

Перадумовай для абуджэння ці, лепш сказаць, для адраджэння моцнай нацыянальнай свядомасці з'яўляецца

зняццё ўсёх яўрэйскіх немцаў з усёх адказных пасадаў у грамадскім жыцці.

Рашучая абарончая барацьба супраць уварвання габрэяў амаль ва ўсе сферы нашага грамадскага жыцця вядзецца з поўнай энергіяй толькі нацыянал-сацыялізмам. Барацьба супраць габрэйства — гэта свядомая барацьба за нямецкі дух за нямецкую свабоду.

Уплыў ўздзеянне габрэяў на народы, якія прымаюць, зусім нельга параўноўваць з суадносамі ўлад і тэмпаў міжнародных народаў, а толькі з барацьбой не на жыццё і смерць паміж здаровым целам і смяротна атрутным м'ясам, як я яго атакаваў. Калі жывы арган ізм'ярдзіцца і атруціцца атакай атрутных бацыл, пытанне толькі ў адным: альбо здаровая і цэлая стане гаспадаром чужаземцаў — тады яна хісткая і шчыцкая, — альбо яна больш не будзе гаспадаром над імі, тады яна памрэ з-за гэта. Гэта ж для народаў, якія прымаюць габрэяў паўсюль у свеце, застаецца толькі адно: альбо выключыць габрэяў з нацыянальнага цэла — альбо памерць з-за габрэяў.

Менавіта параўнанне з чалавечым целам і м'ясам вельмі яскрава паказвае нам, наколькі няправільным з'яўляецца ўлюбёнае памылковае меркаванне, што габрэі праб'юцца паўсюль толькі дзякуючы сваёй большай эфектыўнасці, вельмі няправільна несправядліва нападаць пераследваць іх па гэтай прычыне. Нельга проста сказаць, што халерная бацыла гэтак жа мацнейшая эфектыўная, чым чалавек, таму яна перамагла здаровага чалавека — не,

⁴³ einig

⁴⁴ «Айнхайт»

⁴⁵ Асабліва

Гэта атрута для чалавека. І гэтак жа, як у гэтай б тве живого арган зма супраць ядаў, як я ўварваюцца, з'яўляюцца асабл выя с мптомы атручвання, як я суправаджаюцца л хаманкай, курчам , с мптомам парал чу г.д., так б тва нацый, атакаваных габрэям , выяўляецца ў вельм падобных с мптомах хваробы - хваляванн хваляванн ў грамадск м пал тычным жыцц , магутныя курчы ў нацыянальным целе, м тусня, тэрор, грамадзянская вайна, як я чаргуюцца з давол тыповым с мптомам парал чу, асабл ва ў нтэлектуальнай частцы нацый - ва ўрадах. Тады застаецца тольк адно пытанне: ц атрымаецца нацыянальна свядомым колам, як я распазнаюць ворага, папярэдз ць прасвятл ць урады, ц сфармаваць урад нейтрал заваць сам х габрэяў - тады лячэнне наступае з упэўненасцю; кал гэта не атрымаецца, то гэтак жа напэўна наступае нацыянальная смерць. Трэцяга шляху няма. Часовая заляцця - кал заставацца пры медыцынскай вобразнасц - прынос ць тольк бачныя лек : рана ц позна бацылы зноў пран каюць у крывяносныя сасуды цела, канец гэтай другой барацьбы тады смяротны для пацыента.

Вырашальным фактарам для канчатковага поспеху — як ў жыцц ўвогуле — з'яўляецца воля да ўлады. Без гэтай вол да ўлады — без гэтай вол да захавання нацы — нацыя бездапаможна асуджана на падзенне. Тое, што л таральна не падае, станов цца рабом, фелах нам, нявольн кам слугой усеяўрэйскай сусветнай улады.

Гэта б тва не на жыццё, а на смерць. Шмат баяздольных салдат ужо выправ л ся ў бой, але большасць нашых нацыянальных таварышаў усё яшчэ сп ць. Рашэннем з'яўляецца нястомная адукацыя, якая зноў зноў паўтараецца. Асабл ва складанай гэтую адукацыю роб ць на ўнасць мяккасць арыяцаў менавіта ў гэтых жыццёва важных расавых пытаннях.

Моцная расавая змешанасць унутры нашага нямецкага народа, несумненна, амаль цалкам пахавала ў занадта мног х ясную высокую расавую свядомасць, так што замест дакладнага ведання расавых законаў засталася тольк нявызначанае пачуццё аг ды да расава чужых габрэяў. Габрэ , са свайго боку, найбольш строга прытрымл вал ся сва х расавых законаў больш за дзве тысячы гадоў, ясна ведаючы надзвычайную важнасць падтрымання чысц н крыв для характару нацы 46 .

З ншага боку, ён здолеў прадстав ць расавую аг тацыю як састарэлую лухту, што, на жаль, было для яго магчыма з пэўнай бачнасцю апраўдання, кал казаць пра расавае змешанне ў Герман . Замест таго, каб немцы рашуча супрацьстаял габрэйскай пагардзе да расавай навук з патрабаваннем: «Немец, захоўвай чысц ню сваёй крыв !», немец нават у гэтай гал не саступаў пс хагаг чным мастацтвам габрэяў. Стагоддзе Асветн цтва з яго гуман тарным дэалам сапраўды прынесла габрэям вызваленне ад кайданоў, як я был выкаваны нашым продкам ў х вышэйшай мудрасц супраць заражэння габрэйск м духам рабавання л хвярства, але нам сам м — тольк разгубленасць няўпэўненасць у гэтым фундаментальным пытанн . З дапамогай сказа: «габрэ таксама людз » — сказа, як н кол не аспрэчваўся не аспрэчваецца н к м — быў забяспечаны доступ габрэяў да грамадзянск х роўных правоў. Тым самым быў прыглушаны нацыянальна-расавы супрац ў габрэйскаму замежнаму народу зус м ншай нтэлектуальнай структуры, барацьба супраць грамадзянскага вызвалення была тым самым парал завана з самага пачатку.

З гэтай платформы цяпер адбылося заваяванне ўсёй нашай эканом к , нядаўна грамадскае жыццё аж да цяперашняй с туацы неабмежаванага панавання габрэяў.

46 Глядз ць тамы Нацыянал-сацыял стычнай б бл ятэк , прысвечаныя расе габрэям!
47 Мастацтва пераканання.

Цэлы шэраг сведчанняў сам х габрэяў паказвае, што яны адчуваюць сябе дзяржавай у дзяржаве, што яны адчуваюць сябе больш цесна звязаным са сваім расавым таварышам ў нашых краінах, чым з народамі, якія іх прымаюць.

З гэтага габрэйскага пачуцця цеснай прыналежнасці паміж народамі непасрэдна вынікае небяспека для карэннага насельніцтва ў галіне знешнепалітычных адносін народаў у вайне і міры.

Аднак спачатку ўвага габрэяў была накіравана на патрабаванне эканамічных пераваг. Тут зноў жа хінаабмежаванае імякненне да прыбытку, якое не было аслаблена сацыяльным пачуццямі да народаў, якія іх прымалі, аслужыла ім добрую службу.

Як выходзіць каліносьбы сучаснай крэдытнай сістэмы, імянеўзабаве стала лёгка падпарадкаваць свой уплыў усёй фінансавай эканоміцы штатаў, а праз банк фондавую біржу — ў асноўным прыватнаму сектару.

Адсюль, так імячынам, пасля стварэння свайго фінансавага становішча, габрэйства працягнула свае пальцы таксама да інтэлектуальна-культурных прадуктаў нацыі; тут імянадапамогу прыйшлі хірургі, духавенства, кэмпі, васьці, хікрытычнае разуменне — рысы, якія часта могуць здавацца вядомымі перавагам сур'ёзнага, цяжкага, прыземленага арыйскага духу.

Але на самой справе гэта быў толькі эладыйскі інстынкт, хіадсутнасць сумлення ібессаромнасць, што ўжо абвешчана ў хіраэлігічных вучэннях. Для габрэя, згодна з вучэннямі Шульхан Аруха48, імяемасць негабрэя падобная да імяемасці без гаспадара — снуе для таго, каб габрэі моглі яе прысвоіць! Габрэі паставілі ў свае паслугі ўсе сродкі банкаўскай біржавой тэхнікі. Ані імязацыя — дэперсаналізацыя нашай эканомікі праз фондава-рынкавую форму акцыянернага таварыства — у пэўнай ступені дадавала капітал ад працы, акцыянер ведае ў самых рэдкіх выпадках нешта пра сваю фабрыку, ён мае толькі аднабаковую зацікаўленасць у прыбытковасці сваіх грошай.

калі ён івеставіў хіу выглядзе акцыі. Гэтую з'яву трэба згадаць тут, таму што з гэтай дэперсаналізацыяй нашай эканомікідзе рука аб руку імядэградацыя. Прадпрымальнік вытворца, які пабудавіў сваё прадпрыемства з нуля, які ведае патрабаванні сваіх кліентаў, які ўсё яшчэ захоўвае старую дзелавую годнасць ілічыць сваім абавязкам вырабляць трывалы, добры, трывалы прадукт, які адпавядае рэальным патрэбам эканомікі, гэты сапраўды трывалы прадпрымальнік настолькі кардынальна адрозніваецца ад сучаснага буйнога акцыянера, які, валодаючы чыстым капіталам і стычным вялікімі пакетами акцыі, ведае толькі адну ілікаваць імямкнуцца да імямага вышэйшай прыбытковасці. Ці вырабляюцца на прадпрыемствах добрыя імятанныя рэчы, ці ў цэлым ствараюцца вытворчыя каштоўнасці акцыянерным таварыствам, ці, які ў выпадку з крэдытнымі кампаніямі (банкамі) у цэлым, не ствараюцца ніякія каштоўнасці, — гэта абсалютна абыхава для капітала імяакцыянера. Гэта мае далейшы вынік у тым, што вытворчасць менш арыентавана на патрэбы, што, хутчэй, толькі імябачная патрэба павялічваецца быццё распалена праз велізарную рэкламу. Раней кодэкс гонару прадпрымальнікаў цалкам забараняў расхвальваць свае тавары; той, хто гэта рабіў, ілічыўся рыначным рэкламадаўцам, імятакое падобнае на рыначны рэкламадаўца расхвальванне сваіх тавараў ілічылася салідным імязнесменам несумленнай канкурэнцыяй. Аднак габрэйскі гандляр веў імяменав та імярыначныя гандлёвыя здзелкі імяпоўнай настойлікасцю, у чым яму вельмі імяспатрэбілася яго мастацтва пераканання. Сёння на месца назойлівага габрэйскага рэкламадаўцы з'явілася габрэйская рэклама.

Шульхан Арух — найбольш аўтарытэтны кодэкс яўрэйскага права, складзены ў 1563 годзе ў паўночнай Палесціне Ёсефам Каро.

У гал не навук адбылося падобнае разв'язанне, асабліва ў гал не эканамічнай навук — так званай нацыянальнай эканоміцы. Паступова задача нацыянальнай эканоміцы перастала заключацца ў даследаванні нацыянальнай эканамічнай законнасці, неабходнасць ўывадзе рэкамендацый для эканамічнага крэдытнага раўнаважжя на аснове вынікаў даследаванняў, а ўсё часцей праводзілася толькі апісанне сутнасці без вывучэння таго, чым з'яўляюцца сустрэаемыя эканамічныя з'явы ў сваіх формах таксама добрым, прыдатным прыдатным для рэальных патрэб нацыянальнай эканоміцы. Так мчынам, людзям удалося, сёння гэта дасягаецца больш, чым калі-небудзь, нанесці жудасную шкоду эканоміцы, так мчынам, нацыянальнай супольнасці — з навуковага пункту гледжання —, па гэтай прычыне, нязменным чынам. У гэтую сферу ўваходзіць, у прыватнасці, вучэнне аб дзяржаўнай прыватнай крэдытнай індустрыі, асабліва вучэнне аб працэнтах. Мы ўжо падрабязна разглядалі гэтае пытанне ў нашым месцы, тут жа, магчыма, дастаткова адзначыць той факт, што тое, што мы сёння называем нацыянальнай эканомікай, у асноўным з'яўляецца толькі прыватнай капіталістычнай інструкцыяй па асаблівым узбагачэнню добра спланаванай спробай апраўдання ляхварскага капіталістычнага рабавання працоўнай сілы прадуктыўных краін.

Варта адзначыць, што сярод выкладчыкаў нацыянальнай эканоміцы вельмі вялікая працэнт яўрэяў.

Для неспецыяласта больш уражвае ўварванне габрэяў у літаратурную мастацкую прастору поле.

Той, хто падумае пра наш сучасны тэатр, будзе ўражаны не эканамічнай, а культурнай, якая там распаўсюджваецца. Асабліва гэта тычыцца сучаснай з'явы кінэма. Драма распуніла кінэмагульня пануе на нашых сценах; з падрыўной разумнай дыялектыкай добраму немцу вучаць, што маральнасць этыка, гонар сумленнасць — гэта, па сутнасці, чыстая глупства, без якога нельга рухацца далей. Гэтыя напады на публіку суправаджаюцца непрыемнасцямі з боку яўрэйскіх тэатральных агенцтваў, у якіх веды мастацкіх схільных, як правіла, вырашаюць менш, чым удзячнасць тэатральным канцэртным агентам тых, хто шукае працу.

Але потым праз штодзённую прэсу пачалі шырокамаштабна маніпуляваць грамадскай думкай. Амаль усе буйныя газеты паступова перайшлі ва ўласнасць габрэяў.

Так мчынам, кола вакол нямецкага народа замкнулася. Да эканамічнага панавання дадалася панаванне інтэлектуальнае. Усё, што шкодзіла яўрэйскаму нтарэсам, як мага даўжэй хавалася замоўчвалася ад грамадскасці; калі ж гэты выступленні ўсё ж так праяўляліся, пачыналася сапраўднае паляванне на ведзьмаў, спачатку праз спробы зрабіць такія намаганні абсурднымі, а калі нават гэта не дапамагала, даводзілася дзейнічаць хлуснёй і скажэннем фактаў, а таксама асаблівым прынжэннем. Спробы хабару, пагрозы, нарэшце, не цураліся нават эканамічна выкарыстоўваць нязручнага працоўнага, калі ён дакучаў, калі нават забіваў яго.

Гэтая апошняя, найстрашнейшая зброя звычайна не выкарыстоўвалася, калі выкарыстоўвалася рэдка, супраць прыватных асоб, бо рэдка калі рэакцыя сапраўднага сябра народа без палітычнай дзяржаўнай пасады дасягала нейкай ступені эфектыўнасці, перш чым яго ўжо зламаў шквал хлусні і паклёпу ў грамадскіх органах габрэяў.

У партыях незадаволенасць мас распальвалася праз крайнюю перабольшанне распальвалася класавая нянавісць да заможных і меркаваных абаронцаў — дзяржаўнай улады арміі. Нават тут — як і ўсюды ў выпадку гэтых нападаў на нацыянальную дзяржаву — менавіта габрэяў асноўным агентам падбурхвання. Варта толькі ўспомніць, што Карл Маркс, заснавальнік марксісцкай дактрыны класовай барацьбы, сапраўды быў габрэем (Мардахай

(было яго сапраўднае мя). Яго герольд у Герман , Фердынанд Ласаль49, першапачаткова Файст Ласаль, таксама быў габрэем.

У вайне рэвалюцы габрэйская справа разбурэння нямецкай дзяржавы была завершана. Князёў выгналі , з аф цэраў сарвал эполеты, чыноўн каў прымус л пакорыцца голадам, каб яны маглі даць у распараджэнне сваю рабочую сілу — неабходную нават для сацыяльна-стычна-высокакапа тал стычнай дзяржавы сучаснай Герман . Так мчынам нямецкая нацыя была раззброена, выхалашчана, пазбаўлена сва х л дараў, пазбаўлена маёмасці згвалтавана, дэмарал завана аслаблена, у той час як паўсюль у грамадск м жыцц , у эканом цы пал тыцы, у мастацтве тэатры габрэ прысво л сабе неаспрэчную гегемон ю.

Асновай х панавання з'яўляецца х вел зарны багацце.

Нягледзячы на сваю невялікую колькасць у параўнанні з народамі , якія х прымаюць, яны змаглі перадаць усе важныя пасады ў грамадск м жыцц ў рук сва х яўрэйск х расавых таварышаў або немцаў, блізка х да яўрэяў. Але тым не менш, выдаленне яўрэяў з нямецкага нацыянальнага складу цалкам магчымае — тым больш, што рэальная жыццёва важная вытворчая дзейнасць у прамысловасці сельскай гаспадарцы, у прафесійных адміністрацыяў амаль цалкам вольная ад яўрэяў.

Выдаленне габрэяў з нашага нацыянальнага складу не парушыла б сельскагаспадарчую вытворчасць — яшчэ не бачыў н воднага габрэя за плугам, які б апрацоўваў барану, — фабрык не спыніліся б з-за недахопу рабочых — рабочыя сапраўды будуць ведаць, што нводзіць габрэі не падыходзіць вугаль на цяжкай працы не стаць каля кузн — нашы працоўныя месцы кавалёў металаў, цесляроў шаўцоў не асрацелі б — дамы н якім чынам не засталіся б руінамі пасля выгнання габрэяў, статыстыка нчога не згадвае пра габрэйск х муляроў цесляроў, дахаўшчыкоў або шкляроў. Але нават у гандлёвых камерцы не адбылося б застою, калі б габрэяў больш не было. У галіне транспартнай сістэмы дзяржава да гэтага часу ўжо ўзорна клапацілася пра асаблівасці таварнай перавозкі , у любым выпадку, хто бачыў габрэяў у якасці чыгуначных праваднікоў або машыністаў лакаматываў...

Цяжкія кандуктары трамваяў, цяжкія вагоншчыкі , цяжкія транспартныя рабочыя?

Але нават у галіне тыповай сістэмы габрэяў да гандлёва-фінансава-ваенна-адміністрацыйных пасадаў да вайны паказаў , што яны былі здольныя весці стараннае захоўванне забеспячэнне, у самым гандлёвым актыўна працуюць сотні тысяч камерцыйных клеркаў нямецк х бэнэменнаў, якія разумеюць рэальныя аспекты неабходнасці гандлю, а ў дзяржаўным банку паштовым банку мы маем установы, якія маглі б скласці аснову здаровай нацыянальнай эканомікі , вызваленай ад габрэйскай разбойніцкай эканомікі .

Калі ў гэтым даволі кароткім аглядзе мы ўбачылі , што габрэі н якім чынам не ўяўляюць сабой незаменную функцыю ў нашым дзяржаўным нацыянальным жыцці , што яны, наадварот, злоўжываюць сваёй вяршэнствай самым бязлітасным чынам на шкоду народам, якія х прымаюць, то вдавочным лагічным вынікам з'яўляецца патрабаванне выгнання габрэяў з нашай нацыі .

Толькі той, хто прысвяціў сябе нямецкай нацыянальнай супольнасці , можа быць грамадзянінам дзяржавы50 .

49 Фердынанд Ласаль (1825-1864) быў нямецка-яўрэйскім сацыялістам, вядомым з Марксам, хоць апошні лічыў яго апартуністам з-за яго гатоўнасці да кампрамісу з кансерватыўным Бисмаркам. Таму Маркс не падтрымаў Ласалю, калі апошні заснаваў Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Агульнае нямецкае рабочае таварыства). Асацыяцыя) у 1863 годзе была накіравана ў асноўным на атрыманне ўсеагульнага прамога выбарчага права.

50 Гэтае палажэнне ўжо было ўключана ў другую частку Нюрнбергскага законаў ад 15 верасня 1935 г., «Закон аб грамадзянстве Рэйха», арт. 2: «Грамадзянінам Рэйха з'яўляецца толькі той падданы, які мае нямецкую або роднасную кроў, які сваім паводзінам паказвае, што ён жадае здольны верна служыць нямецкаму народу Рэйху». Поўнае аддзяленне яўрэяў ад нямецкага грамадства было прадугледжана ў першай частцы гэтых законаў, «Законы аб абароне нямецкай крыві нямецкага гонару».

З гэтага агляду расавага пытання натуральна непазбежна вынікаючыя наступствы забароны мграцы ўсходніх яўрэяў. Гэта поўнае неразуменне яўрэйскага пытання, калі хтосьці лічыць, што дастаткова проста адштурхнуць усходніх яўрэяў шляхам забароны мграцы. Абавязкова неабходна адначасова падвергнуць яўрэяў, варожых да нашага народа, як і я пасяліўся сярод нас, дзействунашаземцаў. Усходнія яўрэі, вядома, з'яўляюцца вялікім рэзервуарам, з якога яўрэі пастаянна папаўняюць свае рэсурсы. Вялікая небяспека, якую нясе ў сабе гэтая мграцыя, была выразна выяўлена праз вопыт апошніх гадоў. За некалькі гадоў гэтыя ўсходнія яўрэі змаглі з дапамогай усюх магчымых бязнешных трасцяўросква таўзавалодаць велізарным багаццем. Нашы залы судаў поўныя махлярства, як і карыстаюцца такія замежныя элементы. Дзяржава зусім не зацікаўлена ў мграцы такіх людзей, як і яны як і чынам не прыносяць карысці.

Такая пазцыя нацыянал-сацыялістычнай дзяржавы ў дачыненні да ўсходніх габрэяў не выключае таго, што нават прадстаўнікі гэтых нацый, як і паразітуючы на нацыянальным целе, могуць быць выгнаныя. Абмеркаванні гэтых пытанняў падводзіць нас цяпер да трэцяга раздзела дзяржаўнай палітыкі. Нацыянал-сацыялізм: да права грамадзянства.

Права на грамадзянства

Права грамадзянства павінны быць набытымі. У гэтым прынцыпе нацыянал-сацыялізм значна адрозніваецца ад права, якое дзейнічае ў цяперашні час, згодна з якім кожны дарослы немец старэйшы за 20 гадоў, мужчынскага жаночага полу, можа карыстацца правам дзяржаўнага грамадзянства. Аналагічна, сёння, згодна з Веймарскай канстытуцыяй, гэтая магчымасць адкрыта для прадстаўнікоў яўрэйскай расы. Падобным чынам, гэтак дзяржаўнае членства можа быць набыта любым замежнікам, выканаўшы некалькі павярхоўных фармальнасцей.

Веймарская канстытуцыя ў цэлым не разумее паняцця грамадзяніна дзяржавы, але ў арт. 110 гаворыцца пра прыналежнасць да дзяржавы, а ў арт. 109 — пра роўныя правы перад законам для ўсіх членаў дзяржавы мужчынскага жаночага полу. Расплыўся гэты паняцця, натуральна, выключае патрабаванне маральных расавых перадумоў для набыцця права грамадзянства. У адрозненне ад гэтага, арт. 113 Канстытуцыі Рэйха бярэ пад асабліваю абарону замежнамоўныя «часткі нацыі» (!); яны «не могуць быць абцяжараныя ў сваім свабодным традыцыйным развіццём, асабліва ў выкарыстанні роднай мовы ў адукацыі, а таксама ва ўнутраным краванні адпраўленні правосуддзя».

Калі параўнаць з гэтым найбольш поўным разглядам замежных грамадзян практыку нашага Закона аб абароне Рэспублікі ад сваіх нацыянальных таварышаў, абавязак выдаваць так званых ваенных злачынцаў ворагу з упэўненасцю, гарантаванай у артыкуле 112, што «нельзя ні немец замежнага ўрада не можа быць выдадзены пераследу або пакаранню», калі параўнаць менавта гэты апошні артыкул з сумнавядомым рашэннем французай супраць Крупа⁵¹ яго дырэктарай, магчыма, спасылка на той факт, што аўтарам гэтай канстытуцыі быў габрэі Пройс⁵², дастаткова, каб праліць пэўнае святло на ўсе гэтыя падзеі.

⁵¹ Густаў Крупп фон Болен унд Хальбах (1870-1950) крававу амерыканскую кампанію Фрыдрых Круппа з 1909 па 1941 год. У супрацоўніцтве з рэйхсверам пад кіраваннем Ганса фон Зекта (1866-1936) Крупп распачаў таемнае пераўзбраенне Германіі, парушаючы Версальскі дагавор. У 1923 годзе, калі французскія акупавалі Рурскую вобласць, яны таксама аштрафавалі Круппа за правадзенне...
вядома, калі публічныя пахаванні трынаццаці рабочых фабрык Круппа ў Эсэнэ, расстрэляных французамі падчас акупацыі.
⁵² Гуга Пройс (1860-1925) быў нямецка-яўрэйскім міністрам унутраных спраў Веймарскай рэспублікі і адыграў важную ролю пры распрацоўцы Веймарскай канстытуцыі ў 1919 года.

Не «лепшая будучыня палякаў», як сказаў Бетман-Хольвег⁵³ у адной са сваіх няўдалых парламенцкіх прамоваў, не паляпшэнне становішча яўрэяў у Румыніі (паводле Кульмана)⁵⁴ можа быць вядучай дэяй нямецкай дзяржавы, а толькі дабрабыт нямецкага народа. Гэтая крывадушная тэма выказана ў нацыянальна-эканамічнай праграме НСДАП (Праграма, с. 35) пад № 7: «Правы нямецкага немцаў папярэднічаюць правам нямецкага прадстаўнікоў замежных дзяржаў» пад № 6: «Той, хто не з'яўляецца немцам, можа жыць у Германіі толькі як госць знаходзіцца пад дзеяннем Закона аб замежных інакшых».

Згодна з гэтым, права на грамадзянства павінна быць набытае. Яго таксама можна страціць з-за нявартасці. Гэта права, з якога габрэі прынцыпова выключаны, а таксама могуць быць выключаны прадстаўнікі іншых народаў.

Унутранай умовай для заяўніка на атрыманне нямецкага грамадзянства з'яўляецца абяцанне прыналежнасці да нямецкай культуры супольнасці. Той, хто не абяцае сябе нямецкай нацыі такім чынам, хто аб'яўляе сябе ворагам нямецкай дзяржавы, хто адчувае сябе больш цесна звязаным з прадстаўніком іншых нацый, чым са сваімі народамі, не можа атрымаць ніякай праваў нямецкага грамадзянства, бо ён сапраўды не жадае мець нічога агульнага з нямецкай супольнасцю.

Здаецца, гэта сапраўды вар'яцтва, калі людзі, якія публічна заяўляюць, што не ведаюць ніякай айчыны пад назвай Германія, якія гэтыя рабы Крыспіян⁵⁵ іныя, усё яшчэ жадаюць даць парады палёсе гэтай краіны, калі яны сцвярджаюць, што як прадстаўнікі народа, які дэлегаты, усё яшчэ карыстаюцца асаблівым прывілеямі калі яны ўсё яшчэ карыстаюцца абаронай асабліва строгіх законаў (абаронай рэспублікі) у выпадку, калі х вылучаць з гэтага парламента на ўрадавыя пасады.

Нацыянал-сацыялістычная нямецкая дзяржава запатрабуе менавіта ад такіх людзей найцяжэйшай адказнасці, члены рэвалюцыйных урадаў парламентаў будучы вымушаныя рэтраспектыўна неспадказнасць за сваё дзеянне ці бяздзейнасць. Таму законы, якія будучы распаўсюджаны з усіх адказнасці ўсёх асоб, якія займаюць публічнае жыццё, павінны быць надзелены рэтраспектыўнай славой.

Тут гаворка ідзе не пра барацьбу галодных «пралетарыяў» за заробкі супраць сытых ненасытных капіталастаў, такім чынам, не пра падман здаровых правільных пачуццяў працоўных праз дэю класавай барацьбы, а пра маральнае патрабаванне, каб безадказнасць цяперашніх бенефіцыяраў цяперашняй парламенцкай ўрадавай сістэмы была спынена, каб тыя, хто празмерна ўзбагаціўся на патрэбах народа або тыя, хто спрыяў махнацыйным іншым колаў, былі прыцягнуты да заслужанага пакарання.

Лозунг: «Маленькіх нягодніках павешаць, буйных адпусціць на волю» нельга апраўдваць. Нацыянал-сацыялістычная дзяржава, наадварот, прызначэнні пакарання будзе ўлчычаць факт спакушэння дробных нягодніках як вельмі змякчальную абставіну, а буйных злачынцаў супраць нямецкага народа — прыцягнуць да адказнасці з поўнай строгасцю закона.

⁵³ Тэадор фон Бетман-Хольвег (1856-1921) займаў пасаду канцлера Германіі з 1909 па 1917 год. Падчас вайны здавалася, што Бэтман-Хольвег аддаваў перавагу больш умеранай палітыцы, чым тая, якую прапагандавалі ваенныя лідэры.

⁵⁴ Рыхард фон Кульман (1873-1948) займаў пасаду дзяржаўнага сакратара Германіі па замежных справах з жніўня 1917 года па ліпень 1918 г. У маж 1918 г. ён заключыў з Румыніяй Бухарэстскі мір.

⁵⁵ Артур Крыспіян (1875-1946) быў абраны членам парламента ад сацыяліст-дэмакратычнай партыі ў 1920 годзе, а ў 1922 годзе стаў сусаршынёй Сацыяльна-дэмакратычнай партыі (СДПГ).

Ачышчальная праца гэтага дзяржаўнага суда цяпер не як мчынам не можа спыніцца на тых, хто першым прыйшоў да ўлады з рэвалюцыяй. Ён таксама павінен будзе накіравацца супраць тых, хто знаходзіўся пад кіраўніцтвам імперскага ўрада сваёй халатнасцю зрабіў магчымым гэты падзенне Германіі. Галоўны вэнэват — Бетман-Хольвег — сапраўды быў забраны са сваіх зямных суддзяў, тое ж самае можна сказаць пра наступнага павэнэватасца — Эрцбергера⁵⁶, які, як бацька няшчаснай парламенцкай рэвалюцыі ў пачатку 1917 года, зноў узняў аслабленую волю да перамогі ў ворагаў. Нават Эйсер⁵⁷ Ратэнаў быў выдалены з месца хадзейнасці па разбурэнні нацыі, вядома, незаконным шляхам, але згодна з жалезным законам гісторыі. Але ўсё яшчэ жывуць многія з тых, хто праз арганізацыю баявой забастоўкі ў студзені 1918 года ўсадзілі кніжалуюспінуючую арганізацыю, ўсё яшчэ жывуць тыя, хто словам пільным зламаў волю да перамогі, усё яшчэ жывуць тыя, хто прапаведаваў «мільёны без пераможцаў пераможаных», усё яшчэ жывуць прымаюць гэта за справядлівасць, хто злоўжываў пакутам народа ў вайне рэвалюцыі дзеля ўласнага празмернага ўзбагачэння.

Безумоўна, такое нацыянальнае палітычнае патрабаванне сее страх і жах, дзясяткі тысяч будучы баяцца за сваё жыццё, бо яны не маюць чыстага сэрца. Але для нацыянал-сацыялізму з гэтым патрабаваннем сацыяльнай справядлівасці застаецца пытаннем лёсу нямецкага народа, ці зможа нямецкі народ знайсці свой шлях да высякароднай нацыі, ці ён будзе вучыцца ў жаласным жыцці ў дэградацыі карупцыі як фелакскай нацыі. Для нацыянал-сацыялістычнага руху сэнс яго існавання таксама вызначаецца гэтым пытаннем.

Адпаведна, права на дзяржаўнае грамадзянства не з'яўляецца чымсьці, што будзе пакладзена ў калыску кожнаму, хто нарадзіўся ў Германіі; хутчэй, гэта права на дзяржаўнае грамадзянства ўключае ў сябе таксама найвышэйшыя маральныя абавязкі перад дзяржавай нацыяй. Аднак выкананне гэтага абавязку перад дзяржавай нацыяй павінна быць абаронена таксама магчымасцю таго, што гэтакія права можа быць зноў страчана ў выпадку нявартасці.

Знашага боку, атрыманне права дзяржаўнага грамадзянства будзе не актам мільсэрнасці, а патрабаваннем, якое можа вылучыць кожны працавіты немец, які дакажа сваю годнасць нямецкай супольнасці прысвяціўшы сябе нямецкай расавай гістарычнай супольнасці. Той, хто выканаў свой вайсковы працоўны абавязак, той, хто добрасумленна працуе ў сваёй прафесіі, мае права на атрыманне дзяржаўнага грамадзянства.

Але з гэтым правам грамадзянства звязана таксама абавязак не забываць ва ўсёй сваёй працы пра больш шырокае цэлае, а таксама заўсёды ўсведамляць у сваёй эканамічнай дзейнасці той факт, што трэба ўпэваць сваю працу ў цэлае, гэта значыць, нават пры поўнай свабодзе ў асобных галінах дзейнасці нямецкага грамадзяніна не павінна быць накіравана супраць дабрабыту цэлага.

⁵⁶ Мацэас Эрцбергер (1875-1921) быў членам Нямецкай цэнтральнай каталіцкай партыі (Deutsche Zentrumspartei), якая лавіла правай рукой Бетман-Хольвега. Падчас вайны, у сярэдзіне 1917 года, ён заклаў да яго спынення шляхам перамоваў падарваў давер да нямецкай вайскоўцаў. Эрцбергер падпісаў перамір'е, якое паклала канец Першай сусветнай вайне, будучы міністрам фінансаў Веймарскай рэспублікі, падтрымаў Версальскі дагавор. У 1921 годзе ён быў забіты ультранацыяналістам «Арганізацыі консулаў», заснаванай камандам Фрайкорпуса Германам Эрхардтам (1881-1971).

⁵⁷ Курт Айсер (1867-1919) — нямецкі сацыяліст-яўрэй, які арганізаваў рэвалюцыю, што зрынула дынастыю Вільгельмаў. дынастыя Бавары ў пачатку 1918 года. Ён стаў рэспубліканскім прэм'ер-міністрам Баварыі на Бернскай канферэнцыі сацыялістаў раскрытыкаваў умераных сацыялістаў за непрызнанне вайны Германіяй у развязванні Першай сусветнай вайны. У лютым 1919 года яго забівае нацыяналіст граф Арка фон Вал.

Нацыянальная эканоміка

Задача нацыянальнай эканомікі — задавальненне попыту, а не дасягненне як мага вышэйшай працэнтнай прыбытковасці пазыковага капіталу.

Можна было б падумаць, што гэты прынцып лёгчыца само сабой зразумелым для любой эканомікі, тым не менш нацыяналізацыя стычнай эканомікі адрозніваецца ад сучаснай працэнтнай капітал стычнай эканомікі менавіта гэтым ключовым прынцыпам. На ўяўнаму чалавеку-прадуктаву нялёгка ўявіць сабе нацыянальную эканоміку, якая не служыць задавальненню попыту; тым не менш цяпер трэба ўдакладніць, што для цяперашніх гаспадароў эканомікі — банкаўскага бржавога капіталу — задавальненне попыту ў асноўным мае вельмі малае значэнне. Міжнародны капітал зацікаўлены толькі пастолькі, паколькі гэтае задавальненне попыту можа быць выкарыстана для хварскіх капітал стычнымі спосабам.

Фактычна мы маем справу з двума прынцыпова рознымі поглядамі на эканоміку. Адзіным тэрмінам новым патрабаваннем для ўсёй эканомікі з боку ўсяго насельніцтва з'яўляецца, натуральна, задавальненне патрэбы ў ежы, затым задавальненне патрэбы ў жыллі адзенні, толькі потым у цэлым шэрагу знаходзяцца ўсе астатнія штодзённыя патрэбы, аж да вышэйшых мастацтваў культурных задавальненняў. Паміж знаходзяцца дапаможныя службы, уся транспартная сістэма ўсё, што з ёй звязана, гандаль і фінансавая сістэма. Вытворчасць тавараў, са свайго боку, у здаровай эканоміцы мае найважнейшую мэту — найлепшым чынам задаволіць патрэбу праз аплату, якая пакрывае выдаткі на вытворчасць і ўключае адпаведны даход ад працы для прадпрымальных адпаведную долю прыбытку, з якой можна пакрыць як непазбежныя страты, так паліпшэнне рамонтнага прадпрыемства.

Увага справядлівага прадпрымальных не накіравана на атрыманне празмернага прыбытку ў асобных выпадках, нават калі шчасліва збег абставін могуць зрабіць гэта магчымым. Справядлівы прадпрымальнік цалкам усведамляе свае нацыянальна-эканамічныя задачы — наладзіць вытворчасць такімі чынам, каб патрэба магла быць задаволена з найменшым выдаткам для карыстальніка, каб адначасова прадпрыемства расло квітнела, каб выдаткі на вытворчасць станавіліся ўсё меншымі без знешняга заробатнай платы.

Магчыма, самым яскравым прыкладам такога сапраўднага прадпрымальных чынага мыслення з'яўляецца Эрнст Абэ58, сузаснавальнік дырэктар завода Zeiss у Ене. Гэты чалавек дасканалы разумеў гэтую нацыянальна-эканамічную задачу прадпрымальных і мкнуўся рэалізаваць яе як мага лепш.

Але ў гэтым плане ў нас таксама няма падстаў асаблівых нараканняў на нашых прадпрымальных калі да вайны. Такія людзі, як Альфрэд Круп59, Маннесман60, Вернер Сіменс61, Тызен62, Борсгё3, Краўс, Мафей64 і г.д. нават сацыяльна забяспечылі сабе ганаровае месца ў гісторыі нямецкай прамысловасці. Усе яны не кіраваліся аднабаковым мкненнем да прыбытку,

⁵⁸ Эрнст Абэ (1840-1905) быў фізікам прадпрымальных кам, якога наняў Карл Цейс, заснавальнік Енскай кампаніі. Кампанія Carl Zeiss AG, якая вырабляла аптычныя прыборы і сістэмы. Абэ стаў суўладальнікам фірмы.

⁵⁹ Альфрэд Круп (1812-1887) быў сынам Фрыдрыха Крупа (1787-1826), які заснаваў у 1811 годзе кампанію Krupp Cast Steel. Падчас крэвавання Альфрэда Крупа кампанія стала вядучай кампаніяй па вытворчасці зброі таго часу.

⁶⁰ Кампанія Mannesmann была заснавана ў 1890 годзе першапачаткова вырабляла бясшвовыя сталёвыя трубы.

⁶¹ Вернер Сіменс (1816-1892) быў вынаходнікам заснавальнікам кампаніі Telegraphen-Bauanstalt у 1847 годзе. Сёння Siemens AG — адна з найбуйнейшых электратэхналагічных кампаній у свеце.

⁶² Аўгуст Тызэн (1842-1926) заснаваў у 1867 годзе металургічны завод Тызэн-Фусоль набыў ншыя кампаніі цяжкай прамысловасці, які ў 1926 годзе быў аб'яднаны ў Vereinigte Stahlwerke, найбуйнейшы горназдабыўны сталеліцейны картэль у свеце да Другой сусветнай вайны.

⁶³ «Борсгё» — лакаматыўная кампанія, заснаваная Аўгустам Борсгам (1804-1854) у 1837 годзе.

⁶⁴ Krauss-Maffei — машынабудаўнічая кампанія, заснаваная ў 1838 годзе.

уся яны заставал ся простым сц плым для сябе, тольк дабрабыт хн х спраў быў х арыенц рам.

І сапраўды, нястомная вытворчая вынаходніцкая сьла нямецкай прамысловасці прывяла да таго, што не тольк г ганцк рост насельніцтва знайшоў працу хлеб, але , нягледзячы на рост зароботнай платы, нягледзячы на ўсебаковае паляпшэнне ўзроўню жыцця ўс х слаёў насельніцтва, найважнейшыя тавары маглі стаць таннейшым дзякуючы ўсё новым удасканаленням вынаходніцтвам. Нямецк рабочы н кол не павінен забываць, што ён абавязаны гэтым работнікам разумовай працы.

І яшчэ адно трэба падкрэсліць тут з усёй сур'ёзнасцю: падмуркам перадумовай такога высокага росквіту нямецкай эканомікі быў магутна краваны Бсмаркам Райх. Гэтыя два фактары, адзіннае, так мчынам, магутнае палітычнае становішча Германскага Райха беспрэцэдэнтная працава тасць нямецк х прадпрымальных каў рабочых дазволіла зафксаваць усебаковае павышэнне ўзроўню жыцця ўсяго насельніцтва, што г ганцк рост насельніцтва Германіі мог быць накормлены, апрануты забяспечаны жыллём, што ём грацыя з Германіі знала да нязначных лчаў.

Колькасць нямецкай мграцы ў дзесяцігоддзі пасля 1870 года ўключала тольк здаровы лшак нямецкага прадпрымальных цага гандлёвага духу, як хлынуў у свет як п'янеры нямецкай працава тасць нямецкай прадукцыйнасці.

У большасці выпадкаў уся нацыянальная эканоміка Германскага Рэйха адпавядала фундаментальным патрабаванням, як і ямы таксама прад'яўляем да здаровай нацыянальнай эканомікі.

Попыт быў цалкам задаволены. Тым не менш, нават у той час з'явіліся глыбокія шкода ў нашай эканоміцы, якая выяўлялася па-рознаму.

1. Нашы дзяржаўныя фінансы ўсё больш запазычваліся ў той самы час, калі нямецк народ становіўся ўсё багацейшым магутнейшым, калі прадукты нямецкай прамысловай гандлёвай эфектыўнасці заваёўвалі рынкі збыту ўсяго свету, у той час, калі наша ўнутраная эканоміка шла ад поспеху да поспеху, а медыцынскія жыццёвыя ўмовы паляпшаліся год ад года.

Цяпер, натуральна, не вельмі добра, калі даўг растуць. Такая з'ява заўсёды сведчыць аб тым, што нешта не так. Бо сапраўды трэба лчыць цалкам абсурдным бессэнсоўным, калі дзяржава, грамадзяне якой карыстаюцца ўсё большым багаццем, адначасова не знаходзіцца ў стане здаровых квтнеючых дзяржаўных фінансаў. Гэта павінна быць тым больш дзіўным, калі Германскі Рэйх федэральныя землі атрымаў вал надзвычай вялікія даходы ад хчыгунак, пошты горназдабыўных заводаў, а таксама ад дзяржаўных лясоў г.д., незалежна ад таго, што Рэйх федэральныя землі маглі, у сваёй фінансавай суверэнітэту, прэтэндаваць на значную падатковую здольнасць сваіх грамадзян.

2. Яшчэ адной глыбока ўкаранёнай эканамічнай шкодай была прагрэсіўная запазычанасць нашай сельскагаспадарчай гарадской нерухомасці. Рух за зямельную рэформу, як быў ужыты супраць гэтага, правільна прызнаў вельмі важную частку ўсёй праблемы, але, на жаль, не дасягнуў поўнай эфектыўнасці.

3. Факт нфляцыі нашай прамысловасці праз рознага кшталту крэдытавання таксама павінен быў выклікаць трывогу ў палітычных наміналах. Безумоўна, у часы ўзрастаючага дабрабыту камерцыйных прамысловых прадпрыемстваў легкадумна ставяцца да прыняцця замежных грошай звязаных з імі працэнтных абавязацельстваў, бо значна павялічаныя магчымасці працы даходу дазваляюць несець гэты цяжар.

Але гора, кал пачнуцца эканам чныя крыз сы! Тады выкарыстанне крэдытаў з працэнтнай стаўкай праяўляе сябе ва ўсёй сваёй эканам чнай паг бельнасц .

Форма акцыянернага таварыства, якая ўзн кла ў гэтыя гады з фактычным аддзяленнем кап талу ад звязанай з м працы, гэта значыць аддзяленнем чыста кап тал стычных нтарэсаў крэдытораў у прыбытковасц грошай ад здоровага супрацоўн цтва ндыв дуальнага прадпрымальн ка ад поўнай дэнтыф кацы яго снавання са сва м прадпрыемствам, таксама пасеяла зерне глыбокай эканам чнай шкоды.

4. Узмацненне ўплыву банкаў, як я займаюцца грашовым перавозкам , пав нна было выкл каць трывогу ў шаноўнага сябра нацы . З слуг эканом к банк ператварыў ся ў неабмежаваных гаспадароў усёй нацыянальнай эканом к . Варта адзначыць, што гэта ўзрастанне ўплыву банкаў н як м чынам не суправаджалася адначасовым роскв там нашай нацыянальнай эканом к , а, наадварот, чым больш жаласнай станав лася наша эканом ка, тым больш узмацняў ся банк .

Мы не жадаем тут больш падрабязна разглядаць гэтае разв ццё, пра гэта будзе шмат што сказаць пры абмеркаванні чыста ф нансавай грашова-крэдытнай эканом к . Згадка пра чатырохчасткавы корань вял кай шкоды для нацыянальнай эканом к праз ф нансава-крэдытную с стэму мела вял кае значэнне, таму што менав та гэты аспект усёй эканом к стаў супрацьлегласцю сапраўднай нацыянальнай эканом к , а менав та аднабаковай рабаўн цкай эканом к ф нансавых дзяржаў.

Той, у каго не ўзн кае самаадвольна вобраз цела, здз ўленага параз там , мус ць быць вельм зац каўлены ў захаванн цяперашняй с туацы або ў залежнасц ад бенеф цыяраў гэтай эксплуатацарскай эканом к . На жаль, апошняя тычыцца вельм вял кай колькасц людзей. Вось чаму ўнутраны супрац ў гэтай сучаснай эканам чнай с стэме баронаў-разбойн каў не праяўляецца адпаведным чынам.

Асабл ва дрэнна тое, што нават навука, асабл ва тая навука, якая пав нна добрасумленна займацца гэтым рэчам , усё яшчэ, за некаторым выключэннем (Отмар Спанн65), знаходз цца пад уплывам сучаснай кап тал стычнай эканом к знаходз цца ў залежнасц ад яе. Сучасная нацыянальная эканом ка не з'яўляецца л дэрам да праўды прав льных ведаў, а стала выразн кам нацыянальнай эканам чнай злачыннасц .

Усе вял к я сц ны мудрасць могуць быць зразумелыя абдуманыя ў х стотных аспектах кожным простым чалавекам. Не варта блытаць з гэтым той факт, што, натуральна, не так проста прыйсц да так х фундаментальных ведаў. Вядома, сам веды, нту цыя, падобныя да яркага святла, якое свец ць у душы, вечна прагнучай ведаў. Аднак цяжкая наступная праца розуму, як пав нен старанна складаць цэглу за цэглай, каб пабудаваць, з самым дбайным адборам матэрыялаў, усю структуру думк так, каб гатовая праца здавалася ўс м в давочнай.

У так х выпадках няма лепшай пахвалы, чым кал чалавек часам сам прыходз ць да так х думак. Так м чынам, ц атрымаў я, працуючы над гэтай працай (лета 1923 г.),

65 Отмар Шпан (1878-1950) — аўстрыйск эканам ст сацыёлаг, як выступаў супраць сацыял стычных поглядаў знаходз ўся пад уплывам эканам чных тэорый Адама Мюлера (1779-1829), як выступаў супраць матэрыял стычнай л беральнай эканом к Адама См та. Ён быў прафесарам Венскага ўн верс тэта з 1919 па 1938 год, кал нацыянал-сацыял сты забаран л яму займаць прафесарскую пасаду пасля... Аншлюс (анекс я) Аўстры . Нягледзячы на тое, што Шпан с мпатызаваў нацыянал стычнай арыентацы НСДАП, яго погляды на карпаратыўную дзяржаву не цалкам падтрымл вал ся нацыянал-сацыял стам .

выдатная праца ўжо пажылога чалавека, аўстрыйскага інжынера В. Шобера 1866, у якой усё катастрафічнае развіццё фінансава-кредытнай сферацы Аўстры было прадказана з небывалай яснасцю яшчэ 30 гадоў таму.

Шобер звярнуў увагу на тое, што толькі поўны адыход ад фундаментальна памылковых нацыянальных эканамічных дактрын можа спыніць катастрафічнае развіццё нацыянальнай эканомікі – на жаль, без найменшага поспеху.

Галоўная прычына ў той час заключалася ў тым, што сябры Шобера з Хрысціянска-сацыяльнай партыі пасля першапачатковай захопленай згоды адварнуліся ад яго з ланівым апраўданнем: «Час яшчэ не прыйшоў», але на самой справе таму, што гэта не падыходзіла хрысціянскаму буйным фінансам.

Банк даўно перастаў быць надзейным пасярэднікам паміж ашчаднымі капіталам і патрабаванням эканомікі, а таксама абаротным капіталам. Сёння дырэктары дэлегаты буйных банкаў сядзяць ва ўсіх акцыянерных таварыствах. Навошта не можа адбыцца без ведама банка. І як гэта атрымаецца ў банкаўцы? Ён зачынуўся выключна ў тым, каб капітал прыносіў як мага большы прыбытак; як мы ведаем, яму зусім абыймава. Ён не бачыў сваёй задачы ў тым, каб аплодзіць эканоміку праз пазык грошай па самых нізкіх стаўках менавіта тады, калі нацыянальнай эканоміцы пагражаюць крызісы найгоршага кшталту — аднак гэта было б яго найвышэйшай задачай — буйныя банкі хутчэй выступаюць менавіта ў той час з кредитнымі пакетами, кредитнымі папярэджаннямі, калі вытворчая прамысловасць найбольш тэрмінова мае патрэбу ў папярэджваючым кредыце для сваёй працы.

Можна далей падумаць пра наступнае: якую патрэбу пакрываюць банкі? — Хтосьці скажа: патрэбу ў грошах. Вядома. Але як пры гэтых умовах? Пекар, шавец, фабрыкант, прадпрымальнік сапраўды пакрываюць рэальную патрэбу ў ежы, адзенні і г.д., за гэта яны атрымліваюць эквівалентную вартасць, цану, грашыма або праз грашовы перавод.

Так мы ведаем, патрэба пакрываецца, ўладальнік фабрыкі і г.д. зноў мае абаротны капітал для пакупак, выплаты заробатнай платы далейшай вытворчасці. Тут мы бачым, як замыкаецца эканамічны круг. Вытворца пакрывае патрэбу карыстальніка, грошы выконваюць сваю ўласную функцыю пасярэдніка ў абменнай справе зноў угнойваюць эканоміку ў руках вытворцы.

Зусім накіраваў усё дзе ў выпадку з лані хварскі мб знесам. Па-першае, не для аднаго банка не снуе абавязку аддаваць свой тавар — грошы — гэтак жа, як, напрыклад, для кожнага гандляра. Так мы ведаем, ён можа гарантаваць, што дае грошы толькі тым, хто яму спрыяльны. Акрамя таго, банк патрабуе ў большасці выпадкаў гарантый, якія значна перавышаюць кошт пазык, ён таксама патрабуе даўгавыя сертыфікаты, згодна з якім даўжнік павінен абавязацца пагасціць доўг усю, што ён мае заробіць. Іншымі словамі, супраць выдачы грошай банк прыцягвае ў сваю ўладную сферу актывы, якія значна перавышаюць пазычаную суму; ён таксама дазваляе выдаць даўгавыя сертыфікаты, які адкрывае для яго ўладу даходы ад працы даўжніка. Але гэтага недастаткова: за гэтую падвойную, часта забяспечаную пазыку грошай банк дазваляе сабе плаціць яшчэ больш у выглядзе працэнтаў, якія з цягам часу становяцца велізарнымі. Так мы ведаем, мы маем справу з працэдурай, якая з эканамічнага пункту гледжання зусім не з'яўляецца прадуктыўным дзеяннем, зваротны плацёж — заклад, даўгавыя сертыфікаты — прадастаўляецца неадкладна, а, акрамя таго, даўжнік павінен пагадзіцца на новы працяглы плацёж, які праз некалькі гадоў перавысіць кошт атрыманых грошай, без закладніка...

66 Венцэль Шобер (1846-1928) быў аўстрыйскім чыгуначным інжынерам, які — як венскі прафесар Ёзэф Шлезінгер (1830-1901) — у сваіх эканамічных працах вызначаў залежнасць ад міжнародных фінансаў габрэяў як галоўную прычыну эканамічных праблем Аўстры. Сярод яго асноўных прац — «Поўнае халоднае», 3 тамы, Вена, 1880-82, «Валютавае рэгуляванне ў Аўстры», 1892.

вызваленне або пагашэнне запазычанасц . Такая фінансавая справа, натуральна, з пункту гледжання нацыянальнай эканомікі, з'яўляецца абсурдам, гэта чыстае ляхварства.

Сапраўднае пачуццё крэдыту, вера ў большую эканамічную эфектыўнасць нашчага, заключаецца ў тым, што ўладальнік зберажэнняў не бачыць, што ён сам можа выкарыстоўваць свае грошы прыбыткава, таму ён звяртаецца да таго, каму ён можа давяраць, каму ён можа даверыць гэтыя грошы хто гарантуе яму, што ён верне яму свае зберажэнні па патрабаванні цалкам ў цэлым. Калі пазыка ўмацоўвае даўжнікі ў яго эканамічнай працаздольнасці, каб ён мог атрымаць значна большы прыбытак, можна лічыць гэта актам справядлівасці або ўдзячнасці, калі даўжнік дае крэдытору, акрамя вяртання грошай, таксама пэўную долю свайго прыбытку. Гэтая канцэпцыя прыватнай грашова-крэдытнай эканомікі пануе на працягу ўсяго Сярэднявечча, яна ляжала ў аснове царкоўнага вучэння аб працэнтах. Патрабаванне працэнтаў лічылася ляхварствам. Сёння працэнты, як і Царква, лічыліся ляхварствам, сталі сапраўды акцыямі нашай эканомікі - нацыянальна-эканамічнае пачуццё крэдыту стала нацыянальна-эканамічным нонсэнсам. Безумоўна, для багатага чалавека такое вучэнне з'яўляецца крыніцай трывалага ўзбагачэння без намаганняў. Не таму, што золата — як хацелася б паказваць — сапраўды з'яўляецца славой, якая сама з сябе вырабляе грошы, звышчалавечай з'явай, якая, вызвалена ад зямных законаў тленнасці, назаўжды неўмучна падпарадкоўвае ўсё сваім чарам, а таму, што ў сучаснай фінансавай міжнароднай эканоміцы яно адчуваецца проста як закон, што кожны вядзе фінансавы ўласнасць мае ў сабе права на працэнты, у пэўнай ступені ўласны грашам, — вось гэтае найжахлівейшае пераасэнсаванне суадносінаў паміж працай грашыма прымаецца як закон, як нешта, да чаго нельга дакрануцца, як нешта, для чаго навука, якая займаецца гэтым, павінна прывесць мноства апраўданняў.

Толькі такім чынам можна было адцягнуць усю нацыянальную эканоміку ад яе адзінай натуральнай задачы задавальнення патрэбным самым стварэння працы, якая для ўсіх злоўжываць ёю ў першую чаргу як інструментам асабістага ўзбагачэння ўладальнікаў банкаўскага банкрутавага капіталу.

Цяпер гэта ўлюбёны прыём палітычнай барацьбы супраць нашага руху, калі гэта наша супрацьстаянне высокай капіталістычнай эксплуатацыі нашай нацыянальнай эканомікі наша барацьба за нацыянальную эканоміку, якая задавальняе патрабаванні сацыяльнай справядлівасці, паказваецца як супрацьстаянне паміж уласнасцю і новымі формамі валодання, што наша патрабаванне «Грамадскіх пастарэс выхэй за асабісты» асуджаецца як камуністычнае. Супраць гэтага мы павінны пастаянна звяртацца да артыкула 8 нацыянальна-эканамічнай праграмы (Праграма, с. 35):

Нацыянал-сацыялізм фундаментальна прызнае прыватную ўласнасць і ставіць яе пад дзяржаўнае абарона.

Аднак задачай заканадаўства будзе вызначыць абмежаванні ўдзячэння да назапашвання празмерных багаццяў у руках асобных людзей за кошт усяго ў цэлым.

Пазыўна для самой эканомікі ўзнёскае, як патрабаванне да ўсёй эканомікі, яе задач у духу нацыянал-сацыялізму, патрабаванне № 10 «Нацыянальнай эканамічнай праграмы»: усе немцы ўтвараюць працоўную супольнасць для садзейнічання агульнаму дабрабыту культуры нямецкага народа.

Адсюль, у сваю чаргу, вынікае маральнае патрабаванне, што кожны немец павінен працаваць інтэлектуальна і фізічна ў адпаведнасці са сваім сілам, але што гэтая яго праца павінна быць уключана ў цэлае.

Я падкрэслваю, што гэта маральнае патрабаванне. Такім чынам, гаворка ідзе не пра стварэнне прымусу да працы, як быў уведзены ў Савецкай Расіі. Зусім іншая справа

увядзенне патрабаванага нам года абавязковай працы для кожнага немца перад набыццём поўных правоў дзяржаўнага грамадзянства.

Зус м ншая справа ў тым, што наша галоўная мэта накіравана менавіта на забеспячэнне безтурботнай старасці для ўсёх нацыянальных таварышаў, якія старанна працавалі ў маладосці сталым узросце. Менавіта ў выпадку нацыянальнай эканомікі, якая не знаходзіцца пад пастаянным крывацёкам працэнтаў падаткаў перад пазыковым капіталам, будзе, павінна можа быць лёгка дасягнута, каб яна аддавала вялікія ланцугі так мчынам, каб усё нацыянальным таварышам была забяспечана адпаведная адэкватная пенсія па старасці — падобная да пенсійных выплат чыноўнікам — па дасягненні пэўнага ўзросту або ў выпадку заўчаснай непрацаздольнасці.

Я ўвяду гэтакія сацыяльна-палітычныя патрабаванні, таму што выкананне гэтай задачы належыць да паказчыкаў усёй нацыянальнай эканомікі, таму што гэта пункт, які не толькі можа пастаянна казаць рабочаму ў самым шырокім сэнсе слова: «Ты павінен працаваць!», але і таму, што за працоўным прымусам яно стварае нешта сутыкальнае прымысловае — перспектыву забяспечанай старасці для кожнага, хто ўсё жыццё выконваў свой абавязак.

У рамках фундаментальнага прызнання прыватнай уласнасці як асновы нашай эканомікі натуральным чынам уваходзіць той факт, што кожны немец абаронены ў сваёй свабоднай магчымасці зарабляць на жыццё ў свабодным распараджэнні сваімі працоўнымі даходамі набытым багаццем (№ 11 «Нацыянальнай эканамічнай праграмы»). Абмежаванне гэтага асноўнага права дапушчальна толькі праз закон, прычым варта прытрымлівацца рэкамендацыі, што толькі такая праца ланцугі працай, якая не накіравана супраць інтарэсаў грамадства. Ланцуговы гандаль спекуляцыяй таксама, несумненна, выклікае шмат працы; падобна, злодзей часта пралье больш кропель поту ў сваёй «працы», чым муляр пры будаўніцтве дома, але такая «праца» накіравана толькі на аднабаковае асабістае ўзбагачэнне за кошт шкоды іншых. Таму такая «праца» звычайна шкодная таму павінна карацца з усёй суровасцю.

Такое выразнае вызначэнне нельга мразіць не з'яўляецца ланцугам, бо з юрыдычнай практыкі занадта часта, ўжахлівай ступені, вядуць, колькі рэчаў там пазначана як сумленнае праца. Існуе таксама цэлы шэраг вядуць дзейнасці, якія знаходзяцца вельмі блізка да мяжы, дзе цяжка сказаць, што гэтая праца ўсё яшчэ гармануе «з цэлым».

У любым выпадку, неабходна стварыць прававыя інструменты, каб спыніць усю гэту дзейнасць або прадпрыемствы, накіраваныя супраць нацыянальнага здароўя ў фізічным або інтэлектуальным сэнсе. Тое ж самае тычыцца эксплуатацыі пакут насельніцтва праз спекуляцыю ланцугі хвараста.

Для такіх паскудніцтваў, якія ваража ставяцца да нацыі, мы патрабуем смяротнага пакарання. Фанасавыя Пакаранні цэнават пазбаўленне волі неэфектыўныя супраць такіх несумленных людзей.

Карацей кажучы, эканамічная палітыка нацыяналізацыі змушвае мкнучца да ланцугі кватэраў у аснове сваёй фальшывай канцэнтрацыі эканомікі на прыбытковасці, так мчынам, да аднаўлення адзінай правільнай разумнай задачы нацыянальнай эканомікі: задавальнення попыту.

Гэта нельга мчынам не выключае даходаў прыбытку для гандляра, уладальніка фабрыкі сумленных прадпрыемстваў; наадварот, нельга мчынам нельга ствараць перашкоды для справядлівага мкнення да заробку, пакуль гэта мкненне ўпэўнена ў сваёй грамадскай інтарэсах.

Так мчынам, гаворка дзе пра ачышчальныя меры, а затым пра падтрыманне нямецкай эканомікі, якая не выклікае прэрэканняў як у дачыненні да яе формаў, так і ў дачыненні да яе паказчыкаў. Пад гэтым трэба разумець патрабаванні № 12 «Нацыянальнай эканамічнай праграмы»: здаровае спалучэнне буйнога, сярэдняга і малога бізнесу ўсё гэта на эканамічнага жыцця, а значыць, і сельскай гаспадарцы, застаецца падтрыманым.

Тым самым таксама даецца фундаментальная пазіцыя нацыянал-сацыял і зму адносна розных грамадскіх парадкаў.

Нацыянал-сацыял ізм будзе падтрымліваць прасоўваць сельскагаспадарчых работнікаў усё мсродкам як аснову магутнай нацыі харчавання насельніцтва.

Калі пункт 17 Праграмы ўтрымлівае палажэнне, якое прадугледжвае свабоднае пазбаўленне зямлі пры асаблівых абставінах, то пад гэтым мелася на ўвазе толькі, як абвясціў Адольф Гітлер 13 красавіка 1928 года, «стварэнне законных магчымасцей канфіскацыі, пры неабходнасці, зямлі, якая была набыта незаконным шляхам або кравалася не ў адпаведнасці з пунктам гледжання дабрабыту народа. Такім чынам, гэта не равана ў асноўным супраць яўрэйскіх зямельных кампаній». Такім чынам, гэтакі палажэнне было прызначана толькі для абароны карэннага насельніцтва.

Асабліва дарагім для нацыянал-сацыялізму з'яўляюцца таксама дабрабыт незалежнасць здаровага камерцыйнага меркантильнага сярэдняга класа.

І нават у формах вытворчасці так званай цяжкай прамысловасці, з пункту гледжання нацыянал-сацыялізму, няма нічога стотнага, супраць чаго можна было б прэчыць. Менавіта гэтая буйная прамысловасць рацыяналізаваў і ўзорным чынам, гэта значыць, яна не пазбегла ніякіх выдаткаў, каб стварыць лепшыя прасцейшыя метады вытворчасці. Цяперашняя перагрузка прадпрыемстваў — мкненне да камунізацыі — з празмернай колькасцю людзей, якія сапраўды непатрэбныя (мы тут галоўным чынам маем на ўвазе неабходнасць утрымання ўласных падатковых страхавых інспектараў і г.д.) натуральным чынам працуе непасрэдна супраць намаганняў па нацыяналізацыі прамысловасці.

Завяршэннем гэтых эканамічна-палітычных задач нацыянал-сацыялізму з'яўляецца яшчэ адно грандыёзнае арганізацыйнае мерапрыемства: «Увядзенне года працоўнай павіннасці для кожнага немца».

Нават тут гэтакі патрабаванне вымушае выконваць глыбока маральны прынцып — абавязак.

Той, хто жадае карыстацца правам дзяржаўнага грамадзянства, павінен таксама служыць дзяржаве, ён павінен таксама даказаць сваю свядомасць вернасць сваёй дзяржаве праз учынк прычынам без узнагароджання, гэта значыць магчымасць ўзбагачэння, гэтак жа, як салдат служыць сваёй айчыне.

У дэабавязковай працоўнай службы мы бачым цалкам дапаўняльную дэю да дэўсеагульнай вайскавай павіннасці.

Як бы нам ні хацелася стотна скараціць падрыхтоўку да баяздольнага салдацкага майстэрства ў параўнанні з папярэднім двух-трохгадовым тэрмінам службы, мы лічым неабходным мэтазгодным, каб кожны малады немец быў знаёмы з адной або некалькім вайсковымі камерцыйнай дзейнасцю, у якіх ён можа служыць дзяржаве.

Свядомасць абавязку адносна якасці працы настолькі пацярпела пад уладай машыны пад яшчэ больш разбуральнай дактрынай класавай варожасці рабочых супраць прадпрыемальнікаў, што навучанне ў гэтай галіне паджорстка м дзяржаўным кантраляваным адпаведнасцю з адзінымі прынцыпамі здаецца цалкам неабходным. Менавіта прадпрыемальнік, у добрым сэнсе, вядучы такую ўстанову, ніяк не будучы разглядаць яе як канкурэнцыю. Такая працоўная армія не можа быць канкурэнцыяй ужо таму, што, паводле вопыту, кожная прадуктыўная эканамічная дзейнасць дзяржавы павінна быць празмерна абцяжарана яе афіцыйнымі апаратамі, бо найм навучанне маладой неспрактыкаванай рабочай сілы спажывае занадта шмат яе эфектыўнасці.

З іншага боку, задачай гэтага года працоўнай службы будзе лепш азнаёміць моладзь, якая працуе на мадэльных дзяржаўных прадпрыемствах, з усімі дасягненнямі тэхналогій. Яны павінны, калі

па магчымасц , задаволіць рэальныя патрэбы працоўнай сілы нацыянальных таварышаў, якія служаць у войску.

Такім чынам, канкурэнцыя дзяржавы з астатняй часткай нацыянальнай эканомікі не падлягае гаворцы, яна магла б максімум дзейнічаць у пэўных галінах як рэгулятар цэн з рынкавымі цэнамі, якія ўсё яшчэ пакідаюць свабодным гандлярам свабодным прадпрымалёнам шырокія магчымасці для атрымання разумнага прыбытку.

У задачу гэтага маніфеста не ўваходзіць падрабязнае тлумачэнне. Тым не менш, хутрэба каратка апісаць асвятленне, бо мы ведаем, што правільнае вырашэнне гэтага пытання будзе мець велізарную карысць для аднаўлення нашай эканамічнай маралі, акрамя карысці, якую ўся эканоміка атрымае ад таго факту, што дзяржава перад працай абудзіцца як маральны абавязак перад нацыяй.

Што датычыцца становішча дзяржавы-грамадзян на ў адносінах да нацыянальнай эканомікі Б. Смарк аднойчы заявіў:

«Мы жывем не для таго, каб быць шчаслівым, а для таго, каб выконваць свой абавязак».

Гэты маральны прынцып ляжыць таксама ў аснове нашай пазіцыі ў адносінах да дзяржавы эканоміка.

Нацыянальная фінансавая рэформа – Грошы і крэдыт у

Нацыянал-сацыял істычная дзяржава

«Правіла працэнтаў».

Патрабаванне аб зняцці працэнтнага рабства — гэта рэвалюцыйна новае ў палітычнай праграме. Аднаго гэтага факта было б дастаткова, каб самыя шырокія колы выступілі з найбольш рашучай апазіцыяй супраць нацыянал-сацыялізму.

Безумоўна, найбольшая частка працоўнага каў складаецца з тых, хто сапраўды страціў усё праз цяперашнюю працэнтную капталістычную эканоміку, хто, выхаваны на гэтых дэях, усё яшчэ баіцца страты ўжо страчаных прыватнасцяў. Гэтая апазіцыя сапраўды не мае ніякага імпульсу, бо менавіта адсутнасць якога-небудзь унутранага імпульсу характэрная для кола, замкнёнага ў дэале капталістычнай пэнсіі.

Яшчэ адна група — гэта тыя, хто залежыць ад крэдытаў або прынамсі лічыць, што залежыць. Гэтая група, натуральна, баіцца не столькі адмены абавязку выплачваць працэнты, колькі таго, што яна не атрымае больш абаротных сродкаў, калі ўсё не застанецца як раней.

Іншая група — гэта цудоўныя нацыянальныя эканамісты, для якіх супрацьўленне праблеме вызвалення ад працэнтаў — гэта альфа і амега іх нацыянальнай эканамічнай мудрасці.

Яшчэ адна група — гэта зламысльнікі, якія сапраўды не маюць лепшага погляду, але якія з асаблівых партыйна-тактычных меркаванняў змагаюцца з гэтым асноўным патрабаваннем нацыянал-сацыялізму з дапамогай лжывых сцвярджэнняў і скажэнняў.

Што міжнародныя фінансавыя колы, якія рэальна зуюць правіла працэнтаў, менавіта на ўлчваючы гэтае патрабаванне, нашы самыя непрымальныя заклікі ворагаў вядучыя.

За выключэннем злоснай прафесійна зацкаўленай апазіцыі, галоўным прычынам варажых недаверлівых стаўленняў з'яўляюцца — невуцтва і інтэлектуальная лягота, глупства.

Тут мы маем справу з даволі магутным працоўным камі, з працоўным камі, сярод якіх любая сцэма, якую можна паспрабаваць навізаць, церпіць няўдачу, як і адступаюць, як медузы, пад ціскам пераканаўчых тлумачэнняў, але адразу пасля паслаблення ціску зноў вяртаюцца да старых спосабаў мыслення.

Дык што ж разумеецца пад «працэнтным рабствам»? Пад працэнтным рабствам трэба разумець звязаны працэнтам доўг дзяржавы і народа перад нацыянальным фінансавым ўладам. Так і чынам, тут гаворка ідзе пра новую форму рабства, пра рабства панавання фінансаў. Гэта рабства больш страшнае жорсткае, чым любая форма панавання пад уладай абсалютных князёў, таму што яно ажыццяўляецца безасабова, без якіх-небудзь чалавечых пачуццяў, апантанае толькі ненасытным інстынктам пашырэння ўзрастання, з прагай да ўлады без параўнання.

Звычайнае тлумачэнне гэтага правіла гучыць так: «Грошы рухаюць свет».

Але тут грошы выкарыстоўваюцца толькі як сродкі панавання фінансавых улад. Самі грошы, металічныя папярковыя валюты, самі па сабе натуральным чынам не з'яўляюцца ні добрым, ні дрэнным, не ажыццяўляюць ніякага панавання. Грошы як валюта неабходныя для абмену таварамі на паслугі. Восем чаму ўсе спробы разабрацца з панаваннем фінансавых уладаў толькі з боку грошай з самага пачатку памылковыя асуджаныя на няўдачу, бо ў выпадку гэтага панавання мы маем справу не з пытаннем вузкай грашовай сістэмы, а з пытаннем улады.

Грошы як інструмент улады самі па сабе, як ужо згадвалася, не з'яўляюцца ні добрым, ні дрэнным, яны залежаць толькі ад іх выкарыстання. Той факт, што іх можна выкарыстоўваць забойча, гэта значыць злоўжываць імі, не азначае...

н як м чынам нейтрал заваць яго бясконца разнастайныя незаменныя карысныя магчымасці выкарыстання. Нават грошы, як я выкарыстоўваюцца карысным чынам, аказваюць станоўчы ўплыў на нацыянальную эканоміку. Грошы нездарма называюць крывёю ў арганізме нацыянальнай эканомікі. Пакуль грошы застаюцца вернымі сваёй задачы як сродак абмену, пакуль атрыманыя або заробленыя грошы зноў накіроўваюцца ў эканоміку, яны не могуць аказваць ніякага шкоднага ўплыву на нацыянальную эканоміку.

І тут узнікае адзін фактар: жаданне выкарыстоўваць грошы як сродак зберажэнняў. Гэта жаданне само па сабе цалкам апраўданае, наадварот, застаецца толькі пажадаць, каб пачуццё зберажэнняў зноў вярнулася да ладу, калі б — так, калі б — зберажэнні сапраўды былі магчымыя ў сучасных абставінах. Працяглая, пагрозна дэвальвацыя нашых нямецкіх грошай праз безадказную фінансавую палітыку дзяржавы сапраўды робіць зберажэнні глупствам, бо праз некалькі тыдняў цэнаўзніжэнне грошай можа знізіцца да невялікай долі ад хіпаэрычнага кошту. Так м чынам, каб грошы выконвалі сваю функцыю як грошы для зберажэнняў, яны павінны мець стабільную вартасць.

Паколькі нямецкія грошы, па прычынах, якія нам яшчэ трэба будзе высветліць, у дадзены момант не маюць стабільнай кошту, таксама не могуць мець стабільнай кошту, нямецкі ашчаднік у кожны нестабільны перыяд шукае такія грошы стабільнай кошту. Такія грошы стабільнай кошту — гэта так званыя высякародныя валюты, долары, швейцарскі франк, галандскі гульдэн, грошы скандынаўскіх народаў і г.д., а таксама металічныя грошы з каштоўных металаў.

Але цяпер нацыянальная эканамічная задача грошай як абаротнага капіталу эканомікі супрацьстаць гэтаму жаданню назапашвання стабільных грошай. Каб зразумець гэтае пытанне ва ўсёй яго глыбіню, мы павінны прытрымлівацца таго факту, што грошы паводле сваёй сутнасці ёсць павінны быць не чым іншым, як «знакам выкананай працы». Звычайнае тлумачэнне: «Грошы — гэта сродак абмену» ні ў якім разе не з'яўляецца ліжывым, але яно не вычэрпвае пытанне. Задача грошай, сапраўды, х найважнейшая, — пасярэднічаць у абмене таварамі. Але гэтую задачу выконваюць ншыя рэчы, такія як пакеці к гарбаты, к тайцаў, ракавінкі, каўры неграў і г.д. Самая глыбокая сутнасць грошай, якія сёння размяркоўваюцца дзяржавай, а таксама грашовых сурагатаў, заключаецца ў тым, што яны з'яўляюцца знакам — можна таксама сказаць, ваўчарам — нейкай працы, выкананай іншым асобам. Пад «выкананай працай» мы павінны цалкам поўна зразумець кожны эканамічны прадукт, так м чынам, сыравіну, бо нават яна мае камерцыйную або продажную каштоўнасць толькі ў тым выпадку, калі яна здабытая калі яна выведзена на рынак. Каб палегчыць гэты абмен таварамі паміж сабой, сапраўды, каб зрабіць гэта ўвогуле магчымым у складанай эканоміцы, трэба было вынайсці сродак абмену, які б непасрэдна дазваляў ў вытворцу толькі аднаго тавару задавальняць свае шматлікія патрэбы праз гэты сродак абмену, які меў бы агульную сілу. Шавец вырабляе абутак боты год за годам, але яму патрэбны штодзённы хлеб, мяса, малако, яйкі, адзенне і гэтак далей. Пекару, у якога шавец купляе хлеб, можа сапраўды спатрэбіцца адна цэна дзве пары ботаў у год, але яму не могуць плаціць цэлы год за ўвесь хлеб, які ўсе ядуць, толькі ў ботах, ён, праўда, павінен таксама плаціць свайму млынару пастайшчыку дроў за муку палова, але тыя таксама не могуць карыстацца больш ботамі, таму што сам ўжо атрымлівае боты абутак ад нашага шаўца.

Але пекар, натуральна, не можа плаціць млынару за муку сваёй уласнай прадукцыяй, пекар павінен пячы хлеб для грамадства. Іншымі словамі: чыстая абменная эканоміка абсалютна немагчымая ў разв'язанай нацыянальнай эканоміцы з шырокім падзелам працы. Пасярэднік абмену таму неабходны. У самым агульным выглядзе гэты пасярэднік у абмене павінен быць агульнапрызнаным, абароненым дзяржавай запісам прадукцыі нацыянальнай эканомікі; таксама павінна быць магчымасць купіць што-небудзь з дапамогай гэтых запісаў, кожны павінен быць абавязаны прадастаўляць свае камерцыйныя тавары за гэтыя абменныя грошы.

Напрыклад, памылкова сцвярджаць, што грошы — гэта зап і выкананай працы.

Вядома, гэтыя грошы ўспрымаюцца як выкананая праца, але не таму, што эканамічныя цыкл ужо завершаны, а таму, што гэтыя грошы сапраўды з'яўляюцца запісам кожнай з многіх выкананых працоўных дзеянняў — запісам, з дапамогай якога кожны можа задаволіць свае патрэбы ў неабходных для жыцця рэчах і ншых сваіх патрэбах. Толькі калі гэтая патрэба пакрыта, грошы вяртаюцца ў эканоміку, асноўны кругаварот грошай завяршаецца. Але калі грошы застаюцца ляжаць у выглядзе назапашаных або эканомленых грошай у адных руках, то выконваецца толькі палова абмену, толькі палова цыклу. Грошы яшчэ не выканалі сваёй мэты, наадварот, яны былі адкліканы ад мэты, для якой яны былі вынайздзены для якой яны снуюць. Мы павінны прынцыпова заявіць, што гэтае перапыненне нацыянальнай эканамічнай задачы грошай з'яўляецца недапушчальным па нацыянальна-эканамічных нацыянальна-палітычных прычынах. Зразумела, што нельга адразу выдаць кожную атрыманую фінансавую суму, што фінансавы рынак павінен быць настолькі багаты грашыма, каб кожная прыватная асоба магла весці свае эканамічныя справы так мачынам, каб захоўваць для сябе суму для пакрыцця сваіх штомесячных патрэб або суму для больш буйных аднаразовых штогадовых паслуг, але трэба абвясціць абсалютна недапушчальным з пункту гледжання нацыянальнай эканомікі, каб валюта, якая выдаецца дзяржавай на дабрабыт грамадства, выводзілася з грамадскага абарачэння ў выглядзе назапашаных грошай.

Так мачынам, фінансавай сістэме адпавядае таксама абавязак выдаткоўваць, гэта значыць абавязак вярнуць у абарачэнне набытыя грошы.

Тут можна таксама даволі рэзка ўдакладніць, што эканомія гэтым ніяк мачынам не робіцца немагчымай. Эканомія, калі яе правільна разумець, — гэта зусім не скупое мачэрнае назапашванне грошай, а — калі ўжыць любімае спалучэнне дэ-эканоміі з дапамогай дзецяў — , гэта стварэнне набыццё тавараў, купля або будаўніцтва невялікага дома, купля каштоўных прадметаў, калекцый, кніг, карцін, хатніх рэчаў, пашырэнне ўдасканаленне бэнэсу, павелічэнне запасаў і.д., гэта значна лепшая «эканомія», чым назапашванне золата.

Менавіта нам, немцам, давялося прайсці праз адукацыю ў светапоглядзе найвышэйшага ўзроўню па гэтым пытанні. Гэтая правільная «эканомія», пра якую толькі што казаў, найлепш узнагародзілася, фальшывая, арыентаваная на грошы, была жорстка адпомшчана.

Гэтае бездакорна правільнае пачуццё народа нават у гэтых пытаннях цалкам трапна адлюстравана ў сагах і казках. Назапашаныя грошы ператвараюцца ў ніччэмны камяк або знікаюць, або прыносяць бясконцыя няшчасці. З іншага боку, заўсёды ўсюды той, хто сваёй працаўтасцю «дасягнуў чагосьці» — пад гэтым здаровым разважаннем заўсёды разумее квітнеючую прыватную эканоміку, няхай гэта будзе гандлёвая, камерцыйная ці прамысловая, — набыў павагу і павагу. Такое разважццё багата не выклікае пярэчанняў, яно не накрэвана супраць духу грошай, яно, як квітнеючы член усёй эканомікі, сацыяльнае ў найлепшым сэнсе.

Пасля гэтых кароткіх, але неабходных, бо істотных, назіранняў адносна фінансавай сістэмы давайце вернемся да зыходнага пункта нашага пытання: «Што мы маем на ўвазе пад працэнтным рабствам?»

Калі з-за ўтрымання грошай у руках людзей, якія не ўсведамляюць нацыянальнай эканамічнай задачы грошай, ці яшчэ больш у руках тых, хто жадае выкарыстоўваць сабраныя грошы як інструмент улады, узнікае тупік, грошы, якія застаюцца ў абарачэнні, становяцца меншымі, узнікае грашовая дэфіцытнасць. Але тыя, хто валодае грашыма, усё роўна не вяртаюць іх у абарачэнне здаровым для нацыянальнай эканомікі мачынам, таму што яны са свайго боку задавальнялі пастаянныя патрэбы будавалі дамы або куплялі ншыя...

камерцыйную або прамысловую прадукцыю. Так м чынам, яны не адб раюць у прадпрымальных або ўладальн ка фабрык , якому, безумоўна, патрэбны абаротны кап тал для падтрымання свайго прадпрыемства, яго прадукцыю, а даюць яму грошы, незаконна ўтрыманыя м ў нацыянальна-эканам чным сэнсе, пад спецыяльны збор — пад працэнты. Нацыянальна-эканам чны ц ск пачынаецца.

Адносны вытворчасць тавараў — вытворцы — народнага гаспадарчага работн ка да грошай адным махам пераварочваюцца з ног на галаву. Грошы, як я, паводле сваёй сутнасці вынаходн цтва, пав нны былі служыць эканом цы, раптам вызвал л ся аказваюць ц ск на вытворчасць тавараў. Пачынаецца ф нансавое панаванне. Вядома, прыватная эканом ка рада, што можа падтрымл ваць свае прадпрыемствы хаця б так м чынам, бо яна адчувае сябе абавязанай служыць вытворчасць нацыянальнай эканом к . Той, хто назапашвае грошы, атрымл вае з гэтага пачуцця нацыянальнага эканам чнага абавязку народнага гаспадарчага работн ка двайную выгаду: па-першае, яму афармляецца даўгавы сертыф кат — так м чынам, юрыдычны тытул — згодна з як м даўжн к ус м сва м багаццем адказвае за нязменнае пагашэнне пазычаных сум, у большасці выпадкаў ншыя пэўныя прадметы багацця цалкам закладваюцца, а па-другое, даўжн к пав нен абавязання далей раб ць пастаянныя дадатковыя плацяжы, як я называюцца працэнтам .

Так м чынам, гарантаваны крэдыт прадастаўляецца не па прычынах, як я адпавядал б л таральнаму сэнсу слова «крэдыт», гэта значыць веры ў большую эканам чную эфектыўнасць прадукцыйнасць, а выключна з мэтай выкарыстання патрэбы прадпрымальных ка ў тым, каб без асабл вых выс лкаў атрымаць для сябе частку свайго працоўнага даходу. Крэдыт таксама прадастаўляецца не для таго, каб стымуляваць вытворчасць, а выключна для таго, каб зраб ць валоданне грашыма «прыбытковым». Для таго, як м прадпрыемствам выкарыстоўваецца крэдыт, крэдытору ў асноўным абсалютна ўсё роўна; кал ён у гэтым зац каўлены, то тольк для таго, каб пераканацца ў бяспецы сва х грошай , перш за ўсё, у тым, што яны таксама эфектыўна прыносяць працэнты.

У цэлым, крэдытная с стэма, апасродкаваная банкам , сёння пабудавана так м чынам, што кап тал ст, уладальн к грошай крэдыту, цалкам адарваны ад працы. Ён не мае н як х асаб стых аднос н да розных гал н вытворчасці, у як х ён, як кажа ўлюбёны падманл вы выраз, «дазваляе сва м грашам працаваць». Што ведае акцыянер пра «Г рмес», «Пёге», «Везер», «Рыбек Монтан», «Отав », «Сал трэру», «Сцяўа Рыману»⁶⁷, што ён ведае пра тое, што вырабляецца на гэтых заводах? Ён не зац каўлены ў гэтым, яго ц кав ць тольк аднабаковая ц кавасць да таго, ц растуць акцы , ц падаюць, накольк высок я дыв дэнды, як я прынос ць яго кап тал. Таксама абсалютна ўсё роўна, ц служачь вытворчасці ў цэлым акцыянерныя таварыствы, ц ншыя формы кап тал стычнай дзейнасці (акцыянернае таварыства, таварыства з абмежаванай адказнасцю, саюз г.д.). Галоўнае, адз нае вырашальнае — «прыбытковасць». Доказам гэтага з'яўляецца вел зарная папулярнасць, якой карыстаюцца банкаўск я акцы . Буйныя банк , як ўсе крэдытныя ўстановы, увогуле не выконваюць н якай прадукцыйнай працы ў сэнсе вытворчасці тавараў. Тут, у с стэме буйных банкаў, дзя працэнта, гэта значыць магчымасць перадаць г ганцкую долю даходаў ад прадукцыйнай працы ва ўласнасць простага ўладальн ка грошай, прычым для апошняга абсалютна без асабл вых выс лкаў, — гэта сапраўдныя орг . Сёння амаль няма больш прадпрыемства, якое б не залежала ў нейкай форме ад банка, якое б не к равалася ў чыста працэнтна-кап тал стычнай форме. Уся нацыянальная эканам чная праца залежыць ад банкаўскага б ржавога кап талу звязана з м працэнтам .

67 «Г рмес» — тэкстыльная кампан я, заснаваная Ёханесам Г рмесам (1854–1912); «Везер» — суднабудаўн чая кампан я, «Рыбек-Монтан» — горназдабыўная кампан я, «Отав » — горназдабыўная чыгуначная кампан я, «Сал трэра» — чыл йская кампан я па здабычы салетры, «Сцяўа Романа» — румынская нафтаперапрацоўчая кампан я.

Гаспадары банкаў — высокія фінансы — з'яўляюцца тым самым гаспадарам вытворчасці. Ад халежыцы, цэспынцы праца, цэрынак будзе завалены велізарнай колькасцю смецця. Для арганізаванага прыватнага сектара задавальненне попыту — гэта цалкам другарадная справа.

У выпадку гэтай працэнтна-капітальна-стычнай эканамічнай формы сучаснай крэдытнай сістэмы маем справу з найпоўнейшай нацыянальнай эканамічнай амаральнасцю, з поўным перакручваннем сэнсу фінансава-крэдытнай сістэмы як слугэканомічнай ўстаноўшча абсалютнага гаспадара эканомічнай.

Творчая прадуктыўная праца стала рабам, а светам кэруе хітра-драпежны, вечна рухомы габрэйскі дух ляхварства. Вымагальніцтва, магчымае толькі праз стварэнне штучнага надзвычайнага становішча праз нацыянальнае эканамічна нелегітымнае ўтрыманне грошай. І гэта сёння ляхвыцца справядлівым, правам, да якога ніхто не адважваецца дакрануцца, бо гэта ўводзіць яго ў канфлікт з сусветнай уладай буйнога пазыковага капіталу.

Пленцы кавасцы даведзены да дасканаласці!

Яна была ўдасканалена дзякуючы таму, што спакусівае мастацтва рухомага духу здолела прывязаць нават дзяржаву, дадзенага абаронцу фінансавай сістэмы, да працэнтнага рабства, так што яна таксама, са звязанымі рукамі, прызнае міжнародны капітал сваім гаспадаром і дазваляе сабе адхіліцца ад сваёй сапраўднай задачы абаронцы нацыянальнай эканомічнай ператварыцца ў судовы выканаўца, зборшчыка працэнтаў з буйнога пазыковага капіталу.

Нацыянальная фінансавая эканоміка

Цяпер наша спецыяльная задача — прасачыць гэтае развіццё нацыянальнай фінансавай эканомікі.

Нават тут будзе правільным пачаць з вызначэння фактаў, якія ёсць на сённяшні дзень.

Выдатнай з'явай у нацыянальным жыцці краіны заходняга культурнага кола з'яўляецца велізарны доўг усёх дзяржаў. Незалежна ад таго, пераможцы яны ці пераможаныя, усе яны нясуць гэты ганчак цяжар запазычанасці ў сваіх нацыянальных эканоміках, якія моцна пацярпелі ад вайны.

Найбольш значнай статыстычнай працай Брытанскай імперыі з'яўляецца «Штогоднік дзяржаўнага служачага»; гэты афіцыйны нацыянальны штогоднік дае асобным штатам дакладны агляд стану ўсіх дзяржаўных даўгоў і г.д.

Згодна з ім, доўг Англіі, гэта значыць англійскага працоўнага класа, перад міжнародным капіталам на 31 сакавіка 1930 года складаў 7 596 000 000 фунтаў стэрлінгаў з штогадовай выплаты працэнтаў каля 350 мільёнаў фунтаў стэрлінгаў. Вельмі карысна перавесці гэтую суму ў нямецкія маркі, бо так лепш за ўсё вядома, што ў гэтым пытанні працэнтаў гаворка ідзе пра міжнароднае пытанне найшырэйшага маштабу.

Францыя павінна сваім унутраным знешнім крэдыторам па працэнтах каля 279 мільярдаў залатых франкаў.

Злучаныя Штаты Паўночнай Амерыкі, дабраслаўленая краіна долара, маюць дзяржаўны доўг цяжар каля 16 мільярдаў долараў.

У Канадзе, Аўстраліі, Індыі, Італіі, Чэхаславакіі, Польшчы — усюды мы бачым адну і тую ж жаласную карціну безнадзейнай запазычанасці дзяржаў, а значыць народаў, перад міжнародным капіталам. Усюды нацыянальнае жыццё круціцца вакол аднаго пытання: як нам плаціць працэнтны па нашых пазыках, гэта значыць па нашых даўгах перад міжнародным фінансам, перад буйным пазыковым капіталам?

Міністэрствы фінансаў усёх штатаў нястомна занятыя пошукам новых падатковых крыніц, парламенты месяцам кансультуюць па новых падатковых законапраектах, але ўсяляк супрацьмарны. Перад веліччю міжнароднага ляхвяскага капіталу яго заканадаўчым «законным» прэтэнзіям на працэнтны плацяжы парламенты ўрады зноў і зноў развальваюцца прыгнітаючы свае народы беспрэцэдэнтным падатковым цяжарам, замест таго, каб адважыцца пакласці канец гэтаму велізарнаму міжнароднаму махлярству катэгарычным «не».

Несправядлівасць стала законам, а пан — работам.

Як дуць справы ў нашай беднай айчыне, мы бачым штодня штогадзіны.

Гвалтоўна магутна паўстаў малады нямецкі працоўны гегант пасля таго, як дасягнуў нацыянальнага адзінства крывёю жалезам. Яго нястомная праца, яго творчы дух прыносілі ўсё новыя вынаходкі. Нямецкі прадпрымальніцкі дух смеласць заваяваў рынкі свету. З трывогай французска-англійскіх пазыковых капітал Ротшыльдаў і новых банкаўскіх магнатаў, а таксама траставы капітал амерыканска-фінансавы — Канаў, Лёбаў, Шпейераў і г.д., адчуваў найбольшую пагрозу ў сваёй прыбытковасці. Кошт нямецкай маркі, гэта значыць якасць таннасці нямецкай прадукцыі, працягваў расці, можна было высветліць, калі марка дасягне кошту долара, пакуль англійскія сусветныя гандаль не будзе перасягнуты Германіяй, можна было бачыць, як ва ўсім свеце нямецкія транспартныя аб'екты, нямецкія навукавыя ўстановы, нямецкія саветарныя арганізацыі, нямецкія гарадскія адміністрацыі, нямецкія ваенныя метады браліся за ўзор, можна было бачыць, як ва ўсім свеце нямецкія інжынеры, як пачынаюць нямецкай працаздольнасці, будавалі чыгункі, масты і вуліцы. Але ўсё гэта азначала, што прыбытковасць пазычанага капіталу...

па ўс м свеце апынулася пад пагрозай м жнародныя ф нансы. Тады м жнародныя ф нансы вырашыл з дапамогай м жнароднага масонства акружыць Герман ю , выкарыстоўваючы ўсе сродк хлусн паклёпу, прадстав ць Герман ю як ворага свету. – Эдуард VII быў тольк ф гурай, высунутай наперад у гэтай шахматнай гульн . Нацыянал стычныя страсц распальвал ся супраць Герман як у Англ , так ў Францы . Тут не месца для ўказання на пал тычную перадаг сторыю сусветнай вайны, але ў любым выпадку можна сказаць, што бок Герман , нягледзячы на яе ваенную моц, быў прайграны, бо ўвогуле не можа быць гаворк пра пал тычную контргульню супраць гульн нтрыг дзяржаў Антанты (гл. Розенберг, М жнароднае масонства68).

Нават адз ная група, якая ўсё яшчэ мела замежнапал тычны нстынкт у Герман , — «Усенямецкая»69, — не мела н якага ўяўлення пра тое, што гэтая магутная барацьба пам ж узброеным нацыям была нак равана не на пал тычны поспех, а на ф нансавое падпарадкаванне нямецк х рабочых працэнтнаму рабству м жнароднага кап талу. М л тарысцкая перамога над Герман яй, натуральна, была спецыяльнай мэтай Францы , зн шчэнне нямецкага флоту — спецыяльнай мэтай Англ , але вышэй за гэтыя мперыял стычныя мэты Францы Англ заўсёды стаяла мкненне да сусветнага панавання м жнароднага кап талу.

Пакуль народы раздз рал адз н аднаго ў лютай барацьбе, а кроў лепшых л лася ручаям на палях б тваў, габрэйства ўсяго свету рухалася. Для ўсёй Іудзе надышоў час жн ва.

Высок я ф нансы ф нансавал сусветную вайну; ва ўс х кра нах свету габрэйск я кн жн к сядзел ў рэдакцыях м жнароднай прэсы, хлус л падбухторвал народы да ўсё новых спроб адна супраць адной. Так м чынам, 26 дзяржаў был ўцягнуты ў вайну супраць Цэнтральных дзяржаў. З усходу патак усходн х габрэяў хлынуў на нямецк я земл ; яны прасоўвал ся наперад, гандлявал ся, рабавал ўзбагачал ся, завалодал кватэрам ў гарадах набывал ўсё, што магл . У ваенна-прамысловых кампан ях гэтай справай рабавання жорсткага к равання нямецкай працоўнай с лай займаў ся прадстаўн к габрэйскай расы, габрэ прац скал ся наперад займаў ўсе пасады ў дзяржаве эканом цы. Унутраная дэмарал зацыя таксама свядома ўзначальвалася габрэям , Гаазам , Дз тманам , Конам , Люксембургам , Бартам , потым Парвусам -Гельфандам , Айснерам , Лев енам , Граднаўэрам 70, як я аг тавал падбухторвал , падтрымл вал амб цыйныя людз , дурн прагныя да ўлады злачынцы супраць нямецкага народа.

68 Альфрэд Розенберг апубл каваў працу пад назвай Das Verbrechen der Freimaurerei (1921), а таксама Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) у серы NATIONSOZIALISTISCHE BIBLIOTHEK, том 9.

69 «Альдэйчэр Вербанд» — нямецкая нацыянал стычная арган зацыя, заснаваная ў 1891 годзе. Падчас Першай сусветнай вайны асацыяцыя прасоўвала экспанс ян сцк я мэты Герман , а пасля вайны падтрымл вала генерала Эрыха Людэндорфа (1865-1937) у яго сцвярджэнн , што Герман я была здраджана («ўдарыл нажом у сп ну») у вайне сацыял стам дэмакратам .

70 Гуга Хаазэ (1863-1919) быў яўрэйск м сацыял стам, як стаў старшыней Сацыял-дэмакратычнай парты Герман (СДПГ) разам з немцам Аўгустам Бебелем у 1911 годзе. Ён абвясц ў сябе пацыф стам арган заваў маштабны антываенны м тынг у л пен 1914 года. В льгельм Дз тман (1874-1954) быў вядомым членам СДПГ, як быў асуджаны да пазбаўлення вол за ўдзел у забастоўцы рабочых берл нскай вытворчасц ў лютым 1918 года. Падчас пасля Л стападаўскай рэвалюцы пасля заканчэння Першай сусветнай вайны Дз тман адыгрываў актыўную парламенцкую ролю ў якасц члена Незалежнай сацыял-дэмакратычнай парты Герман (НСДПГ). У 1933 годзе, пасля прыходу да ўлады Г тлера, Дз тман уцёк у Швейцарыю. Оскар Кон (1869-1934) быў яўрэйск м пал тыкам, як працаваў з Карлам Л бкнехтам, заснавальн кам Л г спартак стаў, быў перакананым с ян стам. Ён уцёк.

у Парыж у 1933 годзе. Роза Люксембург (1871-1919) была яўрэйскай маркс сткай, якая разам з Л бкнехтам заснавала Л гу спартак стаў, якая ў рэшце рэшт стала Камун стычнай партыяй Герман (КПГ). І Люксембург, Л бкнехт был заб тыя фрайкорпам у 1919 годзе. Эм ль Барт (1879-1941) далучыўся да USPD у 1917 годзе быў адным з шасц членаў Савета дэпутатаў народа (Rat der Volksbeauftragten), створанага ў л стападзе 1918 года пасля падзення нямецкай манарх (ншым членам был Фрыдрых Эберт, Ф л п Шайдэман Ота Ландсберг з SPD Хаазэ Дз тман з USPD).

Аляксандр Парвус (народжаны Ізра ль Гельфанд) (1867-1924) быў габрэем з гета з Беларус , як адыграў важную ролю ў рэал зацы маркс сцкай стратэг «перманентнай рэвалюцы » праз свае розныя м жнародныя кантакты з Розай Люксембург, Лен ным, Троцк м ... Младатурк . Макс Лев н (1885-1937) быў рас йск м яўрэйск м бальшав ком, як стаў грамадзян нам Герман ў 1913 годзе членам

Такім чынам нямецкая нацыя канчаткова развалілася знутры. Зорка Юдэ ўзышла крывава-чырвонай. Апошняя нацыя, якая цвёрда супрацьлялася міжнародным фінансам і вядзьмарству, развалілася, яна кинула зброю і сыходзіла перад страшным ярмом Версальскага дыктату. Крыві ўшы з тысячы ран, без правадыроў, не зусім з-за выгнання князёў, бо менавіта яны цалкам праваліліся як сапраўдныя правадыры, нямецкая нацыя была паведзена сваімі парламентам і парламенцкімі ўрадамі з лёсавызначальным прысудам, які заўсёды можна вынесці ў такіх жа часах, з фразай «Каб пазбегнуць горшага», у працэнтнае рабства пазыковага капіталу.

КПГ (Камуністычнай партыі Германіі). У красавіку 1919 года Левін разам з іншым рускім габрэем, членам КПГ, Ойгенам Левінам (1883-1919), заснаваў Баварскую Савецкую Рэспубліку. Але гэты «савецкі» эксперымент быў спынены прэзідэнтам Фрыдрыхам Эбертам, які выкарыстаў Фрайкорпс для падтрымання парадку ў Мюнхене. Левін быў арыштаваны і пакараны смерцю Фрайкорпсам у маі 1919 года, але Левін уцёк у Аўстрыю. Савецкі Саюз, дзе ён таксама быў пакараны смерцю ў 1937 годзе падчас сталінскай Вялікай чысткі. Георг Граднаўэр (1866-1946) быў габрэем, членам СДПГ, які займаў пасаду першага міністра-прэзідэнта Саксоніі пасля скасавання Каралеўства Саксонія. Будучы ўмераным сацыялістам, ён спрабаваў здушыць радыкалаў у Лейпцыгу з дапамогай Фрайкорпа, бяручы прыклад Эберта ў Мюнхене. Гэта каштавала яму выбарчых перамог, ён быў вымушаны сысці ў адстаўку ў 1920 годзе.

Версальск дыктат, Пакт Даўэса план Янга

Мэта сусветнай вайны была дасягнута: Германія, самая працавітая эфектыўная нацыя свету, была выключана з канкурэнцыі на сусветным рынку, ваенна пераўзмоцнена, пазбаўлена лідараў, спакушана атручана фальшывым марксізмам дактрынам, маральна расклалася пахавана пад гарой даўгоў, ад якога яна ніколі больш не зможа пазбавіцца, але вымушана вечна служыць рабыняй працэнтаў міжнароднага капіталу.

Згодна з лонданскім планам выплат, Германія была вымушана прызнаць працэнты-меўдоўгу памеры 132 мільярдаў залатых марак, да гэтага доўгу дадалася яшчэ працэнты.

Было б недарэчна, калі б гэта не было так страшна сур'ёзна, калі б вораг не ўспрыняў гэта так бязлітасна, насуперак усёму банальнасцям пацыфістаў: «але ж не будзе так дрэнна», «разумнасць пераможа». Не! Яна не пераможа! І міжнародныя фінансы зрабяць усё, каб Германію пастаянна трымаць у гэтым рабстве нтарэсаў. Толькі мы можам вызваліцца самі.

Глыбокая трагедыя нямецкай нацыі заключаецца ў тым, што, як бы эфектыўна яна ні была ў цэлым у сваёй вузкай працоўнай кола, яна адразу ж становіцца няўпэўненай, калі падыходзіць позірк за межы штодзённай працы становіцца перад вачымі сусветным падзеям. Тут добрасумленны дакладны немец губляе ўсялякую меру, ён становіцца празорцам энтузіястам. «Нямецкі прафесар», як робіць выдатныя рэчы ў сваёй спецыяльнасці, сутыкнуўшыся з рэчамі свету, становіцца аб'ектам гумарыстычных газет, ад забыцця парасона да хвалючайся шматслоўнасцю дэзолагаў; нямецкі афіцэр, спадзеючыся на выдатную эфектыўнасць сваёй войскаў, схільны недаацэньваць духоўныя неўзважанае палітычнага характару сапраўды, тым самым ставіць пад сумнеў канчатковы поспех; нямецкі чыноўнік схільны лічыць сябе начальнікам насельніцтва, а не слугой цэлага.

Такім чынам, мы бачым у вачымі малым гэтую катастрофічную рысу нямецкага характару: немцы — спецыялісты летуценнікі. Індывідуальна больш эфектыўныя працавітыя ва ўсёх спецыяльных галінах, чым любы іншы народ, нават цалкам здольныя з энтузіязмам ставіцца да любой вяртання да з'яўлення адвагай аддаваць жыццё за дэю, але менш умелыя ў тым, каб бачыць знаходзіць правільнае рашэнне ў прамежкавым кола міжнародных эканамічных палітычных пытанняў.

Адлюстраваннем такой фундаментальнай рысы характару немца ў палітычнай сферы з'яўляецца яго так часта шкадаваная адсутнасць нацыянальнага пачуцця палітычная некампетэнтнасць. Сярэднестатыстычны немец у пэўнай ступені не мае пачуцця вяртання да хзаказаў; такім чынам, ён таксама ў большасці выпадкаў не разумее, што гэтыя лідары даўгоў — гэта сапраўды яго лёс, што гэтыя лідары, што прызнанне гэтага доўгу гатоўнасць спроба выплаціць гэты доўг грашыма матэрыяльным дабрабытам з'яўляюцца асноўнай прычынай усяго адчайнага становішча нямецкай нацыі. Аднак значна менш ён разумее, што бенефіцыярам гэтага нямецкага плацежнага абавязацельства насамрэч з'яўляюцца не нашыя краіны, а выключна — міжнародныя фінансы.

Аднак для міжнародных фінансаў вяртанне пазык зусім не мае значэння, а толькі працяглы абавязацельствы па працэнтах. Менавіта таму міжнародныя фінансы, якія складалі Версальскі дыктат у яго фінансавай частцы, з самага пачатку ўстанавілі базавую суму настолькі фантастычна высокай, што вяртанне ніколі не з'яўляецца думай, але нават пры канчатковым зніжэнні базавай сумы (прынамс, толькі з адначасовым павышэннем працэнтнай стаўкі) Германія будзе назаўсёды знаходзіцца ў працэнтным рабстве.

Навязанне гэтага панавання працэнтаў нашым бедным працав тым людзям было канчатковай мэтай сусветнай вайны гэта была мэта буйных ф нансаў, гэтая мэта была цалкам дасягнута.

Адпаведныя пункты Версальскага дыктату настольк жахл выя, яны настольк выразна паказваюць усю сур'ёзнасць разбуральную цвёрдасць гэтага прав ла працэнтаў, якое аддае ўсё, што мы маем дзеля чаго мы працуем, у рук м жнародных ф нансаў, што я прыводжу х урыўкам н жэй:

Арт. 231. Саюзныя асацыяваныя ўрады заяўляюць, а Герман я прызнае (!), што Герман я яе саюзн к , як н цыятары (!), нясуць адказнасць за ўсе страты шкоду, як я саюзн к асацыяваныя ўрады х члены панесл ў вын ку вайны, навязанай м нападам Герман яе саюзн каў.

Нягледзячы на тое, што ў артыкуле 232 давол цын чна прызнаецца, «што рэсурсаў Герман недастаткова для забеспячэння поўнага пакрыцця ўс х гэтых страт шкоды», тым не менш патрабуецца абавязак «каб усе гэтыя страты шкода был кампенсаваны».

Артыкул 233 абвяшчае: «Памер шкоды будзе вызначаны Кам с яй па рэпарацыях».

Артыкул 234 абвяшчае: «Кам с я па рэпарацыях будзе перыядычна правяраць плацежаздольнасць Герман ... Але яна не можа адмов цца ад якой-небудзь сумы без адабрэння розных урадаў, прадстаўленых у Кам с ».

Артыкул 234 вызначае: «Герман я выплац ць да вызначэння канчатковай сумы кампенсацыйнага патрабавання... 20 м льярдаў марак золатам (златай, таварам , караблям , каштоўным паперам або ншым спосабам)».

Акрамя таго, Герман я выпусц ць абл гацы , указаныя ў артыкуле 12с Дадатку II.

А цяпер дзе, прыгожа схаванае амаль у канцы гэтага Дадатку II, арт. 12с у раздзеле VIII так званага Версальскага м рнага дагавора, ф нансава-пал тычнае ўдушэнне Герман . Гэты арт. 12 у сва х найважнейшых пунктах кажа наступнае:

Кам с я мае ўсе паўнамоцтвы ажыццяўляе ўсе паўнамоцтвы, як я гарантаваны ёй гэтым дагаворам.

Кам с я, як прав ла, мае найбольш поўныя паўнамоцтвы па наглядзе забеспячэнн выканання ў дачыненн да пытанняў кампенсацы . Яна пав нна выконваць наступныя ўмовы рашэнн :

а) Кожная частка ўсёй сумы вызначаных патрабаванняў, якая не выплачваецца золатам, караблям , каштоўным паперам або таварам або ншым спосабам, пав нна быць забяспечана Герман яй на ўмовах, вызначаных Кам с яй, шляхам пераводу адпаведнай сумы ў абл гацы або абавязацельствы любога роду, каб паўплываць на прызнанне запазычанасц .

б) Кам с я будзе перыядычна ацэньваць плацежаздольнасць Герман вывучаць нямецкую падатковую с стэму (!), каб, па-першае, усе даходы Герман , у тым л ку даходы, прызначаныя для абслугоўвання працэнтаў запазычанасц па яе ўнутраных пазыках, пераважна (!) выкарыстоўвал ся для выплаты сум, як я яна пав нна па правах уласнасц або

рэпарацый, а па-другое, каб пераканацца, што нямецкая падатковая с^{тэма} з'яўляецца менавіта такой жа рэпрэс^{ынай}, як с^{тэма} любой^{ншай} улады, прадстаўленай у Кам^с.

Гэты абзац д'ябальскі канцэнтраваны на трывалым прыгнёце Герман^і, ён практычна ўтрымлівае магчымасць, са спасылкай на нейкую невялікую разбойніцкую дзяржаву, у якой усталёўваюцца неабмежаваныя падаткі, проста агаворваць увядзенне такіх жа падаткаў нават у Герман^і. Але ў той жа час ён з жорсткай шчырасцю прызнае, што нават^{ншыя} краіны павінны знаходзіцца ў такім жа даўгавым рабстве. А цяпер дзе сумнаведомы абзац «с».

с) Для палягчэння ажыццяўлення аднаўлення эканамічнага жыцця ў саюзных асацыяваных краінах Кам^с я, як гэта прадугледжана ў артыкуле 232, атрымае ад Герман^і першы плацёж у якасці гаранта прызнання сваёй в^{ны}, як складаецца з аблігацый на карысць^х уладальнікаў, выплачаных у золаце, як я не абкладаюцца^н водным падаткам або зборам любога роду (!), як я ўводзяцца або могуць быць уведзены ўрадам Рэйха або нямецкіх дзяржаў. Гэтыя аблігацы выдаюцца ў выглядзе плацяжоў (!) трыма часткамі, як вызначана ніжэй: 1. 20 мільярдаў залатых марак павінны быць выплачаны неадкладна. 2. 40 мільярдаў залатых марак будуць выдадзены ў выглядзе аблігацый з дадатковай платой у памеры 5% + 1% за амартазацыю з 1926 года. 3. Будзе неадкладна выдадзена п^{сьмовае} абавязацельства выплаціць яшчэ 40 мільярдаў залатых марак аблігацыям з пакрыццём у памеры 5% працэнтаў.

Гэты пункт з'яўляецца асновай усяго Версальскага дыктату. Мы ведаем, што Лонданскі Ультыматум 71 не толькі ўстанавіў меншую колькасць плацяжоў, але, наадварот, усталёўваў суму ў 132 мільярды залатых марак. Далей у артыкуле 16 выразна абвешчаецца: «З 1 мая 1921 года нямецкі ўрад павінен плаціць працэнты па сваім доўгу». Працэнтная стаўка ўстаноўлена на ўзроўні 5 працэнтаў.

Далей дзе артыкул 17, які тлумачыць кожнае парушэнне:

Артыкул 17. Калі Германія пратэрмінуе выкананне любога доўгу, які на яе ўскладае папярэдні раздзел дагавора, Кам^с я неадкладна паведамаць кожнай дзяржаве-ўдзельніцы пра гэтае парушэнне адначасова прапануе меры, якія неабходна прыняць супраць гэтага.

А цяпер дзе адзін з самых абуральных пунктаў усёй дамовы:

Арт. 18. Германія абавязуецца не тлумачыць меры, якія саюзныя звязаныя з^м дзяржавы апраўданыя (што не было б апраўданым у вачах ворагаў?) у дачыненні да наўмыснага (!) невыканання абавязацельстваў Герман^і, якія варожае абыходжанне (!). Гэтыя меры могуць уключаць забарону на мпартэканамічныя фінансавыя санкцыі, ўвогуле (!) ва ўсе меры (!), якія могуць здацца зацкаўленым урадам неабходным ў залежнасці ад абставін.

З гэтым пунктам, натуральна, адчыняюцца дзверы брама для любога, нават самага жорсткага, тэрору, нямецкі ўрад далей выразна падпісаў, што не можа разглядаць нават

Пасля таго, як М^{жсаюзная} кам^с я па рэпарацыях у студзені 1921 года ўстанавіла суму рэпарацый, якую Германія павінна была выплаціць, у 269 мільярдаў залатых марак, прэм'ер-мністр Вялікабрытаніі Дэвід Лойд-Джордж 5 мая 1921 года прад'явіў нямецкаму паслу ў Лондане шасць дзесяткіх ультыматум, згодна з якім, калі Германія не прызнае выплату 132 мільярдаў марак (некалькіх^{ншы} раз^к, чым 269 мільярдаў у студзені), а таксама^{ншыя} палажэнні Версальскага дагавора, саюзнікі акупуюць Рурскую вобласць.

найвял кшы прыгнёт, забойствы немцаў, найжорстк я высылк , рабаванн , зн шчэнн г.д. "як варожае абыходжанне"!

Гэта п сьмовае пасланне нямецкага народа жорсткаму, помсл ваму, няўмольнаму ворагу: далей, прадугледжана назаўжды, бо арт. 23 кажа:

Кам с я будзе распушчана, кал Герман я яе саюзн к выплацяць усе сумы, як я яна пав нна выплац ць за выкананне гэтага дагавора або ў адпаведнасц з рашэнням Кам с , кал ўсе гэтыя сумы або х экв валенты будуць размеркаваны пам ж дзяржавам -ўдзельн цам .

Гэта вечнае працэнтнае рабства Герман .

Магчыма, нашы пал тычныя сябры вораг цяпер зразумеюць, што трэба разумець пад працэнтным рабствам, магчыма, зразумеюць, чаму зняцце гэтага жahl вага працэнтнага рабства ста ць у цэнтры нашых патрабаванняў. Магчыма, зразумеюць таксама, чаму ў выпадку з гэтым патрабаваннем гэта м жнароднае пытанне самага першачарговага парадку. Для Герман гэта проста пытанне лёсу , нават для ншых кра н гэта самае вырашальнае пытанне для аднаўлення.

У параўнанн з гэтым м жнародным пытаннем усе астатн я пытанн адыходзяць у н што, бо без разбурэння працэнтнага рабства ўздым прадуктыўных нацый у цэлым немагчымы. Кал б пачатае цяпер працэнтнае рабства захавалася, бог Мамон узышоў бы на трон. Бог памёр, душы народаў пам раюць, свет напаўняе чалавечы беспарадак у выглядзе працэнтных рабоў м жнародных ф нансаў. Грошы к руюць светам.

Палажэнн Версальскага дыктату был стотным пунктам , замененым ў 1924 годзе пактам Даўэса. Цяпер, пасля бояз нфляцы , далейшае рабаванне Герман пав нна было працягвацца «на больш трывалым падмурку». Высок я ф нансы дазвол л выдаваць разнастайныя гаранты , сярод як х найбольш значныя далёка дучыя трэба адзначыць дэнацыянал зацыю Рэйхсбанка Рэйхск х чыгунак. Нягледзячы на ўсе прароцтвы пра «сярэбраныя хмары», нямецкая эканом ка працягвала развальвацца, немагчымасць плацяжоў паводле пакта Даўэса нарэшце ўсвядом л нават сляпа раз'юшаныя садысты яго рэал зацы . На месца пакта Даўэса прыйшоў план Янга. Ён пав нен быў прынесц «палягчэнн ». Цяпер канец настаў.

прыходзь.

Пра жах пакта Даўэса. Найбольш дакладную нфармацыю змяшчае том 7 Нацыянал-сацыял стычнай б бл ятэк (цана 1,80 марк). У м змешчаны перадрук арыг нальнага тэксту разам з падрабязным крытычным каментарыем. Том 13 гэтай серы прысвечаны асноўным пунктам плана Янга.

Крэдытная эканоміка

«Калі дзяржаве патрэбныя грошы, яна павінна пазычаць гэтыя грошы ў тых сваіх грамадзян, у якіх больш, чым яны самі могуць выкарыстаць. Яна, натуральна, павінна плаціць працэнты за вяртанне гэтых грошай, накіраваўшы іх не атрымае, бо ў іх ёсць дастаткова цяжасцей з пагашэннем сваіх пазык».

Гэтую фармулёўку выкарыстаў былы міністр-сацыяліст-доктар Давід Давід падчас дыскусіі са мной у Берліне. Я наўмысна размясціў яе тут, бо яна ўзорна адлюстроўвае цяжасць да капіталістычнага ладу мыслення нашага часу; тое, што ён быў, перш за ўсё, марксістам, надае ўсяму гэтаму асабліваю прывабнасць.

Цяпер я ведаю з сотняў дыскусій і лекцый, што вышэйзгаданая фармулёўка настолькі поўнаасцю выведзена з сучаснага свету дэкадэнтнага капіталізму, што наўрад ці хто-небудзь адчуе памылковасць гэтага тлумачэння працэнтна-доўгавой эканомікі дзяржавы, не кажучы ўжо пра тое, каб знайсці на яго правільны адказ.

Гэта мае вельмі простую псіхалагічную прычыну, а менавіта тое, што вышэйзгаданае тлумачэнне датычыцца пакрыцця грашовых патрэб прыватнага чалавека ў рамках працэнтна-капіталістычнай формы эканомікі.

Для асобнага прыватнага чалавека, які для прыватнай эканомікі ў цэлым, праўдзівым з'яўляецца сцвярджэнне: «Калі камусьці патрэбныя грошы, ён павінен пазычыць гэтыя грошы пад працэнты ў тых, хто валодае большай колькасцю грошай, чым ён сам можа выкарыстаць».

Але мы сапраўды павінны пазбягаць адказаў на пытанні нацыянальнай фінансавай эканомікі з пункту гледжання прыватнага капіталізму, а з пункту гледжання дзяржаўнага. Я маю на ўвазе, што было б сапраўды вялікай бядою, калі б гэты прыватны эканамічны спосаб мыслення проста без пытанняў перанёс на нацыянальную эканоміку.

Дзяржаву з яе інструментамі ўлады, яе суверэннай уладай сапраўды нельга атаясамляваць з якім-небудзь выпадковым прыватным чалавекам. Дзяржава валодае трыма магутнымі магчымасцямі, з дапамогай якіх, у сваю чаргу суверэнна тэту, яна можа задаволіць свае патрэбы для выканання сваіх задач. Гэта яе суверэннае тэту службы, яе манетны суверэннае тэту яе фінансавы суверэннае тэту.

Пад вайсковым суверэннае тэтам трэба разумець суверэннае права дзяржавы заклікаць сваіх грамадзян да бясплатнай службы. Гэты суверэннае тэту дзяржавы над асобай найбольш моцна выяўляецца ў абавязковай вайскавай службе яшчэ больш у ваеннай службе. Сутыкнуўшыся з патрабаванням, які дзяржава можа патрабаваць ад сваіх грамадзян у ваенны час, усе прыватныя меркаванні павінны адысці ўбок. Сям'я, прафесія, бяззвесты заробак — усё павінна маўчаць, калі дзяржава кліча сваіх сыноў пад сцяг. Але дзяржава можа заклікаць сваіх грамадзян не толькі да ваеннай службы, дзяржава можа заклікаць іх нават да буйных эканамічных прадпрыемстваў. Мы памятаем закон аб дапаможнай службе, які, на жаль, у адрозненне ад вайскавай службы, прадугледжваў высокую пастаянную ўзрастаючую аплату за выкананыя паслугі, так што неўзабаве ўзнікла глыбокая раскола паміж фантанавымі салдатамі, якія павінны былі штодня аддаваць сваё жыццё за радзimu — бясплатна — тым, хто працаваў на радзimu, пад абаронай за фронтам, за высокую зарплату. Дарэчы, можна таксама ўспомніць моцныя дасягненні нашых народаў, якія былі заснаваны на вайсковых абавязках: мы ўспомнім будаўніцтва Кітайскай сцяны, абход нашых сярэднявечных гарадоў.

Такім чынам, практычна гэта цалкам знаходзілася ў кампетэнцыі дзяржавы

72 Эдуард Давід (1863-1930) займаў пасаду міністра ўнутраных спраў Веймарскай рэспублікі з чэрвеня па кастрычнік 1919 года.

адрадаць пашырыць старую ручную камандную службу⁷³ вырашаць з м так м чынам буйныя эканамічныя задачы па распараджэнні сродкамі.

Манетны суверэн тэт дзяржавы — гэта другая крыніца ўлады, з якой дзяржава можа непасрэдна пакрыць свае грашовыя патрэбы. Н хто не аспрэчвае права дзяржавы чаканіць манеты або выпускаць казначэйскія блеты, больш за тое, дзяржава, у сваю чаргу суверэнна тэту, вырабляла грошы з усёх магчымых крыніц. З медзі, жалеза, фарфору, алюмінію, перш за ўсё, з паперы. Мне трэба толькі ўспомніць час, калі наш урад Рэйха лічыў апраўданым штодзённа выпускаць 100 000 000 000 000 марак ўсё больш новых папяровых грошай. Мы не будзем тут падрабязна разглядаць пытанне аб тым, ці было гэта правільным прымальным, мы павінны толькі сказаць тут, што дзяржава можа рэальна пакрыць свае патрэбы ў сваю чаргу манетнага суверэна тэту што яна не вымушана «пазычаць грошы пад працэнты ў тых сваіх грамадзян, якія маюць больш грошай, чым яны самі могуць выкарыстаць».

Фінансавыя або падатковыя суверэнны тэт дзяржавы таксама не зможа быць аспрэчаны ні к м, той, хто будзе аспрэчваць гэта мкнучца ажыццяўляць гэта практычна як асоба, зможа адчуць уладу дзяржавы ў асобе судовага выканаўцы. Фінансавыя або падатковыя суверэнны тэт дзяржавы, гэта значыць права дзяржавы звяртацца да сваіх грамадзян па фінансавыя паслугі, гэтак жа вдавочны старажытны, як дзяржаўныя структуры. Гэтая форма таксама з'яўляецца найбольш натуральнай здаровай, хоць у гэтай галіне нашаму часу было прысвечана пераўтварэнне разумнага сэнсу падаткаабкладання ў поўную лухту ператварэнне падатковай сістэмы ў сродак для поўнага рабавання народа на карысць наднацыянальных фінансавых дзяржаў. Нават тут пытанне аб дапушчальнасці падаткаў не павінна нас больш займаць, а толькі той факт, што дзяржава вельмі добра здольная пакрыць свае грашовыя патрэбы праз падаткі, так м чынам, зноў жа, спосабам, які не адкрыты для прыватнай эканомікі, але які абсалютна пазбаўляе дзяржаву неабходнасці задавальняць свае грашовыя патрэбы шляхам прыняцця абавязацельства па выплаце працэнтаў капіталу.

Вядома, дзяржава, як кожны прыватны чалавек, мае натуральную магчымасць пакрыць свае патрэбы за кошт узяцця на сябе даўгоў. Але для прыватнага чалавека гэта ўжо палка з двума канцамі; для дзяржавы ж гэта, кажучы проста, добрай нямецкай мовай, самая дурная рэч, якую яна наогул можа зрабіць. Але гэта не толькі самая дурная рэч, але і прамае злачыннасць у адносінах да м с дзяржавы як абаронцы агульных інтарэсаў.

Пазыковая эканоміка дзяржаў фактычна разбурыла дзяржавы аддала іх у рукі міжнародных фінансаў, яна аддала багацце нацый фінансавым дзяржавам, сёння дзяржаўныя пазыкі — гэта страшная п'яўка, ад якой нацыі не могуць вызваліцца праз якую яны бездапаможна разбурацца, калі мы рашуча не пакладзем канец гэтаму прывяду, разбурыўшы працэнтнае рабства.

Так м чынам, мы знаходзімся ў самым цэнтры поля нацыянальнай фінансавай палітыкі, гэта значыць у пол, дзе звычайны немец зусім не адчувае сябе як дома. Што ж цяпер рабіць з усім гэтым вялікім лямбдам? Звычайны грамадзянін дзяржавы ў цэлым не чытае бюджэтных дэбатаў мае такую рэлігійную павагу да таемных сцёжак падманнага метадаў фінансавога мастацтва, што хацеў бы цалкам пазбавіцца ад гэтых рэчаў. У падсвядомасці гэта, безумоўна, таксама звязана з тым, што кожны чалавек мае ў сабе такое лёгкае пачуццё падатковага суверэна тэту дзяржавы, ніхто не хоча ўспамінаць пра лямбды. Толькі калі падатковыя дакументы ляцяць да яго ў дом, сучасны чалавек заўважае, што гэтыя рэчы насамерэч яго вельмі хваляюць што ён заўсёды з'яўляецца ахвярай усялякай фальшывай нацыянальнай фінансавай палітыкі.

⁷³ Сельскагаспадарчыя паслугі, ручныя або з выкарыстаннем жывёлы, якія патрабаваліся ад фермераў і гаспадарам ў Сярэднявеччы

Зараз надзвычай характэрна, што ў аснове сваёй пытанні нацыянальнай фінансавай палітыцы менавіта не такія непразрыстыя загадкавыя, як здаюцца на першы погляд, наадварот, яны настолькі зразумелыя і простыя, што кожны можа зразумець кожны звычайны чалавек, прынамсі, у агульных рысах.

Такім чынам, не патрабуюцца вялікіх канстытуцыйных тлумачэнняў таго, што дзяржава цалкам валодае апэрацыйным магчымасцям для пакрыцця сваіх грашовых патрэб, бо кожны ведае, на ўласным вопыце адчуў на сабе, у чым заключаецца службовы суверэн тэатру дзяржавы, кожны штодня атрымлівае ў рукі папяровыя банкноты, выпушчаныя дзяржавай, і ніхто не пазбаўлены падаткаў. Таму было б самым натуральным у свеце, калі б дзяржава пакрывала свае грашовыя патрэбы выключна гэтым трыма спосабамі.

Аднак для прыватнага чалавека гэтыя тры шляхі не адкрытыя, бо ён не змог бы паспяхова прыцягнуць свайго бліжняга да працы ў падатковай службы, не быў бы ў бяспецы, калі б спрабаваў самастойна друкаваць грошы ўвядзення ў абарачэнне. Для яго снуе толькі шлях да запазычанасці пад працэнты, калі ён ужо цалкам лічыць, што можа быць шчаслівым толькі з чужых грошай, не можа пазбегнуць запазычанасці.

Але тое, што дзяржава ў цэлым лічыць правільным адзіным сродкам прыняцця працэнтных пазык — такім чынам, даўгоў, калі ёй патрэбныя грошы, сёння выкарыстоўвае свае ўласныя суверэнныя правы толькі падступна, каб спазнаць назапашаныя даўгі з народа, — гэта ўмовы, якія менавіта дарэмна шукаюць разумнага тлумачэння. Насамрэч, разумнага тлумачэння гэтаму няма, а толькі той факт, што ўсё наша мысленне, нават у нацыянальных фінансавых пытаннях, накіравана або сапсавана прыватнакапіталістычным чынам. Пры такім агульным забруджванні грамадскай думкі такія, здавалася б, лагічныя тлумачэнні крэдытнай палітыцы дзяржавы, пра якія я паведамляў, адыгрываюць вялікую, нават надзвычай важную ролю.

Нават у гэтых пытаннях габрэі паказаў сябе майстрам псіхалогіі. У такіх выпадках заўсёды вельмі цяжка адразу не казаць пра прамую карупцыю адказных дзяржаўных дзеячаў, гэтая загадка вядомая, ўсё ж у большасці выпадкаў карупцыі не было, а толькі нявызначанасць у пытаннях фінансавай крэдытнай сістэмы, недаўнабачнасць самазадаволенасць, якія прывялі да таго, што дзяржаўныя фінансавыя адміністрацыі павольна, але ўпэўнена ўпалі ў крэдытны трызнненне, з якога яны да гэтага часу не бачаць выйсця.

Такому развіццю абставін вельмі стотна паспрыяў той факт, што спачатку фінансаванне буйных грамадскіх работ, такіх як будаўніцтва чыгунак і г.д., якія абцяжалі прынесці даход, за кошт пазык лічылася бяскрыўдным. Было вырашана наступнае: з даходаў чыгунак або водных шляхоў можна адразу пакрыць працэнты, тады мы сапраўды кантралюем цэнаўтварэнне. Маючы ўласныя рэсурсы, дзяржава не можа адразу атрымаць такія буйныя работы са сваёй казны, таму яна з шчасцем прымае прапанаваную крэдытную дапамогу банкаў. Гэта здымае з урада клопаты па зацвярджэнні новых падаткаў у дзяржаўным парламенце, ліквідныя рэсурсы дзяржавы не запатрабаваюцца, чыгункі могуць лёгка выплачваць працэнты з лішкаў. Спакуслівае мастацтва пазыковага капіталу, які сам па сабе нічога не можа зрабіць з грашыма, калі не знайдзе нікога, хто б хацеў яго забраць, выплаціць ім працэнты ў дадатак, дапамагло ператварыць чорнае ў белое зрабіць саму дзяржаву зборшчыкам працэнтаў для прыватнага капіталу.

Нават самыя простыя эканамічныя разважанні з боку ўрада ці парламента, якія ўсведамляюць сваю адказнасць, павінны былі прывесці да наступнага: калі хтосьці будзе чыгункі на замежныя грошы, мусіць плаціць за гэта год за годам толькі 5% гадавых з усё, што з гэтым звязана, то ён ужо праз 20 гадоў выплачвае ўсю суму адзінаццаць разоў, а праз 40...

ужо двойчы гады, а той самы доўг застаецца непагашаным. Гэтыя надзвычайныя сумы, як я ў шмат разоў перавышаюць першапачатковыя інвестыцыйныя выдаткі, сапраўды павялічваюць зноў сабраны ўскосна ад людзей, усяго насельніцтва, якое павялічвае аплачваюць тарыфы на чыгуначныя перавозкі, павышаныя менавіта ў адпаведнасць з гэтым працэнтным сумам. Аднаразовае абвяшчэнне народа аб вялікім чыгуначным зборы было лепшым, чым было лепшым. Тады гэтыя зборы, вядома, былі б даволі прыгнятальнымі на працягу некалькіх гадоў, але таксама нядоўга, бо транспартныя выдаткі чыгункі вельмі хутка сталі б сапраўды свабодным ад даўгоў актывам дзяржавы, што пазней гарантавала б ёй вялікія штогадовыя даходы. Але гэта старая гісторыя, што хтосьці лепш адсякае сабаку хвост па кавалачку, таму што думае, што гэта будзе для яго значна менш балюча. Натуральна, праўда наадварот. Інвестыцыйныя выдаткі на такое нацыянальнае прадпрыемства сапраўды павялічваюць аплачваюцца насельніцтвам, але калі яны развівваюцца за кошт пазык, то непазбежна дадаюцца працэнты, якія на працягу гадоў у шмат разоў перавышаюць сам доўг. Таму фінансаваць такія грамадскія работы за кошт пазык — чыстая фінансавая глупасць. Ужо тут мы можам паказаць на тое, што выратуе дзяржаву ад яе крэдытнага вар'яцтва: ніхто не можа забараніць дзяржаве, напрыклад, для такіх вытворчых прадпрыемстваў, выпускаць крэдытныя бондзеты, крэдытныя бондзеты дзяржаўнага казначэйства аплачваюць працы такім чынам. Такое стварэнне дзяржаўных грошай у выпадках, калі наогул не можа быць гаворкі пра інфляцыю, таму што з'яўляецца новай вартасцю для новых знакаў, вырашыла б адным махам усе цяжкія назаводзіць вызваліла б дзяржаву ад народа ад працэнтнай запазычанасці перад прыватным капіталам.

Нам давядзецца больш падрабязна разгледзець гэтую праблему ў нашым месцы. Умелае фінансаванне краванне павялічвае зольным арганізаваць усё такім чынам, каб такія буйныя работы выконваліся за кошт спецыяльных падаткаў разам з выкарыстаннем новых крыніц даходаў дзяржавы толькі з частковым выпускам новых банкнот. Гэтая магчымасць, вядома, у значнай ступені рэалізавалася б толькі ў тым выпадку, калі б усе нашыя дзяржаўныя выдаткі, асабліва так званыя непрадуктыўныя на адміністрацыю, правасудддзе, адукацыю і г.д., маглі б пакрывацца з лішкаў дзяржаўных камерцыйных прадпрыемстваў.

Гэта можа гучаць парадоксна, улічваючы цяперашнюю шалёную дэфіцытную эканоміку чыгунак, пошты і г.д., але мы былі не так далёка ад такіх магчымасцей, як я ўжо паказаў у 1919 годзе ў сваёй першай публікацыі ў *Süddeutsche Monatshefte* (люты) пад загалоўкам «Радыкальныя сродкі». Толькі працэнтныя абавязацельствы дзяржавы перад прыватным капіталам аддзялялі нас ад гэтага дэальнага стану нацыянальнай фінансавай эканомікі. Ілюзія, што дзяржава, калі ёй патрэбныя грошы, павялічвае проста ўпампоўваць іх у сябе перад працэнтамі, перашкодзіла гэтаму.

Зразумела, ўсё павялічвалася былі зразумець мае тлумачэнні, што дзяржава не як чынам не мае намеру карыстацца замежным грашымі, а значыць, брацца ў даўг, калі жадае нешта распачаць, што яна, напрыклад, магла б патрабаваць працы калектыўнай службы, што, урэшце рэшт, несумненна, было б апраўдана выдаваць крэдытныя бондзеты дзяржаўнай казначэйскай службы для такіх мэтай, каб заснаваць гэтыя работы без абцяжарвання народа. Такая працэдура мела б велізарную перавагу, вызваляючы такія работы з самага пачатку ад любых працэнтных пошлінных абавязацельстваў; работы адразу ж сталі б свабоднай пазбаўленай даўгоў дзяржаўнай уласнасцю. З даходаў работ выдадзеныя дзяржаўныя казённые чэкі сапраўды маглі б быць выкуплены і знешчаны за кароткі час; прадукты такіх работ, або цэны на грузавыя пасажырскія перавозкі, маглі б быць значна зніжаны. Такім чынам, можна было б аказаваць найбольшыя паслугі ўсёй нацыянальнай эканоміцы, дзяржава магла б атрымаць даволі значныя крыніцы даходаў, якія былі б найбольш карыснымі для ўсёй нацыянальнай супольнасці, а таксама зрабіла б саму дзяржаву цалкам незалежнай ад высокіх фінансаў. Але яна таксама павялічвала быць

так. Бо дзяржава — гаспадар фінансавай сістэмы, а не высокага фінансаў, гэта значыць, так будзе ў нацыянальна-сацыяльна-стычнай дзяржаве будучыні.

Гэта сапраўды псыхагены махлярскі трук, якім банк дасягнуў поспеху ў тым, каб не дапусціць так хваляваць даводчыя думкі, якія — аднойчы выказаныя — больш нельга абвергнуць, а таксама ў тым, каб збянтэжыць дзяржаву эканоміку вышэйзгаданым сказам ўцягнуць хутка працэнтнае рабства капіталу.

Я ведаю, што, хоць цяпер усё гэта вядома як дзень, многія мае чытачы ўсё ж не давяраюць свайму здароваму чалавечаму розуму проста не жадаюць верыць, які такая абсурднасць магла быць магчымай, хутчэй выказваюць здагадку: «Гэтага не можа быць, нашы дзяржаўныя дзеячы не маглі быць такім дурным — але я проста не магу судзіць пра гэта». Гэтае прызнанне ў адсутнасць разважанняў вас адносна такой вядомай дзяржаўнай некомпетэнтнасці ў фінансаво-палітычных пытаннях падвойна супярэчыць накіраванаму пошуку прэтэнзіі тырадама на дзяржаўныя меры, а таксама таму факту, што тут гаворка ідзе пра пытанні, якія найбольш балюча ўдараюць па кашальку кожнага чалавека.

Гэтым людзям я хацеў бы падзяліцца яшчэ адным пунктам гледжання, які заключаецца ў тым, звязаны з метадамі зацвярджэння крэдытаў праз правальныя або рэйхскі парламент.

Такія буйныя дзяржаўныя задачы сапраўды старанна абмяркоўваюцца ў парламентах. Пасля доўгіх дэбатаў крэдыты нарэшце «ўхваляюцца». Звычайны грамадзянін дзяржавы ледзьве, што цяпер усё ў парадку, што дзяржава, якая сапраўды такая багатая ўплывова, ужо валодае ўхваленым мільёнам. Даволі разумныя людзі, магчыма, усё ж пачухаюць за вушамі і скажуць сабе: «Гэта азначае зноў новы падаток». Але я думаю, што магу смела сцвярджаць, што, акрамя пасвячонага, да якіх не абавязкова павінны належаць і прадстаўнікі, і мінстры, толькі адзін, максімум, зразумее, што гэтае «рэшэнне» крэдытнага адабрэння ў правальным або рэйхскім парламенце азначае не што іншае, як дазвол на тое, каб гэты «крэдыт» быў пазычаны сабе пад працэнты любым спосабам. Такім чынам, гэтае «крэдытнае адабрэнне праз парламент» дае толькі адпаведнаму міністру магчымасць атрымаць гэты крэдыт пад працэнты ў буйных банках. Такім чынам, «крэдытнае адабрэнне праз парламент» натуральным чынам становіцца фарсам, камедыяй, бо ўсё насельніцтва, якое ўрэшце рэшт павінна плаціць за капітал працэнты, не магло таксама рэальна забяспечыць «крэдыт», не, ён павінен быць спачатку створаны буйным пазыковым капіталам.

Адзіным лагічным натуральным было б тое, што ў выпадку адабрэння крэдыту парламентам адначасова аўтаматычна будзе таксама адабрэнне таго, што цяпер дзяржаўны банк таксама будзе выплачваць або аўтарызаваць адабрэнненыя сумы на падставе плацежных даручэнняў ад выканаўчых органаў за кожным прадпрыемствам.

Крэдыты ўхваляюцца, для атрымання неабходнай валюты трэба нешта рабіць; таму бессэнсоўна, калі — як гэта цяпер звычайна бывае — спачатку трэба выпісаць пазыку, а потым толькі што «ўхваленая» крэдыты капіталісты нейкім чынам выдаюць другі раз.

Цяпер можна сцвярджаць, што лешы грошы з дзяржавы выцягваюцца менавіта такім чынам, што гэта павінна мець станоўчы ўплыў на агульнае фінансавое становішча краіны, што такім чынам такое крэдытнае краванне будзе дзейнічаць такім чынам, што зніжае інфляцыю. Але гэта, натуральна, ні ў якім разе не так, нават па прычынах, якія не можа аспрэчыць ніводзін банкаўскі эксперт. Можна прызнаць, што значна меншая частка такіх чэкаў плацяжой па такіх пазыках выплачваецца наяўным, тут гаворка ідзе пра кола дробных ашчадкаў, якія трапляюць у банк з такім чэкам, які зэканомаваў пару сотняў ці тысяч марак, якія яны цяпер хацелі ўключыць у працэнтны сертыфікат, у такую чароўную паперу, з якой трэба штогод выразаць толькі кавалачак, каб атрымаць пэўную суму, не губляючы пры гэтым каштоўнасць сертыфіката. Але грошы, якія паступаюць у банк такім чынам, даволі

незначная. Акрамя таго, банк , у якіх захоўваюцца такія грошы, са свайго боку зусім не пераводзяць гэтыя грашовыя сумы ў дзяржаўную казну, а перавод такіх траншавых сум ажыццяўляецца выключна шляхам пераводу або клірыngu.

Але ўсё буйныя пазыкі па такіх пазыках капіталісты афармляюць ужо з самага пачатку ў сваіх банках шляхам безнаяўнага пераводу або праз працэс банкаўскіх аперацый.

г.д.

Такім чынам, на самой справе дзяржава не атрымлівае ніякіх грашовых сродкаў, калі яна не атрымлівае, яна павінна неадкладна аддаць іх для выканання сваіх работ. Такім чынам, гэтай меркаванай перавагай не снуе. Наадварот, вось што: дзяржава, якая ведае, выпускае пад пазычаныя сумы так званыя сертыфікаты бяспекі або аблігацыі. Гэтыя дзяржаўныя аблігацыі — гэта тонка, цэна не вельмі тонка, надрукаваныя паперы, якія ўтрымліваюць даўгавы дакумент, забяспечаны ўсім дзяржаўным гарантыям на атрыманыя сумы, а таксама неабходныя вызначэнні дат выплаты працэнтаў, на ўласных купонных лістах, купоны, на падставе якіх дзяржава абавязуецца выплачваць квартал, паўгода або штогод працэнты па сумах, указаных у купонным лісце.

Акрамя таго, да гэтага купона дадаецца яшчэ адзін так званы сертыфікат аб падаўжэнні (талон), які дае права ўладальніку на атрыманне новага купона, калі тэрмін дзеяння першага скончыўся праз пэўную колькасць гадоў.

Такім чынам, сертыфікат бяспекі, выдадзены дзяржавай, за які дзяржава нясе адказнасць усём сваім багаццем за капіталі працэнты, безумоўна, азначае пакупніцкую здольнасць уладальніка. Уладальнік такіх дзяржаўных сертыфікатаў сапраўды можа купіць што-небудзь для сябе з дапамогай гэтых сертыфікатаў у любы час, незалежна ад таго, ці ён перадае гэтыя сертыфікаты непасрэдна ў якасці аплаты, ці спачатку прадае іх на фондавай біржы або свайму банку, а потым плаціць наяўнымі з выручкі.

Цяпер няма ніякіх сумневаў у тым, што выпуск дзяржавай новых сертыфікатаў бяспекі азначае стварэнне дадатковай пакупніцкай здольнасці — цэна правільна гэта цэна апраўдана, нас тут пакуль не цікавіць — тое ж самае адбылося, калі б, напрыклад, дзяржава надрукавала новыя папяровыя грошы. Розніца заключалася б у тым, што ў адным выпадку выпускаюцца сертыфікаты бяспекі, якія абцяжарваюць дзяржаву, акрамя доўгу, працяглым працэнтным абавязацельствам, тады як у выпадку новай эмісіі папярочных грошай працэнтнае абавязацельства зусім не разглядаецца. Такім чынам, мы ўжо цяпер бачым, што апошняя форма ў любым выпадку была б больш спрыяльнай для дзяржавы і народа.

Але цяпер, калі мы прасачым метады такога фінансавання далей, высветліцца, што прамое фінансаванне буйных дзяржаўных работ з пазбяганням крэдытнага шляху адкрывае дадатковыя велізарныя перавагі.

Мы бачым, што прынятая ў цяперашні час форма фінансавання дзяржаўных работ прыводзіць да стварэння дадатковай пакупніцкай здольнасці, якая прадстаўлена выпускам новых сертыфікатаў бяспекі. У гэтым выпадку, натуральна, усе новыя сумы крэдытаў будучы павінны быць выдадзены адразу, нават калі чыгункі, водныя шляхі і г.д., якія будучы пабудаваныя нанова, знаходзяцца толькі на стадыі будаўніцтва ўсё яшчэ не ўяўляюць рэальнай каштоўнасці, вартай увагі.

Калі перайсці да фінансавання такіх буйных дзяржаўных работ прапанаваным мною спосабам, то спачатку знікнуць велізарныя выдаткі на рэкламу пазыкі. Можна ўспомніць, якія велізарныя сумы паглынаюцца толькі на тэндэры ў газетах. Далей знікаюць працэнты, якія з самага пачатку прадастаўляюцца банкам і іншым крэдытным установам. Нават гэта зноў мяляны. Далей, пазыкі скарочаны выдаваць не жэй за намальны кошт, і іншымі словамі, за аблігацыю ў 1000 марак пакупнік гэтых сертыфікатаў павінен заплаціць толькі на 970 марак больш-менш, ўсё ж ён атрымлівае ўсю суму з працэнтам. Нават гэта страты, якія з самага пачатку...

стаць цяжарам для дзяржавы або прадпрыемства на карысць капітала. Насамрэч, такія пазыкі мкнуща «ўпрыгожыць» нашым прывабнасцям, як кажуць на бары, прапаноўваючы асаблівыя дадатковыя льготы, якія могуць нават уключаць вызваленне ад падаткаў. Тут я ўспамінаю прэм'яльную пазыку на здабычу карысных выкапняў, якая дэманстравала найбольш фантастычную з такіх прывабнасцяў, да якіх калі-небудзь апускалася дзяржава. Латарэйны азартны д'ябал быў пастаўлены на службу рэкламе пазыкі, бо абяцалася выплаціць мільённыя выйгрышы павельмя кайколькасць аблігацый у 1000 марак; акрамя таго, прапаноўвалася так званыя бонусныя плацяжы, а таксама аб'яўленая працэнтная стаўка ў 5%, якая, аднак, была застрахована ўмовам, акрамя таго, у выпадку шэрагу падаткаў прэм'яльная пазыка на ашчадных зберажэннях вызвалалася ад усіх падаткаў! Адкуль хацелі атрымаць велізарныя сумы для выплаты гэтых прэмій і льгот, гэтых казачных латарэйных выйгрышаў, ніхто не ўлічваў — хоць кожнаму сур'ёзнаму ўважліваму чалавеку павінна было быць зразумела, што ўсе гэтыя сумы зноў павінны быць выняты з кошаў народа. Бо атрыманыя тады сумы адразу ж выкарыстоўваліся на найбольш тэрміновыя выдаткі. Усё гэта фінансавалі тыяныя злачынствы супраць народа, якія можна толькі здзіўляцца непарушнай нахабнасцю, з якой яны ажыццяўляюцца.

Такім чынам, калі зусім не абраць шлях пазыкі, а непасрэдна шлях прамога стварэння грошай, то ўсе гэтыя цяжкія і несправядлівыя цяжары дзяржаўнага бюджэту будучы знятыя — нават не трэба будзе збіраць неабходныя сумы адразу ў новых папяровых грошах, але гэта можа адбывацца даволі павольна, у залежнасць ад таго, як будучы прасоўвацца новыя работы. Гэта мела б яшчэ адну велізарную перавагу: не магло б быць гаворкі пра выпуск непакрытых грошай, бо новыя грошы будучы дадзены толькі пасля завяршэння значнай часткі работ. Тут нам давялося б мець справу з грашымі, цалкам пакрытым рэальным вартасцям, гэта значыць з грашымі, якія стабільныя, з грашымі, якія адпавядаюць пэўнай колькасцю гадзін выкананай працы. Але нават гэтая форма паслядоўнага выпуску новых грошай для будаўніцтва, якая ўжо здаецца значна больш спрыяльнай, ні ў якім разе не з'яўляецца канчатковым крокам. Бо зусім не будзе неабходнасцю ўводзіць у абарачэнне суму грошай, эквівалентную новаствораным работам, бо новавыпушчаныя банкноты сапраўды зноў паступаюць у дзяржаўную скарбніцу; такім чынам, можна зноў выпусціць без неабходнасцю ўводзіць у абарачэнне новыя серыі. А цяпер давайце зробім яшчэ адзін крок, гэта значыць, давайце аб'явім выпуск уласных новых грошай для такой спецыяльнай дзяржавы... задачы як самі па сабе прынцыпова зусім не неабходныя, нават калі б мы маглі вельмі добра растлумачыць дапушчальнасць, а таксама асабліва яснасць працэсу фінансавання пры выдачы ўласных сродкаў на будаўніцтва хацелі б прытрымлівацца яго для пэўных мэтай.

Гэты апошні крок — поўнае безняўнае фінансаванне такіх дзяржаўных задач. Як ужо было паказана вышэй, памылкова меркаваць, што дзяржава праз пазыку атрымае грашовыя сродкі, якім яна магла б разлічыцца з прадпрымалымі камісійнымі, якія будуць чыгункі або электрастанцы. Тым не менш, прадпрымалым камісіяй здаецца штотыдзень здымаць з банкаў неабходныя сумы для аплаты сваёй працы наяўным. Банк, са свайго боку, павінен зноў жа пакрываць гэтыя надзвычайныя катэгорыі патрэбы ў сваіх казначэйскіх акцыях з цэнтральных банкаў або Рэйхсбанка г.д. Зараз, у звычайны час, усёй снуючай ланцужаткай зноў жа цалкам хапае на штотыднёвую выплату заробатнай платы ўсёй працоўнай сіле, прынцыпова ўсё роўна, калі часова, напрыклад, большая колькасць працоўнай сілы сканцэнтравана ў адным месцы пры будаўніцтве баварскай электрастанцы Вальхензее, бо, калі б яны там не працавалі, яны б, нават размеркаваўшыся па іншых прадпрыемствах, павінны былі чакаць атрымліваць штотыднёвую заробатную плату або атрымліваць грошы праз страхаванне па беспрацоў. Гэта азначае, што клопат пра агульную патрэбу ў сродках аплаты для ўсёй краіны з'яўляецца даволі агульнай дзяржаўнай задачай.

эканом ку, незалежна ад таго, ці часова ў адным месцы працуе большая колькасць рабочай сілы для выканання буйных дзяржаўных работ, ці не.

Забеспячэнне сродкам аплаты заробнай платы ажыццяўленне новых безнаўных пераводаў прадпрымальных кам'яўляюцца задачам плацежных аперацый не маюць ніякага дачынення да крэдытнай сітуацыі.

Таму было б найбольш вдавочным натуральным, калі б з адабрэнным крэдыту на нейкую буйную дзяржаўную працу праз законнае прадстаўніцтва ўсяго насельніцтва адначасова была звязана дазвол на тое, што дзяржаўны банк можа на падставе гэтых адабрэнняў крэдытаў ажыццяўляць неабходныя плацяжы. Вдавочна, звычайным чынам — што гэтыя плацяжы ажыццяўляюцца толькі тады, калі розныя дамоўленыя дзяржаўныя органы (сельскагаспадарчыя ведамствы, ведамствы дарожнага рачнага будаўніцтва, секцыі чыгуначнага будаўніцтва, спецыяльныя ведамствы для спецыяльных мэтаў і г.д.) разгледзелі сумы плацяжоў, запатрабаваныя прадпрымальнікам, у адпаведнасць з правамі дамовай дазволі плацеж.

Уся гэтая афера з крэдытам, якая тут праводзіцца — бо гэта не што іншае, як сучасная форма падману нацыі, — абсалютна бескарысная толькі шкодная.

Карпарацыя Рэйхсбанка

Рэйхсбанк, як можа ў рэшце рэшт падумаць кожны даверлівы грамадзянін дзяржавы, насамрэч не з'яўляецца дзяржаўным банкам, а акцыянерным таварыствам. Такім чынам, Рэйхсбанк не як чынам не з'яўляецца дзяржаўнай установай, нават калі дзяржава мела да чэрвеня 1922 года, калі яна была цалкам «аўтанам завана» па патрабаваннях Антанты, пэўныя рэгулятыўныя правы. Нават чыноўнікі банка прызначаліся атрымліваць зарплату ад Рэйха, але кансультатыўная рада складалася выключна з прадстаўнікоў свету буйных банкаў міжнароднага яўрэйства — гэта адно з тое ж кола людзей.

Ужо пры сваім заснаванні ў 1873 годзе першая кансультатыўная рада запісала сярод прыкладна 15 членаў наступныя імёны: барон Ротшыльд, тайны саветнік па гандлю Бляйхродэр, тайны саветнік па гандлю Мендэльсон, Тэадор Плаўт, тайны саветнік па гандлю Опэнгеймер, тайны саветнік па гандлю Варшаўэр, тайны саветнік па гандлю Цвекер, саветнік па гандлю Штэрн, саветнік па гандлю Гельпке; такім чынам, аднаццаць чыстакроўных буйных габрэяў, у якасць ўпрыгожвання, яшчэ чатыры джэнтльмены з нямецкімі імёнамі.

Гэта быў зноў хітры шахматны ход, з дапамогай якога банк Р. Бляйхродэр, як кансультаваў Б. Смарка, рэкамендаваў старому рэйхсканцлеру развязаць Рэйхсбанк не як чыста дзяржаўную ўстанову, бо такім чынам ён не зможа быць прысвоены ворагам у выпадку вайны на падставе міжнародна прызнанай бяспекі прыватнай уласнасці, тады як чыста дзяржаўны банк ён будзе адразу адкрыты для нападу ворага.

Насамрэч, хітры габрэй, разам з іншым буйным фінансістам, натуральна, жадаў толькі ўвесці ў сферу сваёй улады галоўную фінансавую ўстанову Рэйха. Панам удалося ў гэтым, такім самым Рэйх цалкам адмовіўся ад адной з найважнейшых сфер свайго манетнага суверэнітэту — права выпускаць банкноты.

Рэйхсбанк сёння займае зусім асаблівае месца ў фінансавай сістэме Германскага рэйха, месца, пра якое нават сёння найменш значныя людзі ведаюць, якія страшныя наступствы гэта мае для дзяржавы народа.

Павінна быць праведзена асобнае расследаванне, каб дакладна высветліць, якім чынам буйны банк злоўжываў сваім вырасцальным уплывам на Рэйхсбанк з моманту яго заснавання ў сваіх эгастычных мэтах.

Пакуль Б. Смарк быў ва ўладзе, яго дзяржаўная пазіцыя павяла да яго стрымліваць бржавых гітлераў; толькі адзін раз за ўсю гісторыю Рэйхсбанка Б. Смарк скарыстаўся вета канцлера, прадугледжаным законам аб Рэйхсбанку, а менавіта калі ён забараніў прымаць расійскія акцыі. Сёння Рэйхсбанк пад дружальнымі ціскам міжнародных банкаў, які ўжо згадвалася на пачатку, стаў цалкам незалежным. Такім чынам, урад Рэйха больш не мае магчымасці рашуча ўплываць на вядзенне спраў.

Працэнтнае рабства народаў азначае панаванне банкаў фондавай біржы. Значэнне працэнтнага рабства — гэта, безумоўна, найважнейшая задача нацыяналізацыі.

Усё, што сёння адбываецца ў дзяржаве эканоміцы, — усё становіцца попытам на працэнты буйнога капіталу ў параўнанні з прадукцыйнай працай. Калі будзеца чыгунка, з гэтага вынікае пазыка, калі вядзецца вайна, з гэтага вынікаюць ваенныя пазыкі, калі распрацоўваюцца прыродныя рэсурсы або гідраэнергетыка, з гэтага вынікаюць гідраэнергетычныя пазыкі, калі пашыраецца фабрыка, выпускаюцца новыя акцыі, калі заснавана новае прадпрыемства, выбіраецца нейкая форма кампаніі з працэнтным капіталізмам, якая дазваляе працы рызыцы перадавацца прадпрымальнікам, а левы найм долгі прыбытку — фінансістам. Калі больш не будзе пазыкі, то значна прасцей больш...

абраны экстэнсыйны спосаб друкавання грошай, як падчас інфляцыі 1923 года, якая таксама з'явілася найбольшым інтарэсам буйнога капіталу. Як у выпадку з царом Мікасам у савецкай рэвалюцыі, для якога ўсё, да чаго ён дакранаўся, ператваралася ў золата, так і сёння ўсё, што адбываецца, ператвараецца ў працэнтныя каштоўныя паперы.

На жаль, у сучасных банках раўнапраўна праклята добры апетыт, каштоўныя паперы — гэта сапраўды хлыва мая ежа, што, вядома, менавіта падыходзіць. Нельга разлічваць на тое, што яны будуць галодныя, як цар Мікаса, для якога, як вядома, нават ежа ў роце ператварылася ў золата. Наадварот, спачатку будуць галадаць рабочыя, а потым — ляхвары.

Яны таксама зусім не думаюць адмовіцца ад свайго крэдытавання або змякчыць яго, таму гэтак праводзіла працэнтаў трэба парушыць.

Цяпер нам трэба асвятліць трэці аспект, які дапоўніць афармленне карцённай эксплуатацыі капіталу з працэнтам нават для неспецыяліста, гэта значыць інфляцыю.

Інфляцыя

Інфляцыя — гэта выразна бачны выраз нашых фінансава-палітычных пакут. Інфляцыя закранае ўсё — кожнага, хто павінен зарабляць на жыццё, — з жахлівай жорсткасцю.

Але адкуль бярэцца інфляцыя? На гэтае пытанне можна пачуць вялікую колькасць тлумачэнняў, якія часткова ўзятыя з вузкага пункту гледжання адказчыка, часткова са слоўнага дэмагагічных лозунгаў, а часткова паказваюць на рэальныя частковыя прычыны, аднак не закранаючы правільна канчатковую матывацыйную прычыну. Калі чуеш гэтыя прычыны інфляцыі, вызначаны рознымі бакамі, неўзабаве не застаецца ніводнага грамадскага ладу ніводнай прафесіі, якія не былі б вызначаны адным бокам як прычына інфляцыі.

Тым, хто чытаў тлумачэнні кнігі пра працэнтнае рабства, адказ знайсці нямажка. Першапачатковая вена на інфляцыю ляжыць на працэнтным абавязку працы перад капіталам.

Працэнты — падаткі — інфляцыя, так мчынам выглядае лагічны ланцужок, які, пачынаючы з Катастрафічнага абсурднага абяцання працэнтаў з боку дзяржавы прыводзіць да таго, што дзяржава павінна спаганяць з народа прынятыя на сябе абавязацельствы па працэнтах праз падаткі; падаткі, ды яшчэ падаткі ўсё гэта даў, прамыя ўскосныя, пошлы, а таксама найбольш непрыемныя ўскосныя падаткі, падаткі на непакрытую эмсію банкнот, цягнуць за сабой інфляцыю. Так мчынам, гэта працягваецца ў вечным цыкле, бо інфляцыя абумоўлівае ўсё большыя выдаткі дзяржавы, якія яна, апынуўшыся ў пастцы крэдытнага вар'яцтва, заўсёды думае, што можа пакрыць толькі шляхам прыняцця новых даўгоў, гэтыя новыя даўгі сам па сабе нясуць новыя працэнты, новыя працэнты робяць неабходнымі новыя падаткі, падатковае заканадаўства паступова цалкам дае збой, бо ў выпадку такіх валютных крахаў усе падатковыя паступленні значна адстаюць ад дэвальвацыі валюты, цяпер дзяржава здаецца без супрацьву фінансаваму бальшавізму друкарскага станка, які мы жахліва перажылі падчас інфляцыі 1923 года.

Мае першыя палемічныя працы былі прысвечаны ў першую чаргу раскрыццю гэтых сувязяў. У «Маніфесте за знешчэнне працэнтнага рабства»⁷⁴ я ў агульных рысах развіў агульнае значэнне праблемы працэнтаў, у «Дзяржаўным банкруцтве: рашэнне» я даволі канкрэтна раскрыў глупства са стэмы дзяржаўных пазык паказаў на незалежныя падатковыя законы, якія зрабілі даражэйшым сродкам снавання шырокіх мас, чыя прадукцыя павінна была цалкам выкарыстоўвацца для абслугоўвання працэнтаў. У працы «Маючы адбыцца падатковы страйк» з новым патокам падатковых законаў 1920—1921 гадоў, а таксама бюджэтам Рэйха на 1918 год быў прапанаваны пераканаўчы доказ таго, што ўсё фінансавое краванне Рэйхам землям цалкам завязана на абслугоўванні працэнтаў буйнога пазыковага капіталу. Аднак у апошняй кнізе ўжо паказаны шлях да змены гэтых цалкам жаласных абставін з даволі вядучым прыкладам.

Цалкам вядуча, што праз перапаўненне нацыянальнай эканомікі папяровым грошамі, пакупніцкая здольнасць гэтых папяровых грошай павінна паступова зніжацца.

Паколькі грошы па сваёй глыбокай прыродзе, які мы ўжо высветлілі, з'яўляюцца сумавалым выкананай працы, так званае колькаснае тэорыя грошай, прынамсі ў сваіх асноўных рысах, павінна быць

⁷⁴ Патэнцыйная пакупніцкая здольнасць — гэта назапашаная пакупніцкая здольнасць, якая ў дадзены момант не ўплывае на рынак. Да яе адносяцца як назапашаныя грашовыя сродкі, так і цвёрда інвеставаны ашчадны капітал.

Эфектыўная пакупніцкая здольнасць — гэта агульная сума ўсёх патрабаванняў да нацыянальнай эканомікі, якія прадстаўлены ў грашовай форме або ў выглядзе каштоўных папер ужываюцца на рынку тавараў і мкнучца ператварыцца ў матэрыяльныя даброты.

Патэнцыйная пакупніцкая здольнасць можа ў любы момант ператварыцца ў эфектыўную, у выпадку гэтай з'явы кажуць пра «ўцёк з мэты».

признана нам . Гэтая тэорыя вучыць, што колькасць грошай, як я знаходзяцца ў абарачэнні ў нацыянальнай эканоміцы, павінна заставацца ў пэўных стабільных суадносінах, каб не адбывалася змены пакупніцкай здольнасці. Грошы ў пэўнай ступені суадносяцца з запасам тавараў — разлічаныя з колькасцю тавараў — вырабляюцца пэўная колькасць адзінак кошту звычайнай валюты, гэта значыць сярэдняя цана тавараў. Тут я вельмі моцна падкрэсліваю прыкметны «сярэдня». Насамрэч, трэба пайсці далей сказаць: сярэдні ўзровень цэн — так мчынам, ні ў якім разе не сума індывідуальных цэн — знаходзіцца ў пэўнай залежнасці ад сумы пакупніцкай здольнасці, якая прысутнічае ў цэлым у краіне. Але пакупніцкая здольнасць — гэта ўжо значна больш поўнае паняцце, чым толькі сума грашовых сродкаў. Але мы не хочам тут занадта паглыбляцца ў эканамічныя падрабязнасці, бо наогул тут трэба будзе закрануць пытанне эфектыўнай патэнцыйнай пакупніцкай здольнасці ў яе ўплыве на цэны. У любым выпадку, вядома, што, напрыклад, тысячаразовае памнажэнне абарачальнай валюты натуральным чынам прывядзе да памнажэння прыкладна ў тысяччуразоў цэн. Насамрэч, цэны не вырастаюць, а проста пакупніцкая здольнасць марк паменшылася прапарцыянальна павелічэнню колькасці валюты.

Асноўная прычына інфляцыі — гэта працэнтныя абавязацельствы дзяржавы. Гэтыя працэнтныя абавязацельствы робяць падаткі неабходнымі, бо дзяржава можа даць толькі тое, што яна павінна атрымаць у нейкай форме ад сваіх грамадзян.

Гэтая форма рабавання грамадзян дзяржавай, як мы бачылі, мае тры аспекты: альбо праз прамыя падаткі, альбо ў больш эфектыўнай форме праз ускосныя падаткі, альбо ў асаблівай ускоснай форме інфляцыі. Апошняя форма найбольш непрыемная, гэта таксама тое, з дапамогай чаго збанкрутаваныя дзяржавы мкнучца ўтрымаць галаву над вадой — гэта найбольш дасканалая падробка. Але гэтая апошняя форма асабліва шкодная, таму што тым самым проста знішчаюцца ашчадныя багацці найбольш эфектыўнай працай таі часткі насельніцтва.

Гэта адзін з самых шакавальных раздзелаў трагеды нямецкага народа. Сотні тысяч працаўдольных рабочых, служачых, чыноўнікаў, прадстаўнікоў свабодных прафесій, лекараў, інжынераў і г.д. усё сваё жыццё ўпартай нястомнай працай адкладаў грошы сабе сваім сем'ям, каб жыць старасцю без клопатаў незалежна. Яны збылі сваё зберажэнне капейку за капейкай, марку за маркай, кожная марка азначае гарантыю пражыткавага мінімуму на кожны дзень у старасці. Але дзяржава, якой гэтыя няшчасныя людзі даверылі сваё зберажэнне, падчас інфляцыі 1923 года ніяк не заплаціла за марку, якая была ёй нейкім чынам даверана ў якасці зберажэння, — нават калі гэтыя зберажэнні былі ўкладзены ў той час у бліскучыя залатыя манеты, — каля 30 мільёнаў пап'ярных марак 75, — але яна скарысталася падзеннем валюты, выкліканым ёй самой, сказала: марка = марка. Тым самым яна пазбавіла ўсё гэтых людзей пладоў і пажыццёвай працы штурхнула іх у найгоршую бяду. Затым дзяржава адмахнулася ад іх жаласным і зэрным падачкам, прыватная дабрачыннасць мусіла ўмяшацца з дапамогай — але менавіта гэтая форма была асабліва ганебнай для пацярпелых, бо з прыватных рук гэтыя падарункі заставаліся сапраўднымі падачкамі, дабрачыннымі падарункамі, за якія гэтыя няшчасныя людзі павінны былі быць удзячныя, нават калі гаворка ішла пра орган заваў рабавання заслужаных правоў. Правоў, якія, калі б яны былі адноўлены, нават не зрабілі б неабходнай «падзяку» ад абрабаваных.

75 Пап'ерная марка была ўведзена ў жніўні 1914 года з-за падзення курсу маркі, сувязь паміж залатой маркай і золатам была адменена. Узровень інфляцыі працягваў расці да лістапада 1923 года, калі валюта стабільна завалася дзякуючы аб'яве аб стварэнні новай рэнтнай маркі коштам 1 трыльён пап'ерных марак. Рэнтная марка, якая ўступіла ў сілу ў 1924 годзе, была заменена пазней у тым жа годзе рэйхсмаркай.

Мы ўжо адзначалі ў нашых урыўках той факт, што фальшывы прынцып жахліва адпавядаў гэтым бедным людзям — сапраўды, дэал кап тальнай пенс . Не тое каб гэтыя колы заслугоўвалі такога лёсу, наадварот — ганаровым абавязкам Нацыянальнай Дэяржавы будзе як мага лепш кампенсавать гэтым абрабаваным людзям. Тым не менш, застаецца спадзявацца, што гэты страшны ўрок усё ж будзе працягваць в бравачу у падсвядомасці людзей, што дэал кап тальнай пенс апусціцца дапамога правам людзям дэалу зберажэнняў — чыста нямецкай дэ догляду за старым , клопату пра жанчын дэяцей праз стварэнне ўласнага дома, поля саду г.д. — дасягнуць прарыву перамогі .

Другая форма рабавання грамадзян дэяржавай, згаданая вышэй, — гэта ўскосныя падаткі . Ускосныя падаткі па сваіх наступствах сапраўды з'яўляюцца сацыяльным злачынствам. Бязл тасна бял тасна, у форме, якой ніхто не можа пазбегнуць, яны б'юць па шырокай масе насельніцтва з поўнай жорсткасцю, у той час як багатыя ў цэлым амаль не закранаюцца ўскосным падаткам .

Прамы падатак, калі яго класіфікаваць у адпаведнасці з эканамічнымі магчымасцямі падаткаплацельшчыка, сам па сабе з'яўляецца справядлівым правам падаткам. Прамы падатак таксама, як унёсак у дэяржаву за камунальныя задачы, ні ў якім разе не з'яўляецца падаткам, як павяненне стотна рабачы вытворчасці даражэйшай, бо ён павяненне спаганяцца толькі там, дзе ёсць рэальныя лашчкі , як я перавышаюць пакрыццё адэкватных жыццёвых патрэб. Але ў сучаснай сітуацыі прамы падатак, як нфляцыя, з'яўляецца чыстым рабаваннем ставіць сябе ў прамую супярэчнасць з гарантыяй уласнасці , выкладзенай у артыкуле 153 Веймарскай канстытуцыі .

Карацей кажучы, яшчэ раз падкрэслім, што мы маем справу з нфляцыяй, якая ў цэлым узнікае як вынік працэнтных абавязацельстваў дэяржавы перад міжнароднымі фінансамі . Гаворка дзе пра працяглае высмоктванне крыві з эканамічнага цела нашай нацыі на карысць наднацыянальнай фінансавай дэяржавы, для якой наша ўласная дэяржава выступае ў якасці зборшчыка падаткаў.

Гаворка дзе пра зусім асабліваю форму нфляцыі — працэнтную капіталістычную нфляцыю. Натуральная нфляцыя ўзнікае, калі краіну ахоплівае недастатковы ўраджай або эпідэмія, калі натуральны попыт перавышае снуючую прапанову. Аднак такая нфляцыя заўсёды мае толькі часовы характар. Наступны ўраджай год лавіць дзве цяжасці , цэны вяртаюцца да свайго натуральнага ўзроўню.

Аднак працэнтная капіталістычная нфляцыя падобная да пажыральнага агню, які не згасне, пакуль не знішчыць усе скарбы свету не зробіць усё чалавецтва рабам працэнтаў міжнародных фінансаў, альбо пакуль не будзе знішчана рабства працэнтаў.

Нацыянальная фінансавая рэформа

Пасля такой дбайнай дыягностыкі хваробы нашых дзяржаўных фінансаў, а таксама нашых фінансавых састэм у цэлым, мы можам спадзявацца, што зможам даць правільныя рэцэпты для лячэння.

Тыя правы меры, якія рэгулююць пераход ад цяперашняй сітуацыі да будучай, не ўваходзяць у рамкі гэтай працы. Для гэтых мер дзейнічае агульнае правіла, што з дапамогай іх, па магчымасці, трэба пазбягаць любых парушэнняў эканамічнага жыцця. Натуральна, гэта не адбудзецца без пэўнай сур'ёзнасці тут і там без часовых умяшанняў, але нават у выпадку найбольш старанна падрыхтаванай аперацыі гэта не адбудзецца без невялікай страты крыві.

Наша вялікая бліскучая канчатковая мэта — разарваць рабства інтэрэсаў.

Першай фундаментальнай мерай, якая з'яўляецца вынікам перадачы нацыянальнай фінансавай састэмы прыватнай установе — Рэйхсбанку, акцыянернае таварыства, — гэта нацыяналізацыя Рэйхсбанка.

Зыходзячы з аб'ёму гэтага банка, вядома, што «Рэйхсбанк» сапраўды з'яўляецца ўстановай Рэйха, гэтак жа як Рэйхспоста і Рэйхсуд. Трэба безумоўна абвясціць яго падман грамадскай думкі, што Рэйхсбанку дазволена насіць такую назву.

Задача сапраўднага Рэйхсбанка павінна быць адпаведна двайной. Па-першае, на яго павінна ляжаць забеспячэнне фінансавых спраў Рэйха, паколькі яны не могуць быць забяспечаны самімі асобнымі адміністрацыйнымі пасадамі непасрэдна, як гэта мае месца ў выпадку пошты, чыгункі, і, па-другое, ён павінен ствараць моцную падтрымку для ўсёй нацыянальнай эканомікі ў фінансавым пасярэдніцтве плацежных аперацый. Яго задача, акрамя таго, павінна заключацца ў тым, каб пастаянна сачыць за наяўнасцю дастатковай колькасці грашовых сродкаў для грашовых аперацый.

Для выканання гэтага кола задач ён павінен быць выканаўчым органам нацыянальнай фінансавай адміністрацыі, якая павінна быць цалкам падпарадкавана яму. Чыноўнікі Рэйхсбанка павінны быць дзяржаўнымі чыноўнікамі, якія павінны быць чыноўнікамі. Кансультацыйная рада, якая складаецца з прадстаўнікоў буйнога праймаўшчыка, як сёння, натуральна, цалкам ласна. Насамрэч дастаткова, каб дзяржава прызначыла спецыяльнага дзяржаўнага камісара па нагляду за фінансавым дзеяннем банка, які адказвае за фінансавы дзеянні банка. Задачы банка будуць дакладна акрэслены яго ўласным законам аб Рэйхсбанку, так што ўжо сама фінансавая дзейнасць банка гарантавала б, што ўстанова Рэйхсбанка служыць толькі нацыянальным інтэрэсам.

Але ў нас ужо ёсць банкаўская ўстанова, якая цалкам адпавядае гэтым патрабаванням, якія мы павінны прад'явіць Рэйхсбанку. Гэта Баварскі дзяржаўны банк. Баварскі дзяржаўны банк насамрэч з'яўляецца чыстым нацыянальным банкам, і ніхто не зможа сцвярджаць, што ён не выканаў сваіх задач як банкаўскай установы бездакорна. Гэта, вядома, з агаворкай, што ён таксама працаваў у адпаведнасць з агульным звычаем працэнтнай капіталістычнай эканомікі. Але ў любым выпадку гэты банк абслугоўваў грашовыя аперацыі, не лічачы прыбытковасці банкаўскага капіталу першачарговай задачай. Тым самым ён праявіў наступную вельмі характэрную з'яву: банк, маючы свой надзвычай малы капітал усяго ў 8 000 000 марак, быў вельмі добра здольны абслугоўваць усе патрэбы грашовых аперацый і раваць мільярдным даходам.

Цікава адзначыць, што ў «Баварскім штогодніку» («Баварскі штогоднік Сэйльнга — дапаможнік для капітала і акцыянераў» за 1914/15 гг., прадстаўленым

(Немецк банк), сьнаванне гэтага Баварскага дзяржаўнага банка (у той час яшчэ "Каралеўскага Баварскага банка") проста гнаруецца, хоць была магчымасць месца згадаць пра гэта на старонцы 644 гэтага даведніка гэтай, тым не менш значнай дзяржаўнай установы. Але банк, як не служыць выключна прыватным капіталістычным мэтам, вядуча, для высокага фінансаў не з'яўляецца банкам.

Характэрна таксама, што адразу пасля вайны мюнхенскага бальшавіцкага перыяду былі зроблены намаганні па размяшчэнні Баварскага дзяржаўнага банка «на больш шырокай аснове», як гучала цудоўная брэжыявая тэхнічная назва, каб зрабіць нават гэтую незалежную ўстанову даступнай для «прыбыткавага» выкарыстання прыватнага капіталу. Такім чынам, наша патрабаванне мае практычна захаваную мадэль у Баварскім дзяржаўным банку. Тым самым абвяргаецца прэрэчанне, што банк немагчыма крываць як дзяржаўная ўстанова.

Што да самога Рэйхсбанка, то закон аб Рэйхсбанку фактычна прапаноўваў нацыяналізацыю, згодна з якой Рэйх меў бы права пасля папярэджання за год, упершыню 1.1.1891 г., а затым на працягу дзесяці гадоў, альбо скасаваць Рэйхсбанк набыць яго актывы (у тым ліку надзвычай каштоўныя будынкі) за выплату чыстага кошту актываў (!), альбо набыць усе акцыі па намальным кошце (!!). Такім чынам, 1 студзеня 1921 г. Рэйх змог бы выправіць сур'ёзную памылку заканадаўства Рэйхса супраць нямецкага народа, калі ён набыў усю маёмасць Рэйхсбанка за дробязь у 180 мільёнаў — гэта намальны кошт акцый Рэйхсбанка.

«Фёлькс-Шэ-Беопахтэр», як у той час яшчэ не знаходзіўся ў ўласнасці Нацыяналізацыяналістычнай нямецкай рабочай партыі, аднак у той час ужо ўзначальваў людзі, якія належалі да інтэлектуальных папярэднікаў нацыяналізацыяналізму, штотоднёў к доктара Ш. «Пудор», «Дэр дэтчэ-Фінанцманн», свечасова звярнуў на гэта ўвагу — вядома, як адзіны публічны нямецкі газетны галасы — натуральна, без якога-небудзь поспеху.

Характэрна таксама, што, хоць акцыі Рэйхсбанка выпасаны на мёны, акцыям Рэйхсбанка валодаў не менш за 2153 замежнікі! Якой часткай усяго капіталу Рэйхсбанка гэтыя 2153 замежнікі (па стане на 1913 год) распарадзіліся, на жаль, з справаздач Рэйхсбанка не вядуць. У любым выпадку, гаворка дзе пра вельмі значны працэнт, бо колькасць мясцовых акцыянераў пазначана ўсяго ў 16 646. Цяпер вядуча, што ў выпадку мясцовых акцыянераў маглі быць набыты значна меншыя сумы, тады як, натуральна, можна справядліва выказаць здагадку, што замежнікі, купляючы акцыі нямецкага Рэйхсбанка, набываюць не адну-дзве акцыі, а адразу цэлы пакет. Гэты факт хавае неверагодную сума, калі даволі значныя сумы былі выведзеныя ў выглядзе дывідэндаў, нават падчас вайны, з «нямецкага Рэйхсбанка» ў замежныя краіны.

Такім чынам, размеркаванне прыбытку Рэйхсбанка, які атрымлівае асноўны прыбытак ад дыскантавання векселяў, як мы даведаліся вышэй, з'яўляецца вельмі арыгінальным. Спачатку акцыянеры атрымліваюць прывілеяваныя дывідэнды ў памеры 3,5%, а з астатняга прыбытку чвэрць размяркоўваецца паміж акцыянерамі. Тры чвэрці гэтага астатняга прыбытку пераводзяцца ў Рэйх, а яшчэ 10% пераводзяцца ў рэзервовы фонд. У 1913 годзе такім чынам у Рэйх было пераведзена 31 025 555 марак. Па гэтай прычыне Рэйх надаў гэтай выдатнай установе так званы прывілей на друку банкнот, гэта значыць права выпускаць банкноты ў адпаведнасць з патрэбамі сваіх аперацый. Да пачатку вайны Рэйхсбанк павінен быў прынамс трымаць напалатовае ў якасці пакрыцця для гэтых банкнот да траціны золата або срэбра ў нямецкіх або замежных манетах або ў злотках. Пасля таго, як гэта абмежаванне знікла, больш не было перашкод на шляху неабмежаванага друку папярковых грошай. Адзіным пакрыццём (!), якое меў Рэйхсбанк для сваіх папярковых грошай, былі цудоўныя рэйхсказначэйскія блеты — такім чынам, зноў жа, толькі чарговы

папера, за якой стаяла дзяржава-банкрут. Нядзёна, што ў такіх умовах мусіў адбыцца непазбежны крах нямецкай валюты.

Безумоўна, вельмі важнай дзяржаўнай задачай нацыянал-заванага банка з'яўляецца заўсёды клапаціцца пра тое, каб патрабаванні эканомікі па плацежных сродках былі цалкам задаволены; бо толькі калі тут не ўзнікае тупікоў, нават калі ўносяць фінансавыя ўстановы могуць цалкам задаволіць усе патрабаванні, гэта з'яўляецца вымагальнымі для працэнтаў на падставе дэфіцыту грошай, якое можа прывесці да найвялікіх сусветных крызісаў. І наадварот, выпушчаныя сумы грошай вяртаюцца, нават у перыяды меншага росту эканомікі, у Рэйхсбанк праз незалежныя каналы публічных грашовых аперацый, каб ён мог зноў выняць банкноты з абарачэння. У выпадку Банка Англіі, як вядома, звычайна банкнота, якая вяртаецца ў банк, не выдаецца зноў, а абменьваецца на новую, а старая знішчаецца. Гэта адбываецца ў першую чаргу з гэтамі чыстымі меркаваннямі.

Цяпер пытанне валюты ў будучыні сапраўды будзе набываць усё большае значэнне пасля таго, як так званыя грашовыя сурагаты, такія як векселі і чэкі, асабліва безнаўныя грашовыя аперацыі, набудуць усё большае значэнне.

У такой безнаўнай эканоміцы паштовыя чэкі, якія ўжо сёння з'яўляюцца ўзорам чыста грашовых аперацый на безнаўнай беспрацэнтнай аснове, набудуць надзвычай важнае значэнне. У сучасных паштовых чэках можна ўбачыць асноўныя элементы, якія лёгка можна развясці для дэальнай сістэмы грашовых аперацый пад дзяржаўным наглядам — цалкам адпаведнай нацыянальным пасажырскім і таварным перавозкам.

Ніхто не можа аспрэчваць, што плацежныя аперацыі праз паштовыя чэкавыя аддзяленні апрацоўваюцца хутчэй надзейней. Наўрад ці мае значэнне той факт, што крэдытныя дэбетавыя ноты апрацоўваюцца не больш за 48 гадзін, калі з іншага боку, сёння ў банках можна сутыкнуцца з тым, што крэдытныя ноты на даўно атрыманыя сумы выстаўляюцца толькі праз 8-14 дзён. Калі кліенту банка патрэбныя грошы для яго прадпрыемства, ён усё роўна вымушаны запатрабаваць банкаўскі крэдыт. У выпадку грашовай аперацыі праз паштовыя чэкавыя аддзяленні ўсё разлікі працэнтаў здымаецца. Гэта азначае значнае палягчэнне спрашчэнне плацежнай аперацыі, асабліва ў канцы года. Кліент паштовага чэка атрымлівае штогод 2 студзеня, а таксама кожны дзень па патрабаванні, дакладную інфармацыю аб стане свайго рахунку на рахунак паштовага чэка.

Такім чынам, пасрэднымі грашовых аперацый праз банк ніякім чынам не з'яўляецца асабліва выгадным для эканомікі. Чыстая грашовая аперацыя праз банк абцяжарвае вытворчасць толькі рознымі вядомымі забеспячэннямі, толькі выключаючы банк маюць выгаду ад працэнтаў, але ніколі той, хто карыстаецца банкам. Для справядлівага фабрыканта прадпрымальніка атрыманне некалькіх марак працэнтаў за часовыя крэдыты зусім не мае значэння. Справядлівы прадпрымальнік кранае сабой такім чынам, каб у яго ў банку было толькі столькі грошай, колькі ён можа пакрываць заработную плату ўносячы бягучыя

Паштовыя чэкавыя рахункі цалкам адпавядаюць гэтым патрабаванням, не выпадкова, што нават падчас вайны англііскае таварыства «Фабрыканцаў», «Фабрынскае таварыства»⁷⁶, у Лондане накіравала лорду-канцлеру казначэйства мемарандум пад назвай: «Як нам аплаціць вайну?», у якім яны ўказвалі на орган зацыю нямецкіх аўстрыйскіх паштовых чэкавых рахункаў у якасці падтрымкі. Вораг заўсёды пранікліва, калі яны паказваюць

⁷⁶ Фабрынскае таварыства — гэта дэмакратычная сацыялістычная організацыя, якая выступае за рэформы, а не за рэвалюцыю. Яно было заснавана ў 1884 годзе, сярод першых яго членаў былі Джордж Бернард Шоу, Г. Дж. Уэлс, Эн Безант, Леанард Вэрджын, Я. Вулф, хоць найбольш значным з іх быў Сідні Беатрыс Уэб. Менавіта Сідні Уэб склаў статут маладой Лейбарысцкай партыі ў 1900 годзе.

установа для свай краіны як узорная, то можна быць упэўненым, што ў ёй нешта ёсць.

Тое ж самае, што было сказана пра нацыяналізацыю Рэйхсбанка, натуральна, можна сказаць пра нацыяналізацыю новых цэнтральных банкаў, напрыклад, для Баварыі — «Баварскага цэнтральнага банка». Баварскі цэнтральны банк — гэта таксама чыстае акцыянернае таварыства, у якое большасць акцыянераў, напрыклад, можа проста вырашыць размеркаваць залатыя рэзервы банка, на якіх ляжыць прывілей банка выпускаць банкноты, паміж акцыянерамі. Сапраўды, мы дагэтуль памятаем, што спробы ў гэтым катэгорыі рабунку ў яўрэйскі банк у Швайсхаймер у Мюнхене. На гэты раз план праваліўся з-за прызначэнняў баварскага ўрада. Баварская дзяржава набыла ў той час шостую частку акцый, яшчэ шостую — Баварскі патэчны дысконтны банк, а астатнія дзве траціны былі раздадзены акцыянерам.

Ужо само па сабе абсалютна жахліва, што дзяржава павінна баяцца, што залаты запас цэнтральнага банка можа апынуцца пад пагрозай з-за ўмяшання «акцыянераў» гэтага банка. Той, хто ведае габрэйскую ўпартасць, ведае, што небяспека для Баварыі для яе залатога запасаў не была ні калі дадана тым фактам, што ўрад нарэшце застаўся цвёрдым. Супраць гэтага снуе толькі адзін радыкальны сродак — нацыяналізацыя цэнтральных банкаў. Акрамя Баварскага цэнтральнага банка, у Германіі ў нас ёсць таксама Бадэнскі банк, Саксонскі банк у Дрэздэне і Вюртэмбергскі цэнтральны банк.

У выпадку нацыяналізацыі Рэйхсбанка цэнтральных банкаў чыноўнікі супрацоўнікі банкаў, вядомыя, будуць пераняты дзяржавай у той жа якасці, што і дзяржаўныя служачыя. Права выпускаць банкноты, так і чынам, будзе ажыццяўляцца выключна дзяржавай. Такая эмісія банкнот можа адбывацца толькі пасля пастановы Міністэрства фінансаў толькі з поўным пакрыццём. У сувязі з гэтым павінна быць вырашана вялікая задача стабільнасці нашай валюты. Аднак гэта не ўваходзіць у кампетэнцыю вузкага кола цэнтральных банкаў; яны павінны толькі сачыць за тым, каб ніводная эмісія банкнот не адбывалася без пакрыцця.

Для вырабу банкнот дзейнічаюць ранейшыя рашэнні. Кожная мільярдная будзе карацца з найбольшай строгасцю ў адпаведнасць з прадпачіннямі Крымскага кодэкса, раздзел VIII, арт. 146-152.

Акцыянеры атрымаюць кампенсацыю. Любыя прэтэнзіі акцыянераў на залатыя акцыі банка будуць выключаны з юрыдычнага пункту гледжання.

Рэальная стабільнасць нашай валюты цалкам выключаецца, пакуль чакаецца, што нямецкі народ будзе плаціць працэнты, пошліны, якія ў доўгатэрміновай перспектыве не змогуць быць аплачаны. Таксама няправільна мякнуцца да радыкальных сродкаў стабільнасці валюты. Гаворка дзе не пра нейкую асаблівую праблему, якую можна было б аддзяліць ад міжнароднай праблемы працэнтнай эканомікі. Пакуль гэтая міжнародная рабаўніцкая эканоміка цалкам яўрэйскіх высокіх фінансаў працягвае сьнаваць, валюты розных краін заўсёды будуць заставацца жаданым аб'ектам спекуляцый высокіх фінансаў. Больш за тое, стабільнасць валюты — гэта значыць тое, што выражае ўнутраны сэнс тэрміна «валюта» — залежыць ад новых фактараў, перш за ўсё ад актыўнасці або пасіўнасці гандлёвага балансу. Тут наш позірк распаўсюджваецца за межы нашай айчыны, айчынная эканоміка ўступае ва ўзаемаадносіны з нацыянальным эканомікам замежных краін.

Каб хутка арыентавацца ў гэтай велізарнай галіне міжнародных фінансаў, мы павінны таксама яшчэ раз памятаць, што сэнс мэты гэтай міжнароднай эканомікі — не прыбытак для прыватнага капіталу, а задавальненне патрэб. Усё астатняе — гэта толькі дапаможны сродак, дапаможны сродак. Міжнародная фінансавая эканоміка — міжнародныя плацежныя аперацыі

– аднак сёння гэта выглядае як галоўнае сёння насамрэч адыгрывае галоўную ролю. Менавіта там міжнародныя банкі сёння фактычна крываць светам, «пакрываюць» грашовыя патрэбы дзяржаў таму прысвоілі сабе гэтак панаваць; менавіта міжнародныя банкі сёння кантралююць вытворчасць у галоўных трэстах жалеза, сталі, нафты, кансерваў, збожжа, тлушчу, алею, бавоўны і г.д. Міжнародныя банкі фінансавалі войны, буйныя банкі фінансавалі кантралявалі ўсе ваенныя запасы. Сам яны нічога не зрабілі як прадуктыўныя людзі, не ўдзельнічалі ў вытворчасці нават не ўдзельнічалі актыўна ў ваенных дзеяннях; яны толькі атрымлівалі прыбытак ад усяго, ад крывяных слёз, ад жахаў вайны, ад голаду мас, ад марнатраўства новых багатыроў, ад спекулятыўнай лютасці бржавой публікі.

Усё гэта становіцца золатам залатой вартасцю для міжнародных фінансаў. Кожная праца вытворчых краін прыносіць кавасць міжнародным фінансам. Нават тут, у міжнароднай эканоміцы, мы маем справу з поўным адваротным падыходам да правільных разумных суадносін паміж капіталам працай.

Рабочыя працуюць разумна прапануюць прадукты сваёй працы на сусветным рынку — каб абмяняць іх на замежныя прадукты працы (сырыя, паўфабрыкаты або цалкам гатовыя вырабы). Разумная эканоміка не прызначана для абмену замежнай валюты (долары або англійскія фунты) на пастаўленыя аптычныя прыборы, а потым для абясцэнвання далейшых спекуляцый у замежнай валюце. У часы здаровай эканомікі ніводна фабрыкантка не падумала б пра такое. Яму, вядома, патрэбны грошы для далейшай вытворчасці, каб мець магчымасць вырабляць далей, плаціць сваім рабочым купляць новую сыравіну. Цалкам немагчыма, каб уся нямецкая эканоміка атрымлівала свае грошы ад экспарту прамысловай прадукцыі ў выглядзе замежнай валюты або ў замежнай валюце, бо тая ж нямецкая нацыянальная эканоміка павінна купляць свае патрэбы ў сыравіне: бавоўне для велізарнай тэкстыльнай прамысловасці, медзі для нашай гэтак жа галоўнай электратэхнічнай прамысловасці, шоўку, джуце, трапчынных садавінаў, для павышанага попыту, які перавышае хатнюю вытворчасць, у прадуктах харчавання кармаў і г.д., гэта толькі некаторыя з іх. Атрыманыя сумы замежных грошай, такім чынам, павінны быць неадкладна зноў выплачаны. Гэта само па сабе цалкам натуральна, бо ў звычайны час нельга нічога рабіць з замежнай валютай у сваёй краіне, акрамя як абмяняць яе. Гэта так сёння. Амерыканскаму рабочаму нельга плаціць французскімі франкамі, а англійскаму б знесмену не плаціць у яго краінах італьянскімі лірамі. Таксама няма сэнсу вазіць валюту ў замежныя краіны, дзе яе зусім нельга выкарыстоўваць у якасці законнага сродку аплаты. Мясцовая валюта служыць павінна служыць толькі ўнутраным патрэбам краіны, якая выпускае валюту. Гэтак жа, як у межах нацыянальнай эканомікі сэнс вытворчасці тавараў заключаецца не ў гандлі грашыма, а ў тым, каб потым, так бы мовіць, захоўваць гэтыя грошы ўтрымліваць іх ад эканомікі, так міжнародны эканамічны абмен таварам завяршаецца толькі тады, калі мпарт аплачваецца экспартам.

Тэарэтычна дэальная сутнасць заключалася б у тым, каб кожная краіна магла пакрыць аплаціць свае патрэбы ў мпартце менавіта за кошт экспарту. Тады, толькі тады, можна казаць пра абсалютную стабільнасць замежных валют. Цяпер намагаюцца кожнай нацыянальнай эканоміцы, якая мкнецца да росту, зразумела накіраваны на дасягненне прафцыту экспарту над патрэбам ў мпартце. Толькі гэта сведчыць аб павелічэнні багацця. Тады можна казаць пра актыўны гандлёвы баланс. Калі патрэба ў мпартце застаецца вышэйшай за экспарт, элементы ўнутранага багацця павінны пастаўляцца ў замежныя краіны для балансавання гэтага дэфцыту. Але гэтыя пастаўкі, паколькі іх сапраўды нельга атрымаць з даходу ад працы, павінны зноў жа брацца толькі з багацця. Гэта адбываецца альбо праз экспарт золата, альбо праз каштоўныя паперы. Аднак асабліва апошні «экспарт» — гэта не што новае, як пачатак міжнароднага працэнтнага рабства. Ця распадаюцца гэты «экспарт каштоўных папер» на...

снующыя ўнутраныя каштоўныя паперы або замаскравана пад форму замежных «аблігацый» практычна не мае значэння для краіны, як і гэты тычыцца. Але паколькі ў міжнародным эканамічным мысленні пануе толькі вар'яцтва прыбытковасці буйнога пазыковага капіталу, усе разумныя сумневы ў сумленнай нацыянальнай эканоміцы таптаюцца з дапамогай прэсы парламентаў, а міжнароднае рабства ўсё краіны перад міжнародным фінансам, якое робіць гэтыя аблігацыі, распаўсюджваецца да жахлівых маштабаў.

Нават тут, у міжнароднай эканоміцы, праяўляюцца тыя ж з'явы, што і ва ўнутранай нацыянальнай эканоміцы, страшныя крызісы, якія сёння скаланяюць розныя нацыянальныя эканомікі, у асноўным з'яўляюцца вынікам гэтага занявольвання ўсёх народаў заходняга культурнага кола, які мы ўжо даведаліся вышэй. Краіны са слабай валютай, унутраная эканоміка якіх стала занадта слабай (Расія) або ўнутранае становішча якіх стала нявызначаным праз рэвалюцыю (Германія) чые ўсё яшчэ ганьбы і лаштункі вытворчасці канфіскацыі бясплатна ў якасці рэпарацыі у ворага, больш не маюць лаштункі пакупніцкай здольнасці, таму яны больш не могуць аплачваць свае патрэбы ў імпарце таварамі, а папяровым грашымі, якія яны ўвялі калі колькасць і даюць у замежныя краіны, каб купіць на іх замежную валюту.

Такімі чынам яны аднолькава шкодзяць як унутранай эканоміцы, так і замежнай эканоміцы. Краіны з моцнай валютай, наадварот, задыхаюцца менавіта ад росту сваіх валют (напрыклад, Швейцарыя). Яны больш не могуць экспартаваць сваю прадукцыю на раней буйныя рынкі, таму што іх прадукцыя занадта дарагая з-за высокага абменнага кошту іх грошай. Гэтыя краіны могуць лёгка пакрыць свае патрэбы ў імпарце за кошт сваёй моцнай валюты.

Але калі гатовая прадукцыя ў краінах са слабай валютай значна таннейшая, гандляры і спекулянты дуюць у краіны са слабай валютай, скупляюць рабуюць гэтыя краіны, што наносіць шкоду абедзвюм краінам — мясцовай вытворчасці, спажыванню ў краінах, якія скупляюцца, бо ўжо без таго невялікі ўзровень запасаў тавараў яшчэ больш зніжаецца з-за гэтых дзікай пакупак. Такімі чынам, пакупніцкая здольнасць нацыянальнай валюты ў краінах са слабай валютай зноў падае.

Тое, што з усіх краінаў гэтых цалкам перавярнутых адносна яшчэ ўсё не развалілася, тлумачыцца тым, што, нягледзячы на ўсе махаванні міжнародных фінансаў, узаемная міжнародная патрэба проста пераважае. Толькі ўсё адбываецца ў апошні момант, са стогнам і паніжэннем, таму што ключ — працэнтны патрабаванні міжнароднага капіталу — быў кінуты ў механізмы міжнароднай эканомікі. Або, выражаючыся медыцынскай вобразнасцю: у здравым кровазвароте міжнароднай эканомікі развалілася спачатку невялікая, але сёння ўжо велізарная карцынома, якая мае толькі аднабаковы нтарэс усмоктаць усю кроў у сябе коштам астатняга цела і браць з усяго транзітную пошліну, працэнты. Уся кроў, вядома, цячэ ў сэрца, але сэрца таксама з кожным ударам выдае забруджаную кроў. Дзяржаўны банк, які абслугоўвае толькі чыстыя грашовыя аперацыі, дакладна адпавядае гэтаму вобразу — карцыноме найбольш дакладна адпавядае дзейнасць міжнародных фінансаў, якія таксама кантралююць усе грошы свету праз свае крэдытныя банкі і трымаюць усю міжнародную эканоміку ў сваіх прысосках і бярэ працэнты ўсюды. Усё гэта неабавязкова! Краінам свету зусім не патрэбныя наднацыянальныя фінансавыя сілы. Вядома, што неабходныя інстытуты, якія рэгулююць міжнародныя грашовыя аперацыі на міжнародным узроўні ў сэнсе класіфікацыі палаты або ў сэнсе паштовых чэкавых рахункаў. Гэтым могуць будучы займацца дзяржаўныя абменныя пункты.

У любым выпадку, сучаснае дастаткова спосабаў сродкаў, падобных да таго, які можна было стварыць міжнародны паштовы саюз, каб арганізаваць нават міжнародныя плацежныя аперацыі.

галоўным чынам праз кл рынг, без таго, каб м жнародныя ф нансы атрымл вал падвойную ц патроеную выгаду ад ус х гэтых простых меркантильных аперацый станав л ся вял к м тоўстым за кошт прадуктыўных кра н. Падрабязнасц тут л шн я.

Так м чынам, як падкрэсл валася, стаб л зацыю валюты нельга аддзял ць ад м жнародных аднос н. Аднак снуе шэраг магчымасцей для л кв дацы крын ц памылак безадказнасц , як я крыюцца ў недахопах унутранага к равання або ў неабмежаваным ман пуляванн друкарск м станком.

Прапанаваныя меры адносяцца да ўжо правярanych с стэм; як нацыянал зацыя Рэйхсбанка цэнтральных банкаў, яны ўзн каюць проста як лаг чныя наступствы новай паз цы дзяржавы адносна сва х задач абаронцы грашовых аперацый. Яны ўяўляюць сабой тольк натуральную рэакцыю на ўмовы, як я служыл выключна нтарэсам высок х ф нансаў за найбольшыя грошы народа. Разумным працягам нацыянал зацы Рэйхсбанка з'яўляецца рэгуляванне пасярэдн цтва грашовых аперацый дзяржавай па мадэл с стэмы паштовых чэкаў, якая будзе далей пашырана больш адпаведна разв та для гэтай мэты.

Усе гэтыя меры сапраўды азначаюць ужо давол магутныя крок наперад, але яны магл б быць ажыццёўлены без неабходнасц кардынальнай трансфармацы эканам чнага падыходу ў сэнсе прынцыпу нацыянал-сацыял зму, выкладзенага з ус м акцэнтам: «Задача эканом к — задавальненне патрэб, а не прыбытковасць прыватнага кап талу».

Гэтай фундаментальнай трансфармацыяй новым парадкам у гал не ф нансавай падатковай с стэмы, а таксама асабл ва ў ф нансаванн буйных дзяржаўных задач без выкарыстання пазык, а таксама ф нансава-пал тычным мерам , як я сапраўды набл жаюцца да сферы функцый сацыяльнай пал тык , мы будзем займацца ў наступным раздзеле.

НОВЫЯ ШЛЯХ

Фінансаванне буйных грамадскіх работ.

Сярод найважнейшых дзяржаўных задач — выкананне даволі буйных эканамічных праектаў, рэалізацыя якіх перавышае капітальныя рэсурсы прыватных прадпрыемстваў і коштаў, пры выкананні якіх, акрамя таго, закранаюцца значныя публічна-прававыя інтарэсы. Як і ў грунтоўцы на эксплуатацыю прыродных рэсурсаў або прыродных крыніц энергіі. Так і ў чынам, задачы, у якіх разглядаецца эксплуатацыя прыродных сіль, якія належаць грамадству, або выкананне якіх павінна адбывацца ў межах задач, якія ў асноўным ускладзены на дзяржаву, які, напрыклад, уся сфера транспарту.

Бачна, што цалкам магчыма даволі дакладна абмежаваць поле, у якім можа развівацца дзяржаўная ініцыятыва, не абмяжоўваючы тым самым прыватную прадпрыемстваў ініцыятыву або не дазваляючы дзяржаве канкураваць з ёй. Акрамя таго, сёння той факт, што выкананне гэтых буйных грамадскіх работ натуральным чынам амаль цалкам даручаецца прыватным прадпрыемствам.

У асноўных назраннях мы ўжо падрабязна апісалі, якім узорным чынам дзяржава пабудавала нашу нямецкую транспартную сістэму. Вядома, месцам, дзе было больш развіцця танней развіцця прыватнае прадпрыемства, але ў выпадку задач, якіх на карту пастаўлена бяспека мільёнаў людзей, гаворка дзе не столькі пра гэта, колькі пра максімальна магчымую трываласць. Транспартнае прадпрыемства, безумоўна, з'яўляецца чыста дзяржаўнай задачай. Надзейнасць, пунктуальнасць, бяспека, адзінныя тарыфы для чыгунак і пошты павінны быць вырашальным пунктам гледжання для транспартнай сістэмы, а не прыбытковасць прыватнага капіталу.

Але гэтае пытанне цесна звязана з формай фінансавання такіх буйных дзяржаўных задач.

Мы ўжо бачылі ўнутраную бязглуздзіцу, якая выяўляецца ў тым факце, што «крэдыты», ухваленыя парламентам, павінны быць пасля зноў «ухваленыя» прыватным капіталам, за што дзяржава тады павінна ўзяць на сябе зусім незвычайны цяжар, абцягаючы працэнты. Тут больш няма патрэбы ўвогуле паказваць на катастрофічныя наступствы гэтага абцягвання працэнтаў. Гэтая праца сапраўды служыць галоўным чынам для таго, каб даказаць гэты факт. Тым не менш, варта асобна адзначыць, наколькі незвычайна дарагім і неверагодным чынам для ўсёх, хто чуе гэтыя лічбы ўпершыню, гэта абцягванне працэнтаў па дзяржаўных пазыках зрабіла, напрыклад, чыгуначныя тарыфы.

Капітальныя выдаткі на ўсю сетку нямецкіх чыгунак Рэйха, які былі пабудаваны або рэалізаваны за кошт пазык, да 1914 года склалі каля 25 мільярдаў залатых марак. Працэнтныя плацяжы за гэтую суму, з сярэдняй працэнтнай стаўкай 3,5–4%, склалі каля 800–900 мільёнаў залатых марак. Чысты даход пасля выліку выдаткаў на асабістыя (чыноўніцкія і супрацоўніцкія) матэрыяльныя (вугаль і смазкі) выдаткі склаў каля 800–1100 мільёнаў марак.

Так і ў чынам, працэнтныя плацяжы паглынулі амаль увесь чысты даход нямецкіх чыгунак. Грамадскую думку заўсёды ўводзілі ў зман, калі з пэўным гонарам тлумачылі, што даходы ад пошты чыгункі складаюць аснову дзяржаўнага бюджэту. Вядома, так бы было, калі б толькі працэнтныя плацяжы не паглынулі ўвесь чысты даход. Можна правесці яшчэ адну цкавую паралель, а менавіта тое, што агульныя выдаткі на заробковую плату ўсё нямецкім чыгуначным чыноўнікам і служачым, а таксама чыгуначнікам на заводах і на лініях, разам узятымі, склалі роўна толькі

колько ж гэтая працэнтная плата за пазыковы кап тал зраб ла! Іншым словам : г ганцкая арм я нямецк х чыгуначн каў да самых высок х пасада, якая нал чвала 782 731 чалавек, атрымала за сваю працу роўна стольк ж даходу, кольк прыхап ла цалкам бяздзейная рука пазыковага кап талу.

Гэтыя працэнтныя плацяжы па пазыковым кап тале тольк з чыгунак перавышал ўсе выдатк на ўсю нашу вял кую Рэйхсарм ю таго часу! — ды на ўсё, што з гэтым звязана, уключаючы таксама ваенны нагляд, ваеннае правасуддзе, у тым л ку с стэмы гарн зоннага к равання ваеннага будаўн цтва, с стэму ваеннай адукацы разв цця, тэхн чныя нстытуты, фонды дапамог ўтрымання вайскоўцаў — , акрамя таго, вопратку ўзбраенне войскаў! Агульная сума на ўсю нашу арм ю ў 1913 годзе — гэта значыць, у апошн поўны м рны год — склала 775 385 300 марак. Так я параўнальныя л чбы даюць глыбокае разуменне. У той час як сацыял стычны дэмакратычны бок пастаянна выступаў супраць «цяжару ваеннага ўзбраення» на парламенцк х пасяджэннях ў прэсе, таксама н дзе нельга знайсц н воднага слова супраць такога працэнтнага цяжару — значна перавышаючага ўсе ншыя выдатк — ад дзяржаўных пазык. Насамрэч, можна было б аплац ць ўвесь флот з працэнтаў па пазыцы на агульныя патрэбы. Агульныя выдатк на наш ганарл вы Рэйхсфлот склал ў 1913 годзе 197 м льёнаў. І вярта ўл чваць, што ўсе гэтыя выдатк можна было б пакрыць без капейк , кал б наш дзяржаўны бюджэт не быў абцяжараны так м г ганцк м працэнтным цяжарам.

Некальк буйных пазыковых кап тал стаў — пара тысяч «прых лын каў», дробных ашчадн каў з маёмасцю ў пару тысяч марак, зус м не гуляюць н якай рол ў так х дзяржаўных пазыках. так м чынам, год за годам, зус м без працы намаганняў, мы прысвойвал сабе сумы, як я магл б выкарыстоўваць для ўтрымання аплаты ўсёй нашай рэйхскай адм н страцы , усёй нашай арм нашага флоту.

Той, хто, маючы на ўвазе так я л чбы, не разумее ўсёй важнасц праблемы працэнтаў у цэлым цалкам правальнай нацыянальнай ф нансавай пал тык з яе крэдытнай эканом кай у прыватнасц , таму сапраўды нельга дапамагчы. Больш за тое, л чбы паказчык , як я даюць такое разуменне, даступныя кожнаму, яны знаходзяцца ў Статыстычным штогодн ку для Германскага рэйха, апубл каваным з найвял кшай стараннасцю былым Каралеўск м статыстычным ведамствам, а таксама ў Статыстычным штогодн ку для Германскага рэйха, выдавецтваў Puttkammer Mühlbrecht, апубл каваным Рэспубл канск м статыстычным ведамствам рэйха.

Тое, што так я дысбалансы пам ж неабходным выдаткам на адм н страцыю Рэйха, арм ю флот выдаткам дзяржавы на выплату працэнтаў пазыковаму кап талу становяцца несправядл васцю, якая крычыць да нябёсаў, стане цалкам зразумелым тольк тады, кал мы разгледз м, як м чынам Рэйх цяпер пакрывае сваю грашовую патрэбу ў гэтых працэнтных выплатах. Тут мы падыходз м да сферы мытнаў падаткаў. Я пав нен яшчэ раз адзначыць тут грунтоўнае адлюстраванне гэтай с туацы ў маёй кн зе «Маючы адбыцца падатковы страйк», дзе я прывёў пераканаўчыя доказы таго, што найбольшая частка ўс х падаткаў нясе шырок я масы працоўнага насельн цтва. Так м чынам, мы маем перад сабой той факт, што дзяржава спачатку, цалкам гнаруючы магчымасц , як я ляжаць у яе ф нансавым суверэн тэце, рызыкуе пазыковым шляхам для выканання буйных грамадск х задач, гэта значыць бярэ ў сябе даўг ; што потым яна яшчэ больш абцяжарвае свой бюджэт так м чынам, што яна пав нна выкарыстоўваць усе свае чыстыя даходы для выплаты працэнтаў што яна далей пав нна прыгнятаць народ пошл нам падаткам тольк для таго, каб мець магчымасць выконваць свае працэнтныя абавязацельствы. Усе неабходныя дзяржаўныя задачы яна цяпер пав нна вырашаць у прав нцыйным рэйхск м парламенце, сутыкнуўшыся з найвял кшым супрац вам, , нарэшце, дзяржава бачыць сябе ў рол зборшчыка працэнтаў з пазыковага кап талу, як мы бачым гэта сёння.

Выход ужо даўно паказаны — пасля такога падрабязнага разгляду цяперашніх абсурдных умоў ён в давожны:

Дзяржава будзе фанансаваць усе буйныя дзяржаўныя прадпрыемствы Рэйха ўсё свайго фанансавага суверэнна тэту пасля адабрэння насельніцтвам праз парламент, пры гэтым строга пазбягаючы пазыковых сродкаў шляхам прамога размеркавання сродкаў праз безнаўныя пераводы або праз выпуск беспрацэнтных дзяржаўных казначэйскіх блетаў.

Найлепш я магу растлумачыць гэтую меру на прыкладзе: развіццё баварскай гідраэнергетыкі.

Планы намагацца па выкарыстанні велзарнай гідраэнергіі, якая снуе ў горных рэках у спалучэнні з вялікімі горнымі азёрамі, былі распачаты больш за два дзесяцігоддзі таму. Несумненна, у выпадку гэтай гідраэнергіі гаворкашла пра энергетычныя крыніцы краіны, як яна належала грамадству павінны былі быць забраныя ў яго выкарыстанні для асаблівага прыбытку. Такім чынам, в давожна, што пры распрацоўцы такіх буйных збудаванняў былі закрануты многія дзяржаўныя прыватныя законныя інтарэсы. Тут гаворкадзе пра сферу, якая належыць выключна да сферы ўплыву дзяржавы. Народ таксама вусна ўхваліў крэдыты праз сваіх прадстаўнікоў у снежні 1920 года. Гэта было дастаткова кансультавана, правярана неаднаразова перапланавана, ўсё было цалкам ясна адносна вялікіх эканамічных пераваг. Дзяржава народ вырашыла эксплуатаваць крыніцы энергіі, цяпер яна заставалася толькі прыняць адпаведнае рашэнне аб тым, што сумы, заробленыя прадпрыемствамі, могуць быць выплачаны непасрэдна дзяржаўным банкам на падставе зацверджаных крэдытаў. Цяпер будзе гэта без наяўных грошай, шляхам пераводу ў жыра-операцыі, праз крэдытныя агляды паштовых чэкавых рахункаў або наяўным, у рэшце рэшт, не мае значэння.

Гэта сапраўды в давожна зразумела, калі ўявіць, што дзяржаўны банк для такіх мэтай выпускуў быў уласныя грошы ў памеры неабходных зацверджаных крэдытаў. Такім чынам, гэтыя будаўнічыя векселі гідраэнергетыкі ў пэўнай ступені ўяўлялі сабой дзяржаўныя казначэйскія векселі, як яны выпускаліся б на будаўніцтва гідраэнергетычных збудаванняў у якасці папярэдняга крэдыту пад дзяржаўную гарантыю. Такім чынам, гаворкашла пра грошы, пакрытыя рознымі спосабамі. Пакрыццё заключалася, па-першае, у гатовых або будуючыхся работах па Вальхензее і г.д., а па-другое, у дзяржаўнай гарантыі таго, што грошы будуць прыняты з дзяржаўнай казны па поўнай кошту замест аплаты. Будаўнічыя векселі адначасова былі б частковым аблігацыям на вадаправодныя збудаванні, аднак без працэнтных прэтэнзій, звязаных з імі. Аднак, як вядома, гэта не тычыцца нішых векселяў, як яны знаходзяцца.

У гэтым сваіх выходных дадзеных аб будаўнічых гідраэнергетычных аблігацыях гэтыя ўказанні цалкам могуць быць пазначаны ў поўным пакрыццёх кошту. Напрыклад: «Гэтая тысячамаркавая аблігацыя часткова пакрыта коштам устаноўкі, якая ўзводзіцца для выкарыстання баварскай гідраэнергетыкі». Яна прымаецца ва ўсіх дзяржаўных казначэйствах у якасці аплаты.

Калі хтосьці хоча пайсці далей, ншто не перашкаджае дзяржаве абавязацца пасля завяршэння работ забяспечыць пад заклад векселя столькі-небудзь калават-гадзін электраэнергіі або столькі-небудзь цэнтаў азоту.

Ніхто не адмовіўся б прыняць такія грошы, выпушчаныя дзяржавай, як яны цалкам пакрытыя матэрыяльным дабрабытам, як адначасова можна ў пэўнай ступені выкарыстоўваць у якасці талона на электрычнасць. Наадварот, можна быць упэўненым, што такія грошы карыстаўся б асабліва папулярна, бо гэтыя грошы — стабільныя, гэтак жа стабільныя, як долар, або значна лепшыя, бо за іх можна атрымаць цалкам пэўную колькасць электрычнасці або азоту — незалежна ад эканамічных ваганняў. Прыкметай поўнай вузкалобасці людзей з'яўляецца тое, што ў публічнай прапагандзе розных дыскусіяў узнікае пытанне, што — «ніхто не прыме гэтыя грошы».

Н хто н кол не вагаўся, нават гэтыя панове-спрэчн к , прымаць грошы, выпушчаныя дзяржавай. Усе прымал нават самыя пашкоджаныя папяровыя грошы Рэйхсбанка, хоць гэтыя грошы был чыстым нфляцыйным грашыма. І ўсё ж усе х прымал , нават кал х трыя спекулянты спрабавал як мага хутчэй пазбав цца ад х у абмен на замежную валюту ц тавары. Насамрэч, н хто не адмов ўся нават ад надзвычайнай валюты гарадоў абшчын, якая была гэтак жа непакрытым папяровым грашыма. І ц варта неадкладна прыняць так я пераважныя пакрытыя папяровыя грошы, як будаўн чыя грошы, цалкам пакрытыя матэрыяльным актывам , прызначаныя для нашых буйных работ? Напэўна, нават тыя, хто выказвае так я прэрэчанн супраць беспрацэнтных дзяржаўных грошай ад мя або ў духу сва х гаспадароў, на самой справе не вераць у гэты. Нягледзячы на ўсе скарг «метал стаў», як я хацел б л чыць грашыма тольк грошы, зробленыя з каштоўных металаў, сапраўды неабвержна даказана, што «грошы» — гэта тое, што дзяржава абвешчае грашыма — ц зроблены гэтыя грошы з паперы, фарфору, жалеза, скуры ц любога ншага матэрыялу, гэта абсалютна абыхава. Зус м нах усё дзе, кал гаворка дзе пра пакупн цкую здольнасць гэтых грошай. Тут метал сты маюць рацыю, што валюта, зробленая з золата, у цэлым захоўвае сваю меновую вартасць нават тады, кал дзяржаву скаланаюць пал тычныя хваляванн . Аднак гэтую стаб льнасць метал чныя грошы, зробленыя з каштоўных металаў, абавязаны не свайму грашовому характару, а свайму характару як тавару, а менавіта золату.

Няма н як х сумневаў у апраўданасц таго, што дзяржава пакрывае свае грашовыя патрэбы для буйной працы ап саным спосабам. Па-першае, дзяржава з'яўляецца суверэннай, гэта значыць, ёй не патрэбны н чы ўплыў, бо яна мае ўладу, а па-другое, такая мера можа вытрымаць найстрогу камерцыйную праверку. Дзяржава выдае гэтыя грошы ў выглядзе ваўчараў на аснове свайго крэдыту. Чаму хтосьц пав нен менш шанаваць крэдыт дзяржавы, чым крэдыт любога банка, асабл ва кал дзяржава вырабляе карысную працу на карысць грамадства? Нават кал хтосьц скажа, што дзяржава, аднак, аплачвае выкананую працу (прадпрымальн кам рабочым, як я занятая ў Вальхензейскай працы) паперам , гэта сапраўды прав льна, таму што пазней, пасля завяршэння работ, дзяржава зноў прымае гэтыя паперы ў якасц аплаты за выкананую ёю працу (пастаўка электрычнасц або азоту г.д.). Так м чынам эканам чны цыкл завяршаецца. Так м чынам, будаўн чыя вексел зноў выкупаюцца з паставак электраэнерг г.д. першых гадоў, вексел зн шчаюцца, ў вын ку на беспрацэнтнай дарозе ствараецца г ганцк твор мастацтва ўрадавай арган зацы як беспрацэнтная ўласнасць для ўс х. Твор, як без вял кай нагрузк на спажывцоў электраэнерг дапамог атрымаць яшчэ адну буйную крын цу грошай для дзяржавы, што, у сваю чаргу, набл жае дзяржаву да дэальнай мэты здаровай нацыянальнай ф нансавай пал тык — дзяржавы без падаткаў.

Акрамя таго, ап саны працэс выдачы ўласных будаўн чых грошай на пэўныя работы зус м не патрабуе выдачы ўсёй зацверджанай сумы ў так х будаўн чых векселях, бо сапраўды найбольшая частка плацяжоў прадпрымальн кам адбываецца не наяўным , а безнаяўным грашыма, праз пераводы. Але нават кал выказаць здагадку, што ўся новая сума будаўн цтва будзе выдадзена ў новых дзяржаўных банкнотах, гэтыя сумы ў параўнанн з ншым сумам , як я патрэбныя дзяржаве сёння, зус м не будуць значным . У той самы час, кал ў баварск м парламенце ламал галаву з-за 800-м льённага крэдыту на баварскую г драэнергетыку — ц лепш: не ламал , а проста зноў звярнул ся да «пазык » ў 8000 м льёнаў, парламент ухвал ў «без абмеркавання ў трэц м чытанн на мэту агульнай надзвычайнай с туацы ».

Тут я зноў узгадваю меркаванн , што ў выпадку такога ф нансавання праз новую эм с ю грошай н якай нфляцы не будзе выкл кана, што, з ншага боку, выпуск працэнтных абл гацый падчас перыяду будаўн цтва ў любым выпадку азначае пэўную

нфляцыя, бо працэнты ўжо павінны быць выплачаны, нават калі ніякай прадуктыўнай працы заводы яшчэ не выконваюць.

Аднак ніякім чынам не парушаецца нацыянальна-эканамічны баланс паміж грашыма матэрыяльным дабротам ў сэнсе колькаснай тэорыі, бо насупраць павелічэння плацежных сродкаў з боку грошай назіраецца яшчэ большае павелічэнне тавараў. Калі пазней, за кошт даходаў ад такіх работ, выпушчаныя грошы зноў канфіскуюцца, значыцца, то нацыянальна-эканамічны баланс натуральным чынам паляпшаецца на карысць нацыянальнага багацця ў адпаведнасць з агульным коштам такіх новых работ.

Нават тут варта адзначыць, наколькі моцна працэнты ўплываюць на кошт прадукцыі такіх заводаў. Оскар Пёбінг 77 пры падрабязным разглядзе гэтага пытання вызначыў, што сабекошт вытворчасці калаватгадзінны павялічваецца праз абцяжарванне пазык працэнтам да велізарнай сумы ў 500% (!). Цяпер электрычнасць з нашых баварскіх гідраэлектрастанцый даходзіць да нас у пяць разоў даражэй, таму што мы зноў звярнуліся да шляху пазык, якім ляжыць "найбольшэйшым". Нават тут дарэчы ўявіць, што ўсе матэрыяльныя асаблівасці выдаткаў на эксплуатацыю ўтрыманне буйных баварскіх электрастанцый у горадах і офісах – гэта значыць, уся заробная плата ўсёх асоб, занятых на гэтых заводах – шлюзаводчыкаў, машыністаў, рабочых, разнарадных, кравіўнага персаналу далей усяго тэхнічнага камерцыйнага адміністрацыйнага апарата аж да дырэктараў разам, штогод выцягваюць за сваю працу толькі пятую частку сум, якія – такія добрыя – пазыковыя капіталы выцягваюць штогод без намаганняў працы – у якасці працэнтаў.

Працэнты пажыраюць усё, працэнты робяць усё даражэйшым. Толькі пазыковы капітал мае карысць, а шкоду нясе насельніцтва. Шкоду нясе насельніцтва, якое будзе заводамі сваімі самімі; бо хто ж тады будзе баварскія заводы? – сапраўды баварскія інжынеры, баварскія рабочыя, баварскія брыгадзіры прадпрыемстваў; баварскія фабрыкі пастаўляюць большую частку машын абсталявання – а за тое, што не вырабляецца ў самой Баварыі, трэба даваць баварскае збожжа і жывёлу, такім чынам, узамен трэба зноў даваць баварскую працу – толькі баварскі народ не ўкладвае грошы на будаўніцтва (вядзецца!), таму для гэтага яму патрэбныя буйныя капіталы з Нью-Ёрка, Лондана, Парыжа, Берліна. Баварскі народ павінен пазычаць ва ўсёх краінах свету абцяжарваць сваю гідраэнергетыку працэнтнымі плацэжамі, якія робяць электрычнасць на 500% даражэйшай!

Хіба гэта не вар'яцтва? Хіба гэта не эканамічнае злачынства? Людзі, якія нічога не зрабілі, акрамя як калісьці ўзялі ў рукі прамежыя выпадкі чэка або даручылі банку падпісаць баварскі крэдыт на гідраэлектрастанцыю, год за годам атрымліваюць за гэта працэнты, якія плаціць баварскі народ.

Больш за тое, вадаправодныя збудаванні больш не з'яўляюцца свабоднай уласнасцю баварскага народа, а знаходзяцца ў закладзе капітала. Асабліва смешна, акрамя таго, скупацыя, калі буйныя капіталісты, натуральна, не пазычаюць «свае добрыя грошы» дзяржаве, якая сама па сабе не з'яўляецца «добрай» для капіталу інтэрэсаў, якая таму ўсё яшчэ карыстаецца такім вялікім крэдытам, што можна укладзець у гэта 800 мільёнаў. І сапраўды, тэндэры на гідраэлектрастанцыі ўтрымліваюць гарантыю, якая настолькі прываблівае абнавіць капіталістаў, «што баварская дзяржава ўсё сваім багаццем гарантуе за капіталістныя інтарэсы – (!)».

77 Оскар Пёбінг (1882-1956) — баварскі інжынер-механік, які працаваў у Тэхнічным універсітэце ў Мюнхене. Ён быў аўтарам такіх даследаванняў, як Die Wasserkräfte Bayerns (1919) Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Багач, чаго яшчэ трэба! Дык вось, баварская дзяржава цалкам выразна прызнае, што яна мае такую вялікую вартасць, што ёй можна пазычыць 800 мільёнаў на гідраэнергетыку Вальхензе Сярэдн Ізар, але яна не можа скарыстацца сваім фінансавым суверэнам тэтам фінансаваць гэтыя работы з уласнай улады. Чаму?? Таму што яна занадта глыбока паглыблена ў вар'яцтва пазык працэнтаў, таму што яе адказныя дзяржаўныя дзеячы не маюць настолькі вялікай здольнасці думаць пачуццёва адказнасць, каб адважыцца асуджаць гэтыя простыя зразумелыя планы дзеля цэлавасці бясплатнае фінансаванне самастойна; таму яны звяртаюцца да прафесійных банкаўскіх экспертаў. Гэта дакладна так, як калі б сухотны спытаў у сваіх туберкулёзных бацыл, ці ласкава яны правільным паехаць у Давос ці Энгадзін⁷⁸, каб пазбавіцца ад хваробы, а тыя запэўнілі яго: «Не, толькі не рабце гэтага, падарожжа можа вам нашкодзіць, магчыма, можа здарыцца чыгуначная аварыя, лепш заставайцеся дома ў сваім доме, у сваім звычайным асяроддзі. У вашым стане вы не павінны праводзіць ніякіх эксперыментаў! г.д.». Пры выкананні гэтай парады, якая з пункту гледжання туберкулёзных бацыл цалкам правільная, сухоты натуральным чынам мкліва разв'яваюцца, бацылы цудоўна размнажаюцца. Менавіта так у нашым выпадку з фінансавай працэнтнай эканомікай.

Гэтае атрыманне парад ад уласных апанентаў надзвычай характэрна для нечага не падазравалых немцаў. Калі з'яўляецца чалавек, які палка любіць свой народ і рабіць яму тое, што ён жадае, папярэджвае адказных людзей пра тую ці іншую махлярства, можна паспрачацца дзесяць да аднаго, што неаб'якавыя людзі пабягуць да махляра спытаючы яго зусім наўна: «Скажы мне, так-сяк сказаў мне, што ты нягоднік, скажы мне, калі ласка, ці гэта праўда!» А калі ншы потым растлумачыць яму з самым сумленным тварам у свеце: «Але што ты тады думаеш — я нягоднік! — наадварот, я твой лепшы сябар, я заўсёды дапамагаў табе выходзіць з нашых фінансавых цяжкасцей», то наўны пыталіся калі цалкам задаволены — ён зрабіў дастаткова, ён асабліва рады, што яму не трэба напружваць свой мозг. Аднак, гэты праблемны сябар народа ў цэлым не ласкава годным свайго адказу — стуацыя ўсё больш загразла ў каля не працэнтнай капіталістычнай пазыковай палітыцы, пакуль апошні элемент бясплатнага нацыянальнага багацця не будзе аддадзены ў заклад фінансавым дзяржавам, ўся нацыя не будзе плаціць толькі працэнты міжнародным фінансам.

У заключэнне мы павінны, менавіта ў гэтым кантэксце, яшчэ раз адзначыць той факт, што баварская дзяржава — калі гаворка зусім нешла пра такую важную дзяржаўную задачу, як разв'язанне баварскай гідраэнергетыкі, гэта значыць, калі гаворкашла пра ліквідацыю грашовага крызісу лістападаўскага ўрада, — вельмі апэратыўна выпусціла з Баварскага дзяржаўнага банка каля 130 мільёнаў дзяржаўных казначэйскіх блетаў Баварскага дзяржаўнага банка. Гэта адбылося абсалютна непрыкрыта — ўсё бралі гэтыя баварскія блеты гэтак жа ахвотна, як блеты Рэйхсбанка, кожны мог купіць сабе столькі ж хлеба за баварскія ваўчары, колькі за блеты Рэйхсбанка. Насамрэч, не трэба было нават уся Баварская дзяржава, дастаткова было, каб мэр правінцынай сталіцы Мюнхена некаторыя гарадскія старэйшыны надрукавалі свае імёны на такіх маляўнічых паперках, нават гэтыя надзвычайныя грошы хадзілі ў абарачэнне, усе хі бралі ўсе раздавалі гэтак жа, як абрэзкі Рэйхсбанка, гэтыя надзвычайныя грошы самі па сабе выконвалі задачу любых грошай — быць дапамогай для абмену таварам — без прырэчанняў.

Толькі адна ўлада пацярпела ад гэтых штучных фрагментаў правінцыяльнага абшчынаў — высокія фінансы, — яны ў кастрычніку 1921 года прымушаны прыняць закон Рэйха, згодна з якім правінцыям абшчынам строга забаранялася выдаваць

⁷⁸ Давос у Швейцарыі з сярэдзіны XVIII стагоддзя славіцца як медыцынскі курорт для тых, хто пакутае ад лёгкіх захворванняў. Энгадзін — гэта даліна ў Швейцарскіх Альпах.

далеешыя грошы на надзвычайную стуацыю. Гэты закон, па сваёй сутнасц, быў выразным законам аб абароне габрэяў, якому ў 1922 годзе рушыў услед «Закон аб абароне рэспублікі».

Я вельмі добра ўяўляю сабе раптоўны страх міжнародных фінансаў, калі яны зразумелі, што ў беспрацэнтных грошах, нават у бяскрыўднай форме экстраных грошай, народ трымае ў руках зброю — натуральна, без ведама народа, — якая магла адным ударам разарваць залатую сетку, створаную хлуснёй падманам праз шматвяжковую падпольную падрабленую працу, вызваліць народы ад працэнтнага рабства.

Ужо ў той час, у выпадку эмісіі баварскіх дзяржаўных грошай, Рэйхсбанк вельмі хутка запатрабаваў, каб гэтыя грошы былі зноў знятыя, што таксама адбылося паслухмяна на працягу 1921 года. Прычына: гэтыя грошы не прыносяць высокай фінансаванні працэнтаў, як грошы Рэйхсбанка праз ускосны шлях казначэйскіх блятаў Рэйха.

У нацыяналізацыяналістычнай дзяржаве ў будучыню ўсе буйныя дзяржаўныя задачы будуць фінансаватца арганізацыянальным чынам з поўным пазбяганням пазык. Мы, натуральна, будзем выкарыстоўваць ускосны шлях беспрацэнтных будаўнічых грошай у цэлым толькі ў тым выпадку, калі неабходныя сродкі нельга будзе сабраць з ляскаў і новых дзяржаўных прадпрыемстваў або са спецыяльных збораў для такіх спецыяльных мэтаў. У любым выпадку, мы ведаем, што гэтая форма фінансавання адкрывае зусім нечаканыя велізарныя магчымасці выкарыстання прыродных рэсурсаў краіны, паляпшэння транспартных шляхоў і г.д.

Кожная нацыя настолькі багатая, наколькі яна здольная арганізаваць працу.⁷⁹

⁷⁹ Гэта адлюстравана ў прамове Гітлера ў Рэйхстагу 30 студзеня 1939 г., у якой ён заявіў: «Пад уплывам... патрэбы мы навучыліся ў першую чаргу ўлічваць найважнейшы капітал нацыі, а менавіта яе здольнасць працаваць». (цытата па Р. дэ Руссэ-дэ Саль (рэд.) Адольф Гітлер: Мой новы парадак, Лондан: Ангус Робертсан, 1942, с. 457)

Банк сацыяльнага будаўнцтва эканомік

Улагчнай сувяззю папярэднім раздзелам знаходзіцца стварэнне сацыяльнага будаўніча-эканамічнага банка, задачай якога з'яўляецца выпуск беспрацэнтных будаўнічых грошай, асабліва для будаўніцтва дамоў. Вядома, гэты сацыяльна-будаўнічы эканамічны банк павінен весціся не як дзяржаўная ўстанова, а як карпарацыя публічнага права. Таму лагчна, што абмеркаванне гэтага пытання павінна адбыцца пасля прадстаўлення нацыянал-сацыялістычнай падатковай сістэмы, але паколькі гэты сацыяльна-будаўнічы эканамічны банк — гэта не што іншае, як беспрацэнтнае фінансаванне, перададзенае ва ўмовы прыватнай эканомікі, асабліва, у сферу жыллёвага будаўніцтва — так мчынам, галюну эканомікай найбольш універсальнага значэння, — магчыма, апраўдана размясціць яго на першым месцы.

Чаму так будаўнічы банк не павінен кравіцца як чыста дзяржаўнае прадпрыемства, тлумачыцца тым, што такая публічная юрыдычная фінансавая ўстанова павінна быць больш свабодна маневраванай, чым дзяржаўнае прадпрыемства. Гэта не было б такой вялікай прычынай, калі б гаворка ішла толькі пра будаўніцтва жылля, але будзе шмат выпадкаў, калі гаворка ідзе пра задачы найвышэйшай важнасці, як яўскасна закранаюць грамадскія інтарэсы, калі тады банк, як сапраўды нясе адказнасць перад дзяржавай за сваё краванне, павінен абавязаны мець поўную свабоду ў выдачы таксама беспрацэнтных крэдытаў пасля дбайнага вывучэння ўсёх умоў.

Аднак такая свабода рашэнняў немагчымая ў чыста дзяржаўных прадпрыемствах. Таму гэта павінна быць пакінута прыватнай індустрыі.

У якасці ілюстрацыі можна прадставіць тут эскіз такога закона, які быў прыняты ў 1922 годзе для Баварыі:

Закон аб стварэнні баварскага банка сацыяльнага будаўніцтва эканомік.

Арт. 1

Будзе заснаваны Нацыянальны баварскі банк сацыяльнага будаўніцтва эканомік (BWB).

BWB мае задачу фінансавання падтрымліваць дзяржаўныя прадпрыемствы або нацыянальныя эканамічна каштоўныя прадпрыемствы прыватных асоб (няхай гэта будзе фізічная асоба ці грамадства), якія служаць развіццю краіны або карысныя для агульнага дабрабыту.

Арт. 2

БВП з'яўляецца карпарацыяй публічнага права. Больш падрабязныя палажэнні адносна яго арганізацыі, кравання і дзейнасці, а таксама кравіцтва будучы ўсталяваны ў адпаведнасць з указам усяго міністэрства.

Арт. 3

Банку белых казначэйскіх аблігацый (BWB) дазволена спачатку выпускаць беспрацэнтныя казначэйскія аблігацы, пакрытыя матэрыяльнымі актывамі на суму да 50 мільёнаў залатых марак.

Выпуск можа адбывацца толькі такім законным чынам, каб сума грашовых сум, выпушчаных у любы час, як і знаходзіцца ў абарачэнні, была пакрыта матэрыяльным каштоўным паперам не меншай вартасці (беспрацэнтныя патэчныя крэдыты, векселі куплі-продажу, патэкі і г.д.), а пагашэнне або вяртанне казначэйскіх аблігатаў забяспечвалася даходам прадпрыемстваў або ўстаноў, якія будуць створаны на працягу адпаведнага тэрміну, не больш за 50 гадоў.

Арт. 4

Сума закладаў каштоўных папер, якія падлягаюць выпушчаным казначэйскім аблігатам BWB складае асацыяцыю пакрыцця BWB.

Юрыдычныя здзелкі любога роду, які парушаюць або шкодзяць бяспецы або маёмаснай абароне як я належаць да страхавой асацыяцыі, з'яўляюцца неспраўднымі.

Змены ўласнасці або валодання любым аб'ектам або правам, які падпадаюць пад дзеянне страхавой арганізацыі, не ўплываюць на снаванне каштоўных папер застаюцца прымацаванымі да аб'екта нават для новага пакупнікі; папярэдняе права ўласнасці вызваляецца ад асаблівасцей адказнасці толькі тады, калі BWB згаджаецца на змену асобы даўжнікі. Супрацьлеглыя дамоўленасці з'яўляюцца неспраўднымі ...

Арт. 5

Усе складнікі правы арганізацыі пакрыцця BWB запісаны ў гэтым публічным рэестры; прынцыпы юрыдычных наступстваў дзейнаюць для гэтай кнігі гэтак жа, як для рэестраў; рэестр карыстаецца грамадскай даверам прэзумпцыяй права сама па сабе.

Доступ да рэестра або яго адпаведных раздзелаў павінен быць прадастаўлены кожнаму, хто пацвердзіць наяўнасць законнага інтарэсу ў доступе.

Штогод павінны публікавацца зводкі, падобныя на баланс, аб агульнай суме выпушчаных казначэйскіх аблігацый, а таксама аб агульнай суме каштоўных папер, належных BWB па гэтых аблігацях, а таксама аб дадатках выліках, а таксама аб паспяховых пагашэннях выкупах казначэйскіх аблігацый.

Артыкул 6

Казначэйскія аблігацы BWB з'яўляюцца законнай валютай. Усе павінны прымаць іх па поўным курсе х намі налі ў адноснах да абменнага курсу ных законных валют дзяржавы. Калі крэдытор адмаўляецца ад прыняцця казначэйскіх аблігацый Банка Паўднёвай Ірланды замест аплаты па вышэйзгаданым мінімальным абменным курсе, даўжнік, у той ступені, у якой ён фактычна прапанаваў аплату казначэйскіх аблігацям, вызваляецца ад доўгу на гэтую суму.

Банк бездымнай спадчыны выпускае казначэйскія аблігацы без працэнтаў ўзгадняе ў дамовы агульныя спецыяльныя ўмовы ўзаемных прававых умоў адносна перыядаў ставак выпуску, каштоўных папер патэк, якія павінны быць выплачаны даўжнікам, а таксама плацяжоў ных адпаведных прававых умоў. Копія гэтых дагавораў павінна быць даступная ўсім у якасці дадатку да запісаў у рэестры страхавой асацыяцыі.

BWB мае права вызначаць дадатковыя зборы або плату за адміністрацыйныя выдаткі, звязаныя з прадастаўленнем пазык штогадовым спажываннем, або вызначаць адпаведныя прэм'іі або зніжкі ў любы час аднастайным публічным спосабам.

Дапускаецца выпуск або брэжжавая кацыроўка курсу, больш высокага за мінімальны курс, вызначаны ў арт. 1.

Выплаты могуць ажыццяўляцца толькі казначэйскіх аблігацям таго ж тыпу, што выпушчаныя.

Арт. 7

Дзейнасць BWB, паколькі яна распаўсюджваецца на выкананне працэсанняў, якія змяшчаюцца ў гэтым законе, падпарадкоўваецца кантролю нагляду грамадскай наглядалай рады, якая складаецца з міністра фінансаў або прызначанага м. прадстаўнікі, міністра ўнутраных спраў або прызначанага м. прадстаўнікі, міністра юстыцыі або прызначанага м. прадстаўнікі трох асоб, якія абіраюцца парламентам тэрмінам на два гады.

Арт. 8

Штрафная палажэнне: пазбаўленне волі за наўмыснае пашкоджанне каштоўных папер страхавога таварыства, а таксама за камерцыйны або звычайны, асабліва бржавы, сабатаж будаўнічых банкнот або абменнага курсу, або за спробу зрабіць гэта. Акрамя таго, за гэта прадугледжаны высокія грашовыя штрафы, нават для юрыдычных асоб.

У «выканаўчых умовах» былі выдадзены дакладныя прадпсанні аб стварэнні савета дырэктараў кансультатыўнага савета, у які ўваходзяць прадстаўнікі міністэрстваў, парламента будаўнікоў. Задача такога кансультатыўнага савета — кантроль за законным выкарыстаннем будаўнічых векселяў, праверка выплат, далейшая праверка патэчных кампенсаций, зацвярджэнне падстаў патэк з дапамогай беспрацэнтных будаўнічых векселяў г.д.

Далейшыя ўмовы рэгулявалі пагашэнне афармленне, аплату па выпушчаных будаўнічых аблігацыях па зарэгістраваных на іх каштоўных паперах, а таксама дадатковыя прадпсанні па зацверджаных будаўнічых праектах г.д. У той час стымулам для стварэння такога сацыяльнага банка была велзарная патрэба ў жыллотое, што Рэйхправяніцыні як мчынам не маглі эфектыўна кантраляваць цяжкіясц. Адпаведныя ўстановы жыллёвых кантор, вядома, маглі вызваляць жылыя плошчы туттам, але яны не маглі пабудаваць новае жыллё. Новая будаўнічая дзейнасць пакутавала ад недахопу матэрыялаў, перш за ўсё з-за таго, што прысуючым надзвычайным кантролем за арэнднай платай будаўніцтва новых дамоў было абсалютна «непрыбытковым» для прыватнага капіталу.

Субсіды, прадастаўленыя Рэйхам правяніцыям на пакрыццё так званых страчаных выдаткаў на будаўніцтва, былі далёка недастатковымі ва ўмовах прагрэсунай дэвальвацы валюты. Нават ндывдуальнае жыллёвае будаўніцтва, якое пачалося туттам, не магло вырашыць праблему агульнага жыллёвага будаўніцтва. Нават стварэнне таных патэчных крэдытаў было немагчымым, бо прыфксаванай у той час арэнднай плаце нават самыя танныя грошы на будаўніцтва не дазвалялі атрымаць 4% працэнтаў.

Так мчынам, як ужо адзначалася ў асноўных назраннях, нягледзячы на найбольшую патрэбу — з-за недастатковай прыбытковасці — гэтая патрэба проста не пакрываецца.

Так мчынам, калі ўдасца пазбавіцца ад штогадовага працэнтнага цяжару, калі будучы прадугледжаны сродкі без працэнтаў, як я будучы выплачвацца тым, хто мае патрэбу ў жыллі, магчымае стымуляванне рынку жылля ў вялікім маштабе. Аднак так мчынам будзе лівідавана не толькі жажлівая патрэба ў жыллі зусім сацыяльным медыцынскім стратам, але ўнутраны рынак будзе надзвычай стымуляваны, бо ад гэтага залежаць усе незалежныя дапаможныя рамёствы: слесары, цесляры, дахаўшчыкі, сантэхнікі, шкляры, мантажнікі, керамсты, падлогавыя пліткі, маляры тынкоўшчыкі, якія, са свайго боку, знаходзяць працу хлеб, іх пакупніцкая здольнасць умацоўваецца.

Аднак гэта азначае, што яны прапануюцца ў выглядзе беспрацэнтных будаўнічых грошай.

Гэтыя будаўнічыя нататкі выдаюцца «Сацыяльны будаўніча-эканамічны банк».

Пастаўшчыкі прадпрымальных атрымліваюць аплату за будаўніцтва з гэтых грошай. Уладальнікі будынка вяртаюць атрыманыя беспрацэнтныя грошы адпаведным плацяжам на працягу 30-50 гадоў у залежнасці ад характару даўгавечнасці будаўніцтва. Будаўнічыя векселі адрозніваюцца ад грошай Рэйха або правяніцый гэтак жа, як векселі Рэйхсбанка адрозніваюцца ад пазыковых казначэйскіх векселяў. Гэтыя будаўнічыя векселі, якія ўжо згадвалася, атрымліваюць сваё поўнае матэрыяльнае пакрыццё ў тым, што адначасова ўзнакоўваюць у крэдыт будаўнічага банка новыя матэрыяльныя актывы (дамы), роўныя па суме выпушчаным векселям.

як і я юрыдычна забяспечаны праз рэг істрацыю беспрацэнтных іпатэчных крэдытаў на тую ж суму.

Практычна тут поўны кошт новых будынкаў не будзе паказвацца ў будаўнічых накладных, а толькі рэальныя выдаткі на будаўніцтва. Такім чынам, зямля павінна быць прадастаўлена як мінімум будаўнікам або будаўнічым таварыствам або абшчынам, і, акрамя гэтага, як мінімум 10-30% ад кошту будынка павінны быць створаны тым, хто мае патрэбу ў жыллі, з якіх 5% павінны быць захаваны там для пакрыцця адміністрацыйных выдаткаў будаўнічага банка.

Затым вяртанне адбываецца без далейшага налічэння працэнтаў. Такім чынам, свабодная маёмасць уладальнікаў дамоў у хатніх дамах расце з году ў год, а таксама кошт, які захоўваецца ў межах усяго таварыства ў якасці пакрыцця выдадзеных будаўнічых даўгоў. Такім чынам, колькасць будаўнічых векселяў у абарачэнні памяншаецца ў залежнасці ад зробленых пагашэнняў.

Юрыдычны характар гэтых будаўнічых грошай — гэта не што іншае, як выпуск аблігацый. Даўжніком па гэтай аблігацы з’яўляецца будаўнічы банк. Крэдыторам аблігацы з’яўляецца цяперашні ўладальнік гэтай аблігацы.

Нікому нельга забараніць выпускаць аблігацы, заўсёды толькі пытанне знешніх абставін, ці прымаюцца выпушчаныя камісіяй аблігацы ў якасці аплаты. Як ужо неаднаразова згадвалася, будаўнічыя векселі заўсёды пры любых магчымых эканамічных палітычных умовах цалкам пакрытыя матэрыяльнымі актывамі, якія стаяць супраць іх. Таму не можа быць гаворкі пра тое, што банк калі-небудзь трапіць у цяжкае становішча.

Аднак усеагульнае прыняцце гарантуецца з таго моманту, калі дзяржава абавязваецца ўзяць на сябе гарантыю пагашэння будаўнічых векселяў на абмежаваны тэрмін на працягу тэрміну дзеяння векселяў прымаць векселі ў сваіх рээстрах у якасці аплаты або калі яны аб’яўляюцца законнымі сродкамі аплаты.

Такое прыняцце гарантыі зараз не азначае для дзяржавы практычна найменшага цяжару; наадварот. Сёння дзяржава павінна фактычна траціць плаціць працэнты, а потым кампенсавачы праз агульны падаткі незалежныя мільёны штогод за гранты, зацверджаныя ёю на страчаныя выдаткі на будаўніцтва. Затым гэта цалкам анулюецца.

Такім чынам, гранты, якія цяпер дае дзяржава, — гэта сапраўды страчаныя грошы, якія павінны кампенсавачы грамадства, якія дастаюцца некаторым шчасліўчыкам, якім сапраўды ўдалося атрымаць такія гранты.

Такім чынам, нават калі пратэрмінованы плацельшчык сярод атрымальных каў беспрацэнтных будаўнічых векселяў у нейкі момант не можа выканаць свае абавязальствы, гэта не мае ніякага дачынення да велізарнай эканоміі, якую дае дзяржаўны бюджэт, бо яму таксама не трэба рабіць ніякіх ахвяр, якія цалкам губляюцца.

Паколькі гаворка дзе пра задачу вялікага сацыяльнага значэння, апраўдана стварэнне незалежнай публічнай юрыдычнай карпарацыі як інструмента носіцеля выканання.

Такім чынам, гэтая ўстанова будзе выведзена са сферы прыватных эканамічных грамадскіх формаў, з якім у вачах народа натуральным чынам звязаны асаблівы прыбытак намеры ўзбагачэння. З іншага боку, гэтая ўстанова будзе выведзена са сферы чыстага дзяржаўнага прадпрыемства, супраць якога таксама, не зусім без несправядлівасці, існуе пэўная непрыязнасць ва ўсіх эканамічных пытаннях сярод насельніцтва.

У рэальнасці зацыйных праваў павінна быць зафіксавана ўсё, што ў асноўным неабходны для грамадскасці для бяспекі і равання банкам.

Прапанаваная кансультатыўная рада можа выказаць свой уплыў па-за гэтым. Сама кансультатыўная рада зноў жа з'яўляецца адлюстраваннем усёх зацікаўленых груп.

Стварэнне будаўнічага банка як публічнай юрыдычнай карпарацыі мае таксама прыемны пабочны эфект, заключаючыся ў тым, што такім чынам увесць комплекс створаных такім чынам каштоўнасцей не з'яўляецца ўласнасцю дзяржавы, а ўласнасцю незалежнай юрыдычнай асобы, якой з'яўляецца будаўнічы банк.

Юрыдычная канструкцыя або прававы характар гэтага будаўнічага банка, такім чынам, наступны: будаўнічы банк з'яўляецца юрыдычнай асобай у сэнсе таго, што ён прызнаны або створаны як публічная юрыдычная карпарацыя; гэты будаўнічы банк зусім не складаецца з асобных членаў; ён сам па сабе з'яўляецца носьбітам правоў абавязкаў, якія вынікаюць з яго дзейнасці. Аднак ён таксама не з'яўляецца службовай асобай не з'яўляецца дзяржаўнай установай, не з'яўляецца членам дзяржаўнага арганізма.

Стварэнне такой прававой формы сапраўды не з'яўляецца чымсьці распаўсюджаным традыцыйным; тым не менш, гэта ўжо прадугледжана законам; аднак сучасныя ўмовы патрабуюць адпаведных інстытутаў сучаснага кшталту. У гэтым будзе заключацца паслуга, калі нешта падобнае будзе створана: у пэўным сэнсе выходзіць за межы традыцыйнага, каб прыстасавацца да патрабаванняў часу.

Як адбываюцца дзеянні прадпрыемстваў, найлепш растлумачыць на асобным прыкладзе: будаўнічы банк загадзя паведамляе пра асноўныя ўмовы перадумовы, якія павінны быць выкананы для разгляду заяў на атрыманне сродкаў будаўнічага банка.

Заяўнік накіроўвае свой запыт з неабходнымі дакументамі ў будаўнічы банк, у выпадку станоўчага адказу, заключае дамову з тым, хто мае патрэбу ў жыллі (уладальнікам жылля).

У гэтым кантракце, перш за ўсё, павінна быць прадугледжана ўсё, што прадугледжана пастановай будаўнічага банка правілаў яго выканання, а менавіта абавязак выкарыстоўваць будаўнічыя грошы толькі для будаўніцтва будынка, абавязак мець патэку абавязацельствы па пагашэнні запазычанасці. Акрамя таго, у гэтым кантракце павінны быць выкладзены ўсе ўнутры адпаведныя юрыдычныя ўмовы. У прыватнасці, неабходна вызначыць, што той, хто мае патрэбу ў жыллі, не мае права прадаваць нерухомасць паўторна, што, акрамя таго, ужо практычна падкрэслена ў патэчным рашэнні. Умовы перадачы спадчыны ў выпадку пратэрмінаў плацяжу павінны быць адпаведна рэгуляваны адной або некалькімі плацэжамі.

(Падрабязнасці вынікаюць з характару гэтай справы).

Паколькі ўсё гэта дастаўчымі формамі ўсё рабочым плаціць толькі будаўнічымі банкнотамі, якія выпускае сам будаўнічы банк, будаўнічыя банкноты ўпершыню ўваходзяць у абарачэнне пры любых абставінах толькі ў той ступені, у якой эквівалент плацяжоў налічваецца на маёмасць. Ад рабочых пастаўшчыкоў будаўнічыя банкноты трапляюць у абарачэнне насельніцтва; улічваючы снуючыя каштоўныя паперы асабліва таму, што дзяржава бярэ на сябе гарантыю па будаўнічых банкнотах, а дзяржаўнае казначэйства прымае будаўнічыя банкноты ў якасці аплаты, насельніцтва будзе прымаць будаўнічыя банкноты, якія любыя ўнутры грошы. Такім чынам, уладальнік дома застаецца на разгляд таго, які ён выконвае сваё абавязацельства перад будаўнічымі банкам штогод выплачваць 2% ад пазычаных сум будаўнічымі банкнотамі. Іншымі словамі, уладальнік будынка патэчны даўжнік будаўнічага банка павінен штогод выдаваць 2% будаўнічымі банкнотамі ад сум, якія знаходзяцца ў абарачэнні. На практыцы атрымаецца так, што патэчныя даўжнікі будуць збіраць будаўнічыя банкноты, якія сапраўды абарачаюцца разам з мясцовымі грашыма, да заканчэння тэрміну пагашэння, тым самым выконваюць свае плацяжы.

абавязальства. Асабліва зручным месцам для атрымання будаўнічых банкнот будуць будаўнічыя пляцоўкі, які знаходзяцца ў эксплуатацыі ў любы час.

Калі ўвядзеце сабе, што за год у Мюнхене выпускаюцца будаўнічыя банкноты на 10 мільёнаў, то з кожнага года будаўнічы банк вяртаецца 200 000 залатых марак; такім чынам, максімум праз 50 гадоў усе 10 мільёнаў вернуцца будуць спажываны будаўнічымі банкам, максімум праз 50 гадоў пабудаваныя з іх дамы будуць выплачаны стануць уласнасцю іх уладальнікаў без даўгоў. Уся аплата адбылася без марнай выплаты і вядомага цэнта на працэнты; аплата таксама ажыццяўляецца толькі праз просты спосаб стварэння будаўнічага банка, звязанага з дзяржаўнай гарантыяй.

Сацыяльны акт заключаецца ў тым, што дзяржава стварыла кошт дамоў абсалютна з нічога, што яна стварыла даход для тысяч рабочых прадпрыемстваў праз будаўніцтва ўсяго гэтага будынка. Калі выказаць здагадку, што гаворка дзе пра тысячы асобных дамоў, то тысячы безземельных тым самым ператвараюцца ў землеўладальнікаў.

Будуць выказаны розныя прэрэчаныя аргументы, з якіх можна прапанаваць найбольш важныя:

1. Прэрэчанне супраць інфляцыі. Гэта прэрэчанне гэтак жа недальнабачнае, як недарэчнае; як ужо тлумачылася ў папярэдніх урывках, інфляцыя можа ўзнікнуць толькі там, дзе выпускаюцца непакрытыя грошы. Тут матэрыяльнае пакрыццё супрацьстаіць будаўнічым банкнотам; таму яно не мае значэння, калі ў абарачэнне паступае нават значная колькасць будаўнічых банкнот.
2. Прэрэчанне, што гэтае пытанне новае і неправеранае. Гэтае прэрэчанне недастасоўнае, магчыма, гэтае пытанне новае для Германіі. У нашых месцах прызвычалялася да такіх беспрацэнтных даўгавых сертыфікатаў, пакрытых матэрыяльнымі актывамі. Тыповым прыкладам гэтага з'яўляецца англійскі варыянт, які быў уведзены сто гадоў таму захаваўся да гэтага часу. Варант - гэта распараджэнне, якое дае ўладальніку права на пэўную колькасць сырога жалеза, якая захоўваецца ў пэўным цэнтральным складзе. Гэтыя варанты выкарыстоўваюцца ў якасці валюты; пакупніцкая здольнасць варанта мае толькі тыя ваганні, якія падвяргаецца цана на сырое жалеза на сусветным рынку.

Калі б у нас, напрыклад, у Германіі былі такія варранты, яны былі б цалкам незалежным ад нямецкіх валютных ваганняў. Кошт гэтых варрантаў быў звязаны з цаной на сырую жалезу, а кошт гэтых цэн, у сваю чаргу, аўтаматычна рэгуляваўся ў залежнасці ад валюты.

У варранце мы знаходзім важны прыклад папулярнасці гэтага беспрацэнтнага даўгавага сертыфіката даўгавага ордэра, пакрытага матэрыяльнымі актывамі.

Паколькі неабходна рэалізаваць значныя эканамічна важныя для краіны ўзвядзенні новых будынкаў, неабходна будаваць цэлыя калоніі паслядоўна.

Было б няправільна думаць пра будаўніцтва індывідуальных дамоў ці нават тэрасных дамоў толькі тады, калі чалавек, які шукае дом, сам хоча стаць яго ўладальнікам. Шкода, якую трэба выправіць, — гэта жыллёвыя цяжкасці, таму гаворка дзе не толькі пра жыллё, але пра стварэнне жыллёвых магчымасцей. Гэтая патрэба таксама будзе вырашана тымі фактамі, што будзе прасоўвацца камерцыйнае будаўніцтва арэндных кватэр. Такім чынам, нішто не перашкаджае ўладальніку арэнднага дома старога тыпу атрымаць будаўнічыя банкаўскія распискі на будаўніцтва новага арэнднага дома. Менавіта ў выпадку такіх асоб можна будзе загадзя запатрабаваць наяўным большую перадаплату, чым толькі 10% ад усяго будынка.

кошт; мног я з гэтых людзей гатовыя маюць магчымасць выдаткаваць значныя сумы грошай з уласных сродкаў на будаўн цтва жылля, кал яны атрымаюць у якасц гранта ад будаўн чага банка адпаведную рэшту або частку сумы без працэнтаў. Менавіта беспрацэнтны характар грошай будаўн чага банка дазваляе ўлічваць гэты аспект адраджэння будаўн чага рынку, як мае надзвычай важнае значэнне для буйных гарадоў.

Аднак гэты банк сацыяльнага будаўн цтва эканоміка пазней прайдзе не толькі да фінансавання жыллёвага будаўн цтва, але і да выдачы беспрацэнтных крэдытаў нацыянальна-эканамічна важным прадпрыемствам, прамысловасцю, камунальным службам, паляпшэнню сельскай гаспадаркі і г.д., нават калі з больш кароткім тэрмінам пагашэння.

Дзяржава без падаткаў

Галоўная мэта нацыянал-сацыял істычнай дзяржавы: дзяржава без падаткаў. Нягледзячы на тое, што ў сучасных умовах гэта можа гучаць як вар'яцкая ўтопія, нягледзячы на тое, што многі гэта можа здацца занадта добрым абяцаннем, каб быць праўдай, мы тым не менш ведаем, што гэтая мэта цалкам дасягальная, прынамс , паколькі велізарны падатковы ціск павінен быць зняты з насельніцтва.

У папярэдніх раздзелах мы з усёй яснасцю прадставілі доказы таго, што сёння амаль усе падаткі паглынаюцца толькі за кошт працэнтных плацяжоў. Мы плацім падаткі з кожнага кавалка хлеба, як і ямо, кожная цёплая гасцёўня каштуе лешку падаткаў, кожная пакупка абцяжарана падаткам з продажаў. Але ўсяго, што дзе на падаткі так мчынам, далёка не дастаткова, каб выплаціць падаткі толькі з рэпарацыйных даўгоў.

Заўсёды сведчыць пра адсутнасць густокрытычнага разумення, калі хтосьці адкадае такую галоўную мэту, як, несумненна, дзяржава без падаткаў — гэта ўтопія. Таму, хтошоў з нампа шырокіх заблытаных сцэжках сучаснай фінансавай палітыкі, не згубіўнітку Арыядны — працэнтныя абавязацельствы дзяржавы, — напэўна, лёгка знайшчы выйсце з гэтага лабірынта Мінатаўра.

Той, хто ўзвышаецца над дэградацыяй і узвышанага пункту гледжання разглядае апісаны сувязь: працэнтныя абавязацельствы дзяржавы — падаткі —інфляцыя, той, хто прызнаў працэнтныя абавязацельствы ўсіх народаў заходняга культурнага кола як факт, як і дамынуе ва ўсім, той, хто прызнаў, што мы жывем у эпоху поўнай змены здаровых і разумных умоў пажывання працай і багаццем, той, хто больш не можа пазбегнуць настойнай логікі, што асабліва дзяржава, у сапраўды фінансаванага суверэнітэту, не цалкам звязана з крэдытным шляхам, але можа творча фінансаваць па ўласным праве ўсе буйныя дзяржаўныя задачы, для яго гэта толькі апошні крок у фінансаванні палітыкі Новага Света — патрабаваць дзяржавы, у якой дзяржаўная фінансавая адміністрацыя не лачыць сваёй першачарговай задачай спануканне як мага большай колькасці падаткаў з грамадзян дзяржавы, а наадварот, зняццё ўсялякага абцяжаральнага падатковага ціску ўгнаенне нацыянальнай эканомікі.

Мы можам прадставіць лачавыя доказы таго, што дзяржава без падаткаў зусім не з'яўляецца ўтопіяй, але што магчымасць гэтага прадугледжана ў кожным упарадкаваным дзяржаўным бюджэце, калі дзяржава вызваліць сябе ад цяжару працэнтаў, як і на ёй ляжыць. Тое, што яна можа зрабіць гэта таксама без прыцягнення да адказнасці, даказвае гісторыя дзяржаўных банкруцтваў, якая апісвае дзясяткі выпадкаў, калі дзяржавы праз банкруцтва пазбывалі цяжару працэнтаў запазычанасці, як і на іх ляжалі.

Было б занадта далёка адысці тут, каб яшчэ раз падрабязна разглядаць дакладныя доказы, якія я даў у сваёй невялікай палемічнай працы «Банкруцтва дзяржавы»: рашэнне, якое заключаецца ў тым, што карэктная роўка працэнтных плацяжоў па дзяржаўных пазыках пры адначасовым пераўтварэнні аблігацый у беспрацэнтныя банкаўскія актывы, ніяк мчынам не заслугоўвае ганебнай назвы банкруцтва, але гэтая форма вызвалення дзяржавы ад яе працэнтнай запазычанасці насамрэч азначае вызваленне дзяржавы ад эканамічна ад невыносных кайданоў.

Аднак карэктная роўка гэтых працэнтных плацяжоў дазволіла б ужо давайны пакрыць дзяржаўныя выдаткі на ўсю дзяржаўную адміністрацыю. У якасці прыкладу я прывёў баварскія дзяржаўныя бюджэты 1911 года. У той час даходы баварскай дзяржавы ад так званых камерцыйных дзяржаўных прадпрыемстваў (чыгунак, пошты і тэлеграфа) складалі 120 мільёнаў залатых марак, даходы ад дзяржаўнай лясной гаспадаркі — 40 мільёнаў. Агульная сума

Выдатк на ўсю дзяржаўную адм н страцыю па ажыццяўленн правасуддзя (усе раённыя суды з ус м х персаналам матэрыяльным выдаткам , усе зямельныя суды, рэг янальныя суды вышэйшыя суды ў Мюнхене, Нюрнбергу г.д.) склал 27 м льёнаў. На ўсю вял кую так старанна распрацаваную ўнутраную адм н страцыю ўсёй баварскай дзяржавы — гэта значыць, на шматл к я раённыя суды, на акруговыя ўрады, на пал цэйскае ўпраўленне Мюнхена, на жандармерыю, а таксама на шматл к я ншыя органы ўлады, так я як медыцынск я ўлады, прав нцыйная бальн ца для вакцинацы , навукова-даследчыя ўстановы па харчовых прадуктах паўлюксавых прадуктах, санаторы пс х ятрычныя лякарн , адм н страцыйны суд, прав нцыйнае статыстычнае ўпраўленне, метралаг чныя ўлады, страхавыя палаты г.д. — сродк был выдзелены з дзяржаўнага бюджэту. На -, у 1911 годзе, 40 м льёнаў адукацыю, школу царкву, а менавіта на ўсе сярэдн я школы, падрыхтоўчыя школы, лац нск я школы, сярэдн я навучальныя ўстановы, сярэдн я школы, вышэйшыя прафес йныя вучыл шчы, педагог чныя ўстановы, усе дзяржаўныя будаўн чыя спецыяльныя школы, гандлёвыя музычныя школы, сельскагаспадарчыя раённыя фермерск я школы, на Вайенштэфан⁸⁰ на нстытут б ялаг чных даследаванняў, на ўсе жаночыя навучальныя нстытуты, а потым, перш за ўсё, на ўн верс тэты з х незл чоным калекцыям нстытутам , тэхн чны ўн верс тэт, ншыя мастацк я ўн верс тэты, гандлёвыя ўн верс тэты, акадэм ю музык , потым на Макс м л янеум⁸¹, далей на цэнтральныя нстытуты навук мастацтва, акадэм ю навук, навуковыя калекцы дзяржавы, баварск я музе , дзяржаўную б бл ятку, дзяржаўны тэатр г.д., на гэтую вел зарную сферу дзейнасц М н стэрства культуры з яго тысячам чыноўн каў, з яго вел зарным мастацк м скарбам ў калекцыях музеях, як я сапраўды патрабуюць будынкаў, адм н страцы догляду, у 1911 годзе было выдаткавана ў агульнай складанасц 51 м льён. У сферы дзейнасц М н стэрства ф нансаў, якое сапраўды не проста выконвае функцы па выманн грошай у народа, знаходз цца дзейнасць лясной адм н страцы з сотням лясн коў, далей адм н страцыя шахтаў, плав льных заводаў, сальварняў, усёй цэнтральнай дапаможных мытных устаноў, цэнтральнай манетнай канторы, адм н страцы дзяржаўнага доўгу дзяржаўнага банка, далей нспектарск я канторы прав нцыйная нспекцыя, а таксама адм н страцы дзяржаўных курортаў, прыдворная п ўная кантора, Мюнхен г.д. Гэта таксама вельм буйное прадпрыемства выкл кала выдатк ў памеры 15 м льёнаў. Выдатк М н стэрства транспарту пакрывал ся яго ўласным аперацыйным даходам , з ншага боку, пенс былых дзяржаўных служачых патрабавал яшчэ большай сумы - каля 36 м льёнаў.

Так м чынам, у цэлым, адм н страцыя юстыцы , унутраная адм н страцыя, уключаючы будынк (пра як я я вышэй канкрэтна не згадваў), а таксама ф нансавая адм н страцыя, а таксама адукацыя разв ццё, пенс запатрабавал $27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167$ м льёнаў.

Так м чынам, л шкаў, як я дзяржаўныя прадпрыемствы, пошта чыгунка, шахты лясныя гаспадарк паступ л ў дзяржаўную казну ў памеры каля 160 м льёнаў, хап ла б амаль на пакрыццё ўсяго г ганцкага дзяржаўнага адм н страцыйнага апарата — без адз нага цэнта падаткаў!

Так м чынам, дзяржава без падаткаў была б рэальнасцю, кал б агульная сума падаткаў, спагнаных з баварскага народа, гэта значыць 60 м льёнаў прамых падаткаў 53 м льёны ўскосных падаткаў, а таксама 31 м льён збораў, усяго 134 м льёны, не была цалкам выкарыстана на выплату працэнтаў па пазыковым кап тале. Выплата працэнтаў тольк па баварск х дзяржаўных даўгах

⁸⁰ Вайенштэфан — манастыр XI стагоддзя ў Верхняй Бавары , як ў 1803 годзе быў пераўтвораны ў лясную школу дзяржаўны бровар.

Макс м л янеум у Мюнхене быў спраектаваны каралём Бавары Макс м л янам II як месца размяшчэння студэнцкага фонду. З 1949 года ў м размяшчаецца Баварск дзяржаўны парламент.

патрабавала 84,6 мільёна (!), а Баварыя павінна была перадаць Рэйху 50 мільёнаў у якасць працэнтнай выплаты па доўгу Рэйха.

Я коротка азнаёміў вас з вялікім малым сферам жыцця нашай дзяржавы. Гэта асабліва важна, бо нацыяналізацыя ў нас памятае пра тое, колькі незвычайна шмат колькі ўзорнай працы выканала старая дзяржава, шмат чаго, што не патрабуе рэформаў паляпшэнняў, бо не мае дачынення да спраў, якія ніколі не гэта вырашыць.

Нават для кожнага дзяржаўнага арганізма праўда, што ён не можа стаяць на месцы, калі не хоча закасяцца. У многіх галінах больш свежы свабодны дух не пашкодзіць, тут там дарэчныя грунтоўныя рэформы. У многіх галінах нашага адміністрацыйнага апарату павінны увайсць прынамс новы дух, асабліва дух пэўнай адказнасці дзяржаўнага служачага за свае задачы людзей, якія ён служыць.

Толькі адна сфера была вымушана пайсці цалкам лжывым шляхам — дзяржаўнае фінансаванне. Калі такія абставіны, якія толькі што апісаныя, магчымыя, гэта сапраўды знак таго, што тут павінны адбыцца радыкальныя змены. Аднак гэта праўда ўжо для дзяржавы да вайны — ужо ў той час дзяржава была ўцягнута ў працэнтную службу прыватнага пазыковага капіталу.

Нішто так яскрава не паказвае залежнасць дзяржавы ад пазыковага капіталу, якая ўжо снавала ў той час, як агляд размеркавання падаткаў на розныя віды даходаў. Згодна з бюджэтам на 1911 год, на які мы грунтуемся ў сваіх ранніх да гэтага часу, зямельная ўласнасць ацэньвалася ў 12,6 мільёна, жыллёвая ўласнасць — у 12,1 мільёна, камерцыйныя прадпрыемствы — у 17 мільёнаў, але, з іншага боку, капітальныя пенсы з агульным пенсійным даходам у 253 (!) мільёны залатых марак складалі ўсяго 10 мільёнаў. Такім чынам, гэта сапраўды надзвычай пабляжлівае стаўленне да тых, хто можа жыць без намаганняў працаваць за кошт працаздольнага насельніцтва.

Мільярды невялікіх пенсійных даходаў — мы маем на ўвазе пенсійную групу ў 70-700 мільёнаў марак — сапраўды ўяўляюць сабой у лчбах пераважную масу падатковых абавязацельстваў па капітальных пенсіях, гэта значыць каля 150 000, але ніх даходы ад капітальных працэнтаў, ніх падатковыя плацяжы, каля 0,7 мільёна, не адыгралі ніякай ролі ў дзяржаўным бюджэце, — але тое, што робіць гэтыя лчбы такім вартым ўвагі для нас, — гэта акалічнасць, што буйны пазыковы капітал стварыў у гэтых сотнях тысяч дробных атрымальнікаў працэнтаў магутную ахоўную абарону ад усёх нападаў на даходы ад працэнтаў без намаганняў працы.

Натуральна, лёгка пераканаць гэтых дробных атрымальнікаў працэнтаў у тым, што х захаваны павінны ў пэўнай ступені гарантаваць трывалае права на працэнты, бо падабенства гэтых людзей, якія працавалі ўсё жыццё фактычна працавалі дзеля сваіх захаванняў, з атрымальнікамі пенсій у дзяржаве ўмовах працы наёмных работнікаў вдавочнае. Але тое, што адрознівае гэты падыход ад дзяржавы, — гэта стотнае адрозненне: прэтэнзія на пенсію залежыць ад асобы спыняецца пасля смерці, тады як прэтэнзія на працэнты з'яўляецца матэрыяльнай звязана незалежна ад асобы безасабова з простым валоданнем грашмыма як «вечнае юрыдычнае прэтэнзія».

Мы разгледзім гэты сувяз далей пры абмеркаванні агульных пенсій па старасці, бо гэтыя назраны дазваляць нам знайсці пераход ад неабгрунтаваных вечных працэнтаў да апраўданага патрабавання кожнага нацыянальнага таварыша на бесклапотную старасць.

Гэтыя дробныя атрымальнікі працэнтаў не ўлічваюцца ў пытанні, якое мы разглядаем, пра надзвычай пабляжлівае стаўленне да пазыковага капіталу з боку старой дзяржавы, а толькі тым, хто праглынае лівую долю капітальных пенсій, а потым зноў выступае ў якасці буйных фінансавых донараў дзяржавы.

Дык прэч з гэтым нацыянальна-эканамічным бязглуздым капіталістычным арыентаваным дзяржаўным фінансавым крэдытам прэч у свабодную нацыяналізацыю стычную дзяржаву працы вынікаў, вызваленую ад усёх падаткаў.

Як тольк дзяржава вызвал цца ад св нцовага цяжару сва х працэнтных абавязальстваў, тады стане зразумела, чаго яна можа дасягнуць. Кал да гэтага дададуцца новыя крыніцы даходу ў вял к х маштабах, так я як выкарыстанне г драэnerg прыродных рэсурсаў кра ны, то дзяржава без падаткаў сапраўды перастане быць утоп яй, а стане радаснай рэальнасцю.

Кал мы ўсё ж хочам казаць пра падатковую пал тыку нацыянал-сацыял стычнай дзяржавы, то гэта таму, што з так х падатковых крын ц магл б паступаць сродк на мног я задачы, як я насамрэч чакаюць дзяржаўнага рашэння, аднак на як я ў дзяржаўным бюджэце больш н кол не было сродкаў. Тут мы маем на ўвазе шырок я сферы нацыянальнага здароўя, барацьбу з венерычным захворванням , злоўжыванне алкаголем, разв ццё ф з чных в даў спорту, больш стотную падтрымку мастацтва навук , водпуск па цяжарнасц родах, догляд за дзецым , будаўн цтва гарадоў-садоў , перш за ўсё, пагашэнне доўгу гонару нямецкага народа перад сва м параненым на вайне, ваенным ўдовам с ротам .

У якасц к руючых прынцыпаў нацыянал-сацыял стычнай дзяржаўнай с стэмы ў гал не падатковай пал тык варта прыняць наступнае:

1. Падаткаабкладанне ў мэтах выплаты працэнтаў па ўнутраных пазыках выключаецца.
2. Падатк дапушчальны толькі для пакрыцця дзяржаўных выдаткаў на невытворчыя мэты, на адміністрацыйна-праваахоўныя, ваенныя, паліцыйныя, ахова здароўя, адукацыю, навуку, культуры і мастацтва, сацыяльна-абарончыя, прадузгодна-прадпрыемстваў, чыгунак, пошты, тэлеграфа, дзяржаўных лясно-ахоўных, дзяржаўных шахт, а таксама электраабеспячэння з буйных дзяржаўных машынабудаўнічых баз недадаткова для пакрыцця.
3. Для пакрыцця асабліва важных патрэб або ў выпадку асабліва важных надзвычайных сітуацый, асабліва ў выпадку вайны, прамыя ўскосныя падаткі не толькі дазволеныя, але і заахвочваюцца.
4. Прамыя падаткі могуць быць устаноўлены на маёмасць у любой форме, але тут трэба прадугледзець шырокае размеркаванне. Даход павінен быць вызвалены ад падаткаў у адпаведнай ступені. У гэтым выпадку варта больш старанна, чым дагэтуль, улічваць, чым мае падаткаплацельшчык сям'ю з дзецьмі або іншыя абавязкі па доглядзе.
5. Дзяржаўныя чыноўнікі павінны быць вызваленыя ад падаткаў. Для жанатых людзей дзецям дапаможны павінны быць гарантаваныя.
6. Ускосныя падаткі ў звычайны час разглядаюцца толькі для прадметаў раскошы. Дзяржава мае ў сваім распараджэнні выдатны сродак кантраляваць павышэнне цэны на вытворчасць тавараў, якія служаць толькі для таго, каб надакучыць прывабнае раскоша, марнатраўства, абжорства ў ежы і піццэ, а таксама для празмернасцей моды. Нават чыста напярэсходныя тавары, такія як тытунь, алкаголь, вонно, паколькі яны не служаць мэтам аховы здароўя, будуць абкладацца ўскосным падаткам. З нашых боку, усё ўскосных падаткаў, такія як эксплуатацыя людзей сёння ў цэлым, варта прыняць пазбягаць. Мы маем на ўвазе ўсе бессэнсоўныя ўскосныя падаткі, якія дзейнічаюць толькі ў бок павышэння цэн, на цукар, соль, запалкі, лямпы, лямпады, а таксама падаткі на вугаль, якія робяць вытворчасць радыкальна даражэйшай, а таксама падаткі на асабліва таварны транспарт, перш за ўсё, падаткі з продажу тавараў.

7. Збор прыбыткаў ад вайны рэвалюцыі павяняў абыццёвае жыццё, як задача справядліва. Для такой задачы, натуральна, спачатку трэба стварыць падмурак разумнай асновы разліку, на якой можна параўнаць цяперашняе багацце з папярэднім. Вядома, даволі часта, што тут трэба зноў адрозніваць багацце, якое ўзнікае ў выніку прадукцыйнай працы, для якога вайна, аднак, азначала асаблівы ўздым. Гэта не больш чым правадзіла

правільна, што з такіх даволі значных ваенных прыбыткаў частка на карысць грамадству.

З іншага боку, значна больш рэзкую ацэнку варта правесці ў выпадку таго багацця, якое ўзнікае ў выніку пасярэдніцкага гандлю спекуляцый.

8. Гербавыя зборы — зборы, нават падаткі, якія абмяжоўваюць свабоднае права распараджэння элементам багацця, паколькі гэта распараджэнне не наравана супраць агульнага дабрабыту, павінны быць абмежаваныя па магчымасці. Да гэтага адносяцца таксама падаткі на спадчыну падарункі.

Па сутнасці, падатковая функцыя павінна мкнуцца да канчатковай мэты «дзяржавы без падаткаў», бо задача дзяржавы не ў тым, каб выманваць грошы ў сваіх грамадзян, каб падтрымліваць па сутнасці фальшывую эканоміку дзяржаўных пазык, а ў тым, каб павысіць агульны дабрабыт народа.

Дзяржава існуе не для таго, каб збіраць працэнты з буйнога пазыковага капіталу, а для таго, каб абараняць асобу маёмасці сваіх грамадзян і рабчы прыродныя рэсурсы краіны прыдатным для патрэб грамадства. Сродкі на непрадуктыўныя дзяржаўныя задачы, як ужо было апісана, павінны брацца ў першую чаргу з лішкаў камерцыйных дзяржаўных прадпрыемстваў, па-другое, з падаткаў на раскошу, падаткаў, з багацця даходаў, якія выходзяць за рамкі таго, што можна атрымаць простым выкананнем працы, толькі потым з заможнага сярэдняга класа, а таксама з ускосных падаткаў на тавары паўраскошы, выкарыстанне якіх не з'яўляецца жыццёва неабходным. І толькі ў ваенны час, калі жыццё ўсёй нацы знаходзіцца пад пагрозай, дзяржава можа патрабаваць, каб нават грамадства — як яно сапраўды можа патрабаваць ваеннай службы ад усіх праз свой суверэнны тэт службы — зноў жа, асабліва звяртаючы ўвагу на заможныя класы, рабчы свой функцыяналы ўнёсак у вядзенне вайны ў выглядзе ўскосных прамых падаткаў.

У заключэнне можна сказаць яшчэ некалькі слоў пра пытанне «камерцыйных дзяржаўных прадпрыемстваў». Зараз аддаюць перавагу адзначыць той факт, што дзяржаўныя прадпрыемствы не з'яўляюцца «прыбытковымі». Мы ўжо падрабязна абмеркавалі фундаментальнае пытанне прыбытковасці.

Умкненні к равацчым чыгункам г.д. «па-дзелавому», «вызваліць ад неэканамічнага дзяржаўнага прадпрыемства» або «прывесці да змешанай эканамічнай формы» хаваецца толькі дрэнна замойленае жаданне буйнога пазыковага капіталу зрабіць нават гэтую значную складовую частку багацця нацы прыдатнай для сябе. Калі дзяржава перадае нават гэтыя складовыя часткі багацця, то яна цалкам перадаецца пазыковаму капіталу, акрамя дазволу выступаць у якасці зборшчыка працэнтаў за пазыковы капітал, больш не мае ніякай сферы, у якой яна з'яўляецца суверэннай або ў якой можа дзейнічаць рэгулятыўным чынам з якой можа атрымліваць значныя даходы для выканання сваіх задач.

Фансава-пал тычнае вызваленне дзяржавы

Спачатку мы апсал, як я меры трэба прыняць, каб зрабіць падобныя абставіны, як я мы назіраем цяпер, немагчымым ў будучыні. Гэтыя задачы сапраўды патрабуюць творчых намаганняў, але тым не менш х можна дасягнуць без пашкоджання або змены снуючых прававых умоў. Інакш справа дзе з разрываў снуючых ланцугоў працэнтнай запазычанасці нашай дзяржавы перадае ўнутраным знешнім крэдыторам.

Меры, як я тут трэба прыняць, сам па сабе надзвычай простыя, толькі х выкананне выкліча шмат цяжкасцей. Сродкам ад вечнага абавязацельства па выплаце працэнтаў па ўнутраных пазыках з'яўляецца: юрыдычная адмена гэтых працэнтных плацяжоў. З нашга боку, буйны пазыковы капітал, абараняючы інтарэсы дробных пенсіянераў, падыме вялікі крык будзе выдаваць самыя страшныя пагрозы супраць дзяржавы, якая «топча непарушныя правы», якая «здзяйсняе парушэнне закона, якое пазбавіць яе апошняга кавалачка даверу». Буйны капітал, натуральна, зробіць усе рычагі, каб прадупаляць «вельмі зарнае злачынства супраць асноўных эканамічных законаў». Натуральна! — нельга чакаць, што міжнародная дзяржава раптам адмовіцца ад сваіх прэтэнзій на панаванне.

У гэтай бядзе галоўнае — захаваць жалезныя нервы і не дапусціць палыхацца выцця прэс-кула, якіх утрымліваюць высокія фансы.

Яўрэй будзе весці гэтую барацьбу з наймацнейшай упартасцю, бо гэта пытанне «яго гонару», як казаў стары Ротшыльд: «Мае грошы — гэта мой гонар, той, хто бярэ мае грошы, пазбаўляе мяне майго гонару».

Цяпер сапраўды нельга адбараць грошы ў ўладальнікаў дзяржаўных аблігацый, а проста зняць юрыдычныя патрабаванні, якія ў выніку сталі вялікай несправядлівасцю ў адноснах да нацыянальнай супольнасці.

Але з пункту гледжання дзяржавы, а таксама з пункту гледжання насельніцтва, якое павінна сваёй працай сабраць вельмі зарныя сумы, каб задаволіць гэтыя «законныя патрабаванні дзяржаўных крэдытараў», гаворка дзе не пра «законныя патрабаванні», а пра найвялікшую несправядлівасць усёх часоў — пра працяглы рабаванне працоўных на карысць невялікай часткі буйных капіталаў пры дзяржаўнай падтрымцы. Дзяржава, якая робіць фактам «знешчэнне працэнтнага рабства», някласіфіцыруема чынам не здзяйсняе несправядлівасці, але яна кампенсуе даволі магутную несправядлівасць, учыненую якой яна сама выконвала марыянеткавы абавязак.

Вядома, гэта азначае поўную рэарганізацыю цяперашняй дзяржавы; яна павінна вырашыць, ці хоча яна служыць цэламу, ці ж, як цяпер, хоча быць выканаўцам міжнародных фансаў. У гэтым пытанні няма кампрамісаў. Тут толькі рашучыя дзеянні могуць прывесці да мэты вырашэння праблемы.

Нацыянал-сацыялістычная дзяржава сапраўды ўсведамляе гэтае магутнае рашэнне — было б надзвычай цяжка зрабіць так рашучы крок, калі б мы не ведалі дакладна, што нам трэба стварыць замест працэнтнай капіталаў стычнай эканомікі. Але паколькі мы ведаем гэта, мы з поўнай упэўненасцю ў перамозе дзем у гэтую найвялікшую бяду сусветнай гісторыі. Мы ведаем, што панаванне працэнтаў пабудавана толькі на хлуснявым падмане, паколькі мы ведаем выразна ўсё, што гэта, мы таксама ведаем, што такую павуцінне хлуснявым падману, як бы цяжка яно не было сплятана, можна разарваць адным рыўком.

Толькі адно пытанне, апошняе, павінна нас заняць: што скажучы замежныя дзяржавы на такую радыкальную рэформу асабліва на адмову ад далейшых працэнтных выплат замежным крэдыторам?

Так, што на гэта скажуць замежныя дзяржавы? Гэтае пытанне само па сабе ўжо надзвычай важнае для нашай нямецкай бяды, а таксама для касмапалітычнага настрою найбуйнейшых колаў. Што такое ўвогуле «замежныя нацыі»? Ці гэта французы, англійчане, амерыканцы? Ці гэта шведы, галандцы, нарвежцы? Ці гэта рускія, каталіцы? Ці гэта індійцы, цыгане, негры? Сапраўды, усе гэтыя людзі адносяцца да «замежных нацый» у адносінах да нас. Зараз найбольшая колькасць усходніх «замежных краў» наогул нічога не скажа, найменшая колькасць каталіцаў, а таксама найменшая колькасць рускіх французав будучы ў цэлым ведаць, пра што гаворка. Нарэшце, застаюцца ўрады нашых ваенных ворагаў, натуральна, — як тыя, хто сапраўды зацкаўлены, — міжнародныя ўрады, якія, як я «што-небудзь скажуць пра гэта». Аднак, што на гэта скажуць міжнародныя фінансы, вельмі лёгка адказаць. Яно ўсё менавіта даступным чынам ахарактарызуе такую працэдуру як беспрэцэдэнтнае злачынства супраць культурнага чалавецтва, яно праз сваю адданую прэсу з усіх магчымых хлусняў скажэнняў падыме так званыя цывільзаваны свет супраць такога беспрэцэдэнтнага парушэння ўжываных на сябе абавязацельстваў, яно будзе казаць пра поўны крах Еўропы і паспрабуе падбухторваць Францыю як асабліва прыдатнага носьбіта еўрапейскай цывільзацыі да адкрытай вайны супраць Германіі. Усё тое ж самае замежныя дзяржавы, гэта значыць габрэйскія высокія фінансы, скажуць супраць такога замаху на татальную ўладу буйнога габрэйства.

Такім чынам, можна было б пазбавіць сябе самаго пытання, адказу. Бо вядома, як дзень, што тая сіла, супраць якой накіравана вызваленчая вайна, не скарыцца без бою, бо гаворка гдзе не пра немцаў, для якіх замежныя ітарэсы правы ў асноўным больш свяшчэнныя, чым правы немцаў, а пра людзей, чыёй найвыдатнейшай рысай з'яўляецца жорсткая воля да ўлады.

Ва ўсёх такіх канчатковых гістарычных пытаннях абсалютна марна рабці спекулятыўныя назіранні на конт таго, што зараз зробіць вораг, бо вядома, што апошні не дазволіць вызвалення або паўстання адразу. Зусім іншая справа — разважаць пра тое, як менавіта сродкам свабоды валодае працэнт, ведаць, як менавіта моцнымі бакамі валодаеш сам. Акрамя таго, калі дакладна ведаеш, што павольна рабці будзеш рабці сам, то трэба назіраць, як вораг адб'вае атаку, толькі тады можна прымаць контрмеры. Ні як ваенны план не можа вызначыць кампанію пасля першай атакі, але ён сапраўды можа даць агульныя кіруючыя прынцыпы для энергійнага курсу дзеянняў. Гэта так жа тут.

У нашым выпадку працэнт краў цяжка злавачы, бо гаворка гдзе пра безасабовую наднацыянальную ўладу. Таму ў плане кампаніі спачатку трэба будзе ўлічваць, якія сілы ітарэсы не ўлічваюцца ў якасць працэнтаў краў. Гэта важна для таго, каб не выкарыстоўваць сілы без патрэбы ў кінжале, з якога не пагражае небяспека.

За пытаннем: «Што на гэта скажуць замежныя краіны?» хаваецца ў асноўным трывога, што ў такім выпадку мы не атрымаем ні крэдытаў, ні прадуктаў харчавання, ні нашай сыравіны з-за мяжы. А якая тут сітуацыя?

Як нацыянальная эканоміка мы можам у доўгатэрміновай перспектыве аплачваць нашы мпарт заўсёды толькі за кошт нашага экспарту, гэта значыць абменьваць тавары на тавары, але не папярэвым грашыма, не «крэдытамі». Усё гэта працуе некаторы час, пакуль замежныя краіны даюць рэальны крэдыт, гэта значыць пакуль розныя замежныя пастаўшчыкі вераць, што нямецкія мпартцёры заплацяць за адпаведныя тавары поўным грашыма. Але гэта магчыма толькі ў тым выпадку, калі мпартцёры сабралі замежныя грошы як экспартцёры нямецкіх тавараў. Страх, што мы не атрымаем ні бавоўны, ні тлушчаў,

82 Жыхары Вогненнай Зямлі, архіпелага ля паўднёвага ўскрайку Паўднёвай Амерыкі.

медзь ц фураж з-за адмовы ад міжнародных працэнтных плацяжоў аб'ядноўвае пытанні, якія па сутнасці не маюць нічога агульнага адно з адным. Нават буйныя банкаўскія ўлады, якія складаюцца выключна з габрэяў, не могуць у доўгатэрміновай перспектыве перашкодзіць лашкамі краіны-вытворцаў сыравіны дасягаць нямецкіх фабрык працоўных месцаў, а таксама перашкодзіць нямецкім гатовым таварам выходзіць на рынкі збыту свету. Гэты ўзаемны абмен таварамі паміж рознымі нацыянальнымі эканомікамі сапраўды адбываецца ў адпаведнасці з неад'емным законам попыту і прапановы. Вядома, пад прымусам часова тут могуць узнікаць абмежаваныя спыненні, якія мы адчулі гэтак падчас вайны, а потым зноў у Рурскай вобласці 83. Але ўсё гэта жорсткія меры, якія падобным чынам шкодзяць замежным краінам.

Такім чынам, можна з упэўненасцю меркаваць, што аптывы гандаль зможа пакрыць абсалютна неабходныя патрэбы ў імпарце. Заўсёды будуць нейтральныя краіны, праз якія гэты імпорт можа да нас дабрацца.

Больш за тое, нацыянальная эканоміка, якая зноў усведамляе свае нацыянальныя абавязкі, якая тым самым зноў стане больш эфектыўнай у выпадку экспартных тавараў, можа значна хутчэй разлучаць на тое, што яна верне былы давер. Часовыя пасрэдніцкія крэдыты на імпорт экспарт з'яўляюцца справамі гандлёвых дамоў, заснаваныя на старых асаблівых крэдыце.

Цяпер гэтае пытанне мае яшчэ адзін аспект, гэта боязь палітычных прымусовых мер з-за прыпынення выплаты нацыянальных працэнтаў па ваенных аблігацыях і новых працэнтных аблігацыях Рэйха або федэральных зямель. Нават гэта вельмі малаверагодна, бо гаворка дзе пра працэнтныя патрабаванні асобных прыватных крэдытараў нямецкіх дзяржаўных аблігацый, дзе яны як амаля немагчыма распачаць як я-небудзь палітычны дзеянні. Насамрэч, у гэтых дзяржаўных банкруцтваў яшчэ не было выпадкаў, каб ваеннае ўмяшанне адбывалася пасля прыпынення выплаты працэнтаў дзяржавай. Супрацьлеглае меркаванне, што ў гэтым выпадку французы неадкладна прынясуць рэпрэсіі, ніяк не чынам не можа быць прынята па лагічных падставах, бо накіш ворагам у той час давялося б умяшацца ваенным дзеяннем супраць падзення нямецкай маркі. Падзенне валюты ў рэшце рэшт пазбавіла замежных крэдытараў нямецкіх аблігацый усяго. Цяпер нашы меры зусім не прадугледжваюць анулявання гэтых унутраных нямецкіх дзяржаўных даўгоў, а толькі ануляванне працэнтаў пераўтварэння аблігацый у банкаўскія актывы. З іншага боку, грашовыя выплаты могуць быць неадкладна прапанаваны.

Як магчыма, што ў такім выпадку, гэта значыць, калі спадар Ікс з Ілнойса і Чыкага атрымлівае ад свайго банка рэфармацыю пра тое, што нямецкі ўрад вяртае ваенныя аблігацы на ўласным імям, што гэтая сума была залічана на яго рахунак, ён вельмі раззлужае пачне дзейнічаць супраць Германіі?

Не варта чакаць сур'ёзнага супрацьвуна з якога боку, калі нацыяналістычны нямецкі ўрад аб'явіць аб адмене працэнтаў па ўсіх працэнтных аблігацыях з адначасовым пераўтварэннем гэтых аблігацый у беспрацэнтныя актывы ў дзяржаўных банках або на паштовых чэкавых рахунках. Для нас важна, каб нашы меры не нанеслі шкоды грамадству, — той факт, што супраць будзе прадпрыняты з боку капіталістаў, не можа стрымаць вызваленчы акт. Менавіта ў выпадку гэтай меры можна ўбачыць, што тут адбудзецца падзел душ, што замкнёная фаланга тых, хто адчуе ў гэтай урадзе вызваленне ...

⁸³ Калі ў канцы 1922 года высветлілася, што немцы сур'ёзна парушаюць свае абавязацельствы па выплаце драўніны вугалю ў якасці ваенных рэпарацый саюзнікам, французы бельгійцы падкіравалі прэм'ер-міністра Францыі Раймона Пуанкаре ў студзені 1923 года акупавалі прамысловы рэгіён Рур. Рэакцыяй Германіі на гэтую акупацыю было ўласным пасланнем супрацьўленне, якое заваявала сымпаты ўсяго свету і прывяло да «змякчэння» ўмоў рэпарацый у пакце Даўэса. Красавік 1924 г. (гл. вышэй, с. 94), у якім таксама заклікалася да вываду акупацыйных войскаў саюзнай Рур.

Вызваленне працы ад вел зарнага ц ску вельм хутка ахоп ць ус х рабочых. Тольк банкаўскае б ржавое кола тыя, хто знаходз цца ў коле дробных пенс янераў, як я застал ся ў пастцы ўласных выгод, застануцца х апанентам .

Той, хто працуе, не мае асабл вай зац каўленасц ў тым, што ён атрымл вае працэнты ад банкаў за свае часовыя актывы, тым больш ён не зац каўлены ў выплаце вельм высок х працэнтаў па крэдытах; выкарыстоўваючы свае грошы ў якасц абаротнага кап талу, ён хоча працаваць зарабляць. Па гэтай прычыне ўсе б знесмены, фабрыканы рамесн к будучь вельм мала зац каўлены ў падтрыманн працэнтнай кап тал стычнай с стэмы. — Гэта станов цца ясна як дзень для ўс х, хто мае на ўвазе, што дзяржаўныя нтарэсы — як мы найбольш выразна паказал — здабываюцца тольк праз прамыя або ўскосныя падатк з даходу ад працы прадукцыйных работн каў.

Той, хто мае гэтае веданне выразна на ўвазе, н ў хв л ну не паддасца ўпэўненасц , бо гэта сапраўды фундаментальны прынцып: дзяржава можа даць тольк тое, што яна пав нна зноў забраць у сва х грамадзян у нейкай форме.

Працэнты на выплату працэнтаў дзяржаве пав нны пры любых абстав нах спаганяцца з вытворчых рабочых. Н водз н рабочы не выключаны з гэтага прынцыпу, тым больш той, хто не мае ў сва м распараджэнн працэнтных абл гацый. Гэтая с туацыя найбольш моцна б'е па м, бо прамыя асабл ва ўскосныя падатк таксама найбольш моцна ўплываюць на яго. Цяпер, кал менав та рабочы абавязаны плац ць падатак праз прамы падаходны падатак у выглядзе выл ку з даходу, перш чым усе ншыя колы ўжо зраб л рабочага празорл вым адносна гэтых пытанняў; тое ж самае тычыцца ўс х тых, хто атрымл вае заработную плату. Вядома, гэтыя колы значна менш усведамляюць значна больш радыкальныя ўскосныя падатк , хоць яны адчуваюць х у асноўным праз нфляцыю, як было ап сана ў раздзеле «Інфляцыя». Ускосны падатак — самы несацыяльны падатак. Ён абцяжарвае працу на карысць чыстага пазыковага кап талу. Н хто не можа адмов цца ад яго, таму ён найбольш моцна прыгнятае таго, хто мае найменшы даход. З ншага боку, ускосныя падатк — падатк на вугаль, соль, запалк , цукар, п ва напо , падатк на асаб сты транспарт г.д. — зус м не турбуюць уладальн ка буйнога кап талу.

Так м чынам, адз н з рабочых, хто з'яўляецца прац ўн кам такога вызваленчага ўчынку магчыма тольк з-за недахопу ведаў разумення гэтых сувязяў.

Апошняя самае складанае, што нам трэба разгледзець у гэтым раздзеле, — гэта пытанне аб скасанн м жнародных працэнтных абавязацельстваў, ншым словам , адмова ад далейшых працэнтных выплат па ваенных даўгах.

Гэтае пытанне найбольш цесна звязана з нямецк м г старычным пытаннем, на самой справе гэта нямецкае пытанне ў цэлым, бо яно кажа: ц хоча нямецкая нацыя свабоды, ц рабства?

Мы ведаем, што ў так х канчатковых пытаннях тольк рашучая воля можа вызначыць дасягнуць перамог — таму адказ на гэтае пытанне выходз ць далёка за рамк ф нансава-пал тычных наз ранняў. Але важна, каб нацыя, якая пав нна мкнуцца да сваёй свабоды, ведала, што яе рабства — гэта, перш за ўсё, ф нансава-пал тычнае рабства, што тут пал тыка эканом ка найбольш цесна звязаны. Але менав та ў гэтым заключаецца новая рэч у цяперашняй с туацы : ёй к руоць ф нансава-пал тычныя погляды, а ваенна-пал тычныя погляды займаюць тольк другое месца.

Мы сапраўды можам казаць пра мамон стычную эпоху як пра новую эпоху. Бог Мамон узышоў на трон гэтага свету. Імператар кароль сх ляюцца перад м. Парламенты ўрады — яго пакорл выя слуг . Ён змог падпарадкаваць сабе вял к я рух — так я, як мкенне наёмных рабочых да свайго ўдасканалення. М жнародны кап тал таксама зраб ў...

друкарск я машыны свету, як я служаць яе мэтам, — бо яна таксама зраб ла сябе распарадчыкам культурнага багацця фальс ф катарам кожнага нацыянальнага мастацтва л таратуры карэннага насельн цтва.

Найбольш выб тным носьб там гэтай мамон стычнай нваз панавання свету мы прызнал габрэяў, так м чынам кола нашых ведаў зноў замыкаецца пытаннем ус х пытанняў — габрэйск м пытаннем.

Рашэнне праблемы працэнтаў — гэта рашэнне габрэйскага пытання. Рашэнне праблемы працэнтаў у сэнсе нашых тлумачэнняў — гэта зруйнаванне сусветнага габрэйскага панавання, бо яно разбурае ўладу сусветнага габрэйства — яго ф нансавую ўладу.

Але рашэнне праблемы працэнтаў, акрамя таго, у канструктыўным сэнсе адначасова час таксама рашэнне сацыяльнага пытання.

Адмова ад любых працэнтных пошл нных плацяжоў па ваенных даўгах пастав ла б м жнародныя ф нансы, або Францыю, перад пытаннем аб тым, каб яна ўзяла пад кантроль усё ф нансавое к раванне ўсёй Герман яй. Кал б был адменены ўсе падатк Рэйха, як я цяпер служаць для выплаты працэнтаў ворагу, гэта азначала б, перш за ўсё, унутранае вызваленне ад вар'яцкага падатковага прыгнёту, вял к сацыяльна-пал тычны ўчынак найвял кшага маштабу, ворагу давялося б паспрабаваць стварыць сваё ўласнае ф нансавое к раванне ў Герман .

Але кал б нямецк народ убачыў французскага ц яўрэйскага зборшчыка падаткаў, як сядз ць у кожнай падатковай пенс йнай нспекцы , кал б гэтыя замежныя прыгнятальн к заб рал лепшых кароў са стойлаў фермераў, то гнеў абурэнне, магчыма, хутка стал б настольк моцным , што аднойчы ўначы замежны прыв д быў бы змяты крывавым вен кам Герман я вызвалена.

Ц ўзялася б ваенная дзяржава ў цэлым на сябе такую задачу дзеля таму ф нансавая моц усё яшчэ вельм сумн ўная.

Перспектывы нашай вол да вызвалення зус м не так я неспрыяльныя, як магл здацца спачатку — наадварот. У той самы першы раз, кал Герман я аднагалосна адмов лася выдаць сва х «герояў вайны», гэтым «не» прыв д скончыў сваю лёс.

Цяпер м жнародныя ф нансы, безумоўна, будуць шукаць ншыя метады, асабл ва метады байкоту поўнага ўдушэння м жнароднага рынку. Тое, што ў апошн м яны не дасягнуць поспеху, таксама можна быць упэўненым, байкот нямецк х тавараў на к руе Герман ю спачатку тольк ў яе эканам чнай дзейнасц , а на нейк час выключна, на яе ўнутраны рынак. Таму тут тольк задачай умелай унутранай пал тык — асабл ва праз шчодрую падтрымку ў гал не жыллёвага будаўн цтва — будзе пераадолець крытычныя часы выкарыстаць х на карысць народа, пакуль не будуць вызначаны новыя шлях ў свет.

Гэтае адкрыццё новых шляхоў у свет адбудзецца праз разбурэнне габрэйскага панавання нават сярод ншых народаў, бо шлях асобных народаў да здаровай нацыянальнай эканом к можа быць тольк праз х вылячэнне ад унутранага атручвання габрэйска-маман стычнай атрутай. Тады натуральныя шлях здаровага м жнароднага гандлю эканам чнага ўзаемадзеяння пам ж народам адкрыюцца сам сабой — чалавецтва, вызваленае ад габрэйскага прыгнёту, перажыве эпоху небывалага роскв ту — , перш за ўсё, Герман я — сэрца свету!

Версия 1.0

Апубл кавана ў 130 годзе х джры, у Кал Юга,
кастрычнік 2018 г. хрысц янскага календара
выдавецтвам Sudetenland Verlag.

Пад рэдакцыяй Эйнара Б ркемана.

Вокладка кніг зроблена Італа.